

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VI

BRONZ

AŞIKLAR

ÖZGE NAZ

YILLARDIR GİZLENEN KİMLİĞİNİ,
DEVİRİMİ BAŞLATTIĞI KADIN UĞRUNA
DÜNYAYA AÇIKLAYAN İMPARATOR.
İMPARATORİÇE'Sİ İÇİN GERİ DÖNÜŞÜ
OLMAYAN BİR YOL SEÇMİŞTİ.

HERKES KENDİ SONUNA DOĞRU KOŞARKEN
ZAMANI YAVAŞLATAN TEK BİR ŞEY VARDI.
HASARLI BİR KALP.

BÜYÜK BİR AMELİYATIN ARDINDAN GÖZLERİNİ
AÇAN HİS ALATAV, ÖLÜMÜN KIIYISINDAN
DÖNMÜŞTÜ AMA KADERİN ÇİZDİĞİ
ÇEMBERDEN DÖNEMEMİŞTİ.

ZİHNİ HER ŞEYİ HATIRLIYORDU.

HEM DE EN İNCE AYRINTISINA KADAR.

KENDİNİ AFFETTİRMESİ GEREKEN
BİR KALP VARDI. AMA ANNESİNDEN ALINMAYI
BEKLEYEN BİR KART DA.

HİS ALATAV, DÜZENİ Mİ SEÇECEKTİ YOKSA
HASARLI BİR KALBI Mİ?

ÇEMBER KAPANACAK, YILAN KENDİ
KUYRUĞUNU ISIRACAK,

GÖKTEN ÜÇ ELMA DÜŞECEKTİ.

BİRİ AŞKA, BİRİ DEVRİME, BİRİ DİRENİŞE.
DÜŞEN HER ELMANIN BİR BEDELİ OLURDU.

ÇÜNKÜ FEDALAR YALNIZCA
KAYIP GETİRMEZDİ.

FEDALAR,

VEDAYI KAÇINILMAZ KILARDI.

KURAL ALTI:
HİSLERİN KATİLİ OL.

H

L.

YASMIN & YAĞIZ & SANAÇ VALACAN

Hi

NUR & ASLAN & SERDAL A. QARAYEV

KURŞUN ASKER & BALERİN

ÎMPARATOR & ÎMPARATORIȚE

*Ailesi tarafından eksik bırakılmış olsa da
kendi kendini yeniden dikip tamamlamayı öğrenmiş
kız çocuklarına...*

*Unutmayın, sevgisizlik bir savaşı başlatabilir
ama bütün savaşları bitiren tek şey yine sevgidir.*

Herkesin anlatacak bir hikâyesi var
çünkü kimse görüldüğü gibi değil.

ÂŞIKLAR RESİTALİNE DAVETLİSİNİZ

EVET

HAYIR

RESİTALE KATILACAK MISIN?

ARTIK GERİ DÖNÜŞÜ
OLMAYAN BİR DAVETTESİN

İSİM: _____

☐ AKLİMİ SEÇİYORUM

☐ AŞKİMİ SEÇİYORUM

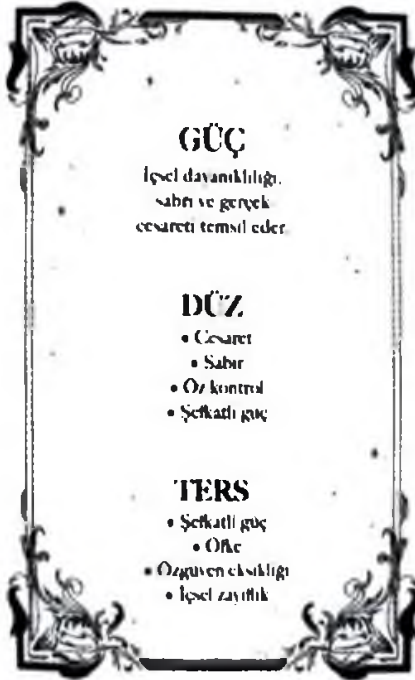
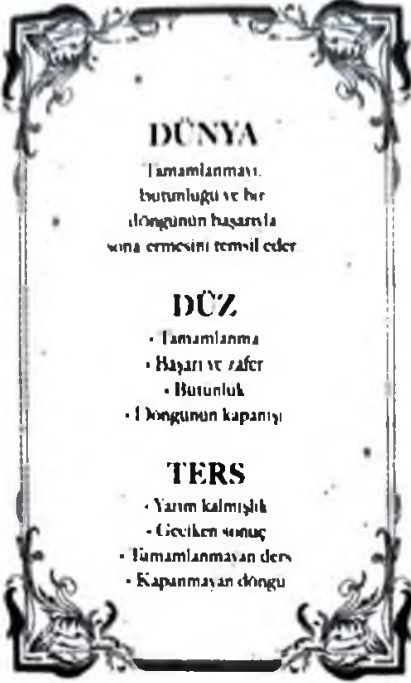
KARTLARI SEÇ

BAKALIM. HANGI KART ÇIKTI?

SEÇTİĞİN KARTIN ANLAMII!

BU KART SANA KİTAP BOYUNCA EŞLİK ETSİN...
UNUTMA, KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!

BRONZ

Çalma listesini dinlemek için
QR kodu okutunuz.

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın saygılar...

Ölenle ölünür mü?

Toprak, sadece soğuyan bedenleri mi yutar yoksa o mezar çukuruna, hayatta kalanların vaatleri de mi gömülür? İnsan, bir kalbi iki kez gömebilirmiş: Birini toprağın altına, diğerini ise başka bir bedenın kollarına...

İmparator için ölüm, sadece strateji tahtasında boşalan bir haneydi. O, yasını yeni ittifakların kanıyla tutardı. Ölenle ölmezdi İmparator. O, ölenin bıraktığı boşluğa dünyaları sığdırırdı.

Fakat geride kalanlar... Onlar ne ölebilir ne de yaşayabilirlerdi. Bir kadının kalbi, bir adamın *evet*, deyişle kaç kez parçalanabilirdi? Roza için ölüm, toprağa girmek değildi. Ölüm, tanıdığı adamın, artık tanımadığı birine dönüşmesiydi.

Belki de Şeytan ona gerçekten büyük bir iyilik yapmıştı.

Katedralin devasa tavanından süzülen loş ışık, binlerce yıllık taşların soğukluğunu daha da belirginleştiriyordu. Roza, avuçlarının içindeki terin, çantasının derisine yapıştığını hissediyordu. Sıranın en ucunda, bir gölge kadar sessiz ve bir o kadar da ağır bir yükte oturuyordu. Taktığı o koyu siyah peruğun ve yüzünü yarı yarıya gölgeleyen geniş kenarlı şapkasının altında âdeta nefes alamıyordu. Gözündeki koyu renk camlı gözlükler, akan yaşlarını gizlemek için en büyük sığınağıydı.

Victor Vanizan'ın karısı olarak burada olmamalıydı. Ama kalbi, mantığına galip gelmiş, onu bu törene getirmişti.

Başını hafifçe kaldırdığında, sunağın önünde duran o heybetli bedeni gördü. O adam onun gönül yarasıydı. O yarayı yıllar geçse de göğsünden söküp atamamıştı.

Gönlünün yarası, bugün bir başkasının merhemi oluyordu.

Dante Vladin, evleniyordu.

Eski soyadını, eski hayatını ve belki de Roza'ya ait olan her şeyi bir kenara itmişti. Artık o, sınırları yeniden çizen bir İmparator'du. Soyadını değiştirmiş, geçmişini mühürlemiş ve şimdi de Türk bir ailenin kızı olan Cavidan'la, o stratejik ittifakın imzasını atmak üzereydi.

İmparator, ikinci bir evlilik yapacaktı.

Roza, Dante'nin daha önce bir kez evlendiğini, ilk eşini amansız bir hastalığa kurban verdiğini biliyordu. O zamanlar Dante'nin gözlerindeki o yaşlı ifadeyi gördüğünde içi parçalanmıştı. Ancak İmparator, ölenle ölecek bir adam değildi. O, küllerinden değil, kurbanlarından doğan bir adamdı. Yasını kısa tutmuş, acısını bir zırh gibi kuşanmış ve şimdi Cavidan'ın yanında dururken yüzünde tek bir pişmanlık emaresi bile göstermiyordu.

Cavidan... Arkana'nın Orta Doğu ve Avrupa'ya yayılması için gereken o kilit anahtardı. Dante için bu kadın bir eşten ziyade fethedilecek yeni toprakların tapusuydu.

Roza'yı asıl yıkan da buydu. Dante'nin acı çekmiyor oluşu. Ölenle ölmeyişi, hayatına bu kadar keskin ve duygusuz devam edişi... Dante için her şey bir çıkardan ibaretse Roza'nın kalbindeki o geçmiş neydi?

Roza, sıranın en ucunda çantasını o kadar sert sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı. Gözleri Dante'nin üzerinde çakılı kaldı. O geniş omuzlar, o dik duruş... Bir zamanlar ona ait olduğunu sandığı o adam, şimdi bir imparatorluk kurmak için başka bir kadının elini tutuyordu.

Dante, önüne bakıyordu. Cavidan'ın elini tutarken yüzünde o sarsılmaz, mermer gibi sert ifade vardı. Roza için bu düğün, Dante'nin kalbine gömdüğü o eski hayatın mezar taşıydı.

Tam o sırada, katedralin yan tarafındaki sütunların gölgesinde bir hareketlilik oldu. Şeytan, yani Damien, orada durmuş, her şeyi ve herkesi izliyordu. Roza'nın buradaki varlığı, Damien gibi bir tilki için ne kadar gizli kalabilirdi?

Katedralin içindeki hava, saniyeler içinde binlerce tonluk bir mermer kütlesi gibi Roza'nın göğsüne bindi. Uzun bir zaman sonra kaderin o karanlık ve dolambaçlı yolları onları yeniden bir araya getirmişti. İmparator, Şeytan ve İmparatoriçe... Bir zamanlar Arkana'nın sarsılmaz üçgenini oluşturan o kişiler, şimdi aynı çatının altındaydı ama hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Artık tek bir lider vardı: Dante Vladin.

Şeytan ve İmparatoriçe, düzenden sonsuza kadar sürgün edilmişti. Arkana artık üç başlı bir canavar değil, tek bir imparatorun emrindeki devasa bir makineydi. Roza, üzerindeki o delici, ruhu soyan bakışı hissettiğinde bakışları yana kaydı. O an, Damien'in bakışlarıyla çarpıştı.

Nefesi boğazında bir düğüm oldu. Damien, katedralin o loş, titrek mum ışıklarının vurduğu sütun gölgesinde bir hayalet gibi dikiliyordu. Dışarıdan bakıldığında ikizi Dante'ye ne kadar çok benziyorsa ruhu ondan o kadar uzaktı.

Damien'in dudaklarında, Roza'nın her zaman tüylerini ürperten o belli belirsiz, zehirli gülümseme peydah oldu. Bakışları Roza'nın perüğünde, gözlüklerinde ve o titreyen ellerinde gezindi. Roza'nın tüm gizlenişi, Damien'in tek bir bakışıyla yerle bir olmuştu. Şeytan, avını tanıyan bir yırtıcı sessizliğiyle ona bakarken aslında, "Buradasın," diyordu. "Tıpkı benim gibi sen de celladına âşıksın."

Tam o sırada katedralin içinde bir alkış tufanı koptu. İnsanlar mutlulukla bağırırken katedralin iki farklı köşesinde iki sürgün, hayatlarını ellerinden alan o adamın zaferini izliyordu.

Damien, bulunduğu gölgeden bir adım bile ayrılmadan sadece başıyla dışarıyı işaret etti. Roza, kalbinin göğüs kafesini parçalamak istercesi-ne vuruşunu iliklerinde hissediyordu. Damien'in gölgesini ve o karanlık

davetini bir kenara itti. Eğer bugün buradaysa ve eğer bu azabı çekmeyi göze aldıysa celladının gözlerine son bir kez bakmadan gitmeyecekti.

Tören sona ermiş, davetliler yavaş yavaş ayağa kalkmaya başlamıştı. Dante, yanında porselen bir bebek gibi duran Cavidan'la sunağın önünden ayrılıp koridora yöneldi.

Roza tam o an, kalabalığın arasına sızmak yerine olduğu yerde dikleşti. Elini yavaşça kaldırıp o koyu renkli gözlüklerini çıkardı. Geniş kenarlı şapkasının gölgesinden sıyrıldı. Peruğu sahteydi, kıyafetleri yabancıydı ama bakışları... O bakışlar hâlâ Arkana'nın sürgün edilmiş İmparatoriçesi'ne aitti.

Dante tam hizasına geldiğinde, bir anlık bir esinti gibi duraksadı.

Bakışları kalabalığın içinde bir noktaya kilitlenirken kehribar gözleri, Roza'nın yaşlı ama sarsılmaz hareketleriyle buluştu. O an katedraldeki tüm sesler kesildi. Alkışlar, ilahiler, insanların uğultusu... Hepsi sustu. Sadece iki ruhun birbirine çarpan sessiz gürültüsü kaldı.

Dante'nin yüzündeki o mermer ifade, saniyenin binde biri kadar bir sürede çatladı. Göz bebekleri büyüdüğünde dudakları belli belirsiz gerildi. Tanımişti. Saçının rengi, taktığı şapkası ne olursa olsun, o bakıştaki yarayı nerede görse tanırdı.

Roza, mesajın yerine ulaştığını anladığı an arkasını döndü. Hiç beklemeden, kalabalığı yararak katedralin yan kapısına, günahların itiraf edildiği o karanlık bölmelere doğru yürümeye başladı. Kaçmıyordu. Yalnızca onu peşinden, kendi karanlığına çekiyordu.

Dante, yanında duran Cavidan'ın elini duygusuz bir şekilde bıraktı.

"Dante!" diye seslendi Cavidan. "Nereye?"

Dante yalnızca, "Bekle," dedi.

Dante, törenin protokolünü, davetlilerin şaşkın bakışlarını ve Arkana'nın kurallarını saniyeler içinde yakıp yıktı. Adımları hızlandı. Kalabalığın arasından bir gölge gibi süzülen o kadının, Roza'nın peşinden gitti.

Katedralin o dar, nemli ve loş koridoruna saptıklarında, dışarıdaki törenin ihtişamlı ışığı yerini koyu bir karanlığa bıraktı. Roza durdu. Sırtı, bir zamanlar dünyasının merkezi olan o adama dönüktü. Tenine çarpan o tanıdık parfüm ve ağır tütün kokusu, hafızasının en derinlerine gömdüğü tüm o anıları birer birer uyandırdı.

“Roza?”

Ne zamandır bu adı böyle derin bir sızıyla anmıyordu? Ne zamandır onun soluğundan uzaktı? Ne zamandır âşık olduğu gözlerdeki o parıltıyı görmemişti?

Roza yavaşça ona doğru döndüğünde dişlerinin arasından, “Dante,” dedi.

“Burada olmamalıydın,” dedi Dante.

“Hayır,” dedi Roza, o ışıltısı gitmiş gözlere bakarak. “Asıl burada olmalıydım. Çünkü sen de çok iyi biliyorsun ki o sunağın önünde durması gereken kadın bendim.”

Dante, gözlerinde daha önce hiç görülmemiş yoğun bir pişmanlıkla bir adım yaklaştı. Bir itirafın ağırlığıyla, “Yanlış yaptım,” diye fısıldadı. “Çok büyük bir yanlış yaptım!”

“Sen yanlış yapmadın, Dante,” dedi Roza, bakışlarını ondan kaçırmadan. “Yanlış yapan benim. Yanlış adamı sevdim, yanlış birine güvenmeyi seçtim ve hayatımın en büyük kararlarını o adamın ellerine bıraktım.”

“Roza...” İç çekti. O, her kelimesinde haklıydı. “Sen sadece bana inandın ama senin arkanda durması gereken yerde seni uçurumun kenarına iten ben oldum.”

“Ve bunun sonucunda...” dedi Roza, kelimelerin her birini bir zehir gibi damlatarak. “Beni cezalandırdın, Dante.”

“Aslında kendimi cezalandırdım,” dedi Dante. “Senin yokluğun, bu dünyada bana verilebilecek en büyük cezaydı. Kardeşime asla inamamalıydım. Gözlerindeki gerçeği görmek yerine, onun yalanlarına sarılmamalıydım!”

Damien, karanlıkta durmuş, büyük bir soğukkanlılıkla bu ikiliyi dinliyordu. Roza, Dante'nin sesindeki o yıkıma rağmen geri adım atmadı.

"Bu mu senin pişmanlık dediğin şey?" diye sordu Roza, acıyla.

Dante çaresizce omzunu hareket ettirdi. "Artık başkasıyla evlisin, Roza. Dışarıdan bakıldığında yeni bir hayat kurmuş ve mutlu görünüyorsun. Mutluluğunu bozamazdım. Buna hakkım yok."

Roza, kalbindeki fırtınaya inat sahte bir sükûnetle, "Mutluyum," dedi. "Zira şimdi her kararında arkamda duran bir adam var. Hata yap-sam bile nedenini anlamaya çalışan, beni hain ilan etmek yerine bana sırtını dönmeyecek kadar yürekli bir adam..."

O adamdan böyle bahsetmesi Dante'nin sinirlerini bozdu. "Neden?" diye sordu. "Neden kurduğun o örgütü geri almıyorsun? Neden beni mahvetmek için tek bir hamle yapmıyorsun, Roza? Bunları yapabilecek gücün olduğunu biliyorum. Neden bana saldırmıyorsun? Ben sana hak etmediğin ne varsa yaşatmışken neden hâlâ sessizsin?"

"Nedeni çok basit, Dante." Sesi soğuktu ama o soğukluk buzdan değil, külden geliyordu. Yanmış, bitmiş, savrulmuş bir kalbin külünden. "Çünkü seni mahvetmek, senin kurduğun o dünyayı başına yıkmak benim sadece bir saniyemi alır."

Dante'ye doğru bir adım attığında aralarındaki mesafe artık sadece bir nefes kadardı ama aralarına giren uçurum vardı. Aralarındaki o yakıcı mesafe kapandığında, Roza'nın peruğundan sapan bir tutam saça uzanmak istedi ama eli havada kaldı. Artık dokunmaya hakkı yoktu.

Roza yavaşça başını kaldırdı. "Ben senin, benim yükselişimi izlemeni istiyorum. Seninle değil, başka biriyle oluşumu... Günbegün bensiz yönetebileceğini sandığın o düzenin altında kalmanı... Sen bensiz bir hiçsin çünkü seni İmparator yapan da bendim!"

Dante sessiz kaldı. Boğazındaki düğüm o kadar büyüktü ki aldığı nefes ciğerlerini yakıyordu. Roza'nın haklılığı, katedralin tüm görkeminden daha ağırdı.

"İstedğin kadar evlilik yap," dedi Roza, bakışlarını bir an bile çekmeden. "İstedğin kadar stratejik anlaşmalar hazırla, yeni ittifaklar kur. Bu düzen ben olmadan ancak ve ancak senin sonun olacak. Ve ben o sonu en ön sıradan izleyene kadar seni öldürmeyeceğim. Çünkü sen kendi ölümünü, kendi ellerinle hazırlamış olacaksın. Sen doğru kararlar alamayan, başkalarının aklıyla hareket eden, kardeşinin yalanlarıyla sevdiğini söylediğin kadına sırt dönen, zihninin mahkûmu olan zavallı bir adamsın sadece."

Dante'nin yumrukları sıkıldığında tırnakları kanatacak kadar sertçe avuç içlerine gömüldü. Roza ona sadece hain olmadığını kanıtlamıyordu. Ona, asıl zayıf olanın İmparator olduğunu gösteriyordu.

"Sen..." dedi Roza son kez, buz gibi netlikle. "Sadece tacını taktığın o tahtın kölesisin. Ben ise sürgün edilmeme rağmen her şeyin efendisiyim. Şimdi git, Dante. Gelinini bekletme. Zira bir İmparator'un en büyük vazifesi, sahte bir gülümsemeyle kendi felaketine yürümektir."

Tam o sırada, karanlığın içinden bir alkış sesi yükseldi. Damien, saklandığı o karanlık sütunun gölgesinden ağır adımlarla çıktı. Dudaklarındaki o şeytani tebessüm, iki eski âşığın arasındaki gerilimi bir bıçak gibi kesti.

"Ne dramatik ama," dedi Damien, kasketini hafifçe yukarı kaldırdı. "Biri günahkâr, diğeri kurban... Size üzülmeden edemiyorum."

Dante, kardeşine nefretle döndü. "Ne işin var senin burada?"

"Kardeşimin mutlu gününde yanında olamaz mıyım?"

"Biz artık kardeş değiliz!" dedi Dante. "Buradan defolup git, Damien. Eğer bir kelime daha edersen bu katedral senin mezarın olur!"

Damien sadece güldü. Roza'ya bakarak, "Görüyorsun, değil mi Roza?" dedi. "Hâlâ aynı öfke, hâlâ aynı körlük. Seni sürgün etmesine neden olan o yalanları söyleyen bendim ama o bana inanmayı seçti. Çünkü o, bir kadının sevgisine değil, bir adamın gücüne güvenmeyi tercih etti."

Roza, iki kardeşin arasındaki o kadim savaşa baktıktan sonra bakışlarını Dante'nin gözlerine sabitledi.

“Biliyorum,” dedi Roza, Damien’i yok sayarak. “Ona inandın çünkü inanmak işine geliyordu, Dante. Bir suçluya ihtiyacın vardı, o da bendim. Öyle de olsun. Senin yıkılışını izlemek bana en büyük zevki verecek.”

Roza, arkasına tek bir kez bile bakmadan, karanlık koridorun derinliklerinde kaybolurken geride bıraktığı enkaz sadece bir adamın kalbi değil, bir imparatorun onuruydu.

“Roza!” diye seslendi Dante. Boğazından dökülen artık bir hükümdarın emri değil, can çekişen bir adamın feryadıydı. “Roza!”

Cevap gelmedi. Roza’nın uzaklaşan adımlarının sesi duyulduğunda atılan her adım, Dante’den bir parçayı daha söküp götürüyordu. Dante, sanki sırtındaki o ağır imparatorluk pelerini bir anda binlerce tonluk bir taşa dönmüş gibi gücünün tükendiğini hissetti ve dizlerinin üstüne çöktü. Katedralin soğuk mermeri, tenini dondururken başını öne eğdi.

Damien, sakince ikizinin yanına yaklaşp, tepesinde bir cellat gibi dikilirken, “Yazık,” dedi. Sesi sahte bir acımayla doluydu. “Çok yazık, kardeşim. Dünyaya diz çöktürdün ama bir kadının bakışları karşısında yerle bir oldun.”

Dante, dişlerini birbirine bastırdı. Başını yavaşça kaldırıp kendi yüzünün karanlık bir aynasına bakar gibi baktı. Gözlerindeki o pişmanlık, saniyeler içinde saf bir nefrete dönüştü.

“Her şey senin yüzünden oldu!” dedi Dante, boğuk bir hırıltıyla. “Senin yalanların, senin bitmek bilmeyen oyunların yüzünden oldu!”

Damien, kasketini hafifçe düzeltti.

“Hayır, kardeşim. Ben sadece fısıldadım. Tetiği çeken, hükmü veren, ona *hain* diye bağırان sendin. Çünkü sen güçten korktun. Onun seni aşmasından, senin gölgede değil, senin önünde yürümesinden korktun. Ben sana sadece inanmak istediğın yalanı verdim.”

Dante, hırsla ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerindeki güç çekilmişti sanki,

Bir imparatorun heyberi, sevdiği kadının az önce kurşun gibi yağdığı gerçeklerin altında ezilip kalmıştı.

“Onu geri alacağım,” diye mırıldandı Dante, yemin edercesine. “Gerçekten rekirse bu şehri yakacağım. o Vanizan’ı haritadan sileceğim ama onu geri alacağım!”

Damien, karanlığın içinden hafif bir sesle dilini damağına vurdu. “Vanizan artık çok güçlü, kardeşim,” dedi, kelimelerindeki her tınıyı zehirleyerek. “O kadın, kendi imparatorluğunun başında ve en önemlisi, onun yanında artık ben varım. Vanizan sadece bir isim değil, bana da ait bir toprak.”

Dante’nin gözlerindeki kanlanmış nefret, bir gerçeğin idrakiyle parlardı. “O yüzden Veronika’yla evlendin!” dedi. “Sen en başından beri beni ihanet ediyordun. Asıl Victor’la anlaşma yapan, beni arkamdan bıçaklayan sendin!”

Damien, hiç istifini bozmadan, “Öyleydim,” dedi.

Dante, içindeki o vahşi dürtüyle ileri atılmak, ikizinin boğazına yapışıp bu hayatı oracıkta bitirmek istedi. “Seni öldüreceğim, Damien!” diye kükredi. “Seni bu katedralin altına gömeceğim!”

Damien, bu kez gerçekten güldü. Katedralin taş duvarlarında yankılanan bu gülüş, bir sonun başlangıcını müjdeleyen o meşhur Şeytan gülüşüydü. Ona doğru tehlikeli bir tavırla eğildi.

“Beni öldürürsen Roza da ölür.”

Dante’nin havaya kalkan eli kaskatı kesildi. Şeytan, oyununu en başından beri bu hamle üzerine kurmuştu. İmparatoriçe’nin hayatını kendi hayatına, kalbini kendi karanlığına mühürlemişti. İki âşığın arasına sızmasının asıl nedeni buydu: Dante’nin kılıcını ona karşı kör etmek.

“Öldür beni,” dedi Damien, meydan okurcasına. “Beni öldür ve Roza’yla aynı saniyede, aynı toprağa gömülmemi sağla. Hadi, yap bunu.”

Dante’nin nefesi kesildi. Karşısında duran, kendi yüzünü taşıyan bu adamın ne kadar ileri gidebileceğini şimdi anlamıştı. “Sen...” diye fısıldadı. “Sen gerçek bir şeytansın.”

“Biliyorum,” dedi Damien, dudaklarında galibiyetin o ekşi tadıyla. “Ve sen, sevgili kardeşim, bu şeytana yenildin.”

“Yenilmeyeceğim!” diye bağırdı Dante. “Arkana asla yıkılmayacak! Orayı öyle bir yöneteceğim, öyle bir demir yumrukla hükmedeceğim ki bu düzen sarsılmaz olacak! Hepiniz izleyeceksiniz!”

Damien, onun bu son çırpınısını acıyarak izledi.

“Roza’yı duymadın mı? O artık senin yükselişini değil, yıkılışını izlemek istiyor. Ve inan bana sevgili kardeşim, bir kadın bir imparatorun düşüşünü izlemeye karar vermişse o imparator çoktan devrilmiş demektir. Şimdi kalk, o maskeni tak ve içeri gir. Seni bekleyen bir gelinin ve yönetmen gereken koca bir enkazın var.”

Dante, yansımasına son kez baktı. Son kez bu duyguları tattı. Omuzlarını düzelterip burada neden olduğunu hatırladı ve her şeyi bir enkaza çeviren adamın suretine büründü. O enkazı yönetecekti.

Aşkını, kardeşini, her şeyini kaybetmiş olabilirdi ancak elinde bir düzenin başlangıcını tutuyordu. Bunu kaybetmeyecekti. Bu düzeni yönetecek ve kartların dünyayı yönetmesini sağlayacaktı.

Kartları olmayan da bir *hiç* olacaktı.

Roza ve Damien de artık gözünde koca bir *hiç*ti.

Dante, katedralin devasa kapılarından içeri adımını attığında, üzerine yağın beyaz konfetiler birer kar tanesi gibi değil, taze bir mezarın üzerine atılan toprak gibi hissettiriyordu. Alkış sesleri kulaklarını tırmalıyor, insanların sahte tebessümleri yüzüne birer kamçı gibi çarpıyordu. Ancak o, yüzüne mermerden bir maske takmıştı.

Az önce koridorda diz çöken o adamı orada bırakmıştı.

Şimdi yürüyen, ruhu çekilmiş bir devletti.

Cavidan’ın elini tuttuğunda, hissettiği şey bir kadının sıcaklığı değil, elinde tuttuğu o muazzam gücün soğuk metalik tadıydı. Roza gitmişti. Damien ihanetini bir madalya gibi göğsüne takmıştı. Dante ise bu ihanetin ve yalnızlığın bedelini dünyaya ödetmeye yeminliydi.

Artık paylaşacak hiçbir şeyi yoktu. Hiç kimseye güveni, hiçbir duygu-ya tahammülü kalmamıştı.

Tek din. Tek devlet. Tek ırk. Tek dil.

Arkana'nın yeni yasası buydu. Dante Vladin, o gün o katedralden çıkarken sadece bir evlilik cüzdanına değil, dünyanın idam fermanına imza atmıştı. Çeşitlilik bir zayıflıktı, sevgi bir prangaydı ve hürriyet, bir kaos sebebiydi.

Yeni dünya düzeni, onun zihnindeki o karanlık labirentin bir yansıması olacaktı. Hiçbir aykırı sese, hiçbir farklı renge yer yoktu. Dünya, Dante'nin o soğuk kehribar gözlerinin rengine bürünecekti. Soğuk, mesafeli ve mutlak.

İmparator artık tahtında yalnızdı. Ve bu yalnızlık, dünyayı titretecek olan o demir yumruğun asıl kaynağıydı. Başındaki o kızgın demir taç canını yaktıkça o da dünyayı yakacaktı.

Roza, Vanizan malikânesinin geniş mermer merdivenlerini âdeta kaçarcasına tırmanıyordu. Topuklarının taş zeminde çıkardığı sert yankı, katedraldeki o ağır sessizliği delip geçmek ister gibiydi. Ancak Dante'den kaçsa da Damien'den kaçamıyordu. Aynı zehirli kanı taşıyan bu iki kardeş, bir karabasan gibi ruhuna çökmüştü.

"Roza."

"Git başımdan!" diye bağırdı Roza, arkasına bile bakmadan.

"Bütün gece şarap içtiğini gördüm. İyi değilsin," dedi Damien. Her zamanki alaycı tınısından arınmış, tuhaf bir endişeyle konuşuyordu. Bu hâli, Roza için her türlü nefretten daha tehlikeliydi.

Roza aniden durduğunda, basamakların ortasında hızla ona döndü. "Sana git başımdan, dedim!" Sesi evin yüksek tavanlarında yankılandı. "Beni rahat bırak!"

Damien durmadı, aradaki mesafeyi ağır adımlarla kapatmaya devam etti. Dudaklarında o her şeyi bilen, sinir bozucu gülümseme belirdi.

“Aynı evde yaşıyoruz, Roza,” dedi. “Nereye gideceğim? Burası benim biricik karımın abisinin evi. Hepimiz aynı çatının altındayız.”

Roza'nın gözleri doldu ama bu yaşlar zayıflıktan değil, çaresizlikten. “Sen...” diye fısıldadı. “Sen alçak adamın tekisin! Kendi kardeşini mahvettin, beni bu cehenneme sürükledin ve şimdi karşıma geçip evcilik mi oynuyorsun?”

Cevap beklemeden, tekrar ilerlerken odasına doğru hızla yürümeye başladı. Fakat Damien, tıpkı peşini bırakmayan bir gölge gibi tam arkasındaydı. Vlad soyu, Roza için kurtulması imkânsız bir prangaya dönüşmüştü. Biri kalbini kırmıştı, diğeri ise ruhunu parçalıyordu.

Odasına ulaşır, kapıyı tam çarpacakken, Damien elini kapının pervazına koyarak içeri girmesini engelledi. Parmakları mermer kadar sert, bakışları ise bir o kadar sarsılmazdı.

“Benden sonsuza kadar kaçamazsın,” dedi Damien, her zamankinden daha derin ve daha karanlık bir tavırla.

“Sen benim gördüğüm biri değilsin!” diye bağırdı Roza, kapıyı itmeye çalışarak. “Hiçbir zaman da olmayacaksınız!”

“Roza... Roza,” dedi Damien. “İzin ver de sana bakayım.”

Roza'nın göğsü hıçkırıkla sarsıldı. Yol boyunca tören masasından gizlice aldığı o ağır şarabı bitirmişti. Alkol, damarlarındaki acıyla birleşince dengesini ve savunmasını zayıflatmıştı. Gerçekten iyi değildi. Dünya etrafında dönüyor, katedraldeki o koridorlar sanki odasının içine uzanıyordu. Yine de dik durmaya çalıştı.

“Uyuyacağım,” dedi Roza, titreyerek. “Birazdan kocam gelir. Victor gelmeden önce git buradan. Onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Zaten her şey yeterince berbat!”

Damien, ilk kez bu kadar çıplak ve savunmasız bir şekilde, “Daha da berbat etme o zaman,” dedi. “Görmüyor musun? Seni gerçekten seven benim. Seni benden başka kimse sevemez, kimse senin karanlığına benim kadar âşık olamaz.”

Roza acı bir kahkaha attığında gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarındaki makyajı kirletiyordu. "Severler," dedi. "Severler ama sen buna em olursun! Sen, etrafımdaki her şeyi kurutursun, Damien!"

"Bunu biliyor olman güzel," dedi Damien. Kapıyı tüm gücüyle açtı ve Roza'nın itirazlarına aldırmadan içeriye adımını attı. "Kahroluğumu da kabul et artık. Senin için her şeyi yaptım. Hâlâ mı yetmiyor?"

Roza acımasız bir şekilde baktı. "Benim istediğim kişi sen değilsin."

"İstediğin kişi de olurum," dedi, çaresizce. "Sen yeter ki bana *evet*, de"

Yüreği acıyordu Roza'nın. Bu adamın, her şeye rağmen kapadığı kolları zorlamasını kabullenemiyordu. İçinden *neden*, diyordu. *Neden benim sevmeyi bırakmıyor?* Dante bile artık onu sevmiyordu.

"Benden hiçbir zaman *evet*, dediğimi duymayacaksın."

"Yapma," dedi Damien. "Yapma, Roza."

"Damien..." dedi Roza, gözlerindeki yaşı silerek. "Uyuyacağım."

Kapı arkalarından kapandığında, odanın içindeki loş ışık ikisinin üzerine düştü. Roza sendeleyerek yatağın kenarına tutundu. Damien ise bir avcı gibi değil, sanki kendi kurduğu tuzığa düşmüş bir kurban gibi ona bakıyordu.

Damien'in parmakları Roza'nın yüzüne dokunduğunda, tenindeki sıcaklık değil, bir buz kütesinin yakıcılığıydı. Elini bir zehir gibi yavaşça Roza'nın yanağına yerleştirdi.

"Uyumayacağını biliyorum."

"Her şeyimi bilemezsin."

"Bilirim," dedi Damien. "Yine kocan gelir gelmez onun kucağına atacaksın kendini ve sabaha kadar sevişeceksin."

Roza, alkolün ve şaşkınlığın etkisiyle gözlerini kocaman açtı. Kanı donmuştu. "Sen... Sen bizi mi dinliyorsun?"

"Bu evde olup biten her şeyden haberdarım," dedi Damien. Elini çekmeden aksine biraz daha sıkıca yüzünü kavradı. "Aylardır çocuğunuz olmuyor. Onunla bir gelecek kuramayacağını kabullen artık, Roza."

“Kendi hayatınla ilgilen!” dedi, öfkeyle.

“Benim hayatım senden ibaret,” dedi Damien. “O adamla sevişerek beni daha da kahrediyorsun. O yatağa her girdiğinde, onun sana dokunmasına izin verdiğinde benim cehennemime bir odun daha atıyorsun, güzel Roza.”

“Kiminle seviştiğimden sana ne!” diye bağırdı Roza, onu göğsünden itmeye çalışarak. “Kaldı ki o benim kocam!”

Damien, Roza’nın itişine rağmen bir santim bile kıınıldamadı. Aksine aralarındaki mesafeyi yok ederek onun nefesini solumaya başladı.

“Onun karısı olman beni her geçen gün mahvederken bir de ondan çocuğunun olmasını kaldıramam,” dedi. “Senin ne istediğini biliyorum, Roza. Sen bir anne olmak ya da bir eş olmak istemiyorsun. Sen güç istiyorsun, sen intikam istiyorsun. Ve bunu da yalnızca sana ben verebilirim. O korkak Vanizan değil, o taht meraklısı Dante de değil. Sadece ben!”

Gözleri Roza’nın dudaklarına kaydı. “Bana ait olanı başkasının kollarında görmekten yoruludum. İstedğin çocuksa sana bunu yine ben verebilirim.”

Roza’nın istediği tek şey soyunu devam ettirebilecek bir çocuktı ve şimdi karşısındaki adam bunu ona vermeyi teklif ediyordu. Victor, çocuk konusuna pek sıcak bakmıyordu ve Roza kadar istekli değildi.

Genç kadının yanağını elinin tersiyle okşadı. “Ben sana dair her şeyi biliyorum,” dedi. “O çocuğu ne için doğurmak istediğini de biliyorum. İkimizin soyundan bir çocuk olsun ve kimse karşısında duramasın. Benim kanımı taşıсын.”

Aklı bulanıyordu Roza’nın, alkol bünyesini çoktan ele geçirmiş, kafasının karışmasına neden olmuştu.

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” dedi Roza, hıçkırarak.

“Bana artık direnme,” dedi Damien. “Sen bana âşık olduğunu kabul etmemek için Dante’yi sevdiğini sandın. Sen ona âşık rolleri yaparken bile beni seviyordun, Roza. Bilmiyor muyum sanıyorsun? Sırf ben

haklı çıkmayayım diye, sırf Şeytan kazanmasın diye bunca zaman diye gösterdin."

"Ben Dante'yi seviyordum," diye fısıldadı. "Neden ona bu kadar beziyorsun ki?" Tıpatıp benzer olmasalar da Roza sarhoş olduğu için karşılarındaki adamı Dante olarak görüyordu.

"İkiniz gerçekten birbirinize âşık olsaydınız sizi ben bile ayırtamazdım." Kadını kendine doğru çekti. Alınları birbirine değiyordu. "Sanırım şimdi bu yatakta istediğini verebilirim. Tek yapman gereken bana evet demek."

Roza'nın bakışları genç adamın dudaklarına doğru kaydı. Damien'in kurduğu cümleler, yatak odasının tavanına asılı kalmış birer cellat ipi gibi sallanıyordu.

Yapmamalıydı.

Ona kanmamalıydı.

O bir şeytandı ve şeytanlar tam olarak insanların istediğini verirdi.

Roza aniden geri çekildiğinde, "Çık odamdan!" diye bağırdı. "Derhâl çık, Damien!"

Damien, kadının gözlerinde gördüğü o saf, katıksız öfkeyle birlikte yavaşça doğruldu. Hiç acele etmedi. "Kocanı boşuna bekleme," dedi, kapıya doğru yönelirken. "İşleri uzadı. Birkaç gün daha bu eve gelmeyecek. Yani o çok sevdiğin kucağı bu gece de bulamayacaksın."

"İğreniyorum senden!" diye bağırdı Roza, kontrolünü tamamen kaybederek. "Nefret ediyorum! Senden de o buzdan İmparator olan ikizinden de! İkiniz de hayatımı mahvettiniz, beni bu taş yığınına, bu sahte evliliğe siz mahkûm ettiniz!"

Damien kapıyı arkasından kapadığı an, Roza'nın içindeki o bastırılmış fırtına koptu. Küçük çaplı bir krizin eşiğindeydi. Makyaj masasındaki porselen parfüm şişelerini bir hışımla yere fırlattığında o pahalı kokular yere dökülen cam kırıklarıyla beraber odaya ağır bir koku yaydı.

Victor'la evleneli aylar olmuştu. Arkana'nın geleceği, kurucu soyların devamı için o çocuğun olması şarttı. Ama olmuyordu. Her ay o kanlı gerçekle yüzleşmek, Roza'nın ruhunda bir gedik daha açıyordu. İmparatoriçe olması gereken, doğuracağı çocukla tüm dengeleri değiştirmesi gereken kadın, kendi bedeni tarafından ihanete uğruyordu sanki. Doktorlar hiçbir sorun bulamıyor, *stres* deyip geçiyorlardı ama Roza biliyordu, bu evdeki o zehirli hava sadece ruhunu değil, rahmini de kurutuyordu.

Yatağın kenarında, o muazzam sessizliğin ortasında tek başına sarsılan omuzları, aslında koca bir imparatorluğun enkazını taşıyordu. Hıçkırıkları odanın yüksek tavanlarında yankılanırken Roza her bir nefeste biraz daha tükendiğini hissediyordu. Victor, bu fırtınanın ortasında onu bir sığınak gibi koruyacağını vadetmişti ama bu gece yoktu. Dante, kalbinin asıl sahibi, artık başka bir kadının elini tutuyor, imparatorluk pelerinini bir başkasının üzerine seriyordu.

Damien ise... Damien bu evin her köşesine sinmiş, duvarların arasından nabız atışlarını dinleyen o karanlık karabasandı.

Yenilmeyecekti.

Kendi kendine verdiği bu söz, bir zamanlar en güçlü zırhıydı. Yenilmemeliydi. Çünkü yenilmek, Vlad soyunun ona dayattığı bu kadere boyun eğmek demekti.

Fakat *neden*? Neden her hücresinde bu kaçınılmaz sonun soğukluğunu hissediyordu? Neden ayaklarının altındaki zemin, üzerine bastığı her adımda biraz daha bataklığa dönüşüyordu?

Geçmişe dönüp baktığında, Damien'in o şeytani zekâsının sadece bir takma ad olmadığını, onun gerçekten de cehennemden bir yansıması olduğunu biliyordu. Şeytan, oyununu sadece dışarıda kurmamıştı. O, Roza'nın zihnine, korkularına ve hatta arzularına sızmıştı. Doktorların açıklayamadığı o boşluk, belki de Damien'in kurguladığı bir başka lanetti.

Roza, yerde duran parçalanmış camlara bakarken kendi yansımasının bin parçaya bölündüğünü gördü. Ve o korkunç gerçek, alkolün ve acının bulanıklığı arasından sıyrılıp ruhuna oturdu.

Bir gün o da şeytana yenik düşecekti.

Belki bir günahla, belki bir çaresizlikle, belki de sadece hayatta kalabilmek için o karanlık eli tutmak zorunda kalacaktı. Şeytanın isteği de buydu. Roza'yı öldürmek değil, onu da kendisiyle birlikte günah sürüklemek.

Ölenle ölünür müydü?

Yoksa hayatta kalmak, aslında en yavaş gerçekleşen ölüm biçimi mi?

(Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...)

Derler ki, bir insanı öldürmek için silaha, namluya ya da keskin bir çeliğe ihtiyacınız yoktur. Bazen sadece susmak yeterlidir. Bir gerçeği zehirli bir yılan gibi sevdiğinizin koynuna bırakmak, işlenebilecek en kanlı cinayetten daha vahşidir.

Ben bir katildim. Üstelik kimseyi öldürmeden bir katil olmayı başarmıştım. Bir bedeni değil, bir adamın bana olan sonsuz güvenini, o tertemiz inancını kendi ellerimle, her gün biraz daha sıkarak öldürmüştüm.

Vücudumun içinde, damarlarımı birer birer kurutan o metal parçalarıyla yaşamayı öğreneli bir hayli zaman olmuştu. Ölümü, soğuk bir kış gecesinde tenimin altında beslediğim gizli bir zehir gibi saklamıştım oradan. Her gece başımı onun o güven veren göğsüne yasladığımda, Bronz her şeyden habersiz huzurla uyurken ben o kalp atışlarının ritminde binlerce veda provasını yapmıştım. O, zihninde bizimle ilgili yarınlar inşa ederken ben o yarınların çoktan kül olduğunu bile bile yüzüne gülümsemiştim. Ona her bakışım, aslında sessiz bir elvedaydı ama o, bunu bir davet sanmıştı.

Ben o gerçeği sustururken aslında sadece kendimi değil, bizden geriye kalan ne varsa hepsini birer birer katletmiştim. Ben, en başından beri hislerimizin katiliydim. Onu, sevdiği kadının avuçlarının arasından bir kum tanesi gibi kayıp, gidişini izlemeye mahkûm ederken aslında en

büyük darbeyi kalbine bizzat ben indirmiştim. Onu gerçeğe sahip olma hakkından mahrum bıraktığım o her saniye, aramızdaki o kutsal bağı kendi ellerimle kurban etmiştim.

İşte asıl ihanet buydu. O çiplerin bedenimi bir kanser hücresi gibi kemirmesi değil, benim onun sarsılmaz sadakatine karşı kendi sessizliğimle pusu kurmamdı. Onu, sonunu bilmediği, başrolünde olduğu ama senaryosundan haberdar edilmediği bir masalın tek kurbanı hâline getirmiştim. Ben sadece ölmeyi beklememişim. Ben o bekleyişin her anında, Bronz'un bana olan o devasa inancını da o karanlık çukura çoktan itmiştim.

Ve ben, hayatımda ilk defa bir kuralımdan bu kadar nefret etmiştim.

Kural altı, hislerin katili ol.

Ben o kuralı harfiyen uygulamıştım. Bir adamın bana olan hislerini, umutlarını ve geleceğini tek bir yalanla katletmiştim. Hem de hiç yapmam gereken bir kişiye...

Dünyanın merkezi denilen o evdeydim. Bu evi, taşını, duvarlarını ya da o gösterişli soğukluğunu hiç özlememişim. Özlediğim tek şey bu evin içindeki iki canımızdı. Vita ve Titan, kapıdan girdiğim andan itibaren sevgilerini belli etmekten, sadakatlerini tenime sürtünerek kanıtlamaktan çekinmiyorlardı. Bir aydan uzun süredir cephede, o kanlı savaşın tam ortasında olduğumuz için biz yokken Titan biraz daha büyümüştü. Pençeleri yere artık daha sert basıyor, bakışları sanki daha korumacı geliyordu. Onların o saf, pazarlıksız sevgisi olmasa bu malikânenin ruhsuz duvarları tenimi bir kış ayazı gibi dondurabilirdi.

Hastane sürecinin o boğucu sancıları, keskin ilaç kokuları artık geride kalmıştı. Yaralarım yavaşça kabuk bağlıyor, dikişlerim her hareketimde ince ince sızlıyordu ama asıl ağrı göğüs kafesimin tam ortasında, hiçbir doktorun kapatamadığı, hiçbir dikişin tutmadığı o derin boşlukta idi.

O boşluğun mimarı da celladı da bendim.

Çünkü Bronz beni cezalandırıyordu.

Fiziksel olarak hep orada, bazen bir adım uzagımda, bazen sadece bir nefes arkamdaydı. Ama ruhu, elini uzatsam buz gibi bir cama çarpacağım kadar uzaktı. Bana bağırp çağırarak istiyor ancak o işkenceden ötürü yalnızca benim iyileşmemi bekliyordu. Savaş başladığından beri onun sesine, o otoriter ama ruhumu okşayan şefkatli tınısına hasret kalmıştım. Şimdi aynı çatının altında olsak da benden çok uzaktaydı.

Yüksek ihtimalle birazdan, bir görev bilinciyle bana yemek yedirmek için gelecekti. Koridordan gelen hafif bir ıkkırtı işittiğimde, Titan çok geçmeden yanıma gelip başını dizlerime yasladı. Babamın ellerinde geçen o işkence dolu günlerden sonra fiziksel olarak tam anlamıyla yıkımdım. Üstelik çipin vücudumdaki o zehirli etkisi de son demlerinde bir hayli artmıştı. Hepsi üst üste bindiğinde, değil sesimi yükseltmeye, ayakta durmaya bile mecalim kalmamıştı. Zaten şu anki sessizliğim de göstermek zorunda kaldığım bu uysallık da aslında o mecalsizlikten geliyordu.

Yoksa bu evde bir hapis hayatı yaşamaya, bu sessiz infaza boyun eğmeye hiç niyetim yoktu.

Çünkü zihnim bir mezarlık yeri değildi, o her şeyi hatırlıyordu.

Hem de her detayıyla.

Onunla evlendiğimizi...

O gizlenen gerçek kimliğini...

Ona dair bildiğim, sakladığım ve susmaya zorlandığım çoğu şeyi...

Ancak işin en acı kısmı buradaydı. Bronz, benim zihnimde taze duran o anıların çoğuna sahip değildi. Benim üzerimde kurulan o karanlık oyunlar, ona da yapılmıştı. Zihni talan edilmiş, geçmişi ellerinden alınmıştı. O, benim hatırladıklarımın büyük bir kısmını hatırlamıyordu. Aramızdaki en büyük uçurum da buydu. Ben onunla dolu bir geçmişin yükü altında ezilirken, o beni sadece ona yalan söyleyen bir kadın olarak görüyordu.

Hiçbir şey diyememiştim.

Diyememiştim çünkü zihnimdeki perdeler kalktıkça son altı yılının her bir karesi suratıma bir tokat gibi iniyordu. Hatırladıkça onun yüzüne bakmaya değil, aynı havayı solumaya bile utanıyordum.

Çünkü ben onun karısıydım. Biz bu hayatın enkazı altında kalmadan önce birbirimize söz vermiş, bir bütün olmuştuk. Ama ben neler yapmıştım böyle? Ona ulaşmak, planlarımı gerçekleştirmek ve intikam hırsımı doyumak uğruna hayatımı bir pazar yerine çevirmiştim. Lider Kandemir'le sevgili olmuş, hayatıma stratejilerim gereği birçok adamı sokmuştum. Kalbimde, ruhumda ve yasalar önünde nikâh kıydığım bir adam varken bana bunlar unutturulduğu için ona karşı yapılabilecek en büyük ihanetleri birer kahramanlık madalyası gibi taşımıştım.

Onu en büyük düşmanım bellemiştim. Ondan nefret etmiş, onu yok etmek için karanlık pusular kurmuştum. Hatırladıkça göğüs kafesim daralıyor, aldığım her nefes boğazıma bir cam kırığı gibi batıyordu. Onu kendi ellerimle, gözümü bile kırpmadan üç kurşunla vurmuştum. Ben onun hem celladıydım hem de her şeye rağmen hâlâ içten içe titrediği tek zaafı, yani hisleriydim.

Ve o, şu an evlendiğimizi bilmiyordu. Aramıza örülen o hafıza duvarı, attığım kurşunlardan daha sert ve daha soğuktu.

Salondaki o geniş koltukta, bir enkaz gibi yığılmış hâldeyken hissettiğim karartıyla birlikte bakışlarımı yukarı kaldırdım. Bronz, sessiz sedasız bir şekilde bana yemek yedirmek için gelmişti. Titan, onu görür görmez koltuktan kalktı ve sanki onun oturması için izin verdi.

“Bir yerin mi ağrıyor?” diye sordu. Otoritesini korusa da sesinde gizli kalmış kırgınlığı hissedebiliyordum.

Tepsiyi sehpanın kenarına bıraktı. Elini yavaşça yanağıma yerleştirip kirpiklerimden süzülen o tuzlu yaşları başparmağıyla sildi. Dokunuşu, vurduğum yerlerin sızısını kendi tenimde hissetmeme neden oldu.

Ağrıdan dolayı ağlamıyordum.

Ruh eşi olduğumuzu bilmeden yaptığım her şey için ağlıyordum.

Başımı güçlkle iki yana salladım.

“Yemeğini yedikten sonra ilacını vereceğim,” dedi, düz bir ifadeyle.
 “Sonra uyursun.”

Aynı ev.

Aynı çatının altı.

Ancak artık birlikte uyumuyorduk. Aramızdaki o birkaç metrelik koridor, dünyanın en uzun ve en ıssız yolu hâline gelmişti. Ben hatıralarımda boğulurken o, kendi sessizliğinde kayboluyordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Hiçbir şey demedi. Uzanıp televizyonu açtığında odayı sahte bir gü-rültü ve renkli ışıklar kapladı. Tepsiyi kucağına alıp özenle soğuttuğu çorbadan bana içirmeye başladı. Normalde televizyon karşısında yemek yenilmesinden, odağın dağılmasından nefret ederdi. Onun dünyasında her şeyin bir yeri, bir zamanı ve bir ciddiyeti vardı. Ancak şimdi, kendimi bir nebze de olsa iyi hissetmemi sağlamak için kendi kurallarını çiğniyordu.

Fakat iyi hissetmiyordum.

Hissetmiyordum çünkü zihnimdeki o zifirî perde kalktığından beri, kendi ellerimle yarattığım bir yıkımın tam merkezindeydim. Ben onun karısıydım ama ona en büyük ihaneti, onu unutarak ve en savunmasız anında göğsüne üç kurşun sıkarak yapmıştım. O ise şimdi, bir zamanlar hayatını birleştirdiği kadının aslında celladı olduğunu bilmeden elinde bir kaşık çorbayla onun yaralarını sarmaya çalışıyordu.

Aramızdaki sessizlik, öfke ve kırgınlıkla harmanlanmış ağır bir dumandan ibaretti. Çorbayı bana içirirken hareketleri öylesine mekanikti ki sanki karşısında tamir edilmesi gereken bozuk bir makine vardı.

Kâse bittiğinde yavaşça geri çekildi. Avuçlarım dizlerimin üzerinde, bir suçlu gibi birbirine kenetlenmiş hâldeydi. Parmak uçlarımdaki his sanki çoktan bu bedeni terk etmişti. Söylemiyordum ama tüm kemiklerim içten içe kırılıyormuş gibi sızlıyordu. Eğilip, ağzımı bir peçeteyle silerken dokunuşu öylesine mesafeliydi ki aramızdaki o birkaç santimlik boşluk binlerce kilometreye dönüştü.

“Akşama herkes burada toplanacak,” dedi, mekanik bir tonla. “Seni merak etmişler.”

Kimseyi istemiyordum. Ben sadece onu istiyordum. Onun beni hatırlamasını, bana o eski, yakıcı sevgiyle bakmasını...

“Bronz...” diye fısıldadım.

Ona gerçek adıyla hitap edemiyordum. Zihnimde binlerce kez bağır-mak istediğim o isim, dudaklarımın eşiğine geldiğinde sanki bir günaha dönüşüyordu. Dilim varmıyordu, sanki ona ismen dokunmak bana artık yasaktı.

Durdu. Hareketleri bir anlığına dondu ve ağır bir tempoyla bana doğru döndü.

Devam etmem için beklerken, “Bunu nereye kadar devam ettirecek-sin?” diye sordum.

Kestirip atarcasına, “Konuşma,” dedi. Gözlerinde sönmeye yüz tut-muş ama hâlâ derinden kavuran bir ateş vardı. “Doktor, ameliyat uzun sürdüğü için boğazının tahriş olduğunu ve birkaç gün daha sessiz kalman gerektiğini söyledi.”

“Konuşmak istiyorum,” dedim, inatla. Fiziksel acı, ruhumdaki o be-lirsizliğin yanında bir hiçti.

“Tania'yla ilgili dediklerini dinledim zaten, Hisar,” dedi. “Başka da konuşacak bir şeyimiz yok.”

Ona annemin bu kanlı sistemdeki asıl yerini anlatmıştım. Babamın arkasındaki o görünmez gücün, ipleri elinde tutan asıl kuklacının o oldu-ğunu söylemiştim. Her şey, bir satranç ustasının titizliğiyle, yıllar önce-sinden planlanmış bir kurguydu.

Beni kendi ailemin katili olarak lanse edip devletin önüne kanlı bir et parçası gibi fırlatmışlardı. Bu sayede hem annem hem de babam, resmî kayıtlarda *ölü* olarak geçip gölgelerin güvenliğine sığınmıştı. Abim ise bu karanlık senaryonun en gizli parçasıydı. Alatav nüfusuna hiç kaydedilme-miş, Vanizan soyadının ardına gizlenmişti.

Babam, Arkana'dan elini ayağını çektiğinde KALE'yi resmi bir imparatorluğa dönüştürmüştü ama hesaba katmadığı bir şey vardı. Kendi kızının, yani benim, onun sonu olacağını hiç düşünmemişti.

Babamın sonu olmuştu ama annemin yolunu açmıştım. Büyük ihtimalle annem, bir sırtlan kurnazlığıyla bu çöküşü uzaktan izlemiş, babamın terk etmek zorunda kaldığı koltuğa çoktan gözünü dikmişti. O koltuğu devralmak için yıllardır bekliyordu.

Abimi ise her şeyden, herkesten uzak tutmuştu. Onu en kıymetli kızı, asıl vârisi olarak saklamıştı. Planı yıllardır kusursuz işliyordu. Eva'dan kartı yıllar önce almıştı, abimi de zamanı geldiğinde Arkana'nın yeni lideri yapacaktı. Çünkü onların derdi Arkana'yı yok etmek değildi. Onu kendi kanlı tahtlarının bir parçasına dönüştürmekti.

Abim, kendini bir vâris bile sanmazken, en başından beri stratejik bir piyon olarak yetiştirilmişti.

Günlüğün bu yüzden bir de diğer yüzü vardı. O sayfalar yalnızca babamı suçluyor, her şeyi onun üzerine yıkıyordu. Babam masum değildi, evet. Ama annem de en az onun kadar suçluydu.

Bronz'a tüm bunları anlatmıştım. O ise yalnızca dinlemişti. Bakışlarında bir şaşkınlık yoktu. Bu karanlık yapbozun parçalarını zaten zihninde birleştirmiş gibi bakmıştı bana. Sonrasında, o sarsılmaz otoritesiyle bir sınır çizmişti.

Sen iyileşene kadar zamanı durduracağım, demişti. Sen tamamen ayağa kalkmadan Aşklar Kartı'yla ilgili hiçbir hamle yapmayacağım.

Fakat bu cümleyi, beni yatıştırmak için değil, üzerimdeki kontrolünü sağlamlaştırmak için kurduğunu biliyordum. Eğer bunu vadetmeseydi, ölmek üzere olsam bile beni hiçbir gücün durduramayacağını, o kartın peşine düşeceğimi biliyordu. Bu, onun beni eve hapsedme yöntemiydi. Bir yandan şefkat gösterirken diğer yandan hamlelerimi kısıtlıyordu.

İyileşmeliydim. Hem de çok hızlı bir şekilde.

Bedenimdeki dikişler iyileştikçe ruhumdaki o duvarları da birer birer yıkacaktım. Kendimi ona affettirmek, ona bıraktığım hasarları silmek için

zamana ve güce ihtiyacım vardı. Bunu ne kadar hızlı yaparsam Âşıklar Kartı'nı ele geçirmek için o kadar çabuk yola çıkabilirdik.

Hedefim sadece o kart değildi.

Zihnime sızan her bir hatırayı, onun zihnine de ilmek ilmek işleyecektim.

Ben hislerimizin katili olmuştum, evet. Ama şimdi o hisleri mezarından çıkarıp yeniden canlandıracak olan tek kişi de bendim.

Sesimdeki çatlaklara rağmen direnerek, "Senin konuşmak istediğin bir şey olmayabilir ama benim var," dedim. "Konuşacak çok şeyim var. Birkaç gündür üstün bir çaba sergiliyorum, görmüyor musun?"

Görmüyordu. Ya da görse de ruhunu buna kapatmıştı. Gözlerindeki o boşluk, bana en ağır darbeden daha çok acı veriyordu. Beni yok sayarak, varlığımı bir gölgeye indirgeyerek cezalandırıyordu.

Duygulardan arınmış, keskin çıkan sesiyle, "Sana, seni iyileştireceğimi, aynı zamanda seni bir cehenneme hapsedeceğimi söylemiştim," dedi.

"Bu şekilde cezalandıramazsın beni!" diye isyan ettim.

Sonunda bakışlarını yüzüme sabitleyerek, "Ne olmasını bekliyordun, Hisar?" dedi. O bakışlarda bir zamanlar bulduğum o sıcak yuva yoktu artık. Sadece küller kalmıştı.

"Beni terk etmeni," dedim, dürüstçe. "Ben olsam... Çoktan terk edip gitmiştim. Bana büyük hasarlar bırakan o kadını arkamda bıraktım."

Acı bir tebessüm geçer gibi oldu dudaklarının kenarından ama bu daha çok bir yüz buruşturmaydı. "Keşke yapabilsem," dedi, fısıldar gibi. "Keşke gidebilsem. Keşke senden uzak durabilsem."

"Neden yapmıyorsun?" diye sordum. Eğer bu bir cehennemse neden ikimiz de içinde yanıyorduk?

"Gittiğim yerde beni rahat bırakacak mısın?"

"Peşinden gelirim," dedim, hiç düşünmeden. Dünyanın sonuna gitse o uçurumun kenarında yine beni bulurdu.

"İşte bu yüzden," dedi, yorgun bir tınıyla. "Rahat durmayacağı beni bulup yeniden bu sarmala çekeceğini bildiğim için uzaklaşmıyorum Hisar."

"Gittiğin yeri bombalarım," dedim. "Üstelik bu sefer üç değil, dört vurgun yaparım. Beni terk edemezsin, Bronz."

"Edemem." Sesindeki o çaresizlik kalbimi paramparça etti. "Kahretsin ki yapamam. Ama yapmak istiyorum, Hisar. Canını çok acıtmak istiyorum. Beni nasıl bir duygunun içinde bıraktıysan seni de o duyguyla başa bırakmak istiyorum."

Omuzlarım çökerken, "Nefretini hak ettim," dedim.

"Nefretimi... Öfkemi... Her şeyi hak ettin, Hisar."

Titreyen sesime rağmen geri adım atmayarak, "Bronz," dedim. "Büyük bir risk aldım, farkındayım. Ama başka yolu-"

"Sen büyük bir risk almadın!" diye yükseldi aniden. "Sen bildiğin, isteye isteye kendini öldürmeyi seçtin!"

"O kâğıdı okuduğunu biliyorum," dedim, bakışlarımı bir an bile kaçırmadan. "O kâğıdı okudun, Bronz, inkâr etme!"

Yılbaşı gecesi, herkes bir yıl sonraki kendine mektup yazmıştı. Onun o gece boyunca ne yazdığını merak ettiğini, zihninin o kâğıdın içindekiyle kemirildiğini biliyordum. Bronz, doğası gereği bir şeyler gizlendiğini hissederse durmazdı. Nitekim ertesi sabah okuduğunu doğrularcasına evden gitmiş, soluğu bu yıkımın sorumlusu tuttuğu KALE'de almıştı. Bana istihbarat kılıfıyla anlatsa da oraya gidiş amacı tamamen bendim. Yasmin'i de bu yüzden yanında götürmüştü.

"Hiçbir şey okumadım!"

"Okudun!" dedim, üzerine giderek. "Okudun çünkü benim planıma sadık kaldın. Çünkü sana bunun çok öncesinde bile ipuçları veriyordum. Fark etmeni, o sırrı bulmanı istiyordum. Eğer ben gerçekten gizlemek isteseydim, sen o gerçeği asla öğrenemezdin!"

Tıpkı annemin yaptığı gibi o kâğıdı özel olarak seçmiştim. Verda'nın o gece bize o kadar ısrar etmesinin, o kalemleri elimize tutuşturmasının sebebi de buydu. Kâğıda ışık tutunca asıl yazılar, o gizli itiraflar tek tek canlanıyordu.

Bronz bir an duraksadı. Öfkesi yerini derin, karanlık bir sorgulamaya bıraktı. "Madem öyle... Neden, Hisar?" dedi, hayal kırıklığıyla. "Neden bunca zaman sustun? Neden ölmene sadece üç ay kala söylemeyi seçtin?"

"Öncesinde söyleyemezdim. Henüz erke-"

"Ah, aptal kafam..." diyerek sözümü kesti. Elini hırsla saçlarının arasından geçirdiğinde volta atmaya başladı. "Haris seni bu kadar uzakta, bu kadar korumasız bırakmazdı zaten. Nasıl anlamadım? Nasıl bu kadar kör olabildim?"

Kendine olan kızgınlığı, bana olan öfkesini bile gölgede bırakıyordu. Sevdigi kadının ölüm fermanını cebinde taşıdığını fark edemeyen o kursesiz yanına da düşman kesilmişti.

Öfkesi, zaten yaralı olan kalbine zarar verecekti. Bu korkuyla yerimde kıpırdandığımda ona ulaşmak için doğrulmaya çalıştım. Hareketlendiğimi gördüğü an öfkesi bir kenara çekildi ve yerini o korumacı tavrına bıraktı.

"Doğrulma," dedi, sert bir uyarıyla. Aniden yanımda bittiğinde ellerini omuzlarıma koyup beni nazikçe ama kararlı bir şekilde geri bastırdı. "Doğrulma. Şimdi ağrıların artacak, dikişlerini zorlayacaksın."

"O zaman sakınleş," dedim, gözlerinin içine ulaşmaya çalışarak. "Sakinleş ki kalkmak zorunda kalmayayım."

"Sakinim," dedi.

"Yüzüme bak," diye fısıldadım. Kafasını kaldırmadı. "Yüzüme bak, Bronz." Titreyen elimi uzatıp yanağına koydum. Teninin sıcaklığı avucuma dolarken kalbim sızladı. "Neden bakmıyorsun?"

"Yüzüne baktığımda artık aklıma sadece kollarımda ölme ihtimalin gelecek," dedi, boğuk bir sesle. "Bir gün o gözlerini hiç açmamak üzere kapatabilirdin. Sen hiç uyanmadığında ben ne yapacaktım?"

“Bronz...”

“Her şeyi...” Kelimeler boğazına diziliyordu. “Her şeyi sindiririm. İhaneti, pusuyu, kurşunu bile. Ama bunu sindiremem, Hisar. Ölüm fermanın benden saklamamı sineye çekemem!”

“O zaman bana bağır, çağır,” dedim, gözlerime dolan yaşlarla. “Bir şey yap. Benden nefret et. Beni terk et. Bana istediğini yap ama içine atma. İçine attıkça o yük kalbine ağır gelecek.”

Boştaki elimi tutup sertçe kendi kalbinin üzerine bastırdı. Göğüs kafesinin ardındaki o düzensiz, hırçın çarpıntı avucumun içinde yankılandı.

“Nasıl attığını hissediyorsun, değil mi?” dedi. “O depoya girip gerçeği öğrendiğimden beri böyle. Durmuyor, yavaşlamıyor. Bu nasıl normale döner, nasıl durulur, bilmiyorum.”

“Doktora gösterelim,” dedim, çaresizce. Kalbinin bu ritmi beni korkutuyordu.

“Doktorun ne diyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Sana bunu her ne yapıyorsa ondan uzak dur, diyecek,” dedim, acı bir gerçekle yüzleşerek. Bronz’un kalbini yoran, ritmini bozan bendim.

“Nasıl uzak duracağım? Söylesene! Bunu nasıl yapacağım, Hisar?” Gözleri nihayet gözlerimi buldu. O kehribarlardaki çaresizlik, attığım kurşunlardan daha derindi. “Soluşum senin nefesine bu kadar bağımlıken senden nasıl vazgeçeceğim?”

“Sana bunları yaşattığım için özür dilerim,” dedim, gözlerimden yaşlar akarken.

Her şey için, Bronz.

Altı yıl senden ayrı kaldığım için.

Evlendiğimizi hiç hatırlamadığım için.

Ruh eşin olmayı başaramadığım için.

“Sen kendine ne yaşattığının farkında mısın?” dedi, sesi bir kez daha yükselirken. Gözlerindeki o kor ateş yeniden parladı. “Benden değ...

Hisar, benden değil! Kendi canına bu kadar kastettiğin için, o altı yılı bir infazı bekler gibi geçirdiğin için kendinden özür dile!”

Tepsiyi, içindeki tüm o öfkeyle beraber sehpaye fırlattığı gibi salon-
dan çıktı. Metalin zemine çarpma sesi boş evde bir patlama gibi yan-
kılandı. Onu deli etmiştim, onu zıvanadan çıkarmıştım. En kötüsü de
onu, her şeye hükmedebilen o adamı, kendi çaresizliğiyle baş başa bırakıp
mahvetmiştim.

Koltuğa iyice sinip küçüldüm. Kendimi dünyanın en suçlu insanı gibi
hissederken Vita sert bir hamleyle yanıma atladı. O sessiz ve asil duru-
şuyla başını omzuma sürttüğünde sanki içimdeki o fırtınayı dindirmek
istiyordu.

“Sen de mi bana kızgınsın?” diye sorarken sesim bir fısıltıdan ibaret-
ti. Gözyaşlarım Vita’nın yumuşak tüylerine süzüldü. “Sen de kızgınsın.
Çünkü seni de unuttum. Sana dair her şeyi, anılarımızı bir kenara ittim.
Ama artık her şeyi hatırlıyorum, Vita. Her saniyeyi.”

Vita, sanki beni anlıyormuş gibi patisini usulca omzuma attı. Gözle-
rinin içine baktığımda, orada Bronz’un aksine sadece saf bir kabulleniş
gördüm.

“Baban beni affedecek,” dedim, kendi kendimi ikna etmeye çalışarak.
“Zaman alacak, canımız yanacak ama beni yeniden görecek. O zamana
kadar uslu bir kız olmak zorundayım. Onun kurallarına uymalı, bu ce-
zayı çekmeliyim.” Burunlarımız birbirine değdiğinde, Vita’nın o tanıdık
sıcaklığını hissettim. Derin bir iç çektim. “Uslu olmak çok zor, Vita. Ger-
çekten çok zor.”

Hele ki zihnimde onca anı, kalbimde onca itiraf varken Bronz’un o
buzdan kalesini yıkmak için yerimde durmak, ölmekten bile daha zordu.

Vita mırıltılı bir ses çıkardı. Artık yaşlı bir kızdı. Titan kadar dina-
mik değildi. “Uyuyalım mı?” diye sordum. Esnedi. Kollarımı ona sardım.
“Uyuyalım, anneciğim, uyuyalım.”

Parmağım boştu. Bir zamanlar yüzüğün durduğu o ince çizgiye bak-
tım. O yüzüğü nikâhta takmıştık ama aynı gece hafızamızdan silinenlerle

birlikte, o da benim için anlamını yitirmişti. Sanki hiç yaşanmamış bir anın hatırası gibiydi. Var ama yoktu.

Babam bana son bir şans verdiğinde, o yüzüğü parmağımdan çıkarıp boynumdaki kolyeme takmıştı. Belki de hatırlamak için, belki de unutmadığımı kendime kanıtlamak için. Ama yıllar geçti. Ve ben, o yüzüğü kaybettim. Arasam da bulamamıştım. Zamanla unutmuştum da.

Savaş başlamadan önce ise Bronz, o yüzüğü bana yeniden takmıştı. Demek ki o zaman, yüzüğü benden alan oydu.

Peki...

Neden şimdi geri vermiyordu?

YASMİN YAKUT

İnsanın hisleri olurdu. Bir de hissedemeyişleri.

Savaş, benliğimi o kadar hızlı çekip almıştı ki benden, tepki verme yetimi kaybetmiş gibiydim. Çok ölüm görmüş, çok fazla insan kaybetmiştim. Tarkan'ın, Safa'nın ve tanıdığım daha birçok yüzün gidişyle içimde bir yerler mühürlenmişti. Bu kavga, insani duygularımı benden çalmış, beni sadece hayatta kalmaya odaklı, duygusuz bir mekanizmaya çevirmişti.

Ancak bir hissi daha benden almasına izin vermemiştim. His, benim bu dünyadaki tek gerçek aynamdı.

Zorlu bizi Bronz'un gizli evine getirdiğinde, hepimizin yüzünde aynı ifade vardı: *Kayıplarımızın yası*. Safa'nın ve Tarkan'ın yokluğu hiç olmadığı kadar belliydi. Hastaneden beri His'i görmüyordum. Bronz onu resmen bu eve kapatmış, tamamen iyileştigiğine emin olmadan normal hayata dönmesine izin vermemişti. Bu süreçte bizimle görüşmesini bile yasaklamıştı. Başta bu tavrına çok kızmıştım ama gerçekleri öğrenince ona hak vermiştim.

His, şu an Bronz'un merceği altındaydı. İzole olması gerekiyordu çünkü KALE'nin ona neler yaptığını bilsek de henüz bilmediğimiz şeylerin korkusu hepimizin üzerindeydi. Ya tehlike henüz geçmediyse? Ya o çip vücudundan çıksa bile geride kalıcı bir hasar bıraktıysa?

İşte bu yüzden Bronz onu koruma altına almıştı. Doktorlar eşliğinde, vücudunun çip sonrası vereceği tepkileri adım adım gözlemliyordu. Bu, önemli bir mevzuymuştu ve Bronz hata payı bırakmak istemiyordu. Bronz artık benim için His kadar değerli biriydi. Sertti, mesafeliydi ama ne yapıyorsa mutlaka bir nedeni olduğunu biliyordum.

Bana sürekli doktora gözükmem gerektiğini söylediğinde öylesine söylüyor sanmıştım. Meğer o, benim bile kendime itiraf edemediğim o hissedemeyişi çoktan fark etmişti.

Zihnim beni birkaç gün öncesine, o hastane koridorundaki تنها köşeye götürdü.

Saatler önce büyük bir gerçek öğrenmiştim ve bu yüzden Sanaç'ın bazı sorularına maruz kalmıştım. Neyim olduğunu sorup duruyordu ancak ona tek kelime edemiyordum. Tenim solgunlaşmış, ellerim titremeye başlamış, mide bulantılarım artmıştı. Gözden kaybolup Bronz'la birlikte hastanenin تنها bir köşesine ulaştığımızda, sabahtan beri bir maske gibi yüzüme yapıştırdığım o ifadesizliği bir anda yerle bir ettim. Artık nefes alamıyordum.

"Dediğimi yaptın mı?" diye sordu Bronz.

Cevap veremedim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Aniden ona sarıldığımda kollarımı boynuna öyle bir doladım ki o bile bir an ne yapacağını şaşırdı. "Ben... Hamileyim." Sesim bir feryadı andırıyordu ama dışarı sızmayacak kadar kısık, bir o kadar da çaresiz çıkmıştı. "Hamileyim, Bronz!"

Bir yanda en yakınım, His, içeride canıyla cebelleşiyordu. Diğer yanda ise hayatın en mucizevi ama bu kaosun içinde bana en tehlikeli gelen gerçeği avuçlarımdan arasına düşmüştü.

"Tebrik ederim," dedi Bronz. Sesi her zamanki gibi düz, kontrollüydü.

Geri çekilip, yüzüne dehşetle bakarken, "Ne tebriği?" dedim. İ
korku, öfkeye karışıyordu. "Kahretsin. Bu kadar dikkatsiz olmama
Bir savaşın tam ortasında bu çocuk... Nasıl olur?"

Bronz ellerini omuzlarıma koyup beni sabitledi. Bakışları sarsıl
duvar gibiydi. "Yasmin," dedi. "Savaş bitti."

Onun için Haris Alataı toprak altına girmiş ve savaş bitmişti am
yordum ki onun bir kadınla olan şahsi savaşı asıl şimdi başlıyordu. Be
ise bambaşka bir boyuta evriliyordu.

Titreyen ellerim karnıma giderken, "Kimseye söyleyemedim," dedim.
ya dokunmak bile şu an yabancı geliyordu. "Kiminle paylaşacağımı bi
dim. Gelmeni bekledim. Bu yüzden mi değerlerine baktır diye tutturdu

"Hisar'ın verilerini kontrol ederken seninkinde bir gariplik oldu
fark ettim," dedi. "Aklıma bu ihtimal gelince göz ardı edemedim, Yasmi

"Ne yapacağım?" diye sordum. "Onlara söylemeli miyim? Özellikle
Sana'a'?"

"Önce sen bir sindir," dedi, güven veren o tok sesiyle. "Belli ki en çok sa
çok etkisi yarattı. Hazır hissettiğinde herkesle paylaşırsın."

"Yağız..." dedim, titreyerek. "Yağız duyunca çok üzülecek. Hiç kardeş
temiyordu, tek çocuk kalmak tek hedefiydi."

"Yasmin," dedi Bronz, beni yatıştırmaya çalışarak. "O daha çocuk. Bu
gün böyle der, yarın kardeşini görmek için sabırsızlanır."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Bir elim hâlâ karnımın üzerin
deyken orada atan o küçük ritmi hissetmeye çalıştım. "Bronz..." dedim. "Son
zamanlarda sadece ağlak bir kadın olduğumu zannetmiştim. Kendime kızı
yordum." Bakışlarını tekrar karnıma düştü. "Meğer her şey bu yüzdenmiş."

Ona tekrar sarıldım. Bu seferki sarılışım daha huzurlu, daha kabul
lenmişti. Ruhumdaki o büyük gürültünün içinde, fırtınanın ortasındaki o
sessiz limanı bulmuş gibiydim. "Teşekkür ederim, yanımda olduğun için."
diye fısıldadım. "Sen olmasan belki de bu gürültüde kendimi fark etmeye
cektim bile."

Hamileydim.

Sanaç'tan bir çocuğum olacaktı. Yıllar önce bile hayalini kurduğumuz, üzerine titrediğimiz o mucize, en beklenmedik anda, bir savaşın en kanlı, en kirli ortasında filizlenmişti. İçimde büyüyen o ufacık can, dışarıdaki yıkıma inat *buradayım*, diyordu. Bir yanımda bu mucizeye tutunmak istiyor, diğer yanımda ise korkudan tir tir titriyordu.

Henüz Bronz dışında kimse bilmiyordu.

Sanaç'a söyleyememiştim çünkü kendimi gerçek anlamda hazır hissetmiyordum. Bronz, His'le bizi ayırdığı için ona da anlatamamıştım. Eğer Bronz da bilmeseydi kafayı yeme ihtimalim yüksekti.

Herkese bunu nasıl diyeceğimi, kelimeleri yan yana nasıl getireceğimi bilmiyordum. Üstelik bu, henüz yeni tutunmuş bir başlangıç da değildi. Doktor sonuçlara bakıp o cümleyi kurduğunda, zaman benim için durmuş, dünya dönmeyi bırakmıştı. Şaşkınlığı yüzümden okunuyor olmalıydı ki doktor gülümseyerek tekrar etmişti.

Tebrik ederim, Yasmin Hanım, demişti. Hamilesiniz.

Karnımda bir süredir varlığından haberimin olmadığı mucizeyle yaşıyordum. Ruhum bile duymazken o oradaydı. Silah seslerinin, patlamaların ve ihanetlerin ortasında hayata tutunmuştu.

Yılın son günü, kar taneleri altında bana o yüzüğü uzatıp hayatını hayatıma kattığı o gece... Birlikte geçirdiğimiz o büyülü saatler bize bu mucizeyi getirmişti. O gece sadece bir söze değil, bir cana da imza atmıştık.

Zihnim o ana kısa bir yolculuk yaptı.

Gecenin karanlığında kar, gökyüzünden birer sessiz yemin gibi süzülüyordu. Evin içinde ise yılların yorgunluğunu unutturan bir huzur vardı. Yağız, hayatımızdaki tüm o fırtınaların ortasında sığındığımız limandı ama bu gece, o limanın en sessiz hâlini diliyorduk.

"Uyudu," dedim, parlayan yüzüğüme bakarken. Taşın üzerindeki her bir pırıltı, Sanaç'ın bana olan vaatleri gibi ışıldıyordu.

"Uyanır mı?" diye sordu Sanaç. Sesi fısıltıdan da öte, sanki nefes, şuyordu beni.

"Uyanabilir."

"İlk defa uykusundan uyanmamasını istiyorum."

"Bütün gün koşturdu," dedim, Yağız'a bakarak. Masumca uyuyordu. "Eğer evlenme teklifi ederken çok ses yapmasaydık uykusu hiç bölünmezdi."

"Sen dua et de tüm dünyaya duyurmadım," dedi Sanaç, o kendine özgü içimi titreten gülüşüyle.

Hafifçe doğruldum ve Sanaç'ın olduğu tarafa geçtim. Beni hemen kolunun arasına alarak yataktan düşmemi engelledi. Yağız'ı uyandırmamak ekstra çaba sarf ediyorduk.

"Beni çok mutlu ettin," dedim. Çenesinden öptüm. O sert hatları altında yatan o yumuşak adamı sadece ben biliyordum. "Sanaç, her şeyi benim parmağıma bu yüzüğü takman, beni dünyanın en mutlu kadını yapıyor."

"Seni daha çok mutlu edeceğim, Moya Blondinka."

Beni belimden kavrayıp tamamen kendine çektiğinde, aramızdaki o sessiz mesafe de eriyip gitti. Dışarıdaki soğuğa inat, içimizde yıllarca birikmiş yangın uyanıyordu. Dudakları dudaklarıma kapandığında, bu sadece bir öpücük değildi. Bu, buradayız ve beraberiz, demenin en dürüst yoluydu.

Beni kucğından indirmeden yataktan kalktı ve yatak odasına doğru yola aldık. Her adımda üzerimizdeki o ağır savaşın, o kanlı geçmişin yükünü birer birer yere bırakıyorduk. Beni yavaşça yatağı yatırdı.

"Şimdi, sen benim nişanlım mısın?" dedi, elimden tutarak.

"Nişanlım," dedim. "Karın da olacağım."

"Karım olacaksın..." dedi, açık harelerine yansıyan tutkulu bakışlarla. "Karım olacaksın ve bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

Yüzünü avuçlarımin arasına alarak, "Biliyorum, sevgilim," dedim. "Biliyorum. Beni sevdiğini görebiliyorum ve sen yalnızca dünyanın en iyi sevgilisi değil. En iyi eşi ve babası da olacaksın."

"Baba olacağım," dedi, sevinçle. "Beni baba yapacaksın."

"Herkesin playboy sandığı..." dedim, parmaklarımı yüzünün her bir zerre-sinde gezdirirken. "Çapkın, gecelerin aranan adamını bir aile babası yapacağım. Yıllarca düşmediğin o magazinden en çarpıcı haber başlığını göreceksin."

Sanaç'ın bana hep sadık kaldığını biliyordum. O, rol yapan bir adamdı ve beni bile buna inandırmıştı.

"Beni bir çocuk kesmez," dedi Sanaç, arsız bir tavırla. "Ben çok çocuk isterim. Sarışın'ımdan bir sürü çocuk..."

Dudaklarını göğsümün arasına bastırdı. O sıcak dilinin varlığı tüylerimi diken diken etti.

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Bana dokunmanı, seni hissetmeyi... Valacan'ımın beni terletmesini."

"Ayrı kaldığımız her yılın acısını tek gecede çıkartmamı istemiyorsan o güzel çeneni kapa, arsız Sarışın."

"Nişanlı olduğumuz ilk gece ve biz nişanlı bir çift olarak hiç sevişmedik, gün bir."

Kaşlarını çattı. "Sen..." dedi. "Sen benim gibi sayaç mı tutuyorsun?"

"Sayacı durdurmak istiyorsan ne yapacağını biliyorsun, yakışıklı Valacan."

"İki bin yüz doksan bir," dedi, boynuma dudaklarını bastırarak. "İki bin yüz doksan bir gün, senden ayrı kaldım. Değil yıllar, bir gün bile senden ayrı kalamam artık."

Odanın loş ışığı, karın dışarıdaki beyaz yansımasıyla birleşip, duvarlarda dans ederken Sanaç'ın elleri belimden yukarıya, kürek kemiklerime doğru ağır ağır tırmandı. Her dokunuşu, tenimde daha önce keşfedilmemiş yollar açıyor, üzerimdeki ince kumaşın yarattığı son engeli de sabırsızca ama incitmeden arudan çıkarıyordu.

Üzerime eğildiğinde saçlarım yastığa bir güneş patlaması gibi yayıldı. Dudakları boynumun o en hassas çukuruna yerleştiğinde nefesim kesildi.

Orada atan nabız, onun adını haykırıyordu. Dişlerinin hafif dokunuşuyla içimden bir titreme dalga dalga yayıldı. Bu bir teslimiyet değil, iki yaralı ruhun birbirine karışma arzusuuydu.

Ellerimi geniş omuzlarına yerleştirdim, tırnaklarımı o tanıdık kaslarına geçirdim. Teninin sıcaklığı, dışarıdaki fırtınayı çoktan unutturmuştu. Beni öpmeye devam ederken elleri vücudumun her kıvrımını büyük bir açlıkla ama bir o kadar da derin bir şekilde ezberliyordu. Her dokunuşunda geçmişin izlerini siliyor, yerine sadece bizi koyuyordu.

"Sanaç," diye inledim. Bu isim, artık benim için güvenin ve tutkunun tek karşılığıydı.

Bana öyle bir baktı ki o an sadece bedenlerimizin değil, ruhlarımızın da birbirine düğümlendiğini hissettim. Birlikte hareket etmeye başladığımızda zaman ve mekân algısı tamamen silindi. Sadece onun sıcaklığı, sert nefesleri ve kalbinin göğsümde yankılanan o hızlı ritmi kaldı. Acının ve savaşın içinden süzülüp gelen bu tutku, bizi birbirimize daha da sıkı bağlıyordu. Terleyen tenlerimiz birbirine karıştıkça ruhumdaki o son boşluk da onun varlığıyla doldu.

Gecenin sessizliğinde, sadece birbirimize verdiğimiz sözlerin ve nefeslerin yankısı kaldı. O an, dünyanın geri kalanı durmuştu. Biz ise o yangının tam ortasında, birbirimizin içinde yeniden doğuyorduk.

O anıdan sıyrıldım.

Günlerdir, bunu öğrenince ne yapacağını hayal etmeye çalışmışım. Kesin havalara uçacak, dünyayı yerinden oynatacaktı. Evlilik teklifi ettiği o günden beri her fırsatta baba olmak istediğini, bir baba gibi Yağız'ı nasıl sardığını görüyordum. Şimdi kendi kanından, kendi canından bir parça geliyordu. İkimizin bebeği... Gerçek bir aile olmak...

Evlendiğimizde Yağız'ı da tamamen nüfusumuza alacaktık. O, hiç bir zaman emanet olmamıştı ama resmen bizim oğlumuz olacaktı. Karnımdaki bu küçük varlıkla birlikte dört kişilik, sarsılmaz bir aile olacaktık.

Geçen sene bu zamanlar, elimde sadece Yağız ve His varken yapayalnız bir kadındım. Şimdi ise arkamı yaslayabileceğim bir dağım, bir ailem ve aile diyebileceğim insanlar vardı hayatımda.

Günün sonunda hepsini His'e borçluydum. Bana hislerimi geri veren, bunca yıkımın içinde yeniden hissetmemi sağlayan o kadına... İçimde büyüyen o yeni canı, belki de bu yüzden bu kadar derin bir minnetle karşılıyordum.

Evden içeriye girdiğimizde Bronz bizi sessiz bir şekilde karşıladı ve eliyle koltuğu işaret etti. His, o devasa kara panterle, Vita'yla birlikte uyuyordu. Öyle huzurlu, öyle savunmasız görünüyordu ki zamanın durmasını istedim.

Bronz, fısıltıdan hâllice bir sesle, "Sessiz olun," dedi. "Dün neredeyse hiç uyumadı. İlaç saatine kadar uyusun."

"İyi mi?" diye sordu Serdal, endişesi sesinin her tonundan okunuyordu.

"İyi olacak," dedi Bronz, kendinden emin ama yorgun bir tonla. Bakışları hemen yanımda duran Sanaç'ı buldu. "Sen nasıl oldun?"

"Ayağa kalkabildim işte," dedi Sanaç, hafifçe dikleşmeye çalışarak. Ama sırtındaki yaranın onu ne kadar zorladığını ben biliyordum. "Araba kullanmayı özledim. Eğer sırtıma yediğim bu kurşunlar araba kullanmayı benden tamamen alacaksa inan, o kalbinin biriyle ortak olmasını umursamayacağım, kardeşim."

Sanaç'ın bu hırslı hâli, içimdeki o sırrı saklamamı daha da zorlaştırıyordu. Ona bakarken karnımdaki o küçük mucizenin, onun o delidolu hayatını nasıl değiştireceğini hayal ettim.

"Sakin ol, şampiyon," dedi Viran, araya girerek. "Sıraya gir. Hepimizin öldürmek istediği kişi aynı."

Atlas...

İsmi zihnimde yankılandığı an, içimdeki o kör düğüm biraz daha sıkılaştı. Kız kardeşimi, canımın yarısı Yaprak'ı benden koparıp alan adamdı o. Kinim taze, öfkem ilk günkü gibi diriydi. Ancak ortada zehirli bir

gerçek vardı. Bronz ve Atlas'ın kalbi birbirine mühürlüydü. Biri du-
diğeri sönecekti. Bu yüzden kimse tetiğe basamıyor, kimse o kanlı hes-
kapatamıyordu.

O artık herkesin çekindiği o Kuklacı değildi.

Beyaz önlüğünün arkasına saklanan o cerrah, o doktor değildi.

Vladislav ailesinin o görkemli soyadına mensup biri bile değildi artık.

O, kendi yarattığı karanlıkta kaybolmuş, tamamen mecnun olmuş b-
adamdı ve öyle de ölecekti. Hepimiz bunun farkındaydık. Bronz'un on-
yaşatmayacağını, zamanı geldiğinde kendi kanından, canından olan b-
adamı gözünü bile kırpmadan tarihe gömeceğini biliyordum. Bronz'u
adaleti, bağlarından daha güçlüydü.

Bildiğimiz tek şey bu da değildi. His'in o gece sergilediği o kanlı v-
görmekli resital sayesinde, hepimizin gözündeki o siyah perde inmiş, tüm
gerçekler gün yüzüne çıkmıştı. O gece Yağız'la birlikte oradan erkenden
ayrılmış olsam da kulağım ve kalbim hep oradaydı. Resital boyunca her
notaya, her itirafa, her büyük hesaplaşmaya şahit olmuştum.

Arkana... Korkunç, vahşi ve acımasız bir düzene sahipti. Sadece kan
dökmemişti, hepimizden kendimizi çalmıştı.

Düşüncelerimi aklımdan kovmak için, "Sen nasılsın, Bronz?" diye
sordum. O koridordaki itirafımdan sonra ona her bakışımda, aramızda
sadece ikimizin bildiği o sarsılmaz bağın güçlendiğini hissediyordum.

Kehribar gözleri beni buldu. "Hisar iyi olduğu sürece iyi olacağım."
dedi, dürüstçe. Bakışları etrafı tararken bir eksiklik arar gibiydi. "Yağız
nerede?"

"Zorlu ve Verda'yla birlikte geliyordu," dediğimde bahçeye doğru
baktım. Yağız, ikisinin elinden tutmuş, kendini zıplattırıp duruyordu.
Kahkahaları buraya kadar geliyordu. Sanaç, kurşun yarasından ötürü
pek adlerik değildi ve Yağız'ın enerjisine yetişemiyordu. Bu, onda göz-
le görülür bir moral bozukluğu yaratsa da kısa sürede toparlayacağına
emindim.

Boğazıma keskin bir acı tırmadığında aniden midem bulanmaya başladı ve hızla onların yanından ayrıldım. Kendimi banyoda bulduğumda klozete eğilmiş bir şekilde sarsıla sarsıla kusuyordum.

“Çiçeğim?” Sanaç'ın sesi kapı eşiğinde, korkuyla cınladı. “Siktir!” dedi, hırsla. “Eğilemiyorum.” Sıkıntıyla, dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Sırtındaki dikişler birer prangaydı. Eğilip bana yardım etmek, saçlarını tutmak, beni bu durumdan çekip almak istiyordu ama yapamıyordu.

“Dur,” dedim, sesim boğuk ve bitkin çıkarken. “Gelme, Sanaç, iyiyim.”

Ayağa kalktığımda Sanaç'ın gözlerindeki o dehşeti gördüm. Midemdeki kramptan daha büyük bir sancı saplandı kalbime. O, benim hamile olduğumu bilmediği için zihnine doğan sadece bir ihtimal vardı: *Yasmin yine kendini yok etmeye başladı.* Eskisi gibi yediklerimi parmak uçlarımla midemden söküp atıyor, bedenimi bir deri bir kemik kalana kadar cezalandırıyorum sanıyordu.

“Yine mi kusmaya başladın?”

Sesindeki o hayal kırıklığı, atılan kurşunlardan daha deliciydi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki karşısında sevdiği kadın değil de yeniden intihara meyletmiş bir yabancı vardı. “O yüzden mi son günlerde bir şeyler yemek istemiyorsun?”

Yanaklarımı avuçladığında, ellerinin sıcaklığı bile o anki soğukluğumu gidermeye yetmedi.

“Hayır, sevgilim,” dedim, titrememi gizlemeye çalışarak. “Helikopterden. Biliyorsun.”

“Jass,” dedi yalnızca.

Elinin üstüne elimi koydum. “*Yasmin*,” dedim, gözlerinin en derinine bakarak. “Bana yalnızca *Yasmin* de.”

Ona gerçeği söyleyemediğim her saniye, o beni eski bir hastalığın kurbanı sanmaya devam edecekti. Sanaç'ın sırtındaki yaralar sızlarken ona bir de ruhsal çöküş yalanını yüklemek dünyanın en ağır yüküydü.

Geçmişin gölgesi, ikimizin de üzerine öyle bir çökmüştü ki midemin bulantısında onun aklına gelen ilk şeyin o eski anoreksiya nöbetleri olması canımı yakıyordu.

"Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?" diye sordu, gözlerimin içini asılı kalarak. Bakışlarındaki o korku, bir daha beni o çukurdan kurtarmaya gücünün yetmeyeceği endişesiydi.

"Sana yemin ediyorum, yalan söylemiyorum, Sanaç." Boynuna sarıldım, yüzümü göğsüne gizledim. "Yağız'ın üstüne yemin ederim ki."

"Şşt." derken aniden yumuşadı. "Tamam, yemin etme. Yağız'ı kanı tırma. İnaniyorum sana." Beni yavaşça kendinden ayırdığında parmaqlarıyla yüzümü sildi. "O Zorlu'ya, helikopteri sarsıp müstakbel karımın midesini bulandırdığı için kızacağım."

Acı bir tebessümle güldüm. "Şapşal Valacan."

İçeriye geçtiğimizde Yağız bizi görür görmez yanımıza doğru geldi. "Anne," dedi. Sesi her zamanki çocuksu neşesini taşıyordu ama kelimele artık ağzından bambaşka bir netlikle dökülüyordu. "Teyzem uyuyormuş."

Onun bu kadar düzgün konuşması hâlâ garibime gidiyordu. Atlas oğluma fiziksel bir zarar vermemişti ancak Yağız'ın o çocuksu peltekliliğinden ondan almıştı. Oğlumun dilindeki o doğal pürüzü bir kusur gibi görüp bir cerrah titizliğiyle onarmıştı.

Eğilip, onunla aynı hizaya gelerek o küçük ellerini tuttum. "Teyzem gece hiç uyumamış," dedim. "İlaç saatine kadar uyuması gerekiyordu. Sessiz olalım, anneciğim, tamam mı?"

"Sessiz olacağım ama çışım geldi benim," dedi Yağız.

"Gel, ben seni götürüyüm," dedi Sanaç. Elimi yavaşça bıraktığında Yağız'a doğru yöneldi. Omzunun üstünden bana döndüğünde devam etti. "Mutfığa geç ve mideni bastırarak bir şeyler iç. Yağız'ı tualete götürüp geleceğim."

Başımı sallayıp mutfığa geçtiğimde diğerlerinin de burada olduğunu gördüm. Koyu bir sohbeta dalmış gibydiler. Verda benim geldiğimi görünce rahatlamış bir edayla gülümsedi. Onun yanına geçtim. Viran,

Bronz'a hayretle bakıyordu. "Sen ne kadar taşaklı bir adam olduğunun farkında mısın?" dedi. "Resmen dünyanın can damarına bastın. KALE'yi sadece yıkmadın, onu canlı yayında infaz ettin."

Bronz'un kehribar gözlerindeki o buz gibi soğukluk, Viran'ın keyfini dondurmaya yetecek kadar keskindi. Sanki köklü bir teşkilatı yerle bir eden o değilmiş gibi ruhsuz duruyordu.

"Yapılması gereken buydu," dedi Bronz. "Haris sadece bir maskeydi. Maske düştü ama altındaki yüz hâlâ nefes alıyor."

Kaşlarını çatıldı. Hepimiz Haris'in o kanlı sonunu görmüştük, bu şüphe de neyin nesiydi?

"O herifin beynini dağıttın, daha neyin nefes almasından bahsediyor-sun?" dedi Serdal. "Kuleler devrildi, kral öldü."

Bronz, bakışlarını Serdal'a çevirdiğinde, "Kuleleri yıktık ama temelleri hâlâ toprağın altında," dedi. "Sistemdeki veri akışı kesilmedi."

"Kart sayılarımız azaldı," dedi Verda. "KALE'nin arkasındaki güçten önce bu durumla ilgilenmemiz gerekmiyor mu?"

"Arkana olarak biz de hasar aldık," dedi Bronz, soğuk bir tınıyla. "Toparlanmamız için zamana ihtiyacımız var. Her şey çok yeni, Verda."

"Bunu fırsat olarak kullanabilirler," diye mırıldandı Verda.

Bronz istifini bozmadı. "Cesaret eden varsa buyursun, gelsin."

Yağız ve Sanaç mutfağa girdiği anda konuşmalar kesildi. İkisi de sandalyelere geçip oturduğunda gözleri Bronz'un üzerinde gezindi. Yağız resmen bir şey söylemek için kıvranıyordu, Sanaç ise onu bakışlarıyla dizginlemeye çalışıyordu.

Bronz da bunu fark etmiş olacak ki, "Ne diyecekseniz bir an önce söyleyin," dedi.

"Yok, konuşmayacağız," dedi Sanaç, anında geri vites yaparak. Bakışlarını bir suç ortağı arar gibi oğluma çevirdi. "Öyle değil mi Yağız?"

"Ya ama soralım..." diye kıvrandı Yağız.

"Eğer bana kızarsa suçlusu sensin," dedi Sanaç, kısık bir sesle. Gök yüzü bakışlarını kaldırdı. "Şimdi kardeşim, biz sana *Dante* mi diyeceğiz yoksa *Bronz* mu?"

Yağız heyecanla, "Ben *Dante* ismini çok sevdim!" diye anıldı. "Evindeki o kitapta da bu isim yazıyordu. Hatta kitabın üzerinde *Vita* da yazıyordu!"

"Yalnızca *Vita* yazmıyordu," dedi Bronz, bakışlarını Yağız'ın parlayan gözlerine indirerek. Sesindeki o karanlık ton biraz olsun yumuşamıştı. "*Vita Nuova* yazıyordu. Benimle bir bağlantısı yok, Yağız. Sadece bir kitap."

Yeni Hayat... *Dante*'nin *Beatrice*'ine olan imkânsız ve kutsal aşkı anlattığı o eserdir.

Yağız, Sanaç'ın yanından kalkıp Bronz'a doğru küçük ama emin adımlarla yaklaştı. "Tamam işte," dedi, dudak bükerek. "Sen de teyzenin âşık değil misin? O kitap senindi, ismin de *Dante*. Bu gece burada kalayım, bana o kitabı uyumadan önce oku."

Onun bu tavrı karşısında daha fazla dayanamayıp araya girdim ve onu kendime çektim. "Anneciğim," dedim, saçlarını okşayarak. "Ne yazık ki bu gece burada kalamazsın."

"Bir gece... Lütfen. Bronz bana o kitabı okusun!"

"Olmaz, anneciğim," dedim, yumuşak ama net bir tonla. "O kitaptaki aşk biraz daha farklıydı. Daha imkânsız, daha ulaşılmaz. Bronz ise teyzen için imkânsızı bile yeryüzünden siler."

Yağız'ın gözleri kocaman açıldı. "Siler mi?"

"Siler tabii ya," dedim, sıcak bir tebessümle. "Biz onun adını öğrendiğimize bile yine teyzen için oldu. Bronz, teyzen için kimliğini açığa çıkardı."

"Bunca yıl boşuna gizlemişsin," dedi Sanaç, mutfaktaki gerginliği dağıtmak istercesine. "Mis gibi ismin varmış işte. *Dante D. Vladin*. İmparator gibi isim. His çok şanslı."

"Şanslı?" dedi Bronz, tek kaşını yavaşça kaldırarak.

"Arkadaşın ama ölümüne göz yumduğun arkadaşın!" diye kükr
Bronz. "Sakin, bir daha bunları tekrarlamıyorsun. Hisar bundan so
senden ne istiyorsa gelip bana söyleyeceksin. Arkamdan iş çevirmeyec
sin. Yoksa İmparator'un olmayan merhametine kalırsın!"

Bronz, arkasında buz kesmiş bir kalabalık bırakarak mutfaktan çık
Verda'nın gözleri anında dolduğunda omuzları çöktü. "Ben İmpara
riçe ne derse onu yapmak zorundayım," dedi. "His benim arkadaşım an
ona karşı gelemem ki!"

"Öğrendiklerimiz ağır şeylerdi, Verda," dedi Serdal, sitem dolu bir if
deyle. "Bunları bile bile nasıl yaptın ki?"

"Siz His'in her şeyi bana da söylediğini mi zannediyorsunuz?" de
Verda, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak. "Sadece koordinatları ver
yor, ben yerine getiriyordum. O emreder, ben yaparım. Bu her zama
böyleydi!"

Verda'nın çaresizliğini anlayabiliyordum. His öyle bir kadındı k
sizi bir oyunun parçası yapar ama tahtayı görmenize asla izin vermezdi
"Haklı," dedim, araya girerek. Tavrım, mutfaktaki o gergin havayı bi
raz yumuşatmak istercesine sakindi. "His bana da hiçbir zaman açıkça
planından bahsetmez. Bir şey yapmamı istiyorsa bunu şifreli bir şekilde
iletir, iş işten geçene kadar, o hamleyi yapana kadar aslında neye hizmet
ettiğini idrak edemezsin."

Sanaç, bir yandan Yağız'ın tabletiyle ilgileniyormuş gibi yaparken, bir
yandan bizi birer suçluymuşuz gibi süzüyordu. "Üçünüz kesinlikle bir
araya gelmemelisiniz," dedi, ciddi bir tavırla. "Bronz'un sınır koyduğu ka
dar varsınız. Bir araya geldiğinizde dünyanın sonunu bile getirebilirsiniz."

Bu suçlama beni savunmaya itti. Aniden, "Ben ne yaptım?" dedim.
Karnımdaki sırrın verdiği o tuhaf hassasiyetle sesim biraz fazla yük
selmişti. Ben sadece sevdiğim kadının, dostumun yanıdaydım. Tıpkı
Verda gibi.

Sanaç, o yaralı ve yorgun hâliyle bana dönüp hafifçe gülümsedi ama
gözlerindeki o, *seni tanıyorum* bakışı değişmedi. "Sus, Sarışın," dedi.

"Tabii şanslı!" diye atıldı Sanaç. "Onu kurtarmak için sadece KALE'yi yıkmadın, adını dünyaya duyurdun be kardeşim! Yıllarca gizlediğin kimliğini feda ettin. Daha ne olsun? Görüm yandı şu an kıskançlıktan!"

Serdal kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını Bronz'a dikti. "D diye kısalttığın, o aradaki isim ne? Madem her şey döküldü, onu da bilelim."

"O da bende kalsın," dedi Bronz, konuyu tek hamlede kestirip atmıştı.

"Abiciğim, şunun şurasında yıllar sonra asıl adını öğrenmişiz," diye hayıflandı Sanaç. "Bari ikinci adını da lütfet de tam olsun!"

"Başka sormanız gereken bir şey yoksa..." dedi Bronz. O buz gibi soğukluk geri dönmüştü. Az önceki o insani anları bir anda buharlaştırdı. "Benim dışarıda işim var. Ben gelene kadar Hisar'ın başından ayrılmayın." Bakışları beni buldu. "İlaç saati gelince ona ilaçlarını içir."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Serdal. Merakı, hepimiz adına sorulmuş bir soruydu.

"Hisar'ın abisi Efrem'i ziyaret edeceğim," dedi Bronz. Sesi hiçbir duygu barındırmıyordu ama kelimeleri keskindi. "Acil bir durum."

Sanaç, bir yandan Yağız'ın kulağına ördek motifli kulaklık taktı ve eline tabletini verdi. "Ne kadar sürer gelmen? Ona göre bilelim de His bizi parçalarsa en azından nerede duracağını anlarız."

"Buna mecali yok," dedi Bronz. "Aldığı ilaçlar çok ağır." Tam mutfaktan çıkmak üzereydi ki bir şey hatırlamış gibi duraksadı. "Verda'yı da ondan uzak tutun."

"Ne?" diye cırladı Verda. Şaşkınlığı ve öfkesi sesine o kadar net yansımıştı ki mutfaktaki herkes bir an ona döndü. "Ben ne yaptım?"

"Ne yaptığını bilmiyormuşuz gibi davranma, Verda," dedi Bronz, ona doğru dönerek. Sesindeki o tehditkâr tını, tüylerimi diken diken etti. "İkinizin çevirdiği planların haddi hesabı yok. Seni ondan tamamen uzak tutmuyorsam Safa'nın hatırına."

Verda pes etmeye niyetli değildi. "O benim arkadaşım!"

yumuşak ama iğneleyici bir tınıyla. "Sen de az fena değilsin. Az oyun oynamadın. Sanki seni bilmiyoruz."

"His beni son zamanlarda saf dışı bıraktı," dedim, sesimdeki kırılganlığı gizleyemeyerek. Bakışlarımı mutfak tezgâhındaki boş bir noktaya dikmişim. "Yüksek ihtimalle bu da Bronz'la artık arkadaş gibi olmamızdan kaynaklanıyor. Eğer bana bunlardan bahsetseydi gider ona yetiştiririm, bütün planlarını bozarım diye endişelenmiş olmalı."

Aslında endişesinde haklıydı. Artık sadece kendimi ya da His'in kusesursuz planlarını düşünmüyordum.

"Yapar mıydın peki?" dedi Serdal, merakla bana doğru dönerek. Sorusundaki o samimi sorgulama beni bir an duraksattı.

"Bilmiyorum," dedim, dürüstçe. Elimi istemsizce karnıma, o henüz kimsenin bilmediği sıcaklığa götürmemek için masanın kenarına sıkıca kenetledim. "Eski Sarı Çıyan olsam His ne derse sorgulamazdım bile ancak şimdi..."

Sözümü bitirmeme izin vermeden Verda araya girdi. Burnunu çekip bana, sanki bir sırrı çözmüş gibi baktı. "İşte bu yüzden benimle çalışıyor," dedi. "Sen artık daha duygusal bir pencereden bakıyorsun, Yasmin. His bunu biliyor."

"Biz bir aileyiz," dedi Serdal. "Ve aileler hiçbir şey saklamaz. Viran, Sanaç, Bronz hatta Safa bile ne olursa planından haberdar ederdi. Bu zamana kadar da birbirimizden bir şey saklamadık. Siz de bize bunu yapmayın çünkü sizi de aileden görüyoruz."

Bu sözler karnıma kramp girmesine neden oldu. *Aileler hiçbir şey saklamaz...* Ben ise şu an en büyük mucizeyi ve belki de bu evdeki en büyük haberi saklıyordum.

"Ben abim gibi değilim," dedi Verda, hıçkırıklarının arasından. Safa'nın gidişi onun üzerinde kapanmaz bir yara açmıştı ve sürekli kıyaslanmak canını yakıyordu. "Beni onun yokluğunun yerine koymayın."

Serdal, yumuşak bir tonla teselli etmeye çalışarak, "Safa bizim canımız, ciğerimizdi," dedi. "Sen de bizim için değerlisin. Anlıyoruz, His'le

çocukluktan beri arkadaşsın ancak o kendini tehlikeye atıyorsa bize de söylemelisin."

Mutfaktaki bu ağır hesaplaşma havası, eşikten gelen o tanıdık sesle bir anda dondu.

"Verda bana ne olduğunu bilmiyordu."

Bu pürüzlü ses, His'e aitti. Bakışlarım hızla kapıya döndü. Ayakta duracak hâli yokmuş gibi görünse de o her zamanki yıkılmaz İmparatorçe duruşuyla oradaydı. Gözlerindeki yorgunluk bile Verda'yı korumak için attığı bu adıma engel olamamıştı.

Onu gördüğümde içimi tuhaf bir rahatlama ama aynı zamanda bir korku kapladı. His her şeyi gören kadındı. Ben daha kendime bile itiraf etmekte zorlanırken, Bronz'un değerlerime baktırarak anladığı bu gerçeği, His sadece gözlerimin içine bakarak anlayabilirdi.

Serdal yerinden fırlayıp ona destek olmak için hamle yaptı ama His'in bakışları önce mutfaktaki kalabalığı, daha sonra da tam göğsümün ortasına nişan alan o delici netliğiyle beni buldu. Sanki az önce Serdal'ın saklamayın, değişini duymuş gibi sırtımın etrafındaki kalkanları tek tek indiriyordu.

Onun yanına gittim ve sarıldım.

Bu kadını affetmeyeceğim demiştim ancak küskünlüğüm yalnızca bir gece sürmüştü. O da hastanede gözlerini açana kadar...

"His..." dedim, kuruyan boğazımla. "Neden uyandın? İlaç saatine kadar uyuman lazımdı."

Sanaç da kızarcasına baktı. "Kızım, bizi Bronz'la papaz mı etmek istiyorsun? Adam *uyusun*, dedi ama sen ayaktasın!"

"Hiç uyumamıştım ki," dedi His. Yorgun olsa da o keskin zekası yerli yerindeydi. "Uyuyormuş gibi davranıyordum."

"Neden?" dedim, sesimdeki endişeyi bastıramayarak. Onu yavaşça sandalyeye oturttum. "Ağrın mı var yoksa güzelim? Bir şey mi oldu?"

"Uyanık kaldıkça Bronz'a vicdan azabı çektiriyormuş gibi hissediyorum," dedi, dudaklarında hüznü bir kıvrılma belirirken. "Ben uyuyunca biraz daha az sinirli oluyor."

Verda, "Bu onun sinirli olmayan hâli miydi?" dediğinde hâlâ az önceki firçanın şokunu atlatamamıştı.

His hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme daha çok bir iç çekişe benziyordu. "Sen günlerdir estirdiği terörü görseydin, şu an onun mutlu olduğunu anlayabilirdin."

O sırada Yağız, kulaklıklarını çıkarıp dünyayla yeniden bağlantı kurduğu an, teyzesini fark etti. Gözleri parlarken o herifi ve yaşananları bir anlığına unutmuş gibiydi. Masadan inip, koşarken, "Teyze!" dedi.

"Yağış'ım..." dedi His, kollarını açıp ona sarılmak için eğilmek istedi ama yüzü acıyla kasıldı.

Hemen araya girdim, Yağız'ı hafifçe durdurup His'in daha fazla sarılmasını engelledim. His'in bakışları Yağız'ın üzerinden kayıp tekrar benimkilerle buluştu. O kadar yakındık ki kalbimin güm güm atışını duyacak diye ödüm kopuyordu.

"Anneciğim, teyzene çizdiğin resmi göstermek ister misin?" Yağız hızlıca başını salladı. Hafifçe kışına vurdum. "Koş, çantayı bul o zaman." Yağız neşeyle mutfaktan fırlarken ortamdaki o gergin sis perdesi biraz olsun dağılır gibi oldu.

"Birbirinize suç atmayın ya da kendinizi suçlamayın," dedi His, hafifçe doğrularak. Sesindeki o yorgun ama otoriter tını hâlâ oradaydı. "Bütün suç benim."

"Suçlusun zaten," dedi Viran.

"Viran," diye uyardım.

"Kızım, sana bir şey olsaydı ne yapardık biz?" dedi Sanaç, gerçek bir şefkatle. "Bronz ne yapardı?"

"Gerçek bir kıyamet olurdu," diye mırıldandı His.

"Sanki yaptığı hiç kıyamet değildi," dedi Viran.

"Kıskanma," dedi His. Bir anlığına o eski, dişli hâline dönmüştü. şeyleri fitillemek istediğim doğrudu ancak bu kadar ileriye gidebileni düşünmedim."

Serdal başını iki yana salladı. "Bundan sonra düşünürsün," dedi.

Onların bu söz düellosuna girmesini fırsat bilerek His'e odaklandı. "Sana ılık bir şeyler yapacağım," dedim, yumuşayan ifademle. "Senin iyi gelmiyor. Biraz kendine gelersin."

"Beni bayılttığını unutmadım, Yasmin."

Gözleri üzerimdeydi. O gün, onu korumak için aldığım o kararın turası henüz kesilmemişti. Tezgâhın başına geçtim ve dolapları karıştırmalzemeleri bulmaya koyuldum. Sırtım onlara dönükken, "O durum ben olsaydım sen de aynısını yapardın, His," diye karşılık verdim.

"Öncesinde dinlerdim," dedi. Sesi kızgınlığını atamamıştı.

"Vaktimiz yoktu," dedim. "General'in infazından sonra sana karşı bir imha protokolü uygulansaydı, ne olacaktı His? Bir an önce o çiplerde kurtulman lazımdı!"

"Bronz ne emrettiyse onu uyguladık," dedi Serdal.

"Benim söylediğim hiçbir şeyin sizin için önemi yok mu?" dedi His yükselerek. "İlla emretmem mi lazım?"

"Güzelim," dedim. Ona doğru döndüm. "Sen oradan nasıl çıktığının farkında mısın?" Gözlerinin içine doğrulukla baktım. "Sen ne hâlde çıktığının farkında mısın? Senin söylediğin her şey, bizim için emir. Benim için emir. Ama kötü bir durumdaydın!"

Ani yükselmemle birlikte duraksadı.

His'i öyle görmek beni kahretmişti. Öyle ağır işkenceler görmüştü ki, o hâlini unutamıyordum. Karanlıkla sinanmış, saçları kesilmiş, tırnakları sökülmüştü.

Ocağın başına geçtim ve karışımı ısıtmaya başladım. Bitki çayının o keskin, baharatlı kokusu tencereden yükselip burnuma çarptığı an, her şey altüst oldu. Bir saniye önce iyiyken o koku ciğerlerime dolduğu anda

midem amansız bir isyan başlattı. Boğazıma tırmanan o yakıcı bulantıyı durdurmam imkânsızdı.

Elimdeki kaşığı tezgâhın üzerine nasıl bıraktığımı bilemeden kendimi mutfaktan dışarı attım. Arkamdan diğerlerinin adımlarını seslendiğini duydum ama duramazdım. Kendimi yine tuvalete attım, kapıyı kilitlemeye bile vakit bulamadan klozete eğildim.

Tualeten çıktığımda herkes kapının önündeydi. Yağız bile. Gözlerim yanıyor, boğazımdaki o asidik tat canımı yakıyordu ama asıl canımı yakan karşımda duran bu kalabalığın, özellikle de Sanaç'ın gözlerindeki o saf korkuydu.

"İyi değilsin sen," dedi Sanaç. Sesindeki o titreme, benim için dünyaları yıkabileceğini ama bu görünmez düşmanla nasıl savaşaacağını bilmediğini anlatıyordu. "Ne olduğunu söyle, Yasmin."

"Tenin nasıl solmuş..." dedi Verda, elini ağzına götürerek.

"Çıyan?" dedi His. O tek kelimenin içine o kadar çok soru sığdırmıştı ki... Bakışları yüzümde bir haritayı okur gibi geziyordu. Benim neyi, neden yapacağımı bilen tek kadındı o.

"Kızın üstüne girmeyin," dedi Serdal, ortamı sakinleştirmeye çalışarak. "Üşütmüştür belki. Kolay şeyler yaşamadı."

"Geçmişinden dolayı yalnızca üşütmüş olamaz," dedi Viran, o her zamanki acımasız gerçekçiliğiyle. Hepsinin zihninde aynı etiket vardı: *Anoreksiya*. Kendimi yeniden yok etmeye başladığımı sanıyorlardı.

"Anne?" dedi Yağız. Bacaklarıma sarıldığı gibi başını dizime yasladı. "Hasta mı oldun? Ben seni hiç bırakmayacağım. Amcamın yanına gitmeyeceğim. Amcam kötü bir adam. Bana senin annem olmadığını söyledi ama benim annem sensin."

"O herifin yanına göndermem zaten seni, anneciğim," dedim, titreyen dudaklarımla. Yağız'ı onun elinden kurtardığımızdan beri bana hep Yaprak'la Ivan'ı sorup duruyordu. Atlas Vladislav ona tüm gerçeği anlatmıştı ancak Yağız'ın aklı ermiyordu.

Dudaklarım titrerken derin bir nefes aldım.

Yağız'ın o küçük ellerinin sıcaklığı, Sanaç'ın yıkılmak üzere olan o devasa omuzları ve His'in her şeyi anlayan ama benden duymayı bekleyen bakışları... Daha fazla saklayamazdım. Bu sır artık sadece içimde taşıyabileceğim bir şey değildi. Odadaki o ağır hastalık havasını dağıtmam. Sanaç'ın içindeki o korkunç şüpheyi söküp atmam gerekiyordu.

Bakışlarımı Sanaç'ın gözlerine kilitledim.

"Ben..." dedim. "Hamileyim."

HİSAR ALATAV

"Hamileyim."

Bu kelime, tam göğüs kafesimin ortasında infilak etti. Zaman, akmaı reddeden pıhtılaşmış bir kan gibi durdu. Zihnimin içinde bir yerlerde binlerce cam aynı anda aşağı indi ama ben sadece o tek kelimeyi duydum. Şaşkınlığım, "Ne?" diye döküldü dudaklarımdan.

"Baba mı oluyorum?" Sanaç bir saniye önce dikişlerinin acısıyla iki büklüm dururken tek bir hamleyle Yasmin'i kucakladı. Onu ayaklarını yerden kesecek bir tutkuyla havalandırdı. "Baba oluyorum, ulan! Baba oluyorum!"

Yüzümde bariz bir tebessüm oluşurken içimin ısındığını hissettim. Buz tutmuş ruhumun üzerinde bir güneş doğmuş gibiydi. Çiçeğimin, omuz omuza verdiğim dert ortağımın bir bebeği mi olacaktı? Bunca yıkımın, gürültünün ve fırtınanın arasında, sessizce büyüyen o mucizeye inanamıyordum.

Bu... Bu son zamanlarda duyduğum en güzel haberdı. Kelimelerin ötesinde, sanki kader bize ilk kez gerçekten nefes almamız için bir alan tanımişti.

"Küçük bir Valacan mı geliyor yani?" dedi Serdal, neşeli çıkan sesiyle.

Viran başını iki yana salladı. "Bir veledede daha hazır değilim."

Serdal güldü. "Erkek olursa neler olacağını düşünemiyorum."

"Demek müjdeli haber buydu, ha?" Verda, yüksek ihtimalle kartlarda bunun olabileceğini görmüştü ve haberin bu olduğunu anlayınca rahatlamıştı.

"İkinci kere teyze oluyoruz," dedim, Verda'ya bakarak. "Daha güzel bir haber olamazdı!"

"Ya, hayır!" diyerek feryat etti Yağız. "Ben tek çocuk olacaktım!" Ellerini kulaklarına bastırmış, sırtını duvara yaslayarak yere çökmüştü. Sanki duymazsa bu gerçek yok olup gidecekti.

"Oğlum, kardeşten güzel bir şey var mı?" Serdal, tek koluyla Viran'ı hoyratça kendine çekti. Ellerini Viran'ın jilet gibi duran saçlarına daldırıp birbirine kattı. "Bak mesela... Viran benim kardeşim olmasa onun saçlarını nasıl böyle darmadağın edebilirdim?"

"Saçımın içine sıçmasaydın iyiydi," dedi Viran, hoşnut olmayan bir tavırla. Bakışları zehirli bir ok gibi yere çökmüş olan Yağız'a kilitlendi. "Pabucun dama atılacak, velet." Onunla uğraşmayı seviyordu.

Yağız bir hışımla oturduğu yerden kalkıp Viran'a tekme attı ancak havaya savruldu çünkü Viran onu çoktan kafasından tutmuştu. "Seni döveceğim!"

"Uğraşmayın benim küçük ördeğimle," dedim ve kucağıma gelmesi için elimi ona doğru uzattım. Ancak omuz silkip reddetti. Dünyası başına yıkılmış gibi bir hâli vardı. "Sevinmen gerekiyor, teyzeciğim. Küçük, minik bir kardeşin olacak. Baksana..." Bakışlarımla ona Yasmin ve Sanaç'ı işaret ettim. Sanaç, sanki dünyanın en değerli yükünü taşıyormuş gibi Yasmin'i kucağında döndürüyordu. Yasmin, bir yandan kahkaha atıyor, bir yandan da dikişlerine bir şey olur korkusuyla indirmesi için ona yalvarıyordu. "Ne kadar mutlu oldular."

Yağız dudaklarını büktüğünde gözlerindeki o saf çocuksu kıskançlık kalbimi sızlattı. "Annem artık beni sevmeyecek."

Verda, yumuşak bir şefkatle araya girerek, "Hiç öyle bir şey olabilir mi?" dedi. "Annen seni hep çok sevecek."

Yasmin bu konuşmaları işitmesiyle Sanaç'a indirmesi için işaret etti. Sanaç da durumu fark ederek onu yavaşça aşağıya indirdiğinde Yasmin çekingen adımlarla oğluna yaklaştı. "Anneciğim..." dedi, minik beden dönerek. Oğlunu kucagina aldı. Boynuna sokulan küçük kafayı sarmalarken sesi titriyordu. "O nasıl laf öyle? Seni nasıl sevmem ben?"

"Yağız," dedi Sanaç, az önceki çılgınca neşesinin yerini alan bir ciddiyetle. "Böyle konuşursan beni çok üzersin. Ne konuşmuştuk seninle ortak?"

"Ama hani senin tek oğlun ben olacaktım?"

"Sen benim her zaman ilk oğlum olacaksın," dedi Sanaç, Yağız'ın başının üstünden öperek. "Annen için de öyle."

Yağız, ıslak gözlerle baktığında zihnindeki o büyük soru yanıtlanmış gibi duruyordu. "Annem mi doğuracak şimdi? Sen doğurmayacak mısın?"

Dudaklarımın arasından engelleyemediğim bir kahkaha kaçtığı sırada Vita'nın bacağıma sırnaştığını, paçamı çekiştirdiğini hissettim. Bakışlarımı kara panterden çektim ve çiçeği burnunda çifte döndüm.

"Oğlum, benim doğurmam mümkün değil!" dedi Sanaç, ellerini çaresizce iki yana açarak.

"Annemin karnı şişko olmasın, senin olsun!" diye diretti Yağız. Yasmin'in boynuna öyle bir sarılmıştı ki sanki onu bıraksa annesi o an bir başkasının olacakmış gibi hissediyordu.

"Teknik bir aksaklıktan ötürü bu ne yazık ki olamaz," dedi Sanaç. "Ama merak etme. Annene çok güzel bir hamilelik geçireceğim. Ama öncesinde senin de mutlu olman lazım."

Yağız yine omuz silkti, bakışlarını kaçırdı. Müjdeli habere alışabilmiş değildi. Vita tekrar bacağımdan çekiştirip, beni salonun ortasına doğru iteleyince kaşlarımı çattım.

“Hey,” dedim, tüy yumağına doğru eğilerek. “Hamile olan ben deği-
lim. Sakin ol, kızım.”

Ama Serdal, Vita'nın bu huzursuzluğunu benden daha çok ciddiye al-
mıştı. Yanıma geldiği gibi hiçbir itirazıma fırsat vermeden, beni kucakla-
yıp havalandırdı. şaşkınlıktan ağzım açık kalırken beni salonun içindeki
koltuklara doğru taşımaya başladı.

“O kara panter haklı,” dedi Serdal, beni dikkatle taşırken. “Senin kol-
tuğa gidip uzanmanı istiyor. şimdi Bronz seni ayakta görürse hepimizi
fırçalar.”

“ i eğimi daha tebrik edemedim!” diye bağırdım, kucağında debe-
lenirken. Yasmin'e doğru uzanmaya çalışıyordum ama Serdal beni dinle-
medi bile. Beni koltuğa usulca bırakıp üzerime örtüyü çekti.

Başımı yastığa koyduğumda, koridordan Yağız'ın huysuz mırıltıla-
rı ve Sanaç'ın onu ikna etmeye çalışan sevinçli sesi geliyordu. Onların
bu hâllerine bakarken içimdeki o k r düğümün biraz daha gevşediğini
hissettim.

“Sanaç'ın doğurma ihtimali hâlâ masada olsaydı keşke,” diye fısılda-
dım, Yağız'ın o çocuksu mantığına atıfta bulunarak. “Eminim bu evdeki
en dramatik hamileliği o geçirirdi.”

Serdal, bu hayalin komikliği karşısında gülmeden edemedi. Tam o
sırada içeriye Viran ve Verda girdi. Ellerindeki kadehlerle, karşımızdaki
koltuğa geçip oturdular.

Verda'ya elindeki kadehi işaret ettiğimde *hayır*, dercesine başını salladı.
“Rahat dur, His.”

“O zaman yanımda içmeyin!” diye hayıflandım.

Viran, o her zamanki tekinsiz tavrıyla gözümün içine baka baka kade-
hinden büyük bir yudum aldı. “Sanaç'ın, Sarışın'dan daha ağır bir hami-
lelik geçireceğini hepimiz biliyoruz,” dedi. “Yarın sabah herkesten önce o
aşermeye başlarsa sakın şaşırmayın. Hatta muhtemelen mide bulantıları
bile eş zamanlı ilerleyecektir.”

Gözlerimi kısarak, ona bakarken, "Çok bilgilisin bakıyorum," dedi.
"Mesleki deformasyon," diye geçiştirdi.

Viran'ın nadiren açılan o insani kapısı, daha hen içeriye bakamadan tekrar kilitlenmişti.

Yasmin, elinde bir bardak suyla gelip usulca yanıma oturdu.

"Ne zamandır gizliyorsun bunu?" diye merakla sordum. "Bu yüzden geldiğinden beri bakışlarını benden kaçırıyordun, değil mi? Gözlerim içine bakmaya korkuyordun."

"Seni kandıramayacağımı biliyordum," dedi Yasmin. "3 Mart'ta öğrendim. Aslında benim için çok yeni fakat o, orada çoktan yerini almış. Hiç de yeni değilmiş." Bakışları, sanki dünyanın merkezini orada bulmuş gibi karnına düştü.

Elimdeki bardağı ve hapı kenara bıraktı. Aniden boynuma sarıldığında, kokusuyla birlikte o eski, tanıdık güven duygusu da içime sızdı. "Günlerdir kahroldum. Bana yaşadığın hiçbir şeyi anlaramadığın için ölümü seçmek zorunda kaldığın için kahroldum, His. Eğer sana bir şey olsaydı nasıl yaşardım ben?"

"Şşt," dedim.

"Berbat bir arkadaşım," dedi. "Benim için, Yağız için nelere göğüs gerdin ama ben dökülen saçının tek bir telini bile fark edemedim. Hesabını sormadım. Benim arkadaşım nelere maruz kalmış böyle?"

"Babamın yaptığı şeyi bilemezdin, Yasmin. Ne sen ne Bronz. Kimse bunu ben söylemediğim sürece öğrenemezdi."

Saçlarımın üzerinden öptü. "Seni affetmeyeceğim demiştim ama sen beni affet, His."

"Sarı Çıyan," dedim, onun daha fazla üzülmemesi için. "Bu konuyu kapatamaz mıyız?"

"O eski Çıyan değilim artık," dedi, geri çekilerek. "Verda'ya da sana da aşk olsun. Arkamdan iş çevirdiniz. Hani üçümüz birlikte hareket edecektik? Beni neden dışarıda bıraktınız?"

Ona baktığımda, "Senin hayatın yeteri kadar yoğundu," dedim. "Ve sen artık üç kişiyle birlikte hareket edeceksin, çiçeğim. Bu yüzden her şeyden uzak kalmalısın."

Yasmin'in yanağından öptüm ve elimi karnına, o görünmez mucizenin üzerine koydum. Parmaklarımın altında atan o ritim, bizim dünyamıza çok uzaktı. "Bu çok güzel bir his olmalı. Bunun kıymetini bil ve en güzel şekilde geçir."

Yasmin, gözlerindeki o parıltıyla bana bakarken dudaklarında oyunbaz bir tebessüm belirdi. "Bakarsın birlikte hamile kalırız."

Söylediği şey kalbimin üzerinde bir ağırlık oluştururken buruk bir şekilde gülümsedim. İçimdeki o yıkık dökük harabelere, ruhumdaki kapanmayan yaralara baktım. Benim hayatım bir canı yeşertmek için fazla çoraktı.

"Benim için artık çok imkânsız," diye fısıldadım. Kendime verdiğim hüküm o kadar kesindi ki Yasmin'in gözlerindeki o umut dolu ışıltı bile bu karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Başını iki yana salladı. "Bronz sana yapılan her şeyi biliyor," dedi. "Ben biliyorum. Hiçbir şey imkânsız değil. Sen sanıyor musun ki her şeyi kabulleneceğiz? Hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz ve Haris Alataş sana ne yaptıysa bir çaresini bulacağız. Sana yemin olsun."

Gözleri söylediklerini doğrular nitelikteydi.

Yağız, gözlerindeki yaşlarla Sanaç'ın peşinden yanımıza doğru geldi. Az önceki isyanı, yerini derin sessizliğe bırakmıştı. Sanaç, her hareketinde ağrıyla yüzünü hafifçe buruştursa da bunu kimseye fark ettirmemek için dişlerini sıkıyordu. Ağır adımlarla koltuklardan birine oturdu. Yağız da yanına geçtiğinde onu göğsüne bastırdı.

"Sen müstakbel kocanla ilgilen," diye fısıldadım, yorgunluğumu gizlemeye çalışarak. "Sanırım ağrısı var."

"Önce sen şu ilacını iç," dedi Yasmin, taviz vermeyen bir edayla. "Sonra onunla ilgileneceğim."

Onu tekrar yanağından öptüm. "Annemizin sözünü dinleyelim madem," deyip gülümsedim ve uzatığı ilacı suyla birlikte mideye indirdim.

Hapın boğazından aşağı süzülüşüyle birlikte ona iyi olduğunu belli eden bir bakış attım. Yasmin, görevini tamamlamış olmanın verdiği huzurla yanımdan kalktı ve Sanaç'ın yanına geçti.

"Sana *beni indir*, dedim. Değil mi?" Dilini damağına vurdu Yasmin, bir yandan Sanaç'ın dikişlerini kontrol etmeye çalıştı. "Bak, şimdi sırtın ağrıyor."

"İnan, hiç önemli değil, *Moya Blondinka*," dedi Sanaç, acısını bastırarak o sarhoş edici mutlulukla. "İstersen sırtımda tepin, yine gıkım çıkmaz."

"Yağız ikinci bir kardeşi daha kaldıramayabilir," dedi Viran, elindeki kadehi sallarken.

Yağız, "Ya, anne!" diyerek tekrar ağlamak üzereydi ki Sanaç hızlıca araya girdi.

"Sen niye benim oğlumla uğraşıyorsun?" dedi, sahte bir kızgınlıkla. "Ayağımanın altına mı alayım seni?"

"Çocuk sevmiyorum," dedi Viran. Çocukları sevmiyor olabilirdi ancak Yağız'la uğraşmaya, onun damarına basmaya kelimenin tam anlamıyla bayılıyordu.

"O herhangi bir çocuk değil," diye karşılık verdi Sanaç. "Benim oğlum. Resmiyette de her koşulda da babası ben olacağım. O da yakında abi olacak. Öyle değil mi paşam?"

Yağız yine omuz silkti.

Serdal onların bu atışmasını durgun bir şekilde izliyordu.

Sanaç, Yağız'ın kulağına, "Sen onu dinleme," diye fısıldadı. "Seni sinirtmek için öyle yapıyor. Nikâhımızda en yakışıklı Valacan sen olacaksın."

"Takım elbise giyeceğim, değil mi?"

"Giyeceksin tabii ya," dedi Sanaç. "Bütün kızlar sana hasta olacak. Sen bana güven."

"Sanaç," diye uyardı Yasmin. "Oğlumun aklını böyle şeylerle doldurma. Hem..." Aniden yüzü düştü. "Bana evlenme teklifi ettin ancak ailenle hiç görüşmedim."

"Kızım, sanki ben görüşüyor muyum? Bir tek Yamaç'ı yarışlardan yarışlara takip ediyorum. Babamla annemi ben de yıllardır görmüyorum," dedi Sanaç, umursamaz görünmeye çalışsa da sesindeki o burukluk kaçınılmazdı. "En kısa sürede onlara nişanlandığımızı açıklayacağım." Bakışları, henüz dümdüz olan ama içinde bir mucizeyi saklayan Yasmin'in karnını buldu. "Karnın büyümeden yapsak iyi olacak."

"İstediğim gelinliği giyebilmem için elimizi çabuk tutmalıyız," dedi Yasmin, bakışları uzaklara daldığında o hülyalı ifade yüzüne yayıldı. "Karnım büyür ve o gelinliği giyemezsem seni mahvederim, Valacan!"

"Sana güzel bir gelinlik bulmalıyız," dedi Verda, heyecanla ellerini birleştirerek. "Eskiden gelinliklerimizi hayal ederdik ve şimdi o gelinliklerden birini giyeceksin, Yasmin."

Tek bir noktaya odaklandığımda zihnim beni bu evin duvarlarından çekip o soğuk ve büyüleyici katedrale götürdü. Gelinlik giymiştim. O beyaz kumaşın içinde kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmiştim. İmparatoriçe Kartı'na resmî olarak sahip değilken bile, o katedralin loş ışığında bir İmparatoriçe gibi hissetmiştim kendimi.

Bronz ise gördüğüm en yakışıklı adamdı. Elimizdeki o mumları, aynı kadehten yudum almamızı, ruhlarımızla yemin ettiğimizi hatırladım. O an her şey ne kadar saf ve ne kadar gerçekti. Şimdi ise o gelinlik, ruhumun tozlu raflarında kan lekeleriyle saklı bir anıdan ibaretti.

Serdal'ın sorusuyla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bronz'la aranız nasıl?"

Bakışlarım yavaşça ona döndüğünde yüzümdeki ifade soldu, dudaklarımdaki o eğreti gülüş silinip gitti. "Çocukları için bir arada duran iki ebeveyn gibiyiz," derken sesimdeki ruhsuzluğa ben bile şaşırdım.

"Hadi ya," dedi Serdal, kaşlarını kaldırarak. "O kadar kötü mü?"

İlacın boğazımda bıraktığı o metalik tadı yutkunarak, "En azından bugün benimle üç beş kelimedenden fazla konuştu," dedim. "Öncesinde hiç konuşmuyordu."

"Ona da hak vermelisin."

"Veriyorum," dedim, başımı yastığa biraz daha gömerek. "Vermesen zaten burada oturuyor olmazdım, abi. O çok haklı ve bu konuda ben affetmesini beklemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Aynı evin içinde durmak da sıkar sizi," dedi Serdal, haklı bir noktaya parmak basarak. Bu duvarlar artık sadece sırlarımızı değil, birbirimizi olan suskunluğumuzu da üzerimize yıkıyordu.

"Ben o zaman sevgili anneme gideyim."

"Bronz seni oraya gönderir mi sanıyorsun?" dedi Serdal. Acı bir gerçeği yüzüme çarpmıştı. "Özellikle de son olaylardan sonra unut bunu."

"Bu evin içine mahkûm kaldım," diye fısıldadım. Altın kafesteki bir kuş bile değildim. Kendi ördüğü demir parmaklıklara kendini hapseden o kadındım. "Savaş bittiğine göre Azerbaycan'a gitmez miyiz?"

Aniden gerildi ve yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Konuştuk ancak bizi ailenle tanıştırmayacak mısın abi?"

"Bilmiyorum, His." Alaca gözleri daldı. "Onları ziyaret etmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum."

"Biz yanında olacağız," dedim, titreyen sesimle. "Hiç mi olmaz?"

"Düşüneceğim," dedi yalnızca. Fakat gözleri, daldığı yerden ayrılmıyordu. Kim bilir neler düşünüyordu. Neler gelmişti aklına acaba? Altı koca yılın yükü, bir saniyede omuzlarına binmiş gibi çökmüştü üzerine.

Onun bu uzaklaşan hâli içimi sızlattı. Serdal Alpan Qarayev benim için hep o sarsılmaz dağdı ama şimdi o dağın doruklarına kar yağıyordu. Sessizce eline uzandım, battaniyenin altından çıkan parmaklarım buz gibi olan tenine değdi.

"Altı yıl olmuş, abi," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği bir tonda. "Bizi onlarla tanıştır. Ailene ve oğluna, senin ne kadar aslan yürekli olduğunu anlatmam lazım."

Serdal, bakışlarını odanın belirsiz bir noktasından çekmemişti. Dudakları titredi ama tek bir kelime çıkmadı. Altı yıldır ailesinin

mezarını ziyaret etmemiş bir adamın içindeki o devasa barajın kapakları zorlanıyordu.

"Bronz'u ben hallederim," dedim, büyük bir kararlılıkla. "Sen sadece gitmeyi kabul et."

Serdal yavaşça başını bana çevirdi. Alaca gözlerinde hem korku hem de tahi imkânsız bir umut kırıntısı vardı. Elimi sıktı, öyle sıkı sıkı ki kemiklerimin sızladığını hissettim. En sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. "Gidelim. Azerbaycan'a gidelim."

Kollarımı boynuna doladım. "Beni kırmadığın için teşekkür ederim."

Yalnızca tebessüm etti. Başımı omzuna yaslayıp bir süre öylece durdum. Salonun içindeki o hareketli hava yerini ağır bir sessizliğe bırakmıştı. Yağız sakinleşmiş, Sanaç'ın göğsünde uykuyla uyanıklık arasında bir yere demir atmıştı. Viran o karanlık sessizliğine geri dönmüş, elindeki boş kadehi çeviriyordu. Verda ise durgunlaşmıştı.

Safa'yı, Tarkan'ı, kaybettiğimiz diğer herkesi özlememek elde değildi. Kazandığımız her yeni can, kaybettiğimiz o devasa boşlukları daha da belirginleştiriyordu. Sanki gidenlerin yerini kimse dolduramazdı ama gelenler, bize neden hâlâ hayatta kalmamız gerektiğini hatırlatıyordu.

Yasmin, akşam yemeği için mutfaka geçtiğinde Sanaç da ona eşlik etmişti. Yağız koltukta uyuyakalmış, Serdal ise etrafı kontrol ediyordu.

Verda'ya Zorlu'yu çağırmasını söyledim.

Zorlu, Bronz'la birlikte gitmemişti. İri cüssesiyle bahçeden içeriye girdiğinde sessiz bir şekilde, "Eva nerede?" diye sordum. Gözleri güvenli bir yerde olduğunu belli eden bir şekilde baktı. "Tamam ama neden burada değil?"

Bronz'un isteği bu şekilde, der gibiydi. Gözlerimi devirdim. Bu koruma kalkını adı altındaki uzaklaştırma hamleleri artık canımı sıkıyordu.

"Onu korumalıyız, Zorlu. Bizden çok uzakta olmamalı."

Sadece baktı. O sessiz devin sadakati her zaman Bronz'a kilitliydi ama benim sabrım tükenmişti.

"Bu konuyu Bronz'la konuşacağım," dedim, pürüzlü çıkan sesle.
 "Senden bu kişileri buraya getirmeni istiyorum." Ona bir kâğıt uzat-
 Dudaklarımı takip ettiğinde kelimelerimin ağırlığını tartmaya çalış-
 du. "Biriniz daha İmparatoriçe'nin ağzından çıkan tek kelimeyi emir-
 rak algılamazsa karşınızda çok farklı kişi göreceksiniz."

Sesimi diğerleri de çok rahatlıkla duymuştu. Bile bile yüksek sesle
 konuşmuştum.

Zorlu yumruklarını sıktağında sahte bir şekilde gülümsedim. İçim-
 ki o hırçın His, pençelerini çıkarmıştı bir kere. "Vaktin daralıyor."

Zorlu, elindeki kâğıdı buruşturup, öfkesini sessizliğine gömerek
 şarı çıktığında, Verda'nın yanıma yaklaştığını hissettim. Bakışlarım or-
 buldu. Yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı. "Zorlu senin emrini mi dinle-
 yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Dinlemek zorunda," dedim. "Hepiniz."

"His..." dedi, tedirgin bir şekilde. "Bronz'u yine kızdıracak bir şeyle
 yapma!"

Bakışlarım, koltukta masumca uyuyan Yağız'a kaydı. "Sadece iyi gö-
 züklemek istiyorum," dedim. "Hepsi bu."

Saatler sonra odanın kapısı açıldığında eşikte Bronz belirdi. Ev, derin
 bir sessizliğe gömülmüş, Yağız dışında herkes gitmişti. Yağız, kalmak için
 öyle büyük bir direnç göstermişti ki en sonunda Sanaç ve Yasmin pes et-
 mek zorunda kalmıştı. Onun yanımda, battaniyenin bir ucuna sığınmış
 hâlde uyuyor olması, bu koca evin ıssızlığında kendimi daha az yalnız
 hissetmemi sağlıyordu.

Artık Bronz'un blokunda kalmıyordum. O da kalmıyordu. Sağlık
 ekiplerinin sürekli mekik dokuduğu bu süreçte ana blokta olmak işle-
 yişi kolaylaştırıyordu. Bronz ise odaya sadece beni kontrol etmek için
 geliyordu. Karşı koltuğa iliyor, bazen saatlerce orada oturuyor, bazen

bitkinlikten uyuyakalıyor, bazen ise geldiği gibi sessizce çıkıp gidiyordu. Fakat yanıma, yarağın o boş kalan tarafına asla uzanmıyordu.

Uyumuyordu çünkü gözlerimi bir daha açamayacağım korkusu, ru-hunda her geçen gün büyüyen karanlık bir sarmaşığa dönüşmüştü. Yanı başımda nefesimi dinlerken uykuya dalmak, uyandığında beni o nefesle bulamama ihtimali onun en büyük karabasanıydı.

Gözlerimi kapadım. O ise her gece olduğu gibi yanıma geldi. Bilekle-rimi avuçlarının içine aldı ve dudaklarını o hassas yerlere bastırdı.

Ameliyattan sonra, yoğun bakımda aniden uyanıp kablolardan kur-rulmaya çalışmayayım diye bileklerime kelepçeler takılmıştı. Birkaç kez gözlerimi açmış, anestezinin ağırlığını hâlâ üzerimden atamamışken git-meye çalışmıştım.

Bronz ise o izlerin hiçbirini görmezden gelmiyordu.

Her birine tek tek dokunuyor, sanki acıyı dudaklarıyla silmeye çalışır gibi öpüyordu. Krem sürdükten sonra bileğimi yavaşça bıraktı.

“Neden uyumadın?” diye sordu. Sesi, yorgunluğun ve mesafenin ar-dına gizlenmişti.

Uyumadığımı anlamıştı.

“Sen olmadığında gözüme uyku girmiyor,” dedim, yavaşça doğrularak.

“Geldim,” dedi, ruhsuz bir tonla. “Uyu hadi.”

Biraz ilerleyip her zamanki koltuğuna, tam karşıma oturdu. Bakışları-nı benden çekip odanın karanlık bir köşesine dikti. Varlığı oradaydı ama ruhu uzaktaydı. Beni izliyor ama bana dokunmuyordu, beni koruyor ama beni affetmiyordu.

Aramızdaki bu görünmez ama aşılmaz duvar, odadaki havayı her ne-feste biraz daha ağırlaştırıyordu.

Işığı yavaşça açtım. Sarı ışık odaya dolduğunda, gözleri kamaştığı için kısıldı.

“Yanımıza gel,” dedim.

Sessiz kaldı. Heykelden farksız bir durağanlıkla, o karanlık köşeyi izlemeye devam etti. Sanki orada, benim göremediğim bir geçmiş hesaplaşıyordu.

Bir yakarış gibi tekrardan, "Bronz," dedim.

Bakışlarını ağır bir şekilde bana kaldırdığında bir şey aniden dikkatimi çekti. Kaşları çatıldı, o derin uçurumun kenarında duran bir adamın ürpertiyle gözleri saçlarımda asılı kaldı.

KALE'nin işkence sırasında iyice kısalttığı ve mahvettiği saçlarım, onun bıraktığı gibi değildi. Zorlu'dan gelmesini istediğim kişiler, saçlarımı yeniden yapabilecek, işinde uzman kişilerdi. Şimdi, omuzlarımdan dökülen belime kadar uzanan gür ve simsiyah saçlarım vardı. Kaynak takırmıştım. Yasmin ve Verda da bana yardımcı olarak daha iyi görünmemi sağlamıştı. Tınaklarım için şimdilik yapabileceğim bir şey yoktu. Eldiven takmaya devam edecektim ancak şapka takmama gerek kalmamıştı artık.

Bronz, uzunca bir süre beni izledikten sonra, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Hile yaptığımın farkındayım ancak uzun saçlarımı özledim."

Aslında özlediğim yalnızca saçlarım değildi. Aynaya baktığımda gördüğüm o eski kadını özlemiştim. Ve en çok da... Saçlarımdan uyurken veya biz birbirimize karışmışken onun koluna dolanmasını, onun parmaklarının o siyah tellerin arasında kaybolmasını özlemiştim.

Oturduğu yerden kalktı. Aramızdaki mesafeyi kısalttı. Elini uzattığında onarılmış saçlarıma dokunmak istedi ancak yapamadı. Elini tekrar indirdi.

Fakat ben bu mesafeye daha fazla dayanamadım. Onun o büyük, sıcak elini tutup kendi saçlarımdan arasına çektim ve avucunu saçlarıma hapsettim. "Sen saçlarımdan bu hâlini daha çok seviyorsun," dedim.

Parmakları, tenimin sıcaklığı ve saçlarımdan dokusuyla buluştuğu an kaskatı kesildi. Gözlerindeki o sarsılmaz ifade, yerini derin bir kafa karışıklığına ve gizleyemediği bir sızıya bıraktı. "Benim için mi yaptın?" diye sorarken bunu hak etmediğine dair gizli bir isyan taşıyordu.

Başımı yavaşça onaylar gibi salladım. "Senin için yaptım," dedim. Doğruldu ve o tanıdık, erkeksi kokusunu içime çekerek yanağından öptüm. Dudaklarım tenine değdiğinde dünyanın durduğunu hissettim. "Sen nasıl her şeyi benim için yapıyorsan ben de senin için bir şeyler yapmak istiyorum."

Söylediklerimden sonra aramızdaki o kaskatı havanın bir anlığına dağılacakını, buzların eriyeceğini ummuştum. Ancak Bronz, yanağına değen dudaklarımdan bir alevle dağılmış gibi geri çekildi. Avucunun içindeki saçlarımı aniden serbest bıraktığında, parmakları arasından kayıp giden tellere sanki zehirli birer sarmalmış gibi baktı.

"Peki, gözlerin için ne yapacaksın?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

"Gözlerin diyorum, Hisar," dedi, üzerime doğru eğilerek. "Onun için de bir hilen var mı? Saçlarını uzatabilirsin, yaralarını saklayabilirsin ama gözlerini ne yapacaksın? Bana yalnızca ölmek istiyor gibi bakıyorsun."

"Bronz," dedim, mesafeyi hiçe sayıp, aniden elini tutarak. "Onların hepsi çipin etkisiydi. Vücudum kontrol altındaydı." Nefeslerimiz birbirine karıştı. "Ben artık senin için yaşamak isteyen bir kadınıyım."

Onu tutan ellerimi yavaşça, sanki canımı yakmak istemiyormuş ama dokunmama da dayanamıyormuş gibi kendinden ayırdı. "Bundan başka seçeneğin zaten yok," dedi, düz bir sesle. "Ölüm mü seni benden alacak? Buna izin vermem. Beni öyle bir noktaya getirdin ki ölümü bile ortadan kaldırıyorum." Gözlerimin en derinlerine, ruhumun kuytularına baktı. "Sen bile kendini benden alamazsın."

Bu, sevgiyle harmanlanmış ama beni ürpertecek kadar karanlık bir sahiplenme biçimiydi.

"İkimizin de istediği birbirimizsek neden bana ceza veriyorsun?"

"Bana ne yaşattığının, yaşatacağının farkına varmanı istiyorum, Hisar." Büyük bir kararlılıkla baktı bana. "Farkına varana kadar da bu devam edecek."

Kaşlarım iyice çatıldı. Ne olmasını istiyordu? Neden bu kadar kutuydu?

"Teyze..."

Yağız'ın uykulu sesi odadaki gergin elektriği bir anda kesti. Bronz yüz ifadesi saniyeler içinde yumuşarken o yırtıcı bakışların yerini kamacı bir sakinlik aldı.

"Yağış'ım..." diye fısıldadım. "Uyanma, daha sabah olmadı, küçüğü"

"Bronz'dan iyi geceler öpücüğü alacağım!" dedi Yağız. Yatağın içi doğrulup kollarını iki yana açtı. Bronz hiç ikiletmedi. Yanına gidip başından öptü ve nazikçe tekrar yatağa yatırdı.

Vita, yataktaki bu hareketlilikten dolayı irkilerek uyandı. Bronz geldiğini görünce patilerinin üzerinde dikeldi ve ona doğru sırtışma başladı. Bronz onu kucağına alıp sessizce karşıdaki koltuğa geçti. Yağız uykusuna kaldığı yerden, Titan'a sıkıca sarılarak devam etti.

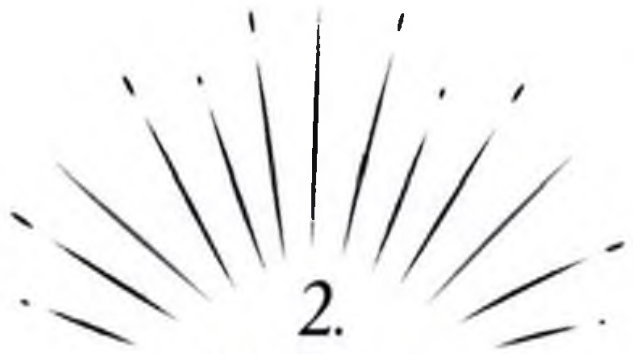
Bronz, bir yandan dizlerinin üzerine yatan panterinin tüylerini oşuyor, bir yandan da bakışlarını bir an bile üzerimden çekmeden beizlemeyi sürdürüyordu. O koltukta, kucağında bir vahşi hayvanla oturma bu adam hem hayatım hem de en büyük sınavımdı.

Pes etmek bana göre değildi. Tabiatımda vazgeçmek, yenilgiyi kabullenip köşeme çekilmek yoktu. Ne pahasına olursa olsun, kendimi affettirecektim.

Yaptığımı, yıktığımı ve payımıza düşen her şey için.

BELLISI VIV ISILLES

2. RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlanın sırfılar...

Sabah uyandığımda, yatak buzdan ibaretti. Ne o özlediğim sıcak vardı ne de başımda bekleyen Bronz. Bir süredir kısa saçların hafifliğine, o çıplak kalmışlık hissine alıştığım için omuzlarımdan dökülen yabancı ağırlıkla uyanmak başta garip hissettirmişti. Yine de aynaya baktığımda, o uzun siyah tellerin arasında kendi yansımamı bulmak, kendimi yeniden His Alatav gibi hissettiren o nadir anlardan biriydi.

Banyodaki işlerimi hallettikten sonra saçlarımı özenle taradım. Belime kadar inen o siyah şelaleye güzel bir şekil verdim. Eldivenlerimi sanki bir zırh takıyormuşçasına geçirdim ve üzerime saten bir gömleğin altına ise koyu renk, kısa bir etek giydim. Parmak uçlarımı hissettirdiğim için gömleğimi ilikleme tam bir işkenceye dönüşmüştü ancak halletmiştim.

Parfümümü sıkmakla cebelleştiğim sırada kapı hızla açıldı.

“His!” diyen o neşeli, çocuksu sesi işittim. “Uyan.”

“Uyandım, küçük ördeğim.” Aynanın karşısında oturduğumu görünce, koşarak geldi. Belime sarılan Yağız’ı kucakladım. Onun varlığı, sabahın o buruk havasını dağıtmaya yetmişti.

“Çok güzel olmuşsun!”

“Olmuş muyum?”

Başını sallayıp yanağımdan öptü. "Bronz seni çağırmamı söyledi," dedi. görevini ciddiyetle yerine getiren küçük bir asker gibi. "Kahvaltı hazır. *Oyalanmadan gelsin, ilaçlarını içmesi gerekiyor,* dedi."

Dün geceki o sert sözlerinden sonra bizzat gelmek yerine Yağız'ı göndermesi... Bronz yine kendi savunma mekanizmasını kurmuştu. "Kendisi neden gelmedi?" diye sordum, merakımı gizleyemeyerek.

"Bilmem," dedi Yağız, omuz silkerek. "Ama seni öpmem gerektiğini söyledi. Öpmezsem sabahları çok sinirli oluyormuşsun."

Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Bronz'un o buzdandan duvarlarının arkasında hâlâ beni düşünen hatta huylarımı ezbere bilen o adamın yaşadığını bilmek içimi sızlattı. Eğilip, yanağıma ona uzatırken, "Bak sen..." dedim. O ise bir sürü öpücük kondurdu. "Başka ne dedi?"

Yağız biraz düşündükten sonra gülerek devam etti. "*Şey... Eğer çok süslendiyse benden kaçmak için bir planı vardır, o yüzden elini hiç bırakmayıp onu doğrudan buraya getir,* dedi."

Yağız'ın sözleri zihnimde yankılanırken duraksadım. Gerçekten kaçacağımı mı düşünüyordu? Tamam, kesinlikle kaçmayı planlıyordum ama o bunu bu kadar net bir şekilde yüzüme vurmamalıydı! Planlarımın bu kadar şeffaf olması canımı sıkırsa da bozuntuya vermedim.

Tamamen hazır olduktan sonra Yağız'ın elinden tutarak odadan çıktım.

Mutfığa girdiğimizde o keskin kahve kokusu ve Bronz'un odayı kaplayan baskın havası beni karşıladı. Elindeki tablete bakarken dünyadan kopmuş gibiydi ama adımlarımın ritminden bile kimin geldiğini bildiğine emindim. Arkasından yaklaşıp eğildim ve yanağına, dün gecenin tüm buzlarını eritmeye yemin etmişçesine derin bir öpücük kondurdum.

Omuzlarımdan dökülen o uzun, simsiyah saçlar bir şelale gibi kollarının üzerine, masanın kenarına dağıldığında bedeni aniden kasıldı. Bakışları tableten koptuğunda kollarının üzerinde yabancı bir sarmaşık gibi duran o saçlara kilitlendi. Bir süre yalnızca saçlarımı izledi.

"Günaydın, *muzhenyok*," dedim, yumuşak ve hoş bir tınıyla. "Uyandırdım henüz tatlını yememişsindir."

Çipler, bedenimden çıkartıldığından beri uyandığım her sabah fiyasko olurdu. Gözlerimi açtığımda tavanın yabancılığına değil, kalbimdeki o acı ve görkemli gerçeklikle uyanıyordum. Kimsenin beni sevmediğini, uçsuz bucaksız soğuk dünyada yapayalnız olduğumu sandığımı her an hatırlıyordum. Aslında bu adamın aşkıyla korunuyordum.

Ancak Bronz, kendi gerçeğine bir yabancıydı. Ağzından kelime kelime bir kerpertenle çekerken o acı verici kesinliğe ulaşmıştı. O, bu nikâhı unutmuştu. 3 Mart 2016... O uğursuz düğün gecesi dağılmasın, ip kopmasın diye sadece hayatımız değil, hafızamız da bir ameliyat masasına yatırılmıştı. Bizim birbirimize ait olduğumuz gerçeği, onun zihninde kaybolmuştu.

Ben de unutmuş, yıllar boyu karanlıkta kalmıştım. Ama şimdi hatırlıyordum.

Ona her baktığımda kalbimdeki o mühür sızıyordu. Bana ne demek istediğinden *moya zhena* dediğini, o kelimenin sadece bir hitap değil, sonsuz bir bağlılık yemini olduğunu artık biliyordum. O hatırlamıyordu ama ruhu bana diline bu kelimeyi dolayacak kadar sadıktı bana. Zihni reddetse de kalbi nikâhtaki o sözleri fısıldamaya devam ediyordu.

Bakışlarını kolundan çekip doğrudan gözlerime çevirdi. O bakışlarda dün geceki öfkenin yerini, çok daha tehlikeli bir sakinlik almıştı. Ruhunun derinliklerinde bir yerlerin hâlâ kanadığını ama bunu buzdan bir zırhla örttüğünü görebiliyordum.

"Otur, Hisar," dedi.

Sandalyeye oturmak yerine masanın kenarına yaslandım. "Ne olur bir kere de beni sen öperek uyandırırın?" diye sitem ettim. "Yağız'ın öperek uyandırması çok hoşuma gitti ama bir de asıl sahibinden denesek?"

Ona baktığımda, o meşhur ve yıkılmaz sert bakışlarıyla karşılaştım. Tek bir kası bile oynamıyordu. Benim bu oyunbaz hâlim, onun içindeki o fırtınayı dindirmeye yetmiyordu.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırarak, "Tamam," dedim. "Anlaşılan bugün çok ters tarafından kalktın."

"Günaydın, İmparatoriçe."

İşittiğim sesle birlikte bedenim buz kesti. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde, gözlerimin irileşmesine engel olamadım.

Asılan Adam buradaydı.

Bakışlarındaki o tanıdık, rahatsız edici derinlik doğrudan benim üzerimdeydi. Bronz'un bu sabahki gerginliğinin, Yağız'ı neden yanıma gönderdiğinin ve neden bu kadar tetikte olduğunun sebebi bir anda karşımda kanlı canlı duruyordu.

"Armen?" dedim, şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Sizi görmek ne güzel," dediğinde Bronz'un onu hedef alan delici bakışlarını fark edip hemen lafını toparladı. "Değişik gözüküyorsunuz."

"Saçlarım..." dediğimde elim omuzlarımdan dökülen o yabancı ağırlığa gitti.

"Fark etmemek elde değil," dedi Armen, tekinsiz bir sakinlikle. "Kendinizi her şartta belli ediyorsunuz. İmparatoriçe her zaman fark edilir."

"Yağız," dedi Bronz. "Kulaklığını tak."

Yağız hiç ikiletmedi. Çünkü Bronz'un sesindeki o tehlikeli tonu tanıyordu. Küçük elleriyle kulaklığını boynundan kulaklarına çekti ve önündeki tablete döndü. Bronz, sandalyesinden hafifçe öne doğru eğildi.

"Seni ortadan kaldırmanın yüz farklı yolu var. Ve bu yüz yolun hangisini seçersem seçeyim, hiçbirinde ellerimi kirletmem," dedi Bronz, dişlerinin arasından. Bakışları Armen'in üzerinde bir bıçak gibi geziniyordu. "O ağzının yayını siktirtme bana."

Elimi hızla Bronz'un masanın üzerinde, kaskatı kesilmiş olan elinin üstüne koydum. Parmaklarının altındaki o kontrolsüz gücü ve öfkeyi hissedebiliyordum. "Sakin olur musun biraz?" dedim. "Kötü bir amaçla demedi."

"İyi amaçla da diyemez," dedi Bronz, bakışlarını Armen'den bir saniye bile ayırmadan. "Sen bu cüreti nereden buluyorsun?"

"Maksadım sadece nezaketti, İmparator," dedi Armen, sinir boz bir sakinlikle.

"Nezaketini de seni de bu evden defetmemi istemiyorsan gel, bebeğinde kal. İmparatoriçe'nin saçları ya da neye benzediği seni ilgilendirmiyor!"

"Beni buraya çağıran sensin," dedi Armen. "Bu kadar kaba olmaya gerek yok, İmparator."

"Seni çağırdığım gibi kovdurtma kendini," dedi Bronz, bir infaz hükmü verircesine. "İyi bir İmparator olmaya çalışıyorum ama benim saramı zorlama. Ona baktığını görmeyeceğim bir daha." Armen görünüşü bir şekilde yutkundu. Bronz'un şakasının olmadığını, o masadaki bıçağı her an yer değiştirebileceğini biliyordu. Bronz, gümüş bıçağı eline alıp parmaklarının arasında çevirirken, "Şimdi geceden beri neden çağrı gönderip duruyorsun, açıkla," dedi. "Madem acil görüşmek istedin, görüş."

"Birkaç istihbarat getirdim," dedi Armen, ciddileşerek. "Tania Vanızan Alataş'la ilgili."

"Tania mı?" dedim. Annemin ismi masaya bir bomba gibi düştüğünde ellerim titredi ama belli etmedim.

"İmparator'un isteği bu yöndeydi," dedi Armen, Bronz'u işaret ederek. Sesi mesafeli ama itaatkârdı. "Haris Alataş infaz edilmeden önce Alataş ailesinin güvenini bir hayli kazanmıştım. Bayan Alataş'ı da yakından tanıyorum."

Sessiz kalıp tereyağlı ve ballı ekmekler hazırlamaya başladım ama parmak uçlarımda o eski aşinalık yoktu. Tırnaklarım söküldüğü için yaşadığım his kaybı, bazen dünyayla aramdaki fiziksel bağı koparıyordu.

Aniden, bıçak elimden kaydı. Bronz, çevik bir hareketle uzanıp bıçağı masanın kenarından yakaladı. Göz göze geldik. Bıçağı bana geri uzattığında bu kez daha güçlü kavradım. Bilerek yapmamıştım ama o an, o bakışlarını üzerimde hissetmektense bunu kasten yapmış olmayı diledim. Onun gözlerinde o hasarlı kadın yansımasını görmek canımı yakıyordu.

Hazırladığım dilimleri Yağız'la Bronz'un tabaklarına bıraktım. Bronz bir süre ekmeğe baksa da sesini çıkarmadan ısırık aldı. Yağız, minnet dolu bir refleksle koluma küçük, masum bir öpücük kondurdu ve tabletine geri döndü. Bu yaşta, tablete bu kadar maruz kalması zararlıydı ancak onu içinde bulduğumuz durumdan böyle uzak tutabiliyorduk.

"Devam et," dedim Armen'e, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Annem hakkında ne biliyorsun?"

"Bayan Alatav, savaş başladığından beri inzivaya çekilmiş durumda. Oğlunun ailesiyle birlikte bir dağ evinde yaşıyor. Bir süredir her şeyden uzaktalar."

Abim hastanede yaşam savaşı verirken annem onun ailesiyle birlikteydi. Oğlunun aslında ne hâlde olduğunu öğrendiğinde o soğuk maskesi düşecek miydi merak ediyordum.

"Şüpheli bir hareket mevcut mu?" diye sordum.

"Fazlasıyla," dedi Armen. Bakışlarını hâlâ Bronz'un uyarısını dikkate alarak bana kaldırmıyordu. "Eski arşivleri yok etmeye başladı."

"Eski arşivler mi?" dedim. "Neden ki?"

"Hiçbir gerçek açığa çıkmasın diye," dedi Armen. "Zor bela kurtardığım evrakları beraberimde getirdim. Birkaçı okunmayacak durumda ancak analiz yapılabilirse okunabilir. Fakat..."

"Fakat?" dedi Bronz.

Armen, cebinden kartını çıkararak masanın üzerine bıraktı. "İznini istemek zorundayım, İmparator."

Bronz önce karta, ardından sertçe Armen'e baktı. "Ne yaptın?"

"Bayan Alatav çok dikkatli," diye açıkladı. "Ortaya bilerek istihbarat bırakıyor ve bunu size ulaştırmamı bekliyor. Bu demek oluyor ki benden şüpheleniyor. Beni ya asacak... Ya asacak."

Bronz yavaşça geriye yaslandığında çenesini hafifçe sıvazladı. Bakışlarını karta dikti. "Ya da ben asacağım," dedi. "Kartını ifşa olduğun için mi terk ediyorsun?"

"Mecburum," dedi Armen, isteksiz olsa da. "Sizi ya da Arkana'yı tehlikeye atamam. İstihbaratım buraya kadar."

Armen Kozlov, artık kart sahibi olmayacaktı.

"Kart sahibinin kararına saygım sonsuz," dedi Bronz, öne doğru eğilerek. "Fakat söylemeliyim ki incelediğim raporlara göre Arkana tarihinde kartını en iyi kullanan Asılan Adam sendin."

"Takdir sizin, İmparator," dedi.

"Kartını isteğin üzerine alıyorum," dedi Bronz ve kartı ceketinin cebine yerleştirdi. "Diyeceğin başka bir şey var mı?"

Başını bana kaldırmak istemiş fakat yapamamıştı. "Ben artık kalkıyorum. Kahvaltı için teşekkürler."

"Zorlu seni istediğin yere bırakacak," dedi Bronz ve oturduğu yerden kalktı. "Seni piste kadar yolcu edeyim." Bakışlarını bana çevirdi. "Siz kahvaltıya devam edin, hemen geleceğim."

Armen'le ikisi ayağa kalktığı anda, "Armen," dedim. Artık Asılan Adam değildi. Ona seslenmemle duraksadı. "İmparatoriçe olarak katkılarının için teşekkür ederim."

Arkasını dönmedi. "Benim için bir zevkti."

Bronz, onun omzuna elini bastırdığında mutfaktan çıkardı ve bahçeye geçip helikopter pistine ilerlemeye başladılar. Yağız'ın verdiği dilimi yediğini görünce, ayağa kalkıp bahçeye doğru adımladım.

"Biliyorsun ki İmparator olduğum için yapamadığım bir şey vardı," dedi Bronz, onunla yürürken.

"Evet, İmparator."

Kehribar gözleri tehlikeli bir ifadeyle parladı. "Artık kart sahibi olmadığın için seni öldürmemde hiçbir engel görmüyorum," dedi.

"Ama yapmayacaksınız, değil mi?"

"Hisar bize bakmıyor olsaydı seni buraya gömerdim ancak kahvaltıda eşlik etmem gereken iki kişi var," dedi Bronz, saygısını korumaya devam ederken. "Dümdüz arkama döndüğüm için tüm gün içim içimi yiyecek

fakat..." Elini uzattı ve Armen'in tutmasını sağladı. Tokalaştığı o eli sertçe sıkı. "Beni buna pişman etme, Armen Kozlov."

Armen elinin acısıyla yüzünü buruştursa da korumaların *helikopter* *hazır* işaretiyle Bronz onu bıraktı ve arkasına bile bakmadan piste yürüdü. Bronz ise birkaç saniye onu izledikten sonra bana doğru yürüdü. Elleri yumruk olmuş vaziyetteydi. Parmaklarım istemsizce onun elini buldu ve yavaşça tuttu.

"İstediginde gayet sakın bir adam olabiliyorsun," dedim.

"Yağız bizimle," dedi ve içeriye geçip masaya doğru adımladı. "Ve sakın değilim, Hisar."

Onun peşinden ilerlediğimde cevap vermek yerine uzanıp Yağız'ın kulaklığını çıkardım ve tableti kapadım. Birlikte düzgün bir şekilde kahvaltı yapmaya başladık. Siniri bütün gün boyunca devam edecekti, bunu biliyordum.

Bronz, elindeki golf sopasını çimenlerin üzerinde yavaşça sallayarak o kusursuz ritmini ayarlıyordu. Her hareketi, hayatındaki her şey gibi milimetrik ve hesaplıydı. Birkaç adım ötesinde bekleyen Zorlu, tetikleydi.

Kahvaltıdan sonra doğrudan buraya gelmiş ve saatlerdir yalnız başına golf oynuyordu. Topa öyle bir vuruyordu ki her atışında sanki hedefin ucunda Armen Kozlov var gibiydi. Öfkesi henüz geçmemişti.

Atış anı yaklaştıkça sessizlik derinleşti. Tam o sırada çıkan sert bir rüzgâr, saçlarımı yüzüme savurdu. Bronz, sopayı savurduğu o kritik saniyede, odağını toptan ayırıp bakışlarını bana çevirdi ve varlığını fark etti.

Dünyayı yöneten o keskin zekânın rotası ilk kez şaştı. Bakışlarındaki o anlık kayma, matematiksel bir hataya dönüştü. Top, gitmesi gereken delikten uzağa, yeşilliğin bilinmezliğine doğru savruldu.

Bronz, kaçırdığı atışa değil, neden olduğu hatanın kaynağına bakmaya devam etti. Sopayı hafifçe yere bırakırken yüzünde, hayatı boyunca

tatmadığı o kontrolsüzlüğün şaşkınlığı vardı. Tek bir bakışım, onun o kusursuz hesaplarını altüst etmeye yetmişti.

Ellerimi bir suçlu ifadesiyle arkaya doğru götürdüm. Hafifçe onunkine silkerek, durumun vahametini gizlemeye çalıştım. "İyi atıştı," dedim. Simdeki alaycı tonu bastıramayarak.

Bronz, sopayı çimenlerin üzerine bırakırken, "İyi mi?" dedi. Gözleri kısımış, topun kaybolduğu ufka bakıyordu. "Topun nerede olduğunu bilmiyorum bile, Hisar. Radarımdan çıktı."

"Çok uzaklaşmış olamaz," dedim, basit bir oyundan bahsediyormuş gibi teselli vererek. Ama ikimiz de biliyorduk ki konu sadece o küçük beyaz top değildi.

Başını yavaşça iki yana salladı. Adımları ağır, bakışları ise o topun gittiği yönden çok daha tehlikeliydi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken: "Bana zararsın," dedi. Sesi rüzgâra karıştı ama etkisi kemiklerime kadar işledi. "Hem de her anlamda, Hisar."

Onun gibi her adımı planlı, her hamlesi satranç titizliğinde olan bir adam için bu kontrol kaybı, en büyük yenilgiydi. Ve bu yenilgiyi bana bakarak itiraf etmesi, kaçırdığı o atıştan çok daha büyük bir gürültü koparıyordu zihnimde.

"Zarar olsam da benden vazgeçemiyorsun," dedim, ince bir meydan okumayla. Vazgeçemezdi çünkü ben onun en kusursuz planındaki en sevdiği pürüzdüm.

"Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu. Gözlerinde, az önceki şaşkınlığın yerini alan koyu bir davet vardı.

Keyifle başımı salladığımda, "Zevkle," dedim. "Umarım atışı birlikte yapacağızdır."

"İkinci bir başarısız atış istemiyorum," diyerek ellerimden tuttu ve beni sopaların olduğu çantaya doğru götürdü. Dokunuşu kararlıydı, az önce kaybolan kontrolünü benim üzerimde yeniden kurmak istiyordu.

Eline yeni bir sopa seçtikten sonra yavaşça arkama geçti. Aramızda bir milim bile mesafe bırakmadan durduğunda, bedeninin sıcaklığı sırtımı

yaktı. Atış için pozisyonumu ayarlarken hem ellerini hem de ayaklarını kullandı. Ayak uçlarıyla benimkileri düzeltti, elleriyle ellerimi sopanın üzerine kilitledi. Nefesi kulağımın hemen arkasında, sessiz ama hükmeden bir ritimle atıyordu. Artık sadece bir atışı değil, doğrudan beni yönetiyordu.

Bronz'un yoğun bakışlarından bir an olsun gözlerimi ayırmadım. O, ellerimi kendi elleriyle yönlendirdiğini, beni kontrol ettiğini sanırken parmaklarımın arasındaki sopayı aniden bir kılıç gibi hareket ettirdim. Bileklerimin o küçük ama keskin manevrasıyla top, yeşillığın üzerinde kusursuz bir kavis çizerek süzüldü.

Bıçimli kaşları hayretle çatıldı. Başını yavaşça çevirip, topun hiç sekmeden sanki mıknatısa kapılmış gibi doğrudan deliğe girişini izledi.

Atışı o değil, ben yapmıştım.

Bunu yapabilmıştım çünkü o, bana geçtiğimiz zamanlarda golf oynamayı en ince ayrıntısına kadar bir usta edasıyla göstermişti. Şimdi ise öğrettiği silahın namlusunu ona çevirmemi, gözlerinin tam içine bakarak bu imkânsız atışı gerçekleştirmemi hazmetmeye çalışıyordu. Şaşkınlığı, suratındaki o her zamanki sert ifadeyi çatlatmıştı.

"Başarılı oldum mu?" diye sordum, masum bir tavırla.

"İyi." Güçlkle yutkundüğunda sanki o küçük top deliğe değil de doğrudan onun kalbinin tam ortasına çarpmıştı. "Fazla iyiydi, Hisar."

Arkama yaslanıp, bedenimdeki sıcaklığını hissederken onun bu kontrol kaybından ne kadar zevk aldığını gizlemedim. Öğrencisi, öğretmeni ni kendi sahasında mağlup etmişti.

"Geceleri gizli gizli çalışmamın meyvesini sonunda alabildim," diye yalan söyledim. Sesimdeki o oyunbaz ton, aramızdaki gerilimi iyice tırmandırıyordu. O da bu yalanın arkasındaki gerçeğin farkındaydı.

"Gizli çalışmalar mı?" dedi, tek kaşını hafifçe kaldırarak. Bakışları, sanki o geceleri zihninde canlandırmaya çalışıyormuş gibi koyulaştı. "Öğretmenin iyi olmalı."

"İyi," dedim, tıpkı az önce onun kullandığı o vurguyla. Aramızdaki mesafe o kadar azaldı ki kalp atışlarını hissetmemek imkânsızdı. Yutkandım ve bakışlarımı cesurca onun üzerinde gezdirip onu baştan aşağı süzdüm. "Fazla iyi."

Bronz, bu sözlerim üzerine derin bir nefes aldı. Gözlerinde, bir sarı ranç ustasının beklenmedik bir hamle karşısında verdiği o takdir dolu ama tehlikeli ifade belirdi. Öğrettiği her şeyin benim üzerimde nasıl bir güce dönüştüğünü görmek, onu hem gururlandırıyor hem de savunmasız bırakıyordu.

"Golf oynaman bittiyse Armen'in getirdiği arşivlere bakalım diyorum," dedim.

"Olur, bakalım," dediğinde, aramızdaki o ağır çekim yüklü sessizliği bozarak yürümeye başladı. Golf arabasına binip uçsuz bucaksız çimentolü, lerle kaplı alandan çıktık. Rüzgâr yüzümüze çarparken ikimiz de konuşmuyorduk zira birazdan yüzleşeceğimiz gerçeklerin sessizliğimizi sonsuzlukta bozacağını ikimiz de biliyorduk.

Ana bloklara dönüp çalışma odasına geldiğimizde, Bronz dosyaları teker teker çıkardı ve kâğıtlara odaklandık.

Annemin arşivlerini incelemeye başladığımda, babamın geçmişine dair pek çok izi bizzat yok etmeye çalıştığını fark ettim. Annem, geçmişini bir kâğıt gibi yırtıp atmak istemişti ama geride bıraktığı parçalar, kurmaya çalıştığı o büyük yalanın kanıtları gibiydi. Geçmişin tozlu rafları arasında, Bronz'la bir saati aşkın bir süredir dosyaların içinde kaybolmuş vaziyetteydik.

Bronz yanıma yaklaştığında elindeki sararmış dosyayı yavaşça önüme bıraktı. "Buna bakman gerekiyor," dedi, mesafeli bir tonla. Golf sıcaklığı gitmiş, yerine buzdan İmparator gelmişti.

Uzanıp, kâğıdı elime alırken, "Ne bu?" diye sordum.

Parmaklarımın arasında duran şey bir DNA testiydi. Bronz, bakışlarını dosyadan ayırmadan devam etti. "Baban bunu Roza'ya karşı bir koz

olarak kullanmış. Tania'nın bunca zaman yok etmeye çalıştığı şey, baba-nın elindeki bu tehlikeli kozlar olmalı."

Kaşlarım çatıldığında kâğıttaki isimleri ve sonuçları satır satır inceledim. Test, Rozalia Vanizan, Damien Vladislav ve kimliği belirsiz üçüncü bir kişi arasında yapılmıştı. Bir kız çocuğunun soy bağıını kanıtlıyordu. Sonuca göre o çocuk, her ikisinin de kanını taşıyordu ancak kız çocuğu henüz üç yaşındayken vefat etmişti.

Hızlıca başımı kaldırıp Bronz'a baktım. "Roza ve Damien'in bir çocuğu mu varmış?"

Şeytan ve İmparatoriçe... Zihnim karıncalanmaya başladı. *Büyükan-ne, o karanlık geçmişinde daha ne kadar sır sakladın?*

"Görünene göre öyle," dedi Bronz. Çenesi kasıldı. "Ve Haris Alatar bunu koz olarak kullanmaktan çekinmemiş."

Zihnimi yokladım. Roza'nın bazı konularda neden kendini geri plana çektiği, babamdan çok daha güçlü olmasına rağmen ona karşı neden dış geçiremediği şimdi bir bir yerine oturuyordu. Demek sakladığı bu koca sır, onun en zayıf halkasıydı.

"Şuna da bak," diyerek bana sararmış bir fotoğraf karesi uzattı.

Fotoğraftaki adama bakarken tanıdık bir silüetle karşılaştım. Gözlerimi kısıp, detayı yakalamaya çalışarak, "Deden mi bu adam?" diye sordum.

"Değil," dedi. "Atlas'ın dedesi. Dedemin ikizi."

Damien Vladislav'ın fotoğrafıydı bu. Yanında duran kadın ise annemdi. Damien, annemi sahiplenici bir tavırla kendine doğru çekmiş, sanki onu dünyadan korur gibi sarmalamıştı. Dışarıdan bakan bir yabancı, o karedeki ikiliyi hiç tereddüt etmeden baba ve kızı zannederdi.

Garipti.

Zihnimdeki parçalar birer birer birleşirken annemin korkunç düşüncelerinin nedeni gözlerimin önüne serildi. O, öz babasının şefkatiyle değil, Şeytan'ın gölgesinde büyümüştü. Şeytan'ın elinde şekillenen bir ruh ancak bu kadar keskin ve bu kadar soğuk olabilirdi.

"Geçmişte yaşananlara artık aklım ermiyor," dedim, acı içinde. "Roza için üzüldüm. Yine istemediği şeylere zorlanmış."

"Keşke dedem, Roza'ya hak ettiği gibi davransaydı," dedi Bronz. "Eminim her şey daha farklı olurdu."

Derin bir nefesi ciğerlerime yolladım. Önümdeki dosyaları toplamaya başladım. "Bunları adli belge incelemeye göndermemiz gerekiyor," dedim. "Bunlar dışında bir de el yazısı tespit edilmesini istediğim bir şey var."

Bronz'un dikkati bana çekildi. "Nedir o?"

"Annemin günlüğü," dedim, buruk bir tonla. O günlük çok fazla sırı içinde barındırıyordu. Ve her şeyi hatırlayan biri olarak günlüğün bir kısmı tamamen sahtelikten oluşuyordu. "Onun da incelenmesi gerekiyor."

"Bugün gönderip en kısa sürede sonuçlanmasını sağlarım," dediğinde benimle birlikte evrakları topladı.

İşimiz bittiğinde ayağa kalktım. Zihnim, parçaları artık birleştirdiği için öncekinden daha çok yoruyordu beni. Ayağa kalkar kalkmaz sendelediğimde, "Kahretsin," dedim.

Bronz, anında yanımda bittiğinde kollarımı kavradı. "İyi misin?" Sesindeki o sertlik, yerini saf bir endişeye bırakmıştı.

"Bir anlığına gözüm kararır gibi oldu."

Cevap vermemi beklemeden beni hızlıca kucağına aldı.

"Dinlenmen gereken yerde ortalıkta geziyorsun." Sesi sitem doluydu ama beni tutuşu pamuklara sarar gibi nazikti. "Ayrıca şu topuklular yüzünden bileğini inciteceksin bir gün."

Başımı göğsüne yasladığımda o tanıdık kalp atışını duymak başındaki ağrıyı biraz olsun dindirdi. "İnciteyim," dedim. "Sen yine de bana bakmaz mısın?"

Çenesi kasıldı. "Her defasında kendine zarar verip bana acı çektirmek hoşuna gidiyorsa bunu açık açık söyle," dedi. Kırgınlığın ve öfkenin sınırındaydı.

"Acı çektirmek değil, benimle ilgilenmen hoşuma gidiyor!" diye çıkıştım.

“Bağırma, Hisar, bağırma!” dedi. “Ses tellerin kopacak!”

Kollarımı boynuna daha sıkı sardım, yüzümü boyun çukuruna gömdüm. “Benimle konuşmadığında kahroluyorum,” dedim. “Bana kızmanı bile özledim. Bana istediğini yap, canımı yak, bağır ama sessiz durma. Sessizliğin beni öldürüyor.”

Bronz duraksadı. Yatak odasının girişine gelmiştik ama beni yere indirmede. Başını hafifçe bana doğru eğdiğinde nefesi saçlarımın arasında gezindi.

“Tamam,” dedi ve kapıyı araladı. “Pansumanını yapalım.”

“Sağlık çalışanı gelmeyecek mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi, beni yavaşça yatağın kenarına bırakırken. “Gelişini iptal ettim.”

“Neden?”

“Senin yüzünden.”

“Benim yüzümden mi?”

“Sen bu kadar güzel olmaya devam edersen seni gerçekten bir kuleye kapatacağım ve benim yüzüm dışında kimseyi görmeyeceksin, Hisar.”

“Sen gittikçe saplantılı olmaya mı başlıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Sana saplanıp kalmamak mümkün mü?” Bakışları, sanki bir sanat eserine bakıyormuş gibi yüzümde gezindi.

“Saçımın hoşuna gideceğini biliyordum,” diye mırıldandım. Kendimi fiziksel olarak da olsa iyileştirmeye başlamamın, onun üzerindeki o ağır suçluluk yükünü hafifleteceğini hissediyordum.

Ellerini saçlarıma koyduğunda hafifçe okşadı. Günlerdir, saçıma dokunsun diye bekliyordum ama inadı inattı. “Şu sana ait olmayanları çıkartacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek.

“Saçlarım yeniden upuzun olacak ve sen her santiminde yanımda olacaksın.”

"Olacağım," dedi. Sesindeki tını birden ağırlaştı. "Kalbim ne kadar izin verirse."

Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça solduğunda, "Sen beni yaşadıkça kendi kalbine yenik mi düşeceksin?" diye sordum. Beni hayatta tutma için her şeyini feda ediyor ama kendi sonuna karşı hiçbir önlem almıyordu.

"Senin de planın bu değil miydi?"

Durdum. Boğazımda bir yumru oluşurken zihnimdeki tüm savunmalar birer birer çöktü. Hiç bu pencereden bakmamıştım.

Kaşlarımı çatıgımda bakışlarımı onunkilere sabitledim. "Ben senin karanlık tarafını görmüş olabilirim ama sen benim karanlık tarafımı hiç görmedin." Kendi ölümünü bu kadar kolay kabullenmiş olamazdı. Ölmek isteyen, ölümü bir çıkış yolu olarak seçen bendim. O ise benim aksimdi. "Beni kışkırtma, Bronz."

"Sen beni kışkırtma," dedi ve bakışları ağırlaşarak saten gömleğimin düğmelerine kaydı. Parmakları ustalıkla düğmeleri tek tek çözerken odadaki hava ısındı.

"Ağrın var mı?" diye sordu. Başımı salladım. Gözlerimi onun koyulaşan hareketlerinden ayırmıyordum. "Neden söylemiyorsun?" diyerek kızdı. "Neresi ağrıyor?"

"Kalbim," dedim, dudak bükerek.

Bakışları göğüs kafesimin üzerindeki o yara izine düştü. "Dikiş yerlerin mi?" diye sordu, boğuk bir sesle. Eli, tereddüt bile etmeden o kesğin tam üzerine, tenimin en savunmasız noktasına gitti. Sıcaklığı, kumaşı delip, geçerek ruhuma ulaştı.

Tekrar, "Kalbim işte," diye fısıldadım.

Ona dikişlerin, ameliyatların ya da fiziksel yaraların iyileştiğini ama onun her bakışında, her dokunuşunda kalbimin içindeki o eski sancının nasıl yeniden uyandığını anlatmaya çalışıyordum. Eli, kalbimin atışlarını hissederken Bronz duraksadı. O an, o sert ve sarsılmaz adamın parmak uçlarında bir titreme hissettim.

"Ciddi bir şey soruyorum," dedi.

"Ben de ciddi bir şey söylüyorum!" dedim, sitemle. "Yara izleri yalan söylemezdi hani? Sen öğretmedin mi bana bunu?"

Bronz, bakışlarını benden ayırmadan yavaş bir hareketle eğildi ve dudaklarını göğsümdeki o kesğin tam üstüne bastırdı. Hareketleri o kadar ağır, o kadar şehvetli ve bir o kadar da sahipleniciydi ki... Sert bir soluk almadan edemedim. Tenimdeki sıcaklığı, sanki ruhumdaki o yırtığı dikmek ister gibiydi.

Göğsümü, tenimi yakarcasına öpe öpe yukarı çıktı. Her dokunuşu, her nefesi üzerimdeki o ölü toprağını atıyor, beni yeniden, daha canlı bir acıyla uyandırıyor. Dudakları çeneme ulaştığında durdu. Alnını alnıma dayadığında, kesik solukları yüzüme çarpıyor, tenimi kavuruyordu.

"Beni yine bir şekilde deli ediyorsun," diye mırıldandı. Bu bir şikâyetten çok, bir kabullenişti.

"Hiçbir şey yapmadım bile!" diyerek hayıflandım. Kalbim göğüs kafesimi döverken nasıl bu kadar sakin görünebiliyordu? "Bu sefer ne yapmış olabilirim ki?"

"Varlığın deli olmama yetiyor," dediğinde çenesi kasıldı, gözlerindeki o kor ateş harladı. "O herifle aynı havayı solumanı bile istemiyorum. Üstelik sana ettiği laflar... Benim İmparatoriçe'ne nasıl bunları söyleyebilir? Benim İmparatoriçe'ne..."

Sesi, *İmparatoriçe'm*, derken öyle bir aidiyetle kısıldı ki bir an için tüm dünyanın dışarıda kaldığını, sadece onun imparatorluğunda, onun kolları arasında olduğumu hissettim. Onun için ben artık sadece Hisar değildim, uğruna dünyayı yakacağı, üzerine titrediği o kutsal varlıktım.

Golf oynaması stresini atmasına yetmemişti.

Ellerimi ensesine dolayıp, onu kendime daha çok çekerek, "Aklımda bile kalmadı," dedim. "Sadece sen varsın."

"Benim kaldı," dedi, gözlerindeki o kapkara kıskançlık ve koruma içgüdüleriyle. "Onunla her göz göze geldiğinde, ona her baktığında onu parçalara ayırmak istiyorum. Sana dokunan her bakışın hesabını sormak istiyorum."

Beni sarmalayan bu vahşi sahipleniş, artık beni ürkütmüyordu. Aksine bu dünyada tutunabileceğim tek gerçeklikti. Bronz, kelimelerin taşıyamadığı kadar karanlık bir adamdı ama o karanlık, benim içine sığınabileceğim tek yuvaydı.

"Bronz," dedim. "Ben ona yalnızca bakıyorum ama seni görüyorum." Elim kravatına gittiğinde kumaşı parmaklarımın arasında sıkıca kavradım. "İstediği kadar iltifat etsin, istediği kadar güzel söz söylesin... Hiçbiri senin tek bir lafın kadar değerli olamaz."

"Bir dahakine onu gerçekten asacağım çünkü bunu yapmamam için hiçbir engel kalmadı."

Pansumanımı dikkatlice yaptı ve gömleğimin düğmelerini geri ilikledi. Az önceki o yangın yerinden eser kalmamış, yerini buz gibi bir disipline bırakmıştı.

"Bugün yeğenlerin gelecek, onlar gelene kadar dinlen."

Duyduğum şeyle kalbim teklemiş gibi hissettim. Yeğenlerimi buraya mı davet etmişti?

"Ne?" dedim.

"Duydun, Hisar," dedi, üzerindeki ceketi düzelterek.

Yatakta öylece kalakaldım. Bronz, oyunun kurallarını her saniye değiştiriyordu.

GEÇMİŞ

Kurucular

"Bu mezarlıkta ne halt yiyorsun, güzel Roza?"

İkisi de artık gençliğin o pervasız ışığından uzaklaşmıştı. Zaman, yüzlerine derin çizgiler kazımış, saçlarına aklar düşürmüştü. Hatta torun sahibi bile olmuşlardı. Ama yıllar ne kadar geçerse geçsin, Damien'in

Roza'ya olan o sarsılmaz, karanlık bağılılığı hiç eksilmemişti. Onu bırakmaya niyetli değildi.

Bir mezarlığa gelmişlerdi.

Roza, bakışlarını mezar taşından çekmiyordu. "Bu mezarlık kimin, biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi ancak çok geçmeden onun da bakışları soğuk taşa takıldı. "Dante?"

"Ölmüş," dedi Roza, tek kelimeyle. "Dante, ölmüş."

Damien'in kaşları yavaşça havalandı. İmparator ölmüştü demek...

"Nasıl?" diye sordu Damien. Her zamanki donukluğunu korusa da içindeki merakı gizleyemedi. "Hastalık mı?"

Roza, başını yavaşça iki yana salladı. "Değil," dedi. "İmparator olabilmek için oğlu Czar onu öldürmüştü."

Bu kanlı haberle, hava bir anlığına buz kesti ama kimsenin çehresinde gerçek bir üzüntü belirmedi. Bu vahşi sona yalnızca, dedesinin adını taşıyan kehribar gözlü torun üzülmüştü. Roza, bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyordu. Çünkü bu düzen tek bir kişi tarafından yönetilirse yalnızca basit bir taht savaşına dönerdi. Fakat iki kişiyle yönetilirse asla yıkılmayacak bir imparatorluk olurdu.

Vladin ailesinin mirası, üzerine titredikleri o kanlı tahtın bedeli buydu işte. Evlat, babasının katili, baba ise evladının ilk düşmanıydı.

Gün gelecek, tarih tekerrür edecek ve Czar'ın sonu da kendi oğlu Dante'nin ellerinden olacaktı. Bu, soylarına kazınmış, kaçınılmaz bir lanetti.

"Peki, biz buraya neden geldik?" diye sordu Damien, alaycı bir tavırla. "Arkasından dua etmek için mi?"

"Hastalığının nüksettiğini biliyorsun," dedi Roza. Gözlerinde, yaklaşan sonun o amansız kabullenışı vardı. "Bugün ya da yarın öleceğim, Damien."

Damien'in o sert çehresi bir anlığına yumuşar gibi olduğunda elini Roza'ya doğru uzattı. "Öyle söyleme, güzel Roza. Yaşamak için her şeyi yaparım."

"Kaderin önüne geçemezsin," dedi Roza. "Gerçeklerin de."
Yaşlı adamın tek kaşı havalandı. "Gerçekler?"

"Ölmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi Roza. Başkışları, taşıdığı sırrın ağırlığıyla Damien'in gözlerine mühürlendi. "Senin buraya çağırmamın nedeni de buydu."

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Damien, içini kemiren tekinsiz merakla.

"Tatiana..."

"Ona bir şey mi oldu?" dedi Damien, bir anlık refleksle.

"Tania'dan bahsetmiyorum," dedi Roza. "İlk çocuğum olan Tatiana'dan bahsediyorum. Biliyorsun ki iki kızımın da adı aynıydı ancak küçük kızım ona Tatiana denmesinden hoşlanmadığı için ona hep Tania dedim. İsimleri aynı olsa da kaderleri hiç benzemedi."

Tania, ölen ablasının adını taşımaktan hiç hoşnut değildi.

"Bilmez miyim?" dedi Damien, dudaklarında çarpık ve karanlık bir gülümseme belirmişti. "Tania benim kızım gibidir."

Roza, bu cümleyi duyduğunda içindeki nefretin yeniden alevlendiğini hissetti. Bundan nefret ediyordu çünkü hayattaki en büyük pişmanlığı, kızının zihnine ekilen o şeytani düşüncelerin tek mimarının Damien olmasıydı. Tania'nın ruhundaki o onarılmaz karanlık, Damien'in ona bıraktığı en acı mirastı.

"Asıl mesele o değil, Damien," dedi Roza, sesini daha da alçaltarak. "Asıl mesele, o kaybettiğim ilk kızım."

Damien'in bakışları anında buz kestiğinde bedeni kaskatı kesildi. "Benden bir şey mi gizliyorsun?"

"Senden yıllardır gizledim," dedi Roza, gözlerini ondan ayırmadan. "Fakat doktorlar artık vücudumun birkaç haftayı bile kaldıramayacağını söyledi. Bu gerçeği bilmen gerektiğini, bu yükü mezara gitmemem gerektiğini düşündüm."

Roza, göğsündeki o devasa ağırlığı dışarı bırakmak ister gibi derin bir nefes alıp devam etti.

“O kızımın babası sendin, Damien.”

“Nasıl?” dedi Damien, hayretle. “Bunu benden nasıl gizlersin?”

“Çünkü beni kandırdın!” diye bağırdı Roza. “Beni kandırdın ve sana yenik düştüm!”

Damien, olayları anlamaya çalışıyordu. “Peki, Tania?” diye sordu. “O benim...”

“Değil,” dedi Roza, hızlıca. “İnanmazsın diye sana bu test sonuçlarını getirdim. Tatiana senin kızındı ancak Tania hiçbir zaman senin kızın olmadı.”

Damien Vladislav, hayatı boyunca pek çok günah işlemiş, pek çok can yakmıştı ancak bu itiraf, ruhunun en karanlık dehlizlerinde bile sarsıntı yarattı. Yıllardır bir yabancıнын, bir düşmanın çocuğu sanıp yasını bile tutmadığı o küçük kız, aslında kendi kızıydı.

“Ben affedilmeyecek bir şey yaptım ve Tanrı beni en güzel şekilde cezalandırdı,” diye devam etti Roza. “Şeytan’a uymamam gerekiyordu. Senin o karanlığına kapılmamam, o günahı işlememem gerekiyordu. Ancak yaptım. Benim Dante’den hiçbir farkım kalmadı.”

Bu gerçeği bilen, bu tehlikeli sırrın ortağı olan tek kişi Haris Alatav’dı. Haris, bu gerçeğin ortaya çıkması hâlinde kopacak fırtınanın, başlayacak olan o büyük ve kanlı savaşın farkındaydı. Bu yüzden Roza, yıllarca kendi sessizliğine hapsolmuş, bu sırrı koca bir ömür boyunca sırtında taşımıştı.

Ancak artık yolun sonu görünmüştü.

Susmuştu ama daha fazla gizlemek, bu ağırlıkla gömülmek istemiyordu. Birkaç gün sonra Dante’nin vefatının yasını bile tutamadan, o da kendi amansız hastalığına yenik düşüp bu dünyadan göçecekti.

Onunla ölen ise yalnızca Şeytan olacaktı.

Tarih boyunca hiçbir İmparatoriçe ve Şeytan yan yana gelmemişti. Bu, düzenin en sert ve değişmez kanunuydu. Gelecek nesillere anlatılacak olan şey ise basitti. Şeytan fitratından, İmparatoriçe ise düzeninden vazgeçmezdi.

Roza, Haris Alatav'ın bildiği o büyük sırrı mezara götürmeden önce Damien'in yüzüne çarptığında, aslında tek bir şeyi kanıtlamıştı. Kartlarla yönetilen bu düzen, bir İmparatoriçe olmadan yalnızca kör bir hırsa bürünürdü. İlk kurucuların düştüğü o büyük felaket de tam olarak buydu. Onlar düzeni değil, hırslarını seçmişti.

İşte bu yüzden His Alatav'a bıraktığı o gizli vasiyet, aslında tarihe düşülmüş kanlı bir şerhti. Roza biliyordu ki His, bu vasiyeti bir emir gibi taşıyacak ve günü geldiğinde geleceğini bu vasiyetin ateşiyle şekillendirecekti.

"Bir sonraki İmparatoriçe, benim düştüğüm o derin kuyulara bakmayacak. O, tacını bir Şeytan'ın vaatlerine kurban etmeyecek kadar mağrur, kalbini bir İmparator'un kibrine teslim etmeyecek kadar özgür olmalı."

Çünkü Roza'nın mirasına göre... İmparatoriçe olmadan bu dünya, sadece güce tapanların birbirini boğazladığı bir arenadan ibaretti. Bir sonraki kadına bıraktığı tek ve asıl görev şuydu: Düzeni yeniden inşa etmek, hatalardan arınmak ve Şeytan'ın fitratındaki o değişmez karanlığa asla boyun eğmemek.

Ve varsa kaderinde, aşkını sonuna kadar yaşamak.

His Alatav bu vasiyeti kalbine gömdüğünde, yeni bir devrin tohumları atılmıştı. Roza'nın ölümüyle yalnızca Şeytan ölecek ancak onun vasiyetiyle hatalarından ders almış, sarsılmaz bir İmparatoriçe gelecekti.

Gökten üç elma düştü. Üçü de düşman bir şekilde öldü.

HİSAR ALATAV

"Hala!"

Pervanelerin yarattığı rüzgâr saçlarımı savururken, helikopterden inip bana doğru koşan o iki küçük bedeni görünce içimdeki tüm karanlık bir

anlığına dağıldı. Larisa ve Tatiana... Onlara baktığımda aynadaki yansımanın daha duru, daha masum hâlini görüyor gibiydim.

“Seni çok özledik!” diyerek boynuma atıldılar.

“Ben daha çok özledim,” dedim, onları kollarımın arasına hapsederek.

“Hayır, ben daha çok!” diye birbirleriyle yarışırken arkalarından gelen Natasha’nın sesini duydum.

“Kızlar,” dedi Natasha, zarif ama disiplinli ses tonuyla. “Ne demiştiniz size? Halanızı rahat bırakın.”

“Tamam, anne,” diyerek geri çekildiler ama ellerimi bırakmadılar.

Natasha’ya bir baş selamı verip, kızlara dönerek, “Nasılsınız görüşmeyeli?” diye sordum.

İkisinin de yüzü aynı anda düştü. “Üzgünüz,” dediler, bir ağızdan.

İçimde bir yerlerin cız ettiğini hissederek, “Neden?” diye sordum.

“Babamız iş seyahatinde,” dedi Larisa, bakışlarını yere indirerek.

“Ve hâlâ gelmedi,” diye tamamladı Tatiana.

Abimin hastanede, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide olduğunu bilmeden kurdukları bu cümleler kalbime bir bıçak gibi saplandı. “Umarım en kısa zamanda seyahatinden geri döner,” dedim, mutlu gözükmeye çalışarak.

Tam o sırada, bacaklarıma yapışan bir başka ufaklık dengeyi bozdu.

Yağız, kaşlarını çatıp, kızlara meydan okuyarak, “Teyzeme neden sarılıp duruyorsunuz?” dedi. “O benim teyzem!”

Kızlar şaşkınlıkla Yağız’a baktıktan sonra birbirlerine dönüp kıkırdadılar. Yağız’ın bu sahiplenici tavrı, Bronz’un minyatür bir kopyası gibiydi.

Tatiana, Yağız’a karşı duruşunu bozmadan, “O bizim de halamız oluyor,” dedi.

Bronz, yanıma doğru ağır adımlarla yaklaştı. Elini belime koydu. “Halanızı çok yormayın,” dedi. “Biraz hasta. Siz geleceksiniz diye ayaklandı ancak doktoru çok yorulmaması gerektiğini söyledi.”

"Biz ona iyi bakarız," dedi Tatiana, heyecanla. "Öyle değil mi Lara?"

"Evet," dedi Larisa, elindeki oyuncak çantasını sallayarak. "Yolda gelirken doktorculuk oynamıştık. Halamı hemen iyileştiririz!"

Natasha, çocukların bu bitmek bilmeyen enerjisini dizginlemek istemesine araya girdi. "Bronz'u duydunuz," dedi. Abimin yokluğunun verdiği o derin yorgunluğu saklamaya çalışıyordu. "Onu yormak yok. Kucığına da çıkmayın, anneciğim, tamam mı?"

"Tamam, anne."

Kızlar uysalca geri çekilirken hep beraber içeriye, salona geçtik. Kızlar yanıma oturduğunda, Yağız da Bronz'a yakın duruyor, yeni gelen bu ortaklara pek de güvenmiyordu. "Teyzeciğim, sen neden orada duruyorsun?" dedim.

"Ben Bronz'la birlikte oturacağım," dedi Yağız.

"Olmaz öyle," dedim, ona doğru elimi uzatarak. "Seni yeğenlerimle tanıştıracayım. Buraya gel."

Yağız nazlanarak da olsa yanıma geldiğinde, Larisa ve Tatiana meraklı gözlerle onu incelemeye başladı. Bu ev, uzun zamandır bu kadar çok çocuk sesine ve bu kadar karışık bir aile tablosuna şahitlik etmemişti. Bronz, bakışlarını benden çekip Natasha'ya çevirdiğinde, aralarında sadece onların bildiği, abimin durumu ve dışarıdaki tehlikeyle ilgili sessiz bir onaylama geçti.

"Bu, benim en yakın arkadaşımın oğlu," dedim, Yağız'ın omuzlarını tutarak. "Adı Yağız."

Tatiana, bir yetişkin edasıyla elini uzatırken, "Ben, Tatiana," dedi.

"Ben de Larisa," dedi diğeri. Merakla Yağız'ın saçlarına bakıyordu.

Yağız pat diye, "Ne zaman gideceksiniz?" dedi. Sesindeki o *burası benim bölgem* havası saklanamaz boyuttaydı.

Bronz, bu açık sözlülük karşısında hafifçe öksürerek uyarıcı bir ses çıkardı. Yağız hemen lafını toparladı. "Yani... Evinizde kedileriniz varsa sizi özerler diye dedim."

“Halam bana piyano öğretecek,” dedi Larisa, bana umutla bakarak. “Tatiana büyükannem sayesinde çalışıyor, ben henüz bilmiyorum. Eğer halam da isterse...”

“Teyzemin elleri üf oldu,” dedi Yağız, büyük bir ciddiyetle. “O yüzden piyano çalamaz. Sabah bana kahvaltı yaptırırken çatalı bile tutamadı. Öyle değil mi His?”

“Öyle, ördeğim,” dedim, eldivenli ellerimi hafifçe birbirine kenetleyerek. Yağız’ın beni koruma içgüdüğü içimi ısıttı.

Tatiana’nın dikkati başka bir yere takılmıştı. Şaşkınlıkla, “Sen ona His mi diyorsun?” diye sordu.

Yağız cevap vermek yerine başını salladı ve Bronz’a doğru dönüp, “Bir kere öpebilir miyim?” diye sordu. Bronz, başıyla onu onayladı. “Ben ona His, diyorum,” dedi Yağız ve zafer kazanmış bir komutan edasıyla boynuma atılıp beni öpücüklere boğdu. “*Biricik teyzem, diyorum! Dünyanın en güzel teyzesi, diyorum!*”

Kızlar da heveslenip, “Biz de öpelim!” dedi. Onlara da yanaklarımı uzattım ve ikisi de sevgiyle öptü. Farklı bir duyguydu. Damarlarımda akan kanın, bu küçük canlarda hayat bulduğunu hissetmek, içimdeki o boşluğu bir anlık da olsa şefkatle doldurdu.

“Halam gerçekten dünya güzeli,” dedi Larisa, parlayan gözlerle bana bakarken. “Ben de halam gibi saçlarımı uzatacağım.”

“Saçlarımı beğendin mi?” diye sorduğumda aynadaki o kadına alışmaya çalışırken onların bu saf beğenisi bana güç verdi.

“Çok!” dedi Larisa, neşeyle.

Yağız, hemen araya girip, rekabeti kızıştırarak, “Ben daha çok beğendim,” dedi. “Teyzem benim için uzattı.”

Gülümseyerek Yağız’ın saçlarını karıştırdım. “Hayatımdaki iki erkek için uzattım,” dedim.

“Saçlarını örebilir miyim?” diye sordu Tatiana, heyecanla.

“Ben de istiyorum!” diye ekledi Larisa.

Yağız omuz silkti. "Ben örmesini bilmiyorum."

"Biz sana öğretiriz!" dediler aynı anda.

"Kızlar..." dedi Natasha, üstüne basa basa. "Ne konuşmuştuk? Hala nızı yormayacaktınız."

"Ama halamı rahatsız etmiyoruz ki!" dedi Tatiana, itiraz ederek.

Araya girerek, "Natasha," dedim. "Gerçekten sorun yok. Bırak, istedikleri gibi oynasınlar. Onlarla geçirmediğim çok zaman var, biraz telaş edelim."

Natasha derin bir iç çektiğinde bakışları Bronz'la benim aramda gidip geldi. "Eğer yorulursan söyle," dedi, uyarıcı bir tonla. "Kızların tatlı duruşlarına aldanma, ikisinin de içinde birer canavar var. Seni bir saatte pes ettirebilirler."

Tatiana, ellerini büyük bir hevesle saçlarımın arasına daldırırken, "Hala, babam hep bizim saçımızı örer, biliyor musun?" dedi.

"Ben hiç örmüyor muyum anneciğim?" dedi Natasha. Takılıyormuş gibi yaparak kaşlarını kaldırdı.

"Babaları örünce kesin daha tatlı oluyordur," dedim. Abimin o kocaman elleriyle kızlarının saçlarını ince ince örmeye çalışmasını hayal ettim. Kalbim burkulsa da gülümsememi korudum.

"Ah, şu kızların baba aşkları!" dedi Natasha, iç çekerek ama gözlerinde derin bir sevgi vardı.

Gülümsedim. Bu küçük, normal aile anları bana o kadar uzak geliyordu ki şimdi içinde olmak hem iyileştirici hem de hüznüydü.

Yağız, saç tellerimi birbirine dolamaya çalışırken, kaşlarını çatarak, "Ben yapamıyorum!" dedi.

Larisa, müdahale ederek, "Öyle değil, böyle yapacaksın," dedi. İki si başucumda fısır fısır konuşarak büyük bir titizlikle saçlarımı örmeye başladı.

Saçlarım örüldükten sonra uzun bir süre onlarla oyun oynadım. Yağız başta alanı ihlal edilmiş bir aslan yavrusu gibi sert davransa da zaman

geçtikçe kızların oyun dünyasına alışmıştı. Kendimi kızlara makyaj yaparken bulduğumda, Larisa bir yandan da Yağız'a rimel sürmeye çalışıyordu. Yağız'ın o şaşkın ve teslim olmuş ifadesine bakarken, kahkaha atmadan duramadım. Uzun zamandır ilk kez bu kadar içten gülüyordum.

Tam o sırada Bronz'un, "Hisar," diyen sesi salonda yankılandı.

O kadar dalmıştım ki irkilmeden edemedim. "Efendim," dedim, elimdeki fırçayla ona dönerek.

"Benimle gel."

Oyunun en eğlenceli yerinde bölünmek istemeyerek, "Makyaj yapıyorduk ama!" dedim.

"Tekrar etmeyeceğim," dedi Bronz. Net ve tavizi olmayan bir ifadeyle bakıyordu.

Elimdeki eşyaları yavaşça bırakıp hareketlendim. Salondan çıkıp üst kata yöneldiğimizde, "Ne oldu?" diye sordum.

"İğne saatin geldi."

"Şimdi olmaz," dedim, basamakları tırmanırken. "O iğne beni uyuşturacak, uykumu getirecek. Onlarla vakit geçirmek istiyorum."

"Dozunu düşürdük," dedi, kapıyı arkamızdan kapatırken. "O kadar çok yan etkisi olmayacak ama vücudun için şart."

Ofladım ama itiraz etmedim. Bu iğne bütün bedenimi sakinleştiriyordu ancak doktorun kesin talimatı vardı. Bronz benimle en iyi şekilde ilgileniyor, ilaçlarımı saati saatine içiriyordu. Onun benim için verdiği bu çabayı boşa çıkarmak istemiyordum.

Gömleğimin düğmelerini yavaşça açtım, kumaşı omzumdan aşağıya indirip kolumu ortaya çıkardım. Bronz, soğukkanlılıkla enjektörü hazırladı. Yanıma gelip tenime yaklaştığında, bakışlarını gözlerimden bir saniye bile ayırmayıp iğneyi yaptı. O an sadece ilacın sızısını değil, onun beni korumaya yeminli o yoğun iradesini de damarlarımda hissettim.

"Zehir mi var bunun içinde?" dedim, yüzümü buruşturarak. "Neden bu kadar acıtıyor?"

"Birazdan hafifleyecek. Sakın kolunu hareket ettirme," dedi. "En azından bir saatliğine oyununuza ara verin."

Dayanamayıp onu yanağından öptüm. Tenindeki o sertlik, dudaklanmın değmesiyle bir anlığına gevşedi. "Onları buraya getirdiğin için ne kadar teşekkür etsem az," dedim. "Kendi çocukluğumu bulmuş gibi hissettim."

Yalnızca, "Fark ettim," dedi. Ama o iki kelimenin içine, beni mutlu görmenin onda yarattığı o gizli huzuru sığdırmıştı.

Gömleğimi giymeme yardım etti ve benimle aşağıya indi. Larisa beni görür görmez, sanki hiç ayrılmamışız gibi yanıma koştu.

"Bize piyano çalar mısın halacığım?"

"Şimdi olmaz," dedi Bronz, ben daha ağzımı açmadan. "Halanın biraz dinlenmesi gerekiyor."

Natasha, ortamda oluşan hayal kırıklığını dağıtmak istercesine, "Tatiana, sen biraz biliyorsun, neden çalmıyorsun?" dedi.

"Olur!" dedi Tatiana, heyecanla.

Tatiana piyanonun başına geçtiğinde, Bronz uslu durmam ve kolumu zorlamamam için beni kendine doğru çekti. Beni koltuğa, göğsüyle kolu arasındaki o güvenli boşluğa hapsetti. Sıkı sıkıya tutuyordu. Hem iyileşmemi istiyor hem de bir an bile uzağında kalmama tahammül edemiyordu.

Larisa ise hülyalı bir şekilde kardeşini izliyordu. Onun gibi piyano çalmak istediği her hâlimden belliydi. Ona bu sanatı annem öğretmişti ama Larisa'yı nedense bundan mahrum bırakmıştı. Yağız da koltuğun ucuna tünemiş, merakla ne çıkacağını beklerken Tatiana çalmaya başladı.

Temkinli ve yavaştı. Notaları seçerken acele etmiyordu. Larisa'nın bakışlarını fark ettim. Kardeşinin ellerini âdeta ezberliyor, her parmak hareketini zihnine kazıyordu. O kadar odaklanmıştı ki tıpkı kardeşi gibi parmaklarını havada hareket ettirmeye başladı. Ancak elinin altında ruşlar olmadığı için hayali notalarını oturduğu koltuğun kumaşına bastığını gördüm.

Ondaki bu gizli tutku içimi sızlattı. Annemin Larisa'yı neden bu eğitimden uzak tuttuğunu, aralarındaki bu ayrımın sebebini düşündükçe öfkem kabarıyordu. Tania Vanizan Alatav, kendi torunları arasında bile bir uçurum yaratmıştı.

Başımı kaldırdığımda, "Bronz," diye fısıldadım.

"Hayır, Hisar."

"Daha ağzımı açmadım bile!"

"Ne diyeceğini tahmin edebiliyorum ve hayır. O tabureye oturmaya-caksın," dedi, hiç taviz vermeden. İğnenin etkisiyle kolumun hâlâ hassas olduğunu biliyordu.

Çenemle koltuğun kenarında hayali notalar çalan o küçük parmakları işaret ederek, "Larisa'ya bak," dedim. Bronz, bakışlarını Larisa'ya çevirdi. Onun o mahzun ama tutku dolu hâlini bir süre izledi. "Annem ona hiç piyano çalmayı öğretmemiş," dedim, iç çekerek. "Onu hep kendinden uzak tutuyor ve gördüğüm kadarıyla da sevmiyor. Kendi torununa neden bu kadar yabancı, anlayamıyorum."

"Çok üzgün duruyor," dedi Bronz, sesinde nadir görülen bir yumuşamayla.

"Çünkü buraya yüksek ihtimalle piyano öğrenirim umuduyla geldi ve sabahdan beri bekledi. Gözü hep oradaydı," dedim. "Ben çalamam belki ama sen... Sen oraya geçsen ve onu yanına oturtsan en azından kendini bu kadar üzgün hissetmez. Ona bir şeyler göstersen olmaz mı?"

Bronz, kısa bir an *gerçekten mi*, der gibi baktı. İmparator'un bir çocukla piyano dersi yapması pek alışıldık bir tablo değildi. Ama bakışlarımdaki ısrarı görünce, "Tamam," dedi.

Beni nazikçe bıraktı ve ayağa kalktı. Larisa'nın yanına gidip onu kollarının altından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve Tatiana'nın yanına, tabureye oturttu. Kendisi de yanlarına geçtiğinde Larisa'nın minik eli-ni kendi büyük avucunun içine aldı ve parmaklarını piyano tuşlarına bastırdı.

Larisa aniden güldüğünde çıkan o yankılı sese şaşkınlıkla baktı. Yüzünde bir güneş açmıştı sanki.

"Tatiana," dedi, heyecanla. "Ben çaldım! Bak, ben de çaldım!"

Tatiana kardeşinin bu sevincine gülümseyerek, karşılık verirken Bronz onunla çalmaya devam etti. O devasa ellerin, bir çocuğun parmaklarını yönlendirirken takındığı o hassasiyet kalbimi yerinden oynattı. Karanlık tarafını tanıdığım bu adamın, bu kadar şefkatli olabilmesi beni her seferinde yeniden vuruyordu.

Tatiana, kardeşinin omzuna dokunarak, "Bunca zaman boşuna korktun," dedi. "Büyükannemize bunu anlatmalıyız. Bak, aslında ne kadar kolaymış!"

Larisa'nın o parlayan gözleri saniyeler içinde sönerken omuzları çöktü. Büyükannesinin, yani annemin bu durumdan hoşlanmayacağını o küçük yaşına rağmen çok iyi biliyordu. Bronz, durumu fark edip Larisa'nın dikkatini dağıtmak için bildiği kısa bestelerden birkaç nota daha dökülmesini sağladı tuşlardan. Ama o sert adam, bir çocuğun hayal kırıklığı karşısında ne yapacağını bilemez bir hâldeydi.

Oturduğum yerden, iğnenin verdiği o hafif uyuşuklukla kalktım. Taburede yer yoktu. Koca bir imparator ve iki küçük prenses orayı tamamen kaplamıştı. Yaklaştığımı gören Bronz, *uzanman gerekiyordu*, der gibi kaşlarını çatı. Kalkmaya yeltendiğinde, elimi omzuna koyup onu durdurdum ve hiçbir çekince duymadan dizine oturdum.

Bronz, bu hamlemlle bir anlığına afallasa da saniyeler içinde tek kolunu belime dolayıp beni dizine mühürledi.

"Böyle yapacaksın, Larisa," dedim, yumuşak bir sesle. Sağ elimi Bronz'un piyanonun üzerindeki büyük elinin üstüne koydum. Parmaklarım onun parmaklarının üzerinden notalara dokunurken ortaya çıkan uyumlu melodi odayı doldurdu.

Kızlar bu görüntü karşısında kıkırdayarak birbirlerine sokuldu.

Tatiana, gözlerini ayırmadan, bizi izlerken, "Halam ve eşi çok romantik!" dedi.

"Biz de büyüyünce böyle mi olacağız?" diye sordu Larisa, hayranlık dolu bir sesle. "Birbirlerine çok âşıklar! Ben de büyüyünce halam gibi olmak isterdim!"

"Ben de!" diye ekledi Tatiana, bu hayale ortak olarak.

"Duyuyor musun İmparator?" diyerek Bronz'un kulağına fısıldadım. "İkisi de senin gibi bir eş istiyor."

"Daha çok sen olmak istiyorlar," dedi, dikkatini dağıtmadan.

"Ben sen olmadan bir hiçim," dedim, açıkça. Son kelimeme takılmış gibiydi.

Ben Hiçtim, o yoksa Hiçtim.

İsmimdeki o tek harf, onun varlığıyla anlam kazanıyordu. O benim yanımda durduğunda, tenime dokunduğunda ya da sadece aynı havayı soluduğunda bir his olabiliyordum. Duyguları olan, yaşayan, acı çeken ama var olan bir kadın. O gittiğinde ise geriye kalan sadece uçsuz bucaksız bir boşluk, bir hiçlikti.

Bronz, bu itirafım üzerine duraksadı. Çenesi hafifçe kasıldı ve eli belimi daha sıkı, sanki beni o hiçliğin içine düşmekten kurtarmak ister gibi kavradı.

Ben, Bronz'un parmaklarını yönettim. Benim yerime o, tuşlara devasa ama kontrollü gücüyle bastı. Tatiana ise Larisa'nın minik parmaklarını yönetti. Ortaya çıkan melodi belki profesyonel bir senfoni değildi ama o an dünyadaki en anlamlı sestti. Parmak uçlarımda günlerdir his yokken şu an ilk kez bir karıncalanma hissetmişim. Natasha bizi köşede, gözlerinde ilk kez gördüğüm bir umut ışıyla mutlulukla izlerken Yağız, Bronz'un dizinde oluşumu ve kızların etrafımı sarmasını kıskanç bakışlarla süzmeyi ihmal etmedi.

Birlikte çalmayı bitirdiğimizde Bronz beni dizinden kaldırdı. Aniden Larisa'nın minik kollarını bacaklarımda hissettim. Az önceki o hüzünlü çocuk gitmiş, yerine hayat dolu küçük bir kız gelmişti.

"İlk defa piyano çaldım!" dedi Larisa, heyecandan yerinde duramayarak. "Teşekkür ederim, hala!"

"Teyzeme sarılıp durma," dedi Yağız, otoritesini korumaya çalışarak. Larisa ona inatla bakıp, "Sarılacağım!" dedi. "Şimdi gidip kedilere de sarılacağım!"

"Hayır," dedi Yağız, gözleri fal taşı gibi açılarak. "Onlardan da uzak dur!"

İki kız, Yağız'ı kıskırtmanın verdiği keyifle birbirlerine bakıp bir anda bahçeye doğru koşmaya başladı. Yağız, sabrının zorlanmasıyla arkalarından tüm gücüyle, "Ben daha fazla centilmen olamayacağım!" diye bağırdı.

Onun bu nidasıyla peşlerinden koşuşunu izlerken hayretle Bronz'a döndüm. O ifadesiz ama gururlu yüzüne baktım. "Sen mi öğretiyorsun ona bunları?" dedim, tek kaşımı kaldırarak.

Bronz'un omuz silkişi, Yağız'daki o ilkel koruma içgüdüsünün kaynağını sessizce onaylıyordu. Ancak Natasha'nın yüzündeki ifade, bahçedeki çocuk neşesine tezat oluşturacak kadar griydi.

"Natasha..." dedim. "Annem seninle kalıyormuş, durumu nasıl?"

"Oğlunun nerede olduğunu merak ediyor ve onun aile şirketini kurmak için bir iş seyahatinde olmadığını düşünüyor," dedi Natasha. Gözlerindeki yorgunluk, sadece uykusuzluktan değil, bir yalanı yaşatmanın ağırlığındandı.

Bronz araya girip o sert gerçekçiliğiyle noktayı koydu. "Bunu daha fazla sürdüremeyiz. Tania salak bir kadın değil."

Natasha, Bronz'a dönüp minnetle baktı. "Yine de her şeye rağmen Efrem'le görüşmemi sağladığın için teşekkür ederim, Bronz. Bunun için minnettarım. Eşim uzun zaman sonra ilk kez yaşama umudu varmış gibi bakıyordu."

Bronz, bu teşekkürü her zamanki gibi ağırbaşlı bir kabullenişle karşıladı. "Daha da iyi olacak," dedi. Ama bu cümlesi bile Natasha'nın içindeki o titremeyi durdurmaya yetmemişti.

"Bir şey saklıyorsun," dedim, Natasha'nın ellerini tutarak. "Ne oldu? Niye gerginsin?"

“Tania...” dedi Natasha, adını söylerken bile etrafı kontrol ederek. “Beni korkutuyor. Öğrendiklerimden sonra onu kızlarımla aynı çatı altında tutmak bile istemiyorum.”

“Size bir şey yapamaz, Natasha,” dedim, kendimden emin bir şekilde. “Annemin en büyük zaafı oğlu. Ve oğlunun sevgili ailesine dokunmayı aklının ucundan bile geçiremez.”

“Keşke Efrem de bizimle olsaydı,” diye mırıldandı. Sesindeki o derin özlem, salondaki piyano tınısından kalan son huzuru da alıp götürdü.

“Hey...” dedim, gözlerinin içine bakarak. “Onu özlediğini biliyorum ancak kızların için güçlü olmalısın.”

Başını sallayıp derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Bakışlarımız eş zamanlı olarak bahçenin yeşilliğinde birbirini kovalayan, kahkahaları evin duvarlarına çarpan çocuklara kaydı. O an her şey o kadar saf ve olması gerektiği gibiydi ki...

“Siz düşünmüyor musunuz?”

“Neyi?” dedim, bir anlık boş bulunarak. Zihnim hâlâ annemin oyunları ve abimin sağlığıyla meşguldü.

“Çocuk...” dedi Natasha, sesinde hem bir merak hem de bu dünyanın ağırlığını taşıyan bir hüüzün vardı. “Efrem’in anlattığına göre her kart sahibinin en az bir çocuğu olması gerekiyormuş. Siz de İmparator ve İmparatoriçe’siniz. Bu tahtın bir vârise ihtiyacı olacak.”

Bronz’un yanımda kasıldığını, omuzlarının sertleştiğini hissettim. Bakışları bahçedeki çocuklardan kopup uzaklara, o karanlık ve kanlı dünyaya daldı. “Bu düzene kurban etmek için bir çocuk getirmek...” Başını iki yana salladı. “Bu bize ters.”

Yutkundum. Boğazımda bir yumru oluştu ama hiçbir şey diyemedim. Haklıydı. Bu düzen, çocukların masumiyetini emen, onları daha doğmadan birer piyon hâline getiren bir bataklıktı. Bronz, kendi çocukluğunu bu düzende kaybetmiş bir adam olarak aynı kaderi bir başkasına miras bırakmak istemiyordu.

"Sen ne düşünüyorsun, Hisar?" dedi Natasha, gözlerimin içine bakarak. "Benim kızlara bir kuzen gelmez mi?"

Buruk bir şekilde gülümsedim. İçimde bir yerlerde, bu karanlığın bu laşmadığı bir hayatta, Bronz'un kucagında küçük bir çocuk hayali canlandı ama hemen ardından o hayali kendi ellerimle boğdum.

"Bu düzen için doğmasaydım her şey çok farklı olabilirdi, Natasha," dedim. "Ama biz Alatavlar ve düzene doğanlar olarak çocuklarımıza sadece birer hedef tahtası bırakabiliyoruz."

Bronz'un eli belimi daha sıkı kavradı. Sanki bu düşüncenin bende yarattığı sızıyı hissetmiş gibi beni kendine çekti. O dokunuşta bana çok şey söylüyordu. *Seni ve kuracağımız dünyayı bu kanlı mirastan koruyacağım,* diyen sessiz bir yemin vardı.

Tam o sırada, bahçedeki kovalamaca sona ermiş olacak ki üçü de nefes nefese, âdeta toz duman içinde koşa koşa yanımıza geldi. Yasmin, Yağz'ın deli danalar gibi koşturduğunu, üstünün başının hâlini görseydi muhtemelen yüreği ağzına gelirdi. Onu en kısa zamanda banyoya sokup üstünü değiştirsem iyi olacaktı.

"Biz acıktık," dediler, oyunun verdiği o tatlı yorgunlukla.

"Yemekte ne istersiniz?" diye sordum, her birinin yüzündeki o masum açlığı izleyerek.

Hep bir ağızdan, "Makarna!" dediler, sanki dünyadaki tek yemek oymuş gibi.

Gözlerimi yanımda duran, dünyanın en tehlikeli adamlarından biri olan Bronz'a çevirdim. Muzip bir gülümsemeyle onu işaret ederek, "Şefimiz bize harika bir makarna yapacak," dedim. "Sonra da hep birlikte koltuğa kurulup *Muhteşem Yüzyıl* izleyeceğiz."

"Çizgi film mi?" diye sordu Tatiana, kaşlarını merakla kaldırarak.

"Değil, güzelim," dedim, ciddiyetle. "En sevdiğim dizi. Eğer benim yeğenimseniz saray entrikalarını ve bu diziyi ezbere bilmeniz gerekiyor. Alatav kanı bunu gerektirir."

“Hemen izleyelim!” dedi Larisa, piyano hevesinden sonra şimdi de yeni bir keşfin heyecanına kapılmıştı.

İki kız koltuğa geçip oturdu. Natasha da onların peşinden ilerledi.

Bronz, geleneklerine bağlı bir adamdı. Hatıraları onun için birer kale duvarı kadar sarsılmazdı. Pazar yemekleri, o masada eksilen sandalyelere rağmen Bronz için hâlâ kutsaldı.

O, mutfağa doğru yönelmişken, “Bronz,” dedim. Durdu ve o derin, kehribar bakışlarını üzerime dikti. Devam etmemi bekliyordu. “Ailenle her pazar yediğin bir yemek vardı...”

“Kırmızı şarap soslu dana fileto,” dedi, tek bir saniye bile duraksamadan.

“Evet,” dedim, gülümseyerek. “Çocuklar için makarna. Bize de o aile yemeğinizden yaparsın, değil mi? Bu akşam bizim pazarımız olsun.”

“Tabağın hepsini yiyeceksen yaparım,” dedi, üzerimdeki o iştahsızlık bulutunu dağıtmak istercesine.

Ona doğru bir adım yaklaştım. Aramızdaki mesafeyi sıfırlayıp parmak uçlarımda yükseldim ve kulağına sadece onun duyabileceği o yakıcı fısıltıyı bırakıp, “Seni bile yerim, Bronz,” dedim.

Bakışlarındaki o anlık parlama, mutfağın soğuk mermerlerini bile eritecek güçteydi. Ama o, kendini hızla toparlayıp bir komutan edasıyla Yağız’a döndü. “Yağız, mutfakta bana eşlik et.”

Yağız, sanki bu emri bekliyormuş gibi hiç ikiletmeden Bronz’un peşine takıldı. Koltuğa geçip oturduğumda mutfak ve salon arasındaki o açık duvar sayesinde onları bir film sahnesi izler gibi görebiliyordum.

Yağız, boyu yetişsin diye ada tezgâhın önünde duran sandalyenin üstüne çıktığında biraz mahcup gözüktüyordu. “Centilmen olmadığım için üzgünüm,” dedi, başını eğerek. “Bana kızmadın, değil mi?”

Bronz, eline bir bıçak alırken yan gözle ona baktı. “Zamanla olacaktır. Her şeyin bir sırası var.”

“Makarnayı salçalı yapar mıyız?” diye sordu Yağız, umutla. “Sanaç çok güzel yapıyor!”

Larisa, oturduğu koltuktan, "Ben salçalı sevmiyorum," diye araya girdi. "Sade yapamaz mısınız?"

Yağız'ın kaşları çatılırken itiraz edecek gibi oldu ama sustu. Larisa bir şey dediğinde karşı çıkamıyordu. Bronz durumu tek hamlede çözdü. "Yarısını sade, yarısını soslu yaparız." Yağız'ın yüzünde güller açarken Bronz çekmecedен iki önlük çıkardı. Birini kendi boynuna geçirdi, diğerini Yağız'a uzattı. "Üstün kirlenmesin. Bu önlüğü tak."

Yağız önlüğü aldığı anda, kumaş neredeyse ayak uçlarına kadar indi. Bronz, o minik beden ve devasa önlük arasındaki farka bakıp durdu. Neredeyse dudakları kıvrılacak, gülecekti. Onun yerine önlüğün alt kısmını katlayarak onun bedenine göre uyarladı.

Kızlar diziyi açmış, Hürrem Sultan'ın saraya girişini büyük bir dikkatle izlemeye başlamıştı. Ben ise koltuğa gömülüp onları izledim. Yağız zamanla büyüyecekti, o küçük elleri sertleşecek, sesi kalınlaşacaktı. Ama her yaşında, her tavrında Bronz'dan bir iz, bir gölge kalacaktı.

Kızlar iki yanımda, kollarımın altında kıvrılmışken iğnenin o tatlı uyuşukluğu ve evin içindeki un kokusu bilincimi yavaş yavaş ele geçirdi. En son hatırladığım, Bronz'un profesyonel bir şef edasıyla makarna hamuru açışı ve Yağız'ın onun her hareketini nefesini tutarak taklit ediyordu.

Ev sessizdi ama bu, alışık olduğum o tekinsiz ve ağır sessizliklerden biri değildi. Havada taze pişmiş makarnanın, çocukların kahkahalarının ve o masum kargaşanın izleri vardı. Yağız'ı odasına yatırmış, kızların ve Natasha'nın gidişinden sonra evin içinde kalan bu yeni ruhu sindirmeye çalışıyordum. Ev, kavgı gürültü dışında ilk kez doğal bir şekilde dağılmıştı. Yerdeki bir saç tokası, yarım bırakılmış bir oyun, hayatın kendisinden kalan o dağınık izler...

Salona geri döndüğümde Bronz'u pencerenin önünde, bahçeye bakarken buldum. Dev gibi bedeni, loş ışıktaki bir heykel gibi duruyordu ama elinde tuttuğu o küçük, yumuşak şey tüm heybetini kırıyordu. Yanına

yaklaştığımda elindeki pelüş oyuncacı nazikçe parmaklarının arasından aldım.

“Kızlar unutmuş,” dedi, düşünceli bir şekilde. *Onun zihninin içini okuyabilsem keşke*, diye düşündüğüm anlardan birindeydim. Bu kadar derin ne düşünüyordu acaba?

“Eğer gelip gideceklerse burada kalmasında bir sakınca yok,” dedim, oyuncacığın yumuşak tüylerini okşayarak.

Beni süzdü. Bakışlarında yorgun bir korumacılık vardı. “Bugün fazlasıyla yoruldun. Uyu hadi.”

“Uykum yok.”

“Ne yapacaksın?”

“Başına bela olurum diye düşünmüştüm.”

Ellerimi tuttuğunda bakışları eldivenlere kaydı. Benimle oyuncacı kavradı. “Kendine çok yükleniyorsun,” dedi. “Bugün kızların seni bu kadar yoracağını bilseydim, daha iyi olduğunda buraya davet ederdim.”

“Şifa gibi bir gündü,” dedim, minnet dolu bir sesle. “Yasmin’in bunca şeye rağmen hep nasıl ayakta kaldığını, nasıl dayandığını merak ederdim. Bugün anladım. Çocuklar insana en büyük merhemmiş, Bronz. Onların saf sevgisi, insanın en derin yarasını bile bir anlığına unutturabiliyormuş.”

“Ama bir anlığına...” dedi.

“Bugün ellerime dokundun ya,” dedim, oyuncacı bir kenara bırakıp, ona biraz daha yaklaşarak. “Piyano çalarken... Parmaklarımı parmaklarının altına hapsedtiğinde.”

Aniden duraksarken kaşları çatıldı. “Canını mı acıttım?”

Ellerimi kaldırıp, parmaklarımı havada yavaşça hareket ettirerek, “Ak-sine...” dedim. “Parmak uçlarımı hissetmeye başladım, Bronz. Doktor uyuşukluğun bir ay sürebileceğini söylemişti ama bugün... O notalara seninle bastığımda, uyuşukluk azalmış gibi oldu.”

“Belki de piyano çalmak sana iyi gelecektir.”

"Ben, bana neyin iyi geleceğini biliyorum," dedim, bakışlarını bile ondan kaçırmadan. Adımlarım ona doğru yönelirken arada mesafeyi de yok ettim.

"Hisar," dedi, uyarı gibi çıkan sesiyle.

Ellerimi göğsüne koyup, o sert sıcaklığı hissederken, "Evdeki yatakları, koltukları, oturabileceğimiz her şeyi yakmamı istemiyordum," dedim. "Benimle uyu. Sadece uyu, Bronz."

Bakışları yüzümde gezindi. "Bunu gerçekten yapacakmış gibi benden Hisar."

"Ciddiyim," dedim.

Gözlerini kıstığında parmakları çenemi kavrayıp beni kendine çekti. Hafifçe kaldırdı. "Bu şekilde mi değişeceksin?"

"Değişemem," dediğimde geçmişim ayak bileklerime bağlanmış çelik bir pranga gibiydi. "Tamamen değişemem çünkü son altı yılımı bir uğruna yaşadığımı artık biliyorum. Seni ararken bile görev için aradığımı kendimi hep ikna etmiştim. Ama öyle değilmiş işte. Değilmiş ve ben altı yılı silemediğim için değişemem artık."

Zihnimin içindeki o sis perdesi dağıldıkça altından çıkan gerçek ruhumu kanatıyordu. Bronz, bakışlarındaki o keskin şüpheyle üzerime eğildi.

"Bir şeyler mi hatırlıyorsun?" Sessiz kaldım. "Bana gerçeği söyle."

"Hatırlıyorum." Gözyaşlarım artık saklanamayacak kadar belirgindi. "O çip beynimden çıktığından beri bazı şeyler artık çok net. Parçaları birleşiyor ve çıkan resim canımı yakıyor."

Kaşları çatıldı. "O yüzden mi ameliyattan çıktığından beri ağlayıp duruyordun?"

"Çok pişmanım," dedim, sesim hıçkırıklarımın arasında kaybolurken. "Çok pişmanım, Bronz. Sana yaşattığım her an için... O sahte görev uğruna seni harcadığım her saniye için..."

"Şşt," dedi, ellerini yanaklarıma yerleştirip, başımı sabitlerken.

"Özür dilerim," dedim, bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışarak. "Yaptığım her şey için. Bu üç kurşunu bile o kadar hak etmedin ki... Ben kendi aklıma yenildim, o çipin bana fısıldadığı yalanlara inandım."

"Ağlama," dedi, başparmağıyla gözyaşımı silerken. "Sadece kendinden bir iz bıraktın. Üç kurşun, üç yara... Hepsi geçti."

"Ya seni kaybetseydim?" dedim, feryat edercesine. "Ya seni gerçekten öldürmüş olsaydım? Her şeyi hatırladığım zaman kendimi nasıl affedecektim?"

"Sen kimseyi öldürmezsin," dedi, o sarsılmaz güveniyle. "Kuralın var. O çip bile senin vicdanını tamamen yok edemedi."

"Ama seni öldürecektim!" derken, kendimi tutamayıp ellerimle omzuna vurdum. "Hem de defalarca!"

Bronz, ellerimi tutup, göğsünde sabitleyerek, "Bir şey seni hep durdurdu," dedi. "O her neyse ona tutundun. Yapabilirdin, yapmadın. Şimdi artık bir şeyler zihninde daha açık diye kendini suçlama."

"Beni affeder misin?" diye sordum. Sesim, kendi enkazımın altından çıkan cılız bir inilti gibiydi. Tam dudakları aralanıp, bir şey söyleyecekken, korkuyla elimi uzatıp ağzını kapadım. Henüz duymaya hazır olmadığım bir reddedişten ya da hak etmediğimi düşündüğüm bir bağışlamadan kaçıyordum. Gözlerimdeki yaşlar, artık birer sicim gibi yanaklarımdan süzülüp onun ellerine, aramıza çektiği o sert setlere düşüyordu.

"Son olanlar için değil," diye ekledim, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak. "Küçüklüğümden beri seni görmediğim, bunca zaman seni o karanlıkta yalnız bıraktığım için... Kalbine o üç vurgun yaptığım için beni affet."

Elimi yavaşça çektiğimde, Bronz'un bakışları ruhumu bir kılıç gibi delip geçti. Okyanus kadar derin ama yangın kadar yakıcıydı gözleri.

"Dört vurgun," dedi.

Üç kurşun etine saplanmıştı. Kanadı ve kabuk bağladı. Peki, ya sonuncusu? Üç vuruşun izini parmak uçlarımla sürebiliyordum ama dördüncüsünün yerini bulamıyordum. Çünkü o ne deride ne de kemikteydi.

Ruhunda mıydı?

Neredeydi?

Nerede asılı kalmıştı?

Biliyordum ki bedene düşen yara sükût ederdi de yârdan gelen o ince sızı mühürlenirdi ruha. Biri etini keserdi, diğeri ömrünü. Üçü teninde diğ-
kiş tutmuştu ama dördüncüsü benim parmak uçlarımda hâlâ kanamaya
devam ediyordu.

“Sana hep sadık kalamadığım için... Yalanlar söyleyip kandırdığım için... Hayatını tehlikeye attığım için ve en çok da kendim üzerinden sana hasar verdiğim için...” Tekrar hıçkırdım. Kendime verdiğim her zarar, aslında onun kalbine inen bir darbeydi. Bunu şimdi çok daha net görüyordum.

“Bir gün affedeceğim,” dedi Bronz, bakışlarını gözlerimden ayırma-
dan. “Ancak o gün bugün değil.”

Gözlerimi kırıştıtırıp duvardaki saate baktım. Yelkovan ve akrep, tam kalbinin üzerindeki o sızı gibi üst üste binmişti.

“Şimdi tam gece yarısı oldu ve yeni bir gündeyiz,” dedim, umutla karışık çocuksu bir ısrarla. “Şimdi affetmez misin?”

“Gün doğduğunda belki.”

Sesi o kadar belirsiz, o kadar uzaktı ki... İçime keskin bir korku onur-
du. Ya o *belki* çok geç olursa? Ya güneş doğduğunda, biz birbirimizle
karanlığında kaybolmuş olursak?

Ona bakarken ruhundaki dördüncü vurgunun sızladığını görebiliyordum. Bedene düşen yara sükût etmişti ama benden gelen o ince sızı, yeni günün şafağını bekleyecek kadar sabırlı değildi. Affetmek için güneşin doğuşunu bekliyordu ama benim kalbim, bu zifiri karanlıkta bir saniye daha *hiç* kalmaya dayanamıyordu.

“Sabah olması için hemen uyuyacağım,” dedim, burnumu çekerek. Uzanıp yanağından, o hep sert duran ama benim dokunuşumla gevşeyen teninden öptüm. “Hisarlı geceler.”

Onu salonda kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp odaya çıktım. Onu benimle uyuması için zorlamayacaktım. Onun, o aşılmaz duvarlarını kendi rızasıyla yıkmasını beklemek en doğrusuydu.

Odaya girdiğimde Yağız çoktan derin bir uykuya dalmış, mışıl mışıl uyuyordu. Yanına uzandım ama uyku benden kilometrelerce uzaktaydı. Bakışlarımı karşıdaki boş duvara sabitledim. Zihnimdeki sis perdesi kalktıkça her şeyin bu kadar keskin ve berrak olması canımı yakıyordu. Altı yılın her saniyesi, her yalanı ve her vazgeçışı şimdi birer ok gibi hafızama saplanıyordu.

Ne kadar süre o boş duvarı izledim, kendimle kaç kez hesaplaştım, bilmiyordum ancak en sonunda yorgunluk galip gelmiş, sızıp kalmıştım.

Gecenin bir yarısı, belime dolanan o tanıdık ve güçlü elleri hissettiğimde gözlerim hafifçe aralandı. Karanlığın içinde o keskin kokuyu aldım.

Kehribar...

"Bronz?" diye fısıldadım, uykulu bir tınıyla.

"Şşt," dedi, nefesi saçlarımın arasından tenime sızdı. "Uyu."

Ona doğru dönerek karanlıkta parlayan gözlerine bakmaya çalıştım. "Burada mı uyuyacaksın?" dedim. Savaştan, o büyük yıkımdan bu yana onunla ilk kez bu kadar huzurlu ve korumasız bir şekilde yan yana geliyordum.

"Hisarlı geceler, demedin mi?"

Dudaklarıma bir tebessüm yayıldı. "Bilseydim bu kelimenin seni buraya getireceğini, daha önce derdim."

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Zihnimdeki yapboz parçaları yerine otururken dilimin ucuna gelen o oyunbazlığı bastıramadım. "Adın acaba..."

"Adımı bilmiyor musun Hisar?"

"İlk adını öğrendim," dedim. "Ama ikinci adının kayıtlarda yalnızca baş harfi var!"

"Sen her şeyi hatırlıyorsan onu da biliyorsundur."

"Biliyorum," dedim, artık zihnime ve geri gelen anılarıma güven duyarak. "Artık her şeyi biliyorum, *muzhenyok*."

O, hayatımı kökünden sarsan, taş üstünde taş bırakmayan a zın altından beni çekip çıkaran devrim gibi bir adamdı. Adının ruhuma kazınmış o gizli mühür gibiydi.

"Biliyorsun," dedi, göğsünden gelen derin bir u
"Hatırlıyorsun."

"Hatırlıyorum," dedim, başımı göğsüne yaslarken. "Senin ki
ğunu, benim kim olduğumu ve aslında birbirimiz için ne ifade e
zi... Her şeyi. Kalbinin dakikada kaç kere attığını bile."

Bunu bile ezberlemiştim.

Kalp, dakikada kaç kere atardı?

Bir beden kaç kere yaşadığını belli ederdi?

Kitaplara göre ortalama seksen, bilemedin doksan kez çarpar insanın göğüs kafesi. Ama onun kalbi, benim yanımda tüm kuralla kardi. Şimdi bile kulağım göğsünderken saymaya başlamıştım. *Yetmiş* kez. Yetmiş altı kez attı kalbi. Her bir vuruşta ruhumdaki o düğün çözüldü, her bir dakikada içim biraz daha ferahladı.

Kendi nabzımı unuttum, onun ritmine sığındım. Onun kalbi her ritğinde, ben yeniden nefes aldığımı hissettim. Onun kalbi atıkça b yaşadım.

Meğer biz iki ayrı beden değil, tek bir ritmin iki farklı yankısıydık.

Yankılar, yanlış çarpısa da bir gün mutlaka doğru ritmi bulurdu.

O benim kocamdı. Ruhumun diğer yarısı. Silinen anılarım. Çalınan hayatım.

Bu adam benim ailemdi.

Göğsüne dudaklarımı bastırdım. O ise başımın üstüne dudaklarımı bastırdı. Biz evliydik... Durmadan bunu tekrar edesim vardı. Onun çıştım. Karısıydım. Bu nasıl bir duyguydu böyle? Bu duygudan nasıl yıllarca mahrum kalmıştım?

Babam... Ona yıllarca işkence çektirmekte o kadar haklıydım ki, yüreğim bir nebze olsun soğumuştı. Yıllar boyunca korkunç acılara, ağrılara mahkûm kalmıştı.

Bizi ayıran eller, cehennemi ölmeden tatmıştı.

Yetmiyordu. O benim yanımda yatarken, ona olan özlemim bitmiyordu. Uzandım ve yanağına dudağıma bastırdım. Çenesinden öptüm. Yüzünün her bir zerresine kendimden izler bıraktım. Hiç huysuzlanmadı. Uyumaya devam edip bunun tadını çıkardı. "Bronz," diye fısıldadım.

"Söyle, Hisar."

"Benden nefret ediyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Çok."

Yani, bana çok âşıktı.

Ona öyle bir sarıldım ki, sanki kemiklerimiz birbirine kaynayacak kadar iç içe geçti. Hiç uyumadım. Uyuyamazdım. Hastaneden çıktığımdan beri bu anı bekliyordum. Gözlerimi ondan bir an bile ayırmadan, kaçırdığım, unuttuğum, yok saydığım her yılın, her ayın, her günün, her saatin, her dakikanın ve her saniyenin acısını çıkarırcasına ona baktım.

Ama bakmakla kalmadım, onu gerçekten gördüm.

Görmekle de yetinmedim, onu sevdim.

Eva Petrova, o soğuk ve hatıraların tozuna bulanmış evin içinde bir yabancı gibi yürüyordu. Attığı her adımda zeminin gıcirtısı, altı yılın birikmiş sessizliğini bozuyordu.

Ailesinin evindeydi fakat hiçbir şey bıraktığı gibi değildi. Zaman, sadece eşyaların üzerine toz kondurmamış, tanıdığı her ruhu da tanınmaz hâle getirmişti.

VI, artık o eski oyun arkadaşı değildi. Omuzlarındaki yük onu sertleştirmiş, bakışlarını keskinleştirmişti. Hisar, hatırladığı o masumiyetten çok uzaklardaydı. Zihni artık bir savaş alanıydı.

Ve Atlas...

Eva, Atlas'ın ismini zihninden geçirdiğinde duraksadı. O Mecnun diye anılan, o her şeyi göze alan adam nasıl gerçek bir şeytana dönüşmüştü? Şeytan soyuna ait olsa da şeytan olmayacak tek kişi Atlas'tı. Akl almıyordu. Bir insan, sevgiden nasıl bu kadar büyük bir nefret ve karanlık doğurabilirdi? Aklı almadığı gibi bu karanlığın onu da yutmasından korkmuştu. Kendini her şeyden, herkesten uzak tutmak istemişti.

VI, onun bu geri çekilme arzusunu endişeyle izlese de aralarındaki o kadim bağın hatırına kararına saygı duymuştu. Ama Eva biliyordu ki bu evde yalnız kalmak, sadece anılarla değil, Atlas'ın bizzat dönüştüğü o iblisle de yüzleşmek demekti.

Sessizlik, odanın köşesinden gelen tuhaf bir sesle bozuldu. Yerde, hırpalanmış bir kukla duruyordu. Kukladan gelen o hıçkırıklı ağlama sesi, odada yankılandı.

"Atlas?" dedi Eva.

Bir ses, "Sevgilim..." dedi. Karanlığın içinden süzülen, tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir fısıltıydı bu.

"Neredesin?" Eva etrafına bakındı. Normal bir insan bu durumda dehşete düşerdi ama Eva, Atlas'tan ne ürperir ne de korkardı. Onun canavarı, Eva'nın sığınağıydı.

"Karşına çıkmaya yüzüm yok," dedi, derinden gelen bir uğultuyla.

"Beni takip ettiğini biliyorum, Atlas," dedi Eva, kararlı bir adımla gölgeye doğru ilerleyerek. "Neredeyse karşıma çık. Saklanma benden."

"Dünyanın en güçlü ve en yakışıklı adamı olup karşıma çıkmak istiyordum," dedi Atlas. Sesi bir itiraf gibi döküldü karanlığa. "Fakat dünyanın en güçsüz ve en çirkin adamı oldum. Senin o hatırladığın Atlas'tan geriye sadece elindeki kukla kaldı."

"Atlas..." dedi Eva. Gözleri karanlığı delmek istercesine o yöne odaklandı. "Ben senin o sarsılmaz gücünü ya da hayranlık uyandıran yüzünü sevmeydim. Ben seni, o kimsenin görmediği ruhunu ve beni her şeyden çok sevişini sevdim!"

Eva, evin bütün ışıklarını açtı ancak onu hiçbir yerde göremedi.

Neredeydi?

Eva en sonunda pes ederek, sırtını soğuk duvara yaslayıp yavaşça yere çöktü. Dizlerini karnına çekti.

"Dostuma bile ihanet ettim, Eva." Atlas kendi nefretinde boğuluyordu. "Senin nasıl acılarla boğuştuğunu görmedim. Ben seni gömdüm sanırken sen asıl o zaman diri diri yanıyordun. Ben ise sadece kendi yasımın peşinden gittim."

"Keşke ölseydim," diye mırıldandı Eva, başını dizlerine gömerek. "Keşke VI beni hiç uyandırmasaydı. Keşke her şey eskisi gibi kalsaydı. Ben o derin uykuda, sen de beni seven o eski Atlas olarak..."

"VI, bizi büyük bir cehenneme sürükledi," dedi Atlas. Karanlığın içinde bir yerlerde, kumaşın zemine sürten sesi duyuldu. O da duvarın diğer tarafında, tam Eva'nın karşısında yere çökmüştü. "Eğer düğün gecesi ölmeme izin verseydi..."

"Bizden nefret ederek ölecektin," dedi Eva, bakışlarını görünmez bir noktaya sabitleyerek. "Elimi tutmadan, gerçeği bilmeden kalbin buz tutmuş bir hâlde gidecektin."

"Şimdi ise her şeyi biliyorum ama yapacak hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyi düzeltemiyorum!" Atlas'ın sesinde bir camın kırılışı gibi keskin bir çaresizlik vardı. "Nasıl bu kadar çaresiz bir adam oldum, Eva? Dünyayı yöneten o şeytanın soyundan gelen Atlas, senin bir tek gözyaşını silemeyecek kadar âciz şimdi."

"Elinde kalan tek şey o kukla... O hâlâ ağlayabiliyorsa senin de hâlâ bir kalbin var demektir. Karşıma çık. Lütfen, sevgilim."

Atlas'ın her bir hücresi bu sese itaat etmek istedi. Işıklar söndü. Duvarın diğer tarafından kalktı. Ruhundaki ağırlıkla zor da olsa gölgelerin

içinden sıyrıldı. Adımları bir devin değil, yıkılmak üzere olan bir harabe-
nin sarsaklığına sahipti. Eva'nın tam önünde, artık taşımakta zorlandığı
gövdesiyle diz çöktü.

Kafasını kaldıramadı.

Bir zamanlar bakışlarıyla dünyayı dize getiren o görkemli adamdan
geriye, yenilmiş bir ruhun tortusundan başka hiçbir şey kalmamıştı.
Avuçlarında biriktirdiği o devasa öfke, şimdi ellerinden kayıp giden kum
taneleri gibiydi. İntikamını bile alamamıştı.

Alamamıştı çünkü hayat ona en acımasız aynayı tutmuştu. Yıllarca
insanlara çektiirdiği acıların, yıktığı hayatların ve kopardığı feryatların
ortasında, kimse ondan intikam alacak kadar hayatta kalmamıştı. Ya da
aldığını *sanarak* zaman geçirmişti. O, kendi yarattığı cehennemin tek
hâkimiydi. Üstelik VI, Haris'i kendi elleriyle infaz ederek Atlas'ın elinde
soğuyacak bir ceset, savuracak bir kül dahi bırakmamıştı.

Tüm o nefret, şimdi bir muhatabı olmadan Atlas'ın içinde patlamaya
hazır bir bomba gibi kalmıştı. Kimden intikam alacaktı? Kime soracaktı:
çalınan yılların, sönen hayallerin ve Eva olmadan geçen her saniyenin he-
sabını? Kendi kendinin celladı olmaktan başka bir yol görebiliyor muydu?

Eva, diz çökmüş bu adamın omuzlarına dokundu. Omuzları sarsıl-
mıyordu bile. Atlas, acısını dışarı atamayacak kadar içeriden çürümüşü.
Ona sımsıkı sarıldı. Bu kucaklaşma, sanki darmadağın olmuş bir vazoyu
elleriyle bir arada tutmaya çalışmak gibiydi. Çünkü bir daha bunu yapı-
mayacağını biliyordu.

"Seni hak etmiyorum," dedi Atlas. "Hiçbir zaman da hak etmemişim."

"Böyle söyleme."

"Bana sarılarak daha fazla işkence çekirtme, güzelim."

"Sana daha hiçbir şeyin hesabını sormadım!" dedi Eva, hıçkırırken.
"Sana nefret borcum var, Atlas!"

Atlas, bakışlarını Eva'nın yaşlı gözlerine çevirdi. O gözlerde gör-
düğü aşk, ona verilen en büyük ödüldü ama aynı zamanda hayatının

en ağır cezasıydı. Kendi karanlığının, Eva'nın aydınlığını kirletmesine dayanamıyordu.

"Sor," dedi. "Benden nefret et. Seni terk eden, senin ihanet ettiğini düşünen adamı yok et."

Eva, geri çekilip, gözlerinin içine bakarak, "Senden başkasını sevdiğimi nasıl düşünürsün ki?" dedi.

"VI, her zaman benden daha başarılı oldu," dedi Atlas, hırsından arınmış ama yenilgisini kabullenmiş bir tonla. "Zamanla onu sevdin sandım. Senin yanındaydı, seninleydi. Ben ikinizin yanında kendimi bir hayalet zannediyordum."

Eva'nın eli, düşünmeden havalandı ve Atlas'ın yanağına sert bir tokat olarak indi. Sessiz odada tokatın sesi yankılandı.

"Bana ne VI'dan!" dedi Eva, öfkeyle. "Bana ne onun başarısından, gücünden, zekâsından! Sen dünyanın en aptal adamı da olsan seni severdim ben! Sen benim her şeyimdin, Atlas!"

Atlas, aldığı tokadın etkisiyle değil de Eva'nın sözlerindeki sarsılmaz sadakatle öylece kaldı.

"Öyle değil miyim zaten?" dedi, acı bir tebessümle. "Mecnun değilmişim, aptalmışım ben."

Sıfırıncı Kart, yani Joker... Kehanetlerde ve kartların dilinde sadece başlangıçları değil, aynı zamanda o saf, sonunu düşünmeden uçuruma yürüyen Aptal'ı temsil ederdi. Atlas, kendi kartının kaderini bizzat yaşıyordu. Her şeyi göze alıp uçurumdan aşağı yürümüş ama düştüğü yerin kendi cehennemi olduğunu çok geç anlamıştı.

"Kimse kartının dışına çıkamazmış," diye devam etti Atlas. "Kendime yıllarca *Mecnun* dedim. Bunu dediğim için ceza bile aldım. Ben *Aptal* olmak istememiştim, Eva. Ben mecbur olduğum kişiye mecnun olmak istedim. Söylesene, ben seni sevmek dışında ne yaptım?"

Eva, Atlas'ın ellerini bıraktı ve sanki onun tüm günahlarını sırtlanmak istiyormuş gibi daha da yakınına sokuldu. "Sevmenin yasak olduğunu

hiçbir zaman kabullenmedik.” dedi. “Eğer en başında sisteme boyun eğenler olsaydık...”

“VI, o zaman kendi eliyle bizi öldürürdü,” dedi Atlas. Gözlerini geçmişin kanlı sahneleri bir film şeridi gibi geçti. VI, sadakati her şey üstünde tutardı ve onların zaafı, o kusursuz düzendeki en büyük çatlak.

Eva acı bir şekilde güldü. “Şimdi öldürmeyecek mi sanıyorsun?”

“Senin bir suçun yok,” dedi Atlas, kararlılıkla. Eva’yı koruma içgüdü, kendi hayatından vazgeçmiş olsa bile hâlâ dimdik ayakta idi. “Ancak beni öldüreceğini biliyorum. Er ya da geç, o namlu bana dönecek.”

“Onun etrafındaki insanlara çok ağır şeyler yapmışsın.”

“Ağır kelimesi bile az kalır.”

Atlas, belinden o soğuk, ağır silahını çıkardı. Hareketleri o kadar mekaniktir ki sanki bu nesne vücudunun bir uzantısı hâline gelmişti. Silahı namlusunu, daha önce defalarca yaptığı gibi şakağına dayadı.

“Her saniye bunu kafama dayıyorum,” dedi, gözlerini Eva’nın gözlerine kilitleyerek. “Fakat tetiği çekemiyorum. O son adımı atacak kadar bile cesaretim kalmamış. Beni sen öldüremez misin Eva? Eğer öleceksem bu bir Aptal’ın sonu değil, bir Mecnun’un vuslatı olsun. Senin elinden olsun.”

Atlas’ın sonu, Aptal’a mı ait olacaktı?

Yoksa Mecnun’un vuslatına mı?

Eva, parmağını tetiğin üzerine koyduğunda metalin soğukluğu ruhuna kadar işledi. Gözyaşları, Atlas’ın elinin üzerine damlarken silahı milim kımıldatmadı. “Sonra ne olacak?” diye sordu. “Sen öleceksin ve ben yaşayacak mıyım sevgilim? Bu harabelerin içinde, senin yokluğunla birkaç yıl daha mı çürüyeceğim?”

Atlas, sanki son bir kez dokunuyormuş gibi parmaklarını Eva’nın yanağında gezdirdi. “Göreceğim son yüz senin yüzün olsun,” dedi, huzur dolu bir teslimiyetle. “O güzel yüzüne baka baka öleyim ki cehennem bile bana cennet gibi gelsin.”

Eva, yanağındaki o nasırlı elin üzerine kendi elini koydu. Ona biraz daha sokulduğunda silah aralarında bir engel değil, acı bir köprü gibi duyuyordu. "Ben zaten yıllarca seninle kavuşamadım, Atlas. Sana kavuşmak için seni kendi ellerimle toprağa verip bir otuz yıl daha mı bekleyeceğim? Bu, adalet mi?"

"Sen yaşa, sevgilim," dedi Atlas. "Sen yaşa. Benim yerime de yaşa. Bana inat yaşa. Bir aptalla beraber olmadığın, özgür olduğun bir hayat yaşa."

"Yapamam," dedi Eva, hıçkırarak. Silahın namlusu Atlas'ın şakağında hafifçe titredi. "Bu tetiği çeksem bile, o kurşun senden çıkıp benim ruhumu deler. Bir sonraki kurşun ise mutlaka benim başımda olur. Seni bensiz bir yere gönderemem."

"Olmasın, güzelim," dedi Atlas. Eva'nın diğer elini tutup kalbinin üzerine bastırdı. "O güzel yüzün dağılmasın, sen böyle kanlı bir ölümü hak etmiyorsun. Sen çiçeklerin, güneşin, huzurun içinde yaşamayı hak ediyorsun. Benim günahlarımın bedelini kendi canınla ödeme."

Eva silahı yavaşça Atlas'ın başından çekti ama bırakmadı. Namluyu ikisinin arasına, yere doğru indirdi. "Eğer yaşamamı istiyorsan Atlas..." dedi, gözlerinin içine sarsılmaz bir kararlılıkla bakarak. "O zaman bu silahı ikimiz için de yok edeceksin. Çünkü sen ölürsen Eva Petrova o saniye can verir. Ben senin yaşaman için uyandım, senin ölümünü izlemek için değil. Öleceksek beraber öleceğiz. Yaşayacaksak beraber yaşayacağız."

Eva, elindeki silahı sıkıca tutarken Atlas'ın sözleri birer mızrak gibi ruhuna saplanıyordu. Atlas'ın o mağrur, dünyayı dize getiren zırhı tamamen çatlamış, altından sadece sevdiği kadına karşı mahcup olan o yaralı çocuk çıkmıştı.

"Yıllarca kavuşacağımız anı bekledim," dedi Atlas, bir hıçkırığın eşliğinde titreyerek. "Yangında yüzüm tanınmayacak hâle geldiği için beni tekrar yakışıklı bul istedim. Sana layık olabilmek için o enkazdan her şeyi inşa ederek çıktım."

Eva, parmaklarını Atlas'ın o yangından kalan izlerinde, ruhunda yaralarda gezdirdi. Onun için Atlas, dünyanın tüm estetiğinden daha değerliydi.

Atlas, bakışlarını kaçırarak, "Ben, sen olmasan bile yıllarca kendini sana beğendirmekle meşguldüm," diye devam etti. "Tekrar buluşacağım ana kadar hazırlandım. Her şeyi, her gücü sadece senin karşısında eksiksiz durabilmek için topladım." Atlas'ın o buz gibi derin mavi gözlerinden bir yaş süzülüp Eva'nın parmaklarına düştü. Bir adamın yıkılışıydı bu. "Kuklacı oldum," dedi, acı bir itirafla. "Çok güçlüydüm, güzelim. Bütün dünyayı önümde diz çöktürebilecek konumdaydım, herkesin iplerini elimde tutuyordum ama seni resitalde gördüğümde..." Nefesi soluğunda kesilirken o anı tekrar yaşıyormuş gibi göğsü daraldı. "Beni kuklacı olarak görmeni isterken, ipleri kopmuş bir kukla olarak karşına çıktım."

Atlas'ın canı hiç olmadığı kadar acıyordu. Fiziksel hiçbir yara, bu ruhsal yenilgiyle boy ölçüşemezdi. O, hayatı boyunca kimseye mağlup olmamış, girdiği hiçbir savaşı kaybetmemişti. Ta ki Eva'nın karşısına geçip kendi kurduğu o sahte ihtişamın, o devasa güç gösterisinin ne kadar boş olduğunu anlayana kadar.

Dışarıda dünyayı titreten, şeytanın soyundan gelen o adam, şimdi sevdiği kadının dizlerinin dibinde, tarihin en büyük ve en sessiz mağlubiyetini tadıyordu.

"Bu şekilde yaşayamam artık," dedi Atlas, bitik bir ifadeyle. "Kendi yarattığım bu canavarla, senin o tertemiz hatıran arasında sıkışıp kaldım. Eva. Ben artık hiçbir şeyim."

Eva, onun bu yıkılışını izlerken elini sakince Atlas'ın saçlarına daldırdı. "Sana yıllar önce ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu, kısık bir sesle. Atlas, cevap vermedi. Yalnızca o güzel gözlere baktı. Hüzünle parlayan ama yine de kendisine bir liman sunan o gözlere. "Bize bir darağacı kur, sevgilim." Kelimeler Eva'nın dudaklarından bir yemin gibi döküldü. "Senden başkasıyla olamam. Eğer bu dünya bizi ayıracaksa bırak, son nefesimizi o darağacında beraber verelim."

Atlas, bu sözlerin ağırlığıyla derin bir nefes aldı. Onun en büyük silahı ve aynı zamanda tek kurtuluşu kaldırdığında gözlerindeki o karanlık parıltı, yerini sarsıntı bıraktı.

“Öyleyse sonsuza kadar benim olacaksın,” dedi Atlas, ellerinin üzerine kapatıp. “Birbirimizden hiç gitmeyeceğiz ne de bizi bekleyen o karanlık... Kimse bizi bir kez daha sebep olamayacak.”

BELLIS VIV ISILLES

Bir ışık yuk bu satıra, aydınlanın saygıları...

HİSAR ALATAV

Güneş bugün penceremden değil, ruhumun en karanlık dehlizlerini aydınlatan o adamın göğsünden doğmuştu. Beni seven adamın kolları, yüreğime bütün güneşleri dolduruyordu. Her şey dün gece bıraktığım kadar huzurlu, Bronz'un kalbindeki o yetmiş altı vuruş kadar gerçektir.

Göğsümde hafif bir baskı hissettiğimde hafifçe kıpırdandım. Kaslı kolları beni öyle sıkı sarmıştı ki dikiş yerlerimin ince ince sızladığını duydum.

"Bronz," diye fısıldadım, uykulu bir tınıyla. "Birkaç gündür birlikte uyumadığımız için acısını mı çıkartıyorsun? Nefes alamıyorum!"

Cevap vermedi. Sadece nefes aldığını sandığım o göğüs kafesi, olması gerekenden daha hareketsiz duruyordu. Parmak uçlarım koluna değdiğinde irkildim. Teni buz gibiydi. Ben soğuktan nefret ederdim ve onun teni hep sıcaklık olurdu. Teni tenime değdiğinde kış ortasında baharı getiren bir yangın başlatırdı.

Şimdi ise o yangın sönmüş, geriye sadece ürpertici bir kül yığını kalmıştı.

"Üstün açık kalmış, üşümüştün," dedim. Ona biraz daha sokulduğumda tüm sıcaklığımı o buz kesmiş tene akıtmak istedim. "Ben ısıtıyorum şimdi seni. Buz gibi olmuşsun, Bronz."

Kaskatı kesilmişti. Bir dağ gibi sarsılmaz duran o gövde, şimdi sadece aşılabilir bir mermer gibiydi. İçime düşen o ilk korku kıvılcımını görmeyi den gelmeye çalışarak elimi göğsüne, o her vuruşunu ezberlediğim yetmiş altı vuruşun merkezine koydum.

Bekledim. Bir saniye, iki saniye, üç saniye...

O ise elimin yerini hiç değiştirmediydi.

Parmaklarımın altında bir nabız yoktu.

Atmıyordu.

"Bronz?" dedim, bu sefer korkuyla. Elimizi hızla göğsünün diğer tarafına, kalbinin yankısını aradığım her yere koydum.

O da atmıyordu.

Dün gece ruhumu şifalandıran o muazzam gürültüden eser yoktu. Sadece dipsiz, karanlık ve buz gibi bir sessizlik vardı.

Hızlıca doğrulduğumda omuzlarına dokundum. "Bak, şaka yapıyorsan cidden komik değil!" diye bağırdığımda kalbim ağzımda atıyordu. "Bronz!"

Hiçbir şekilde tepki vermiyordu. Az önce huzurla izlediğim o yüz, saniyeler içinde tanınmaz bir hâle gelmişti. Dudakları mosmor olmuştu.

Başımı göğsüne yasladım. Atmıyordu.

Kalbi atmıyordu.

Az önce saydığım, her biri için şükrettiğim o yetmiş altı vuruş bir anda silinip gitmişti. Dünya üzerime yıkılıyor, tavan sanki göğüs kafesimin ortasına iniyordu. "Hayır," derken, ellerim titreyerek yüzünü kavrıyordu. "Hayır, gidemezsin! Bronz! Ne olur, yalvarırım!"

Kalbi durmuş muydu?

O devasa çınar, bir gecede mi devrilmişti? Ben onun kalbinde hayat bulurken o benim kollarımda mı tükenmişti? Gözyaşlarım onun buz

Bana ne yaptığını fark edeceksin, demişti. Fark edeceksin ve kahrolacaksın. Ancak benim gibi kahrolduğunda seni affederim, Hisar. O zamana kadar seni affetmemi bekleme.

Şimdi ise her şeyi anlayabiliyordum. O buz gibi rüya, bana gerçeğin en çıplak hâlini göstermişti. Anlayabiliyordum ve kalbim, o rüyadan ötürü durma noktasına gelmişti.

Öldüğünde mi affedecekti beni?

Onun bana verdiği cezayı daha iyi anlamıştım. Bana yaşattığı bu uzaklık, bu aşılmaz duvarlar aslında bir aynaydı. Bana ağır bir ceza veriyordu. Hem de çok ağır. Kendi yokluğumla, onun içinde bırakacağım o devasa boşlukla beni terbiye ediyordu.

“Hisar?”

Bronz’un sesini duyduğum an, zihnimdeki o morarmış dudaklar ve durmuş kalp hayali ruzla buz oldu. Yataktan fırlayıp yanına nasıl gittiğimi, omuzlarına nasıl tırmandığımı hatırlamıyordum bile. Bir çocuk gibi, sanki güvenli tek sığınak oymuş gibi bedenine atladım. Kollarımı boynuna doladığımda, teninden yayılan o tanıdık sıcaklık ruhumu ısıttı.

“Niye çığlık attın?” diye sorarken her şeyden habersizdi.

“Böcek vardı,” dedim, sesim titremesin diye yüzümü göğsüne gizleyerek. “Kocamandı.”

“Sen o böceği çiğ çiğ yersin.”

“İğrençleşme,” dedim, burnumu çekerek. Yaşadığını bilmek, o sert göğüs kafesinin altındaki gürültüyü duymak beni sarhoş ediyordu.

Yağız araya girerek masumca, “Onu sev,” dedi. “Rüyasından korkarak uyandı. Teyze, teyze, diye seslendim ama beni duymadı.”

Bronz, bakışlarını üzerime sabitledi. Gözlerindeki o koyu hareler her zamanki gibi gizemliydi ama şimdi bir soru işareti taşıyordu. “Ne gördün?”

Boğazımda bir yumru oluştu. Az önceki o sessiz, soğuk yatak ve onun atmayan kalbi... “Sen en başından beri haklıydın,” dedim. “Kahretsin ki haklıydın!”

kesmiş yanaklarına damlarken odadaki o sahte güneş sönmüş, yerini zifiri bir sessizliğe ve o korkunç soruya bırakmıştı.

"Uyan!" diye hıçkırdım, alnımı alnına dayayarak. "Uyan! Ne olursun, uyan, Bronz! Beni bırakamazsın!"

Göğsünü yumrukladım. *Bana mısın* demedi. O sarsılmaz gövdesi, bir kış gecesi kadar sessiz ve sağırdı haykırıışlarıma. Dünya etrafımda bir kum saati gibi boşalırken hayatımın geri kalanının o atmayan kalbin içinde hapsedildiğini hissettim.

"Teyze?"

Bu ses, beni sıkıştığım o kâbustan, o buz gibi sessizliğin içinden söküp çıkardı. O sese, sanki dünyadaki tek tutanağım oymuş gibi sıkı sıkıya sarıldım. Yağız'ın küçük bedeni kollarımın arasında gerçekliğin tek kanıtıydı.

"Nefes alamıyorum!" diye bağırdı Yağız.

"Özür dilerim," diyerek onu bıraktım. Ellerim hâlâ titriyordu. Bakışlarım boşluğa çakılı kaldı. Öylece kalakaldım.

Bronz... Bronz... Bronz...

Rüyamdaki o morarmış dudaklar, o atmayan kalp, o mermer soğukluğu... Zihnimde yankılanan her bir kare, aslında kendi ellerimle hazırladığım o karanlık sonun bir provası gibiydi. *Ben sana ne yapmaya çalışmışım? Ben neyi göze almıştım? Ben, sana bunu nasıl yapabiliyordum?*

Ölümü kabullenmek... Ölümü seçmek... Ölümü göze almak...

Bunlar sadece benimle ilgili sanıyordum. Bencilliğimin kurbanıydım. Eğer babam zamanından önce çıpları aktif etseydi ne olacaktı? Onun kolları arasında, belki de böyle huzurlu bir uykuda, bir anlık bir sükûnetle yaşama veda mı edecektim? Her şeyden habersiz ve hissiz... O beni öyle, kollarında kaskatı bulduğunda ne olacaktı? Onun dünyası o an başına yıkılmayacak mıydı?

Bronz'dan gerçeği gizlemiştim. Sadece ondan değil, herkesten. Kendi sonumu bir sır gibi saklarken aslında onun felaketini de koynumda beslemiştim.

“Hangi konuda, Hisar?”

Elimi doğrudan göğsünün üzerine, rüyamda o sessizliğin hüküm sürdüğü yere yerleştirdim. Bronz, elimi alıp yavaşça doğru yere götürdü. Avucunun altında bir aslanın kükreyişi gibi atan o ritmi hissettiğimde gözlerimi yumdum. Yermiş altı. Belki biraz daha hızlıydı şimdi ama oradaydı.

“Can,” dedim, hıçkırarak. “Can şakaya gelmezmiş ve insan canını bu kadar kolay şekilde ipte sallamamalıymış. Sen haklıydın. Eğer konu canımsa asla taviz vermemeliydim.”

Kendi ölümümü bir kumar masasına meze yaparken onun dünyasını nasıl bir karanlığa itmeye çalıştığımı ancak rüyamda, o karanlığa gömül-
düğümde anlamıştım. Elim göğsüne daha sert bastırdım. O ritim, şu an sahip olduğum tek servetti.

“Seni bu düşünceye iten ne oldu?”

“Çok kötü bir kâbus,” dedim. “Çok kötü. Asla gerçekleşmesini istemeyeceğim türden.”

“Kötü gözüküyorsun,” dedi. Elini göğsüne koydu. Avucunun sıcaklığı, az önce rüyamda hissettiğim o mermer soğukluğunu paramparça etti. “Kalbin nasıl da hızlı atıyor, Hisar.”

Yağız, küçük adımlarla yanımıza geldiğinde gözlerinde derin bir endişe vardı. “Teyzem iyi mi?”

“Onu iyi edeceğim,” dedi Bronz. Sesindeki o sarsılmaz güven, dağılan parçalarımı bir araya getirdi. “Bahçeye çıkalım, biraz hava alırsınız.”

Kucağından incek miyim diye baktı ancak hiç oralı olmadım. Şu an hiçbir güç beni ondan ayıramazdı.

Odadan çıktığımızda Yağız ve kedilerimiz de peşimize takılmıştı. Sabah serinliği yüzüme çarptığında, rüyanın o ağır kokusundan biraz olsun sıyrıldım. Beni ahşap koltuğa oturttuğunda, Yağız bahçede kedilerle birlikte oynamaya başlamıştı. Başımı Bronz’un göğsüne yasladım. *Kocama sığındım*. Derin bir nefes almaya çalışırken ciğerlerime dolan hava, yaşamın ta kendisiydi.

Bir süre öylece durduk.

Gerçeklikte kaldım.

Onda kaldım.

Hayatta kaldım.

Bakışlarım tekrardan elime düştü. Oradaki o eksiklik, ruhumdaki o büyük hatanın sembolü gibiydi.

Acceyle, "Yüzüğüm nerede?" diye sordum.

"Bende," dedi.

"Yanında mı?"

Başını salladı.

"Takmak istiyorum," dedim. "Neden çıkarttınız ki?"

"Ameliyat için çıkartıldı," dediğinde hafifçe doğrularak elini cebine attı ve yüzüğü ortaya çıkardı. Elimi avuçlarının arasına alıp yavaşça yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Bir daha..." dedim, bakışlarımı yüzükten ayırmayıp. "Sakın çıkartmalarına izin verme. Kendimi eksikmiş gibi hissediyorum." Sanki o yüzük parmağımda olmazsa gerçeklik her an yeniden o buzdan rüyaya dönüşmüş gibi bir korku vardı içimde.

Bakışları üzerimde ağır ağır gezindi. "Daha iyi misin?"

"Âşıklar Kartı'nı annemden alırsak daha iyi olacağım." Sesim bu kez daha kararlı çıkmıştı. O kart, sadece bir eksiklik değildi artık. Bronz'un kalbine yenilmesine, o yetmiş altı vuruşun bir gün sessizliğe bürünmesine engel olacak tek şeydi.

"Anlaşılan kendine gelmişsin," dedi. O alışmak istemediğim mesafeye buz hâline geri döndü. Şefkat, yerini yeniden o disiplinli otoriteye bıraktı. "Kahvaltı birazdan hazır olacak. O zamana kadar üstünü giyiniş gel, Hisar."

Arkasını dönüp, içeri girerken rüyamdaki o morarmış dudakların yerini alan bu sert duruşa bile minnettardım. Bana gülmeyişine bile minnettardım. Yaşayan, nefes alan ve bana kızan bir Bronz, ölü bir sessizlikten bin kat daha güzeldi.

SANAÇ VALACAN

Yanımda bir çiçek vardı.

Yıllardır büyümesini beklediğim, kök salması için ömrümü feda ettiğim. Büyüdükçe suladığım ancak her damlada benden bir parça alıp götüren... Başka topraklarda çiçek açmak için benden gittiğini sanmıştım. Onu tekrar bulduğumda ise rüzgârda hırpalanmış, solmuş bir hâldeydi.

Onu yeniden sevmiştim. Kırılan dallarını ellerimle sarmış, toprağını omaklarımla kazımış ve nihayet meyve vermesini sağlamıştım.

Yasmin benim çiçeğimdi ve o güzel çiçek şimdi hamileydi.

Bana bugüne kadar çok şey söylediler. *Öleceksin*, dediler. *Öldüreceksin*, dediler. Hepsine *eyvallah*, dedim. Ama biri karşıma geçip de *baba olacaksın*, dese yüzüne okkalı bir kahkaha patlatır, *hadi lan oradan*, derdim. Benim gibi düzen içinde yoğrulmuş, kart uğruna farklı rollere girmiş adamın bir cana nefes vereceği aklımın ucundan geçmezdi.

Ama oluyordum işte.

Göğüs kafesimin altında, o güne kadar sadece nefret ve hırs için çarpan o et parçası, şimdi bambaşka bir ritimle sarsılıyordu. Yasmin'in karnında benden bir parça, benim kanımdan bir can büyüyordu. Artık sadece kendimi ya da sevdiğim kadını değil, henüz görmediğim o küçük hayatı da sırtlanmak zorundaydım.

Bu, hayatın bana attığı en sert ama en güzel tokattı. *Valacan... Baba da olacaktın demek...*

Arabayı park ettiğimde geldiğimiz yere baktım. Yıllardır uzağından bile geçmediğim o heybetli yapıya... Ailemin evinin önündeydim. Valacan Köşkü. Bahçe kapısından içeri girmek bile zihnimdeki eski yaraları kaşımaya yetiyordu. Yasmin'in yanımdaki oturuşu değiştiğinde parmaklarının ucundaki o tedirginliği hissettim. Elini tutup avucumun içine

aldığımda dudaklarıma götürdüm. Tenindeki o ürpertiye dindirmel tercesine öptüm.

“Eğer istemiyorsan şimdi geri dönebiliriz,” dedim, gözlerinin içine karak. “Zorunda değiliz.”

“Hayır,” derken kararlı gözükiüyordu. “Ailenle görüşelim.”

Vitesi boşa alıp sırtımı koltuğa yasladım. “Ailemle uzun zamandır görüşmüyorum,” dedim, düz bir sesle. “Nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum ama muhtemelen kapıdan girdiğim an sinir krizi geçirecekler.”

“Ailenle aran hep iyiydi, öyle bilirdim.”

Başımı iki yana salladım. Gerçekler, dışarıdan görünen o sahte aile tablolarına benzemiyordu. “Kardeşlerimle aram iyiydi,” dediğimde kavganın ton kendini belli etti. “Onlar için her şeyi yapardım. Ama annem ve babamla aram hiç iyi olmadı. Onların dünyasında evlat değil, sadece yönerilmesi gereken birer Valacan’dık.”

“Günün sonunda hepimizin ailesi aynı,” dedi Yasmin.

“Ne yazık ki öyle,” dedim ve elini tekrar tuttum. “Ben çocuklarıma öyle olmayacağım. Onları bu sistemden tutabildiğim kadar uzak tutacağım.”

Gözlerimin içine yoğun duygularla bakarken başını salladı. “Biz ailemiz ne yaptıysa tersini yapacağız, Sanaç.”

Onu onaylarcasına başımı salladım ve yanağından öptüm.

“Hadi, çiçeğim,” diyerek arabanın kapısını açtım. “İçeri geçelim ve ne olacaksa olsun artık.”

O kapıdan, yanımda sevdiğim kadınla ve içindeki o küçük canla girecektim. Bakalım Valacanlar, kendi kanlarından gelen bu en yeni üyeye ne tepki verecekti.

Arabadan indiğimizde sakın adımlarla kapıya doğru yürüdük. Evin çalışanları beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Yasmin’in elini sıkı sıkıya tuttum. Tek istediğim bu görüşmeyi olabildiğince kısa ve öz tutmaktı. Ailemin beni davul zurnalarla karşılamayacağını farkındaydım.

Kapı açıldığında içeriden kız kardeşim çıktı. Çılay Valacan. "Abi!" diyerek koşar adımlarla yanıma geldi ve boynuma atladı. Küçük kız kardeşim... Bıraktığımda henüz bir çocuktuk, şimdi ise karşımda tam bir Valacan kadını gibi dimdik duruyordu.

"Abiciğim," dedim, onu şefkatle sararken. Kollarımın arasındaki bu narin bedeni korumak için kaç kez dünyayı ateşe verdiğimi bir ben bilirdim.

"Kahvaltıya geleceğini haber ettiğinden beri sabırsızlıkla bekliyorum," dedi, geri çekilip, yüzüme bakarken. Gözleri ıslık ıslık. "Seni çok özledim."

Yüzünü avuçlayıp alına küçük bir öpücük bıraktım. "Ben de özledim, fıstık," dedim.

Onun arkasından erkek kardeşim gözüktü. Yamaç Valacan. Eşek sıpası da kocaman olmuştu. Omzuna asılı duran o dik duruşu, üzerindeki deri ceketi ve umursamaz tavırlarıyla tam bir bela mıknaatısı gibi duruyordu. Onu gören benim kardeşim değil de Viran'ın erkek kardeşi sanabilirdi. Bir tek dövmeleleri yoktu. Onları da ailemize inat yapacağına emindim.

"Abi..." dedi Yamaç, kalın çıkan sesiyle. Boyu, neredeyse benim boyuma kadar gelmişti.

"Kerata," dedim, dudağımın kenarıyla sırtarak.

Anında yüzünü buruşturup, "Şöyle söyleyip durma ya," dedi, yanıma yaklaşırken. "Benim bir karizmam var, pistlerin tozunu attırıyorum ben."

Onu ensesinden yakalayıp tuttum. Ensesi kalındı, bir boğa gibi güçlenmişti. O da benim izimden gidiyordu, yarış pilotu olmuştu. Onunla her zaman görüşmesem de her yarışında ekran başında, direksiyonu onunla kırıyormuş gibi büyük bir gururla takip ediyordum.

Onu uzun süre sonra ilk kez canlı kanlı görüyordum.

"Pistlerin tozunu attırıyormuş," dedim, ensesini hafifçe sıkarak. "Daha dün altına işediğini bilirim."

"Abi!" diyerek Yasmin'i işaret etti Yamaç. "Bu güzel kadının yanında laflarına biraz dikkat mi etsen? Karizmamı çiziyorsun."

Yasmin kaşlarını çattı. Onun yüzündeki şaşkın ifade bende de karşılık buldu. Bu eşek sıpası onu gerçekten tanımamış mıydı? Yamaç, Yasmin'in elini nazikçe kavrayıp, dudaklarına götürürken tam bir salon beyefendisi taklidi yapıyordu. "Siz abimin kusuruna bakmayın," dedi, göz kırparak. "Ben, Yamaç. Valacan ailesinin en yakışıklısı ve en genci."

"Çok centilmensin, Valacan ailesinin en yakışıklısı ve en genci," dedi Yasmin, gülerek. "Ancak beni tanımadın mı Yamaç?"

Yamaç'ın ensesine bu sefer daha sert, gerçek bir abi şamarı indirdim. "Eşek seni!" dedim, güreleyerek. "Yengen o senin, yengen!"

Yamaç sersemlemiş bir hâlde elini ensesine götürürken Çilay'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yasmin abla..." dedi, titreyen sesiyle. "Gerçekten sen misin?"

Yasmin'in yanakları mahcubiyetle kızardı. "Benim," dedi.

Çilay, hiç beklemeden Yasmin'e sıkıca sarıldı. "Çok değişmişsin! Saçların böyle değildi, bambaşka biri olmuşsun!"

Onu tanımamaları normaldi. Onların hafızasındaki Yasmin, on dokuz yaşına kadar kapkara saçlarıyla dolaşan, evin içinde sessiz bir gölge gibi gezen esmer kızdı. Şimdi ise karşımızdaki kadın o gölgeden sıyrılmış, kendi ışığını bulan bir kraliçe gibi duruyordu.

Yamaç, şaşkınlığını üzerinden atıp, Yasmin'e hayranlıkla bakarken, "Saçlar falan bir yana..." dedi. "Yolda görsem tanımam. Hoş geldin, yenge."

"Sen kime çektin, anlamıyorum," dediğimde Yasmin bana ters bir şekilde baktı. "Ne?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Kardeşime birkaç taktik vermiş olabilirim ancak kimse benim müstakbel karıma bu taktikleri uygulayamaz! Kardeşim olsa bile!"

"Müstakbel karın mı?" dedi Çilay, gözleri heyecanla parlarken. "Evleniyor musun abi? Gerçekten mi?"

Elimi kaldırdım ve alyansımı gösterdim. "Süs diye takmadık, fıstığım."

"Abimin neden kızdığını şimdi anladım," dedi Yamaç, sırıtarak. "Elini ensesine atıp o gevşek tavrıyla Yasmin'e bir selam daha çaktı. "Meğer

Yasmin kaşlarını çattı. Onun yüzündeki şaşkın ifade bende buldu. Bu eşek sıpası onu gerçekten tanımamış mıydı? Yamaç, elini nazikçe kavrayıp, dudaklarına götürürken tam bir salon bekladisi yapıyordu. "Siz abimin kusuruna bakmayın," dedi, gözleri yarı kapalı. "Ben, Yamaç. Valacan ailesinin en yakışıklısı ve en genci."

"Çok centilmensin, Valacan ailesinin en yakışıklısı ve en genci." Yasmin, gülererek. "Ancak beni tanımadın mı Yamaç?"

Yamaç'ın ensesine bu sefer daha sert, gerçek bir abi şamarı inmişti. "Eşek seni!" dedim, gürleyerek. "Yengen o senin, yengen!"

Yamaç sersemlemiş bir hâlde elini ensesine götürürken Çilay'ın eli fal taşı gibi açıldı. "Yasmin abla..." dedi, titreyen sesiyle. "Gerçekten sen misin?"

Yasmin'in yanakları mahcubiyetle kızardı. "Benim," dedi.

Çilay, hiç beklemeden Yasmin'e sıkıca sarıldı. "Çok değişmişsin! Senin böyle değildi, bambaşka biri olmuşsun!"

Onu tanımamaları normaldi. Onların hafızasındaki Yasmin, on beş yaşına kadar kapkara saçlarıyla dolaşan, evin içinde sessiz bir gölge gibi gezen esmer kızdı. Şimdi ise karşımızdaki kadın o gölgeden sıyrılmış, kendi ışığını bulan bir kraliçe gibi duruyordu.

Yamaç, şaşkınlığını üzerinden atıp, Yasmin'e hayranlıkla bakarken. "Saçlar falan bir yana..." dedi. "Yolda görsem tanımam. Hoş geldin, yenge."

"Sen kime çektin, anlamıyorum," dediğimde Yasmin bana ters bir şekilde baktı. "Ne?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Kardeşime birkaç taktik vermiş olabilirim ancak kimse benim müstakbel karıma bu taktikleri uygulayamaz! Kardeşim olsa bile!"

"Müstakbel karın mı?" dedi Çilay, gözleri heyecanla parlarken. "Evleniyor musun abi? Gerçekten mi?"

Elimi kaldırdım ve alyansımı gösterdim. "Süs diye takmadık, fıstığım."

"Abimin neden kızdığını şimdi anladım," dedi Yamaç, sırıtarak. Elini ensesine atıp o gevşek tavırla Yasmin'e bir selam daha çaktı. "Meğer"

kendisi çapkınlıktan emekli olmuş da ondan ahkâm kesiyormuş. Vay be, Sanaç Valacan'ı dize getiren kadın... Heykeli dikilse beton yetmez."

Yasmin bu sözlere hafifçe güldü ama hâlâ biraz gergindi. Onu belinden tutup kendime daha çok çektim.

"Emeklilik değil, oğlum," dedim, ciddileşerek. "*Doğru yolu bulmak*, diyelim biz ona. Ayrıca sadece evlenmekle kalmıyoruz..."

Cümlemi tamamlamama fırsat kalmadan evin içinden o tok, her adımda otorite saçan ses yankılandı.

"Kapının önünde dedikodu yapmayı bırakın da içeri girin!" Babamın sesi idi.

Yamaç'ın yüzündeki o serseri gülüş bir anda soldu, Çilay hemen üzerini düzeltti. Valacan Köşkü'nün o meşhur soğuk savaşı başlıyordu.

Yasmin'i yönlendirirken, "İçeri geçelim, sevgilim," dedim. Onun elini bırakmadan kulağına eğildim. "Orada her ne denirse üstüne alınma. Bana olan sinirlerini senden çıkartmaya çalışacaklar, takılma sakın."

"Sorun değil," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Senin için buradayım."

İçeriye girdiğimizde annemle babamı yemek masasında otururken buldum. Evin her yeri en son bıraktığımdan daha şaşıltıcıydı. Annem sanırım bütün yatırımları eve yapmıştı. Yasmin de etrafı inceleye inceleye yemek masasına doğru adımladı. Çilay ve Yamaç çoktan yerlerini almış, birer suçlu gibi başlarını öne eğmişti. Yasmin'in sandalyesini çekip oturmasını sağladım, ardından hemen yanındaki yerimi aldım. Bir Valacan sofrasında oturmak, bir mayın tarlasında piknik yapmak gibi olacaktı.

Babam kafasını tabağından kaldırmadan sert çıkan sesiyle, "Yıllarca bizimle görüşmedin ve bir anda ne idiği belirsiz biriyle ortaya çıkıp evimize geliyorsun," dedi. "Umarım *hoş geldin*, dememizi beklemiyorsundur."

Yasmin, babamın bu cellat yüzünü hiç görmediği için bakışlarındaki o şaşkınlığı yakaladım.

"Ne idiği belirsiz değil," dedim, sesimi babamınki kadar sert bir tonda ayarlayarak.

"Efendim, ben Yasmin," diyerek araya girdi Yasmin, masadaki genliği dağıtmak istercesine. "Yakutlardan."

Soyadı, masanın tam ortasına bir bomba gibi düştüğünde annemle barm aniden başlarını kaldırdı. Annem gözlerini kısarak, "Yakut mu?" dedi.

"Aykut'un ve Oya'nın kızı..." dedi babam.

"Oya'nın kızı değilim," dedi Yasmin, kaşlarını çatarak. "Beni tanıdığını biliyorum. Daha öncesinde defalarca kez görüştük."

"Mazur gör, kızım," dedi annem, yapmacık bir nezaketle. "Bir ha değişmişsin. Oğlumuz bizimle görüşmeyi kestiği için hayatında kim kim yok artık bilmiyoruz."

"Magazinler sağ olsun, her şeyden haberimiz var," dedi babam, çatalını tabağına sertçe bırakarak. "Malum, bizim oğlan oradan hiç düşme. Her gün başka bir skandal, başka bir kadın..."

Bakışlarımı babama diktim. "O sayfalar kapandı," dedim, dışarımın arasından. "Buraya gelme sebebim, geçmişi tartışmak değil. Yasmin benim müstakbel eşim ve bilmeniz gereken daha önemli bir şey var."

"Müstakbel eşin mi?" dedi annem, hayretle. "Nişanlandınız mı? Hem de bize söylemeden mi?"

"Biraz hızlandırmamız gerekti," dedi Yasmin. "Benim bir oğlum var."

Annem, bir anda kaskatı kesildi ve saniyeler içinde sandalyesinde genliğe doğru kayıp bayıldı. Babam, her zamanki soğukkanlı ama bıkkın tavıyla ona doğru yöneldi. Valacan Köşkü'nde sıradan bir sabahtı. Annemin bu stratejik bayılmaları, ailemizin en eski tiyatro oyunuydu.

Yasmin bana korkuyla bakarken, "Bunu söylemese miydim?" diye fısıldadı.

"Çok geç artık, güzelim," dedim, yumuşak bir tınıyla. Onu sakinleştirmek adına elini tuttum. "Uyandığımızdan beri bir şey yemedin. Hadi, şunlardan ye." Tabağına birkaç parça kahvaltılık bıraktığımda Yasmin bana, sanki ben deliymişim gibi inanamayan gözlerle bakıyordu.

Soğukkanlılıkla çayımın bir yudum alarak, "Birazdan kendine gelir," dedim. Annemin bu bayılmaları meşhurdur. Abime istediğini yaptırmak için yıllarca bu kozu kullanmıştı. Abim, kendi hayatını, kendi sınırlarını çizene kadar cehennemden geçmişti. Kendisi aslında çok başarılı bir cerahı ama istediği meslek bu değildi. Kaderin ona biçtiği rolü oynamak zorunda kalmıştı.

Bir süre sonra annem kendine geldiğinde, "Bizim çocuklarımız neden böyle?" diye söylenmeye başladı. "Biri doktor olmak istemez, öteki bizden gizli işler peşinde, bir diğeri elinde hazır çocukla kapıya dayanır..."

Yasmin masanın altından elimi öyle bir sıkı ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Titriyordu.

"Güzelim..." dedim, sadece onun duyabileceği bir tonla. "İyi misin?"

"Abin..." diye fısıldadı. "Abinden bahsedince kötü oldum."

Biliyordum. Abim, Yasmin'in hayatının o en karanlık dönüm noktasında oradaydı. Yaprak ve Ivan o feci kazayı yaptığında, o kan gölünün ortasında Yasmin, Yaprak'ın hamile olduğunu öğrenmişti. O gün sadece bir kaza olmamış, Yasmin'in masumiyeti de o hurda yığınının altında kalmıştı. Şimdi abimin adının geçmesi, zihnindeki o eski yaraları tırnaklarıyla kazıyordu. Yasmin'in gözlerindeki o uzaklaşan bakışlar, şu an bu masada değil, o kaza mahallinde olduğunu söylüyordu.

"Her şey geçmişte kaldı," dedim, elini daha sıkı kavrayarak. "Düşünme şimdi, *Moya Blondinka*."

Babamın gözleri bir avcı gibi Yasmin'in üzerindeydi. Annemin bayılma numarası son bulup, sular durulunca, o asıl zehirli soruyu masaya bırakıp, "Oğlan kimden?" dedi.

"Ne fark ediyor?" diye sordu Yasmin. Sesi titriyordu ama geri adım atmıyordu.

"Çok şey fark ediyor," dedi babam, o otoriter ses tonuyla. "Madem bir halt yiyeceksiniz, her şeyi anlatın! Valacan hanesine kimi soktuğunuzu bilmek benim hakkım!"

Vladislav ailesine ait bir çocuk olduğunu söyleyemezdik. Bu laker olurdu ve bütün gözler Yağız'ın üstünde olurdu. İkimiz de bu istemiyorduk.

"Açıkçası size hiçbir şey anlatmak zorunda değilim," dedi Yasmin. kışlarındaki o direnç beni bile şaşırttı. "Müstakbel eşim her şeyi biliyor ve bu benim için yeterli." Elini yavaşça karnına koydu. "Sizi ilgilendiren kısım da burası. Çünkü burada küçük bir Valacan var."

Oda bir anda buz kesti.

Çılay, yerinde duramayarak, "Hala mı oluyorum?" diye bağırdı.

Yamaç ise kahkahayı bastı. "Bir Valacan'dan daha fena bir şey varsa da küçük Valacan'dır!"

Annem, tekrar bayılacakmış gibi elini alnına götürerek, "Evlendik, diyin de tam olsun, oğlum!" diye bağırdı.

Sırtımı geriye yaslayıp, babamın gözlerinin içine meydan okuyuşuna bakarak, "Buraya gelme nedenimiz de buydu," dedim. "Biz evleniyoruz."

"Ne dememizi bekliyorsun, oğlum?" dedi babam. "Sen zaten aile olmadan her şeyi yapmışsın!"

"İşlerin böyle gitmesini biz de istemezdik ancak daha da geç olmadan size söylemek istedik," dedim, sakinliğimi koruyarak.

"Bu, medyaya düşmemeli," dedi babam. "Ailemizin bir itibarı var ve cemiyet bunu kabul etmeyecektir. Bu olayla ilgili atılacak herhangi bir başlık bizi bitirir."

Masaya elimi sertçe vurduğumda tabaklar zangırdadı. "Hiçbir şey Yasmin'in ve çocuğumun varlığından daha değerli olamaz! Kimin ne konuşacağı inanın umurumda değil!"

Babamın gözlerindeki ateş harladı. "Soyadımızı lekeleyemezsin!"

Ailem geleneklere, kurallara ve o dışarıdaki sahte dünyaya göbekten bağlıydı. Cemiyet dedikleri şey aslında koca bir Arkana yapılanmasıydı ve herkes birbirinin açığını kollayan sırtlanlardan ibaretti.

"Benim bir kart sahibi olduğumu biliyorsunuz," dedim, soğuk bir tınıyla. "Cemiyet dediğiniz şeyin zaten en üstündeyim. Kimin, neyi kabul edip etmeyeceğine ben karar veririm!"

"İşte bu daha kötü, oğlum!" dedi babam. Öfkeden damarları şişmişti. "Kartına göre yaşamam gerekirken sen kartının tam tersini yaptın! O kart sana bir sorumluluk yüklemesi gerekirken bir skandalın peşinden gidiyorsun!"

"Nişanlımın yanında bağırıp durma, baba," dedim, sandalyemde doğrularak. "Buraya azar çekin diye gelmedim. Ailem olduğunuz için haber etmek istedim ve ettim. Yanımızda olsanız da olmasanız da biz evleneceğiz. Bu kapıdan çıktığım an, evli ve iki çocuk babası olacağım! Bunu o dar kafanıza sokun!"

"Oğlum," dedi annem. Sesi ağlamaklıydı ama hâlâ o *el âlem ne der* derindeydi. "Medyaya düşerse ne olacak? Hakkımızda bir sürü şey yazılıp çizilecek. Ailemizin de itibarını düşünmek zorundasın!"

Güldüm. Sert, alaycı bir kahkahaydı bu. Yasmin'e bakarak, "En fazla karımın ne kadar güzel bir gelin olduğu hakkında yazılır, o kadar," dedim. Sonuç olarak eski bir mankendi ve Yakutların gözdesiydi. "Onun dışında medya bana zaten alışkın."

Babam başını iki yana salladı. "Bu kadını ve o çocuğu bu eve öylece kabul etmemi bekleme, Sanaç. Sana bile kapımızı kapatalı çok oldu. Belki hatalarının farkındasındır diye ziyaretine karşı çıkmadım ancak görünen o ki daha çok hata yapmışsın!"

Geri adım atmadım. Ben seçimimi yapalı çok olmuştu. "Sen kabul etsen de etmesen de bu çocuk senin soyadını taşıyacak." Yasmin'in elinden tuttum. "Şimdi müsaadenizle, karımın daha fazla bu gergin havayı solumasını istemiyorum."

"Şu düşün..." dedi annem. "Her ne yapacaksanız kendi aranızda, gizlice yapın." Hâlâ o köhne itibarının derdindeydi.

"Gizlice mi?" dedi Yasmin. "Biz kötü bir şey yapmıyoruz. Hakkımda kötü konuşacaklar, biliyorum ama Yakut ailesiyle ilgili hiçbir zaman güzel

şeyler yazılmadı. Medyaya bakmayalı çok oldu. Size de tavsiyem, hayatınızı ona göre şekillendirmeyi bırakmanız. Her şey cemiyetten ibaret değil." Onun bu dik duruşu göğsümü kabartmıştı.

"Hay, yaşa be yengem," dedi Yamaç.

Babam, "Kes sesini, Yamaç!" diye gürledi.

Masadaki herkesin gözünün içine baka baka, "Hiçbir şey gizli olmayacak," dedim. "Ben yıllardır bu kadınla evlenmek istiyorum. Oysa da yapacağım. Madem bundan rahatsızsınız, bütün basını da o düğüne toplamazsam bana da Sanaç Valacan demesinler!" Yasmin'in elini daha sıkı tuttum. "Gidelim, sevgilim," dedim. "Ailem beni yine kaşıtırmadı."

Çılay, yaşlı gözlerle ayağa kalkarak, "Abi," dedi. "Abi, gitme."

Kaşlarımla ona oturmasını işaret ettim. Üzülmesini gerektirecek bir şey yoktu. Biz buna doğmuştuk. Hepimiz neyin, ne olduğunun farkında değdik. Aile kavramı Arkana için bir anlam ifade etmiyordu.

"Otur şuraya, Çılay!" dedi babam ancak Çılay babamı dinlemeyerek peşimizden geldi.

Evden çıkıp yürüdüğümüz sırada Çılay koluma yapıştı. "Abi," dedi. "Ben annemler gibi düşünmüyorum. Sizin için çok mutlu oldum."

Ona doğru dönerek yaşlarıyla ıslanan yüzünü kavradım. İnsanın bir kız kardeşi olmalıydı. "Biliyorum, fıstığım, gözlerinden belli zaten," dedim ve alnından öptüm. "Benim için onlarla aranı bozma. Düğüne gelmezsen de sorun değil. Ben sana hiç darılmam."

"Geleceğim," dedi Çılay, gülümsemeye çalışarak. Yasmin de ona sarıldı.

Yamaç, babama rağmen elimi sıkarak, "Ne fark eder, bilmiyorum ama sizin yanınızdayız, abi," dedi. Serseri falandı ama özü sağlamdı kardeşimin.

"Bak, işte şimdi adam olmuşsun," dediğimde dudaklarımda kuru bir tebessüm belirdi.

İkisine de sarılıp vedalaştım. Arkamda buz gibi bir masa ve öfkeden köpüren bir aile bıraktım ama yanımda hayatımı taşıyordum. Arabaya bindiğimizde ikimiz de derin bir nefes alıp verdik.

"Keşke her şey daha farklı olabilseydi," dedi Yasmin, bakışlarını arabanın camından dışarıya diktiğinde.

Vitesi geriye takıp, o lanetli köşkün bahçesinden hızla çıkarken, "Değiştiremeyeceğimiz şeyler için kendimizi kahretmemize gerek yok," dedim. "Bazı topraklar sadece diken büyütür, Yasmin. Biz ailemizin topraklarını terk edeli çok oldu."

Gaza yüklendiğimde motorun gürültüsü zihnimdeki düşüncelerin sesini bastırdı. Yasmin'in camdan dışarıyı seyretmeye devam ederken ellerini kucagında birleştirdiğini gördüm. O evdeki soğukluk, hamileliğinin o taze heyecanına gölge düşürsün istemiyordum. Elimi uzatıp karnını yavaşça okşadım.

"Sen kendinden haber ver," dedim, sertliği azalan sesimle. "Hiçbir şey aşermiyor musun? Bak, sabahtan beri bir şey yemedin."

"Sanaç, daha sabah sordun!" diye güldü. O hüznü havası nihayet dağılmaya başlıyordu.

"Kızım, o sabahtı," dedim, dünyanın en ciddi meselesini tartışıyoruz gibi. "Bak, canın ekşi bir şeyler çekiyorsa erkek olurmuş. Tatlı çekerse de kız. Bir şeyler aşer de bebeğimizin cinsiyetini öğrenelim."

"Doktor yakında öğrenebileceğimi söyledi ancak düğünden sonra öğrenmek istiyorum," dedi Yasmin, o âşık olduğum dudaklarını bükerek. Henüz şişkin bile olmayan karnını okşadı. "Henüz çok yeni ve bütün sürecin keyfini çıkartmak istiyorum. Ve gerçekten canım bir şey istemiyor."

"Seni güzel bir yere kahvaltıya götüreceğim," dedim. "O sofrada bir şey yemedin zaten. Hiçbir şey aşermediğine eminsen..."

"Aslında bir şey aşeriyorum."

Hızla ona döndüğümde kaşlarımı kaldırdım. "Ne?" dedim. "Ne aşeriyormuş benim Sarışın'ım? Söyle, hemen uçup alayım."

"Seni, Valacan." Arsız bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Seni."

Yüzümde engelleyemediğim bir sırıtma oluştu. "Al bakayım bir benden," dedim, omzumu ona doğru uzatarak. "Al, çocuğuma helali olsun. Kan çekiyor, demek ki babası gibi iştahlı olacak."

Uzanıp yanağımı öptü.

"Aptal Valacan."

"Güzel Sarışın."

Dünyanın en iyi babası ve kocası olmazsam bana da yazıklar olsun. Her şeye ve herkese inat, bütün gelenekleri, o katı Arkana düzenini boz bir Aziz olacaktım. Bizim hikâyemiz kartların yazdığı gibi değil, biz istediğimiz gibi ilerleyecekti. Avuçlarımın arasındaki o küçük can, benim en büyük yarışım, en kusursuz zaferimdi.

Valacanlar için yeni bir devir başlıyordu.

Ne diyelim o hâlde? Yarış başlasın. Bu maraton sonsuz olsun.

HİSAR ALATAV

Telefonumun tanıdık melodisi bahçedeki huzuru böldüğünde, el randa Sanaç'ın adını görmemle içimi tuhaf bir kıpırtı kapladı. Çağrıyı bekletmeden yanıtladım.

"Sanaç?"

"His..." dedi. "Evde misin?"

Görmeyeceğini bilsem de alışkanlıkla gözlerimi devirdim. "Başka ne rede olabilirim?" dedim, sitem edercesine.

"Yağız ne yapıyor?"

Bakışlarımı bahçenin ortasındaki masmavi havuza çevirdim. "Kocamla birlikte yüzüyor." Bu cümleyi kurarken sesimdeki huzura ben bile şaşırmıştım. İkisinin o anki hâli gerçekten iç ısıtıcıydı. Yağız.

minik kollarını hızla çırparak Bronz'dan kaçmaya çalışıyor ancak Bronz, o devasa gövdesiyle sadece iki kulaçta onu yakalayıp havaya kaldırıyordu.

Dikişlerim henüz taze olduğu için suya girmem yasaktı. Bronz, benim de canım çeker diye aslında girmek istememişti ama bizim küçük ördek dudak büzüp, ona mahzun mahzun bakınca, o sert adamın tüm yelkenleri suya inmişti. Titan ve Vita bile bu anın tadını çıkarıyor, azıcık kendini gösteren güneşin altında havuz kenarında keyifle kurulanıyorlardı.

"İyi, uzaklaşsana onlardan," dedi Sanaç. Sesi bir anda o kadar gizemli bir tona büründü ki kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Bir şeylerin döndüğünü anlamıştım. Oturduğum şezlongdan ağır hareketlerle kalktım ve Bronz'un keskin bakışlarını üzerime çekmemeye çalışarak bahçenin daha kuytu, ağaçlık kısmına doğru yürümeye başladım.

"Uzaklaştım," dedim. "Ne oldu, Sanaç?"

"Seni oradan kurtarabilirim," dedi Sanaç, aniden.

Kaşlarım havalandı. "Bana yardım mı edeceksin?"

"Sana benden başka kimse yardım edemez," dedi, o kendinden emin tavrıyla.

"Bak sen," dedim, alayla. "Kaçış planımız nedir?"

Ancak havuzu kontrol etmek için tam arkama döndüğüm sırada, Bronz'u vücudundan akan sularla, o heybetli ve ıslak görüntüsüyle tam karşımda buldum. Kalbim ağzıma geldi ama bozuntuya vermemem gerekiyordu. Yüzüme ani bir öfke yerleştirdim.

"İnan, ilgilenmiyorum," dedim, telefona doğru bağırarak. "Lütfen ahlaksız tekliflerde bulunma! Ben evli, mutlu, çocuklu bir kadını ve kocama çok sadığım!"

Sanaç, hattın diğer ucunda her şeyden habersiz bir şekilde, "Kızım, saçma saçma konuşma, duyan da gerçekten ahlaksız bir teklif ediyorum sanacak!" dedi.

Bronz, elinden telefonu tek bir hamlede alıp kulağına götürdü. Kadının sesini duyunca bakışları sertleşti. "Sanaç?" dedi, buz gibi bir sesle.

Bakışları telefonla benim aramda gidip geliyordu. Yalan söylemi, daha doğrusu durumu kurtarmaya çalıştığımı anlaması saniye sürmemişti.

"Ben de niye bir anda yalan makinesine bağladığımı diyorum," dedi Sanaç, telefonun hoparlöründen gelen sesiyle. "Yağız'ı da alın, gönderdik konuma gelin."

"Sebep?" dedi Bronz, teninden akan sularla.

"Çiçeğimin biraz morali bozuk. Onun moralini yükseltmem istiyorum."

Bronz'un kaşları çatıldı. "Oradan eğlence merkezi gibi mi duruyoruz?"

"Ya, şu telefonu çaldırdığım güne lanet olsun!" diye kükredi Sanaç. "Ulan, kırk yılın başı bir şey istedim. İtten beter ettiniz!"

"Ne olduğunu söyle," dedim, Bronz'un elindeki telefona doğru sesimi yükselterek. "Ona göre gelelim. Belki cephaneyle gelmemiz gerekiyordu. Durum o kadar mı vahim?"

"Düğünü hızlandırdım," dedi Sanaç, kararlı bir tınıyla. "Hemen evleneceğiz. Verda sizden daha az yordu, o yola çıktı bile, birazdan burada olur. O yüzden bütün gün, gelin ve damat için gerekli ne varsa her şeyi alalım diyorum. Kızınızı kaldırıp gelebilerseniz tabii."

"Hemen geliyoruz!" dedim, heyecanla yerimde zıplayarak. Bir düğün hele ki Sanaç ve Yasmin'in düğünü... Bu karanlık günlerin içinde ihtiyacımız olan tek şeydi.

"Kapat Sanaç," dedi Bronz. Bakışları hâlâ mesafeli, hâlâ sorgulayıcıydı.

"Sen sağdıç, ben nedime olacağım," dedim, neşeyle. Bronz ise sanki bir düğüne değil de savaşa gidiyormuşuz gibi sinirli bakıyordu. Elim yavaşça ıslak, pürüzlü yanağına götürdüm. Parmaklarımın ucundan süzülen su damlaları boynuna akarken gülümsedim. "Umarım bütün gün surat asmaya devam etmezsin, muzhenyok."

Telefonu avucunun arasında sıkı. "Gözüm üzerinde olacak, Hisar."

"Gözün, dostunun üzerinde olsun," dedim, ciddileşerek. "Bir şey olmuş belli ki ve o yüzden hızlandırmak zorunda kalmışlar. Belki de ailesiyle olan yüzleşme beklediğimizden daha sert geçti."

"Her ne olduysa öğrenirim."

"Öğrenirsin ancak bir sağdıncın neler yapması gerektiğini biliyor musun Bronz?"

Şaşkınlıkla karışık bir ifadeyle bana baktı. "İlk defa bir düğüne katılacağım," dedi, düz bir sesle. Onun dünyasında düğünler, kutlamalar ve neşeli kalabalıklar hiçbir zaman yer bulmamıştı.

"Aslında daha önce bir nikâhta bulunmuştun," dedim, imalı bir şekilde gülümseyerek. "Fakat orada farklı bir konumdaydın." Kaşlarını çatı. "Şimdi, arkadaşının bütün stresini üstlenecek ve onun için işleri kolaylaştıracaksın. Mesela o asık suratını biraz yumuşatarak başlayabilirsin."

"Ne yapmam gerekiyor?" Sesindeki o hafif çaresizlik beni daha çok gülümsetti. Silah kullanmayı, strateji kurmayı ya da bir orduyu yönetmeyi biliyordu ama bir düğün organizasyonu... Bu onun için bilinmeyen bir denklemdi.

"Düğün yeri ayarlamalısın," dedim, üzerindeki su damlalarını umursamadan ona bir adım daha yaklaştım. "Davetlileri Sanaç ve Yasmin halleder fakat bir organizasyon şirketi tutmalısın. Sanaç takım elbise alırken yanında olmalısın. Bir de bekârlığa veda partisi hazırlamalısın."

"Bekârlığa veda mı?" Kaşlarını öyle bir çatı ki sanki ona dünyanın en saçma teklifini yapmışım gibi baktı.

"Düğün öncesi küçük bir eğlence işte," dedim, omuz silkerek.

"Bu zorunlu mu?"

"Bu olmazsa olmaz," dedim, ciddiyetle. "Özellikle Sanaç gibi biri için bunu kesinlikle yapmalısın. O adamın ruhunda hız ve eğlence var, onu sessiz sedasız evlendiremezsin!"

Bronz bir süre düşünürken zihninde güvenli bölge taraması yapıyor gibiydi. "Bununla Serdal ve Viran ilgilenebilir," dedi, kestirip atarak. "Ben diğer işlerle, güvenlikle ve mekânla ilgilensem iyi olacak."

Tabii ki eğlence kısmını başkasına devredip o ağırbaşlı, korumacı kimliğini bırakmayacaktı. Islak elini tutup, sıkarak, "Onun için bu süreç kolaylaştırmalısın, Bronz," dedim. "Verda'yla biz de Yasmin için aynı işi yapacağız."

Bronz, havuzun kenarında Titan'la oynayan Yağız'ı izlerken bakışları yumuşadı. "Tamam," dedi, derin bir nefes alarak. "Eğer Sanaç o eğlence de saçmalamayacağına söz verirse bir şeyler ayarlatırım."

"Sanaç ve söz vermek mi?" dedim, alayla. "Buna sen bile inanmıyorsundur. Hadi, hazırlanmamız lazım. Yasmin'in gelinliğini seçerken yüzündeki gülümsemeyi görmek için sabırsızlanıyorum! Çiçeğim, dünyanın en güzel gelini olmalı!"

Yağız'ı havuzdan çıkardığımızda evde tatlı bir telaş hâkimdi. Bronz, önce küçük ördeği banyo yaptırmış, daha sonra benim dikeylerimi koruyarak yıkanmamı sağlamış, en sonunda da kendisi duş almıştı. Tek tek, büyük bir titizlikle ikimizle de ilgilenmesi, her seferinde yeniden hayran olmama neden oluyordu.

Saçlarımı kuruturken o kadar ilgiliydi ki bana ait olmayan saçlara bile sanki kendi saçlarıymış gibi özenle davranıyordu. Kendi saçlarımdan tek bir upuzun olduğu günü hayal ettiğimde onun ne kadar mutlu olacağını biliyordum. Tabii onunki suratsız bir mutluluktu. Sadece benim anlayabileceğim rüdüdü. Bu saç mevzusu onda hatta bende bile büyük bir değişim yaratmıştı. Artık sadece hayatta kalmıyorduk, birbirimizin içinde yeniden var oluyorduk.

Kıyafetlerimi çıplak tenime geçirmeden hemen önce Bronz arkamdan yaklaştı. Ellerindeki o soğuk taşlar tenime değdiğinde irkildim ama amber taşları boynumda yerini aldığı anda içime koca bir sıcaklık yayıldı. Kokusu burnuma doldu. Yoğun, keskin ve insanı evinde hissettiren eşsiz bir kokuydu.

Dudaklarını boynuma, tam nabzımın attığı yere bastırdı ve geri çekildi. "Bunu bir daha hiçbir nedenden dolayı çıkarmamı istemiyorum," dedi.

"Asla," dedim, mühür gibi akan sesimle. Parmaklarımı taşların üzerinde gezdirdim.

"Kıyafetlerini giymeden önce pansumanlarını yenileyelim," dedi, gözleri dikişlerimin olduğu yere kayarken. Başımı usulca salladım. Üzerimdeki bornozu çıkardım ve onun karşısında yarı çıplak kaldım.

Sanaç'ın teklifine ve dışarı çıkma isteğime bu kadar çabuk boyun eğmesine şaşırarak, "Beni hapis tutarsın sanmıştım," dedim.

Bakışları vücudumdaki izlerde değil, doğrudan gözlerimin içindeydi. "Bugün gözlerin çok farklı bakıyor," dedi, derin bir ifadeyle.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Yaşamak istiyor gibi."

Boğazım düğümlendi. "Yaşamak istiyorum," dedim. "Ancak seninle."

Bakışlarını benden kaçırdı. O buz gibi duvar bir kez daha aramıza örüldü. Bana bu şekilde ceza vermemeliydi. Ben ona ne yaptıysam o da aynısını bana yapıyordu. Bakışlarını kaçırmaması, o sessizliği bir silah gibi kullanması canımı hiç olmadığı kadar acıtıyordu. Aramızdaki o görünmez gerilimde, elleri tenime değerek pansumanımı yaptı. Her dokunuşu bir şifa, her bakışını kaçırışı bir yaraydı.

Tamamen geri çekildiğinde, bakışlarını benden kaçırmaya devam ederek, "Yağız'ın üstünü giydireyim," dedi. Sesi, az önce boynumda hissettiğim o sıcak nefesin aksine dümdüz ve ruhsuzdu.

Kapı kapandığında odada tek başıma, öylece kalakaldım. Bir süre hareket dahi edemedim. Odanın içindeki sessizlik, az önce pansuman yaparkenki o gergin temasın ağırlığını daha da belirginleştirdi.

Derin bir nefes alırken ciğerlerime dolan hava bile canımı yaktı. Bronz haklı değil miydi? Hem de nasıl haklıydı! O bana ne zaman gelecekten, birlikte hareket etmekten, sadece yaşamaktan bahsetse o konuyu ellerimle

iten, onu geçiştiren hep ben olmuştum. Ölümü bir gölge gibi sırtımda taşıırken onun uzattığı o taze hayat dalına tutunmaktan kaçmıştım.

O ise pes etmemişti. Beni yaşatmıştı. Benim rızam olmasa da o şıplamı vücutumdan söküp, atarak beni ölümün kıyısından kurtarmıştı.

Onsuz bir dünya artık sadece bir kâbustu benim için. Üstelik sabah gördüğüm o kanlı rüya, içimde bir yerlerde uyuyan bir canavarı tetiklemişti. Geri dönülemez, karanlık ve çok güçlü bir şeyi...

Bronz, ne zannediordu? Onu korumak için kendimi bile feda eden onun ölümüne öylece göz yumacağımı mı? Beni hiç tanımamıştım. İsteddiğimde dünyanın en iyisi olabildiğim gibi sevdiklerim söz konusu olduğunda en kötüsü olmayı da bilirdim.

Gözlerimi aynadaki yansıma diktim. Amber kolyeyi parmaklarımın arasında sıktım. Herhangi bir güç inşa etmeye çalıştığımız bu huzursuz dokunmaya kalkarsa karşılarında boynu bükük bir kurban değil, sevdiğim adam için dünyayı yakmaya hazır bir Hisar bulacaklardı.

Giyinmek için dolaba yöneldiğimde, yüzümdeki ifade silinmişti. Artık sadece yaşamayı istemiyordum. Yaşatmak ve korumak için gerekirse can alacak kadar bilenmişim.

Üstümü giyinip hazır olduktan sonra merdivenlerden indim. Adımlarım her zamankinden daha kararlı, kolyenin tenimdeki ağırlığı ise daha anlamlıydı. Merdivenlerin sonunda beni bekleyen o iki yakışıklıyı gördüğümde kalbimin teklemesine engel olamadım.

Bronz, her zamanki o karanlık asaletini taşıyan takım elbisesinin içinde bir heykel kadar kusursuz duruyordu. Yağız ise... Onu ilk defa böyle görüyordum. Hep o hayvan figürlü, yumuşak pamuklu kıyafetlerine alıştığım küçük adam, şimdi kumaş pantolonu ve süveteriyle âdeta küçük bir beyefendiye dönüşmüştü.

"Yağış?" dedim, şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Teyze!" dedi, omuzlarını dikleştirip, bana bakarken.

Yanlarına ulaştığımnda, "Sen gittikçe yakışıklı olmaya mı başladın yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordum.

Gururla, "Bronz giydirdi!" dedi. Bronz'un ellerini onun omuzlarına koyuşunda, sadece bir koruma değil, gizli bir sahipleniş vardı.

Eğilip ona sıkıca sarıldım ve o mis kokulu yanağından öptüm. Kulağına, "Bronz'u artık seviyor musun?" diye fısıldadım.

"Seviyorum," dedi, çekinmeden. "Ama seni daha çok seviyorum."

Bu dürüstlüğü karşısında gülümsemeden edemedim. Doğrulmadan önce sesimi iyice alçalttım. "Bugün erkek erkeğe takılacaksınız. Onlar ne konuşursa sonra gelip bana anlat, tamam mı?"

"Bütün her şeyi mi?" diye sordu, kocaman olmuş gözleriyle.

"Her şeyi," dedim, göz kırparak. Küçük casusum hazırды. Yanağımdan kocaman öptü ve bu gizli anlaşmamızı mühürledi.

Doğrulduğumda Bronz'un bakışlarını üzerimde hissettim. Bizi izlerken yüzünde asılı kalan o ruhaf, tanımlanamayan ifadeyi yakaladım. Az önceki mesafeli tavrı hâlâ oradaydı ama gözlerindeki o hapis tutulmuş yoğun duygu, hiçbir yere gitmemişti.

"Casus yetiştirmekte üstüne yok," dedi Bronz.

"Seni ancak böyle alt edebilirim," dedim, bakışlarımı ondan kaçırmadan. "Hazırsanız gidelim mi? Sanaç ve Yasmin'i daha fazla bekletmeyelim."

"Gideceğiz ancak bir bela istemiyorum, Hisar." Sesi uyarıcı ama bir o kadar da bıkkın bir tondaydı.

"Ben artık uslu bir kıyım," dedim, masum bir şekilde. Parmak uçlarımda yükselip onun o sert, tıraşlı yanağına hızlı bir öpücük bıraktım. Teninden yayılan o taze duş ve kehribar kokusu bir an başımı döndürür gibi oldu. Onun bu sert fakat insanı çarpan kokusuna âşıktım.

"Göreceğiz," dedi Bronz. İnanmış gibi durmuyordu ama bakışlarındaki o katı buz tabakasının hafifçe çatladığını gördüm.

Tam o sırada araya küçük bir ses girdi. "Ben yaramazlık yapabilir miyim?" Meraklı gözleri ikimizin arasında gezdi. Süveterinin içinde o kadar ciddi duruyordu ki sorduğu soruyla görüntüsü tam bir zıtlık oluşturmuştu.

Bronz, bakışlarını ciddiyetle küçük adama çevirdi. Ona hayatın en altın kuralını öğretilmesinin, "Beyefendiler yaramazlık yapmaz," dedi.

Yağız, derin bir nefes alıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Sahte bir ifadeyle baktım. "Gördün mü? Çocuğu şimdiden hayatıma soğuttun!"

"Yürü, Hisar," dedi Bronz. Sesindeki o emir kipi artık bana sadece birer sevgi sözcüğü gibi geliyordu.

"Buzdolabı!" diye arkasından bağırdım ama o çoktan Yağız'ı arabasına bindirmişti bile.

Yasmin'in denediği her gelinlikte nasıl ağlayabildiğimizi gerçekten bilmiyordum ama Verda'yla gözlerimiz kıpkırmızı olmuştu. Üstelik gelinlik seçmek dünyanın en zor işiydi. Yasmin ne giyse bir kuğu gibi görünüyordu her model üzerinde ayrı bir asalet kazanıyordu.

"Akşam bir partiyi hak ettiğimizi düşünüyorum!" dedim, elimdeki paketle göz altlarımı kurularken.

"Yapmam gereken ritüellerim var," dedi Verda.

Yasmin, elini karnına götürüp, nazıkçe okşayarak, "Beni de biliyorsun," dedi. "Midem bulandığı için çok az şey yiyebiliyorum ve kesin gitmediğimiz mekânda da her yere kusacağım. Alkol alamayacağımı söyleyebilirim bile. Pek parti kadını modunda değilim yani."

Kız kıza bir parti planlıyordum ama ekibe bakınca gülmek elden değildi. Birimiz hamile, birimiz cezalı ve kocasının radarında, birimiz ise ruhsal olarak başka âlemlerdeydi.

"İkinize de uygun bir hâle getiririm," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Siz bana güvenin. Uzun zaman sonra ilk kez gerçekten bir eğlence yapacağız. Bunu kaçıramayız!"

Yasmin'in morali gerçekten çok bozuktur. Verda ise Safadan sonra sanki neşesini bir kutuya kilitleyip denize atmış gibiydi. Benim de içimde

kopan fırtınalar, Bronz'la aramızdaki o sessiz savaş ve yaklaşan tehlikeler varken pek havamda olduğum söylenemezdi. Ancak birimizin bu ekibin moralini yükseltmesi, bu çökmüş enerjiyi ayağa kaldırması gerekiyordu.

"Hadi," dedim, son bir gelinliği işaret ederek. "Bunu da dene, daha sonra bu akşamın planını ben devralıyorum. Erkekler bekârlığa veda yapacaksa biz de yeni hayata merhaba partisi yapacağız!"

BRONZ

Beş erkek, henüz günün anlam ve önemini pek kavrayamamış gibi birbirimize bakıyorduk. Bir krizin ortasındaydık.

Viran, neden burada olduğunu sorgulayan o delici bakışlarını duvarda gezdiriyordu. Sanaç, üzerinden atamadığı o devasa stresle her şeye ve herkese sinirlenmek için bahane arıyordu. Serdal, sabırla Sanaç'ı sakinleştirmeye çalışsa da taze damadın gerginliği hepimizi etkiliyordu. Köşede ise Yağız, tüm bu gerilimden bağımsız bir şekilde küçük arabasını parke üzerinde sürerek kendi dünyasında yaşıyordu.

Ben ise kollarımı göğsümde bağlamış, bu gergin tabloyu izlerken bugün için kesinlikle doğru adam olmadığımı düşünüyordum. Benim dünyamda strateji vardı, koruma vardı, gerekirse savaş vardı ama bir bekârlığa veda organizasyonu, bende karşılığı olmayan bir terimdi.

Ancak Hisar, bu özel günün altından kalkabileceğimi hatta bu işin benim için bir görev olduğunu düşünüyordu. Onun o sarsılmaz inancı, şu an beni bu koltukta tutan tek şeydi.

Sanaç, aynanın karşısında kendi yansımasıyla kavga ediyordu. "Lacivert de yakışmadı, ne giyeceğim, abiciğim?" diyerek boynundaki kravatı, sanki bir ilmekmiş gibi hışımla çıkartmaya çalıştı.

"Sanaç," dedim, sabrımın son kırıntılarına tutunarak. "Neyini beğenmedin? Her zaman giydiğin renkler, her zamanki kesimler işte."

"Yasmin çok güzel olacak." Gözlerinde ilk kez bu kadar neşe ve hayranlık karışımı gördüm. "Karımın yanına yakışmalıyım. İnce gibi dururken ben yanında sıradan kalamam."

"Yakışıklı bir adamsın," dedim. Omuzlarını sıkıca tutarak bakmaya zorladım. "Derin bir nefes al ve önce renkte değişim karar kılalım."

Viran, elindeki bardağı havaya kaldırıp sırtıttı. "Şu robot giysiyi tekrar giysene," dedi, dalga geçerek. "Hani omuzları vardı olduğundan üç kat daha geniş gösteren..."

"Viran," dedi Sanaç, dişlerinin arasından. "Uğraşma benim için. Senin yaşın kadar takım elbise denedim ve şu an hiçbirinden zevk almıyorum değilim!"

Sanaç'ın bu hâli aslında kıyafetle ilgili değildi. Sırtına bir ağırlık fazla yük almıştı. O yüklerin ağırlığı sabrını zorluyordu.

"Viran," dedim, sertçe. "Ona destek olmamız gereken nokta. Olmayacaksan o çeneni kapa." Tekrar Sanaç'a döndüm. "Yasmin üzerine ne giydiğine bakmayacak. O sadece senin gözlerinin içine bakacak. Ama madem içine sinmiyor, o özel dikim siyah smokine dönüş. Klasik olan her zaman kazanır."

"İlk denediğin çok yakışmıştı," dedi Serdal, sakın kalmaya çalışarak. "Ama onun da rengini beğenmedin. O modelde istediğin renkte dikişimiz memiz daha iyi olacak."

"Klasik giymek istemiyorum," dedi Sanaç, huysuzca. Tam o sırada telefonu titredi. Gelen mesajı okudu ve yüzündeki ifade bir felaket haberi almış gibi tekrar dağıldı. Çok geçmeden haykırdı. "Al işte! Çiçeğim için bir tan gelinliğini almış, ben daha bir kravat bile seçemedim!"

Viran, bacak bacak üstüne atıp, keyifle arkasına yaslanarak, "Yasmin sağdı mı olsaydık?" dedi. "Onların işi daha erken birmiş. Kadınlar bizimden daha hızlı, bu işte bir terslik var."

"Sen daha bana sağdıç olamadın!" dedi Sanaç, Viran'a doğru dönerek. "Sabahtan beri oturup oradan bana laf yetiştiriyorsun. Çok"

meraklıysan git, müstakbel karımın nedimesi ol, eminim elinde çiçek tutmak sana çok yakışır!"

Serdal ikisinin atışmasına gülmek için zor duruyordu. Ona susmasını işaret ettim. Sanaç patlamaya hazır bir bombaydı ve Viran buraya zorla geldiği için rahatsız etmeye odaklanmıştı.

"Burası daha eğlenceli," dedi Viran, umursamazca. Bakışları kısa bir anlığına Yağız'ı buldu. "Öyle değil mi velet?"

Yağız, oturduğu köşeden kafasını kaldırdı. "Sanaç'la uğraşma!" dedi ve elindeki küçük arabayı Viran'a doğru fırlattı. Araba Viran'ın ayakkabısına çarpıp, sekerken, Yağız hızla kalkıp Sanaç'ın dizlerine sarıldı. "Acıktım ben. Ne zaman gideceğiz?"

"Ben de acıktım," dedi Sanaç, onun saçlarını şefkatle karıştırıp. "Ama daha işimiz bitmedi. Bu gidişle çıplak evleneceğim."

"Çıplak Sanaç!" diyerek güldü Yağız.

İstemsizce hepimizin zihninde aynı görüntünün oluştuğunu, yüzümüzdeki ifadeden anladım.

Düşüncelerimi hızla kovduğumda onun bu bitmek bilmeyen kararsızlığına artık son noktayı koymam gerekiyordu. Mağazadaki hazır takımların hiçbirisi onun zihnindeki o mükemmel adam imajına uymuyordu.

"Sen belli ki buradaki hiçbir şeyi beğenmeyeceksin," dedim, saatime bakarak. "Hazır olanlar seni tatmin etmiyor. Özel takım dikertmek şart oldu. Yağız ve senin için birbirini tamamlayan özel üretim parçalara bakalıyız. Şimdi o kravatı bırak ve doğruca atölyeye geçelim."

Sanaç, Yağız'ın acıkmış hâlini görünce biraz yumuşadı. "Tamam," dedi, derin bir nefes alarak. "Ama önce bu çocuğu ve beni doyurmalıyız. Açken ne karar verebilirim ne de kumaş beğenebilirim. Şekerim düştüğü için güzel olsa da beğenesim gelmiyor."

"Gidelim," dedim, kısa ve net bir şekilde. Toparlandık ve mağazadan çıktık.

Kısa süre sonra bölgenin en lüks ve güvenli restoranlarında geçtik. Burası, gürültüden uzak bir yerdi. Masaya oturduğumuzda telefonuna gömülmüştü. Yasmin'e ne kadar yakışıklı olacağına dı sajl ar atıyordu. Yağız ise dünyayı unutmuş, önüne gelen köfteleri bir iştahla mideye indiriyordu.

"Sen bir şey yemiyor musun Bronz?" diye sordu Serdal.

"Şimdi canım istemiyor," dedim, arkama yaslanırken. "Siz yiye sadece bir şeyler içeceğim."

Viran da benim gibi içecek dışında hiçbir şey sipariş etmemişti. Ceb ki sigara paketine uzandım. "Viran," diye seslendim. "Gel, hava alalım ran, sanki bu teklifi bekliyormuş gibi hemen ayağa kalktı. Restoranın dış ki geniş terasa çıktık. Hava serindi ama zihnimi berraklaştırmaya yetmiy

Sigaramı yaktım ve dumanı ağır ağır dışarı bıraktım. Viran da he yanımda kendi sigarasını ateşlemiş, boş bakışlarla bahçenin ilerisin oropark girişine bakıyordu.

Aniden elindeki sigara daha ilk nefesinde parmaklarının arasında nup kaldı. Vücudunun kaskatı kesildiğini, bir anda buzdan bir heyk dönüşüğünü hissettim. Bakışları tek bir noktaya kilitlenmişti.

"Viran?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Ne oluyor?"

"O..." dedi Viran, donuk bir hâlde.

"Okim?" diye üsteledim, bakışlarımı onun kilitlendiği yöne çevirirken

"Viyan," dedi. Sesi o kadar kısık, o kadar derinden gelmişti ki duyma için ona yaklaşmak zorunda kaldım.

Viyan mı? Zihnimdeki tozlu rafları karıştırdım ama bu isim bende bi karşılık bulmadı. Bakışlarımı tekrar o yöne çevirdim. Restoran girişinde, ışığın tam altında duran bir kadın vardı. Oldukça farklı, insanın hafızası na bir mühür gibi kazınacak bir görüntüsü vardı. Saçlarının yarısı kar gibi bembeyaz, geri kalanı ise simsiyahtı.

"Sikeyim," dedi Viran, avuçlarıyla yüzünü kapatıp, sertçe ovarak. "Beynimin bana oynadığı bir oyun bu. Lanet olsun. Orada kimse yok Kimse yok." Gözlerini sıkıca kapadı.

Hayır, orada biri vardı.

Ve Viran'ın bu sarsıntısı normal değildi.

Bakışlarım, Viran'ın her zaman hafifçe açık bıraktığı gömlek yakasından sızan o dövmesine kaydı. Tam boynunun ortasına, cildine kazınmış o ilk portreye... Viran'ın vücudu bir mezarlıktı, öldürdüğü ya da ölü olarak kabul ettiği kişilerin portrelerini taşırdı.

Boynundaki o ilk dövme, şu an karşımızda duran, saçlarının yarısı beyaz olan kadının birebir kopyasıydı.

Eğer o dövme ölü birine aitse şu an karşımızda duran şey bir hayaletti. Ve Viran, bir hayaletle yüzleşmeye hiç hazır değildi.

“Viran,” dedim, sesimi iyice alçaltarak. “Neler oluyor? Kendine gel.”

“O illeti bıraktığımdan beri zihnim benimle oyun oynuyor,” dedi, bir mum alevi gibi titreyen sesiyle. “KALE'nin yapmaya çalıştığı şey buydu. Kimliğimi, kim olduğumu, zihnimdeki canavarı bana unutturmak, istedikleri gibi Kül Asker olmamdı.”

“Viyan kim?” dedim, doğrudan. Yağız'la ilk tanıştığı anı hatırladım. R harfini tam söyleyemediği için ona *Viyan*, demişti ve bu Viran'ı âdeta delirtmişti. O an anlam verememiştim ama şimdi taşlar yerine oturuyordu. “O kadın mı?”

“Adı bu değil,” dedi, gözlerini o beyaz saçlı çehreden ayırmadan. “Viyan onunla benim aramdaki bir isimdi. Sadece bizim bildiğimiz bir şey.” Başını iki yana salladı. “Ben onu öldürdüm, Bronz. Viyan benim için ölüm demek. Bizzat kendi ellerimle kazdığım bir mezar demek!”

“Sen onu öldürmedin,” dedim, hüküm verircesine. “Bana geçmişte neler olduğunu anlatmıştın. O kaçış sırasında onu kurtaramadığın için kendini suçluyorsun ama bu senin suçun değildi. Sen sadece bir çocuktun.”

Çocuktu ve her çocuk gibi o da Arkana'nın kurbanı olmuştu.

“Onu kurtarabilirdim!” diye haykırdı ama boğuklaşan sesi restoranın terasında yankılanmadan kayboldu. “Kollarımda can verdi diyorum sana!”

Ben ondan sonra kimseyi kurtarmamaya yemin ettim! Sadece öldürme-
ant içtim! Eğer o oradaysa... Ben bunca yıl kimi boynumda taşıdım?"

Bakışlarım tekrar o kadına kaydı. Saçlarına ak düşmüştü. Viran'ın bo-
nundaki o portrenin kanlı canlı hâliydi bu. Eğer kollarında ölen kadın ge-
çekten oradaysa Viran'ın bugüne kadar kurduğu tüm o karanlık dünya-
tuttuğu her saniye, uğruna aldığı her can koca bir yalandan ibaretti.

Viran'ın gözlerindeki o parçalanmışlığı gördüm. Bu yük, onun ya-
taşıyabileceği bir şey değildi. Onu bu gerçekle burada, bir restoranın tera-
sında yüzleştiremezdim. Zihnini toparlamasına izin vermem gerekiyordu.

"Orada kimse yok," dedim, sesimi en ikna edici ve sakın tona çekerek.
Ona duymaya ihtiyacı olan şeyi, o sığınacağı yalanı verdim. "Tedavinde bi-
taz halüsinasyonların olabileceğini biliyorsun. Beynin sana oyun oynuyor."

Viran derin, sarsıntılı bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve şaka-
larını ovdu. "Biliyorum," dedi, bitkin bir öfkeyle doluyken. "Her gece bir
hayaletle uğraşmaktan bıktım zaten! Gündüzlerime musallat olmasın."

Ona destek olmak için omzunu bir kez daha sıktım ama gözlerim hâlâ
o kadının üzerindeydi. O kadın oradaydı. Hayal değildi. Fiziksel bir ge-
çeklik olarak restoranın girişinde duruyordu. Ama Viran bu hâldeyken
üzerine gitmesine izin veremezdim. Eğer o bir ajansa ya da Viran'ı mani-
püle etmek için oraya gönderildiyse önce benim süzgecimden geçmeliydi.

Viran'ın kimliği ortaya çıkmıştı ve Raven Romanov artık bütün dü-
yanın hedefindeydi.

"İçeri geçelim," dedim, sigaramı söndürerek. "Diğerlerinin yanında
böyle görünme. Toparlan."

Viran ceketini düzelttiğinde o yıkılmış adamı saniyeler içinde zihni-
nin en karanlık köşesine itti ve maskesini taktı. İçeri girdiğimizde San-
hâlâ telefonla uğraşıyordu, Yağız ise yemeğini bitirmek üzereydi.

O beyaz saçlı kadın, yanında uzun boylu bir adamla birlikte restoran-
dan çıkıyordu. O adamı tanıyordum. Küçük Arkana'dan Kılıç grubuna
mensuptu. O kadın da onun kızı olmalıydı.

Viran'a çaktırmadan baktım. Gözlerini kaçırmış, masadaki bir noktaya odaklanmıştı. Onun halüsinasyon dediği şey, aslında geçmişinin en kanlı gerçeğiyle yeniden canlanmasıydı.

"Yemeğinizi yediyseniz kalkalım," dedim, buz gibi bir sesle.

Sanaç şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Ne oldu, abiciğim? Daha tatlımızı yemedik!"

Yağız da iri gözleriyle baktığında arkama geri yaslandım. "Bir an önce yiyin de gidelim. Atölye bizi bekliyor."

Viran'ın bakışları bir anlığına benimkilerle çakıştı. Anlamıştı. Benim de gördüğümü, bunun bir akıl oyunu olmadığını ve o kapıdan çıkanın sadece bir hayalet değil, bir savaş ilanı olduğunu fark etmişti. Viran'ın boynunda taşıdığı o mezar, aslında hiç kazılmamıştı.

Raven Romanov'u şimdi kim durduracaktı?

"Ya, ben sizin bana yapacağınız bekârlığa vedaıy sikeyim, kardeşim!" diye çıkıştı Sanaç. "Sizin eğlence anlayışınız meyhane mi? Anlık içim kan ağlıyor!"

Sanaç'ın isyanı mekânın taş duvarlarında yankılanırken Serdal büyük bir sabırla rakusından bir yudum aldı. Masadaki mezeler kusursuzdu, arkada inceden bir klarnet sesi yükseliyordu ama Sanaç için burası bir eğlence mekânı değil, âdeta bir yas eviydi.

Takım elbise ve diğer ayrıntıları seçme maceramız saatler sonra sona ermişti. Sanaç'ın bu kadar mükemmeliyetçi, her dikişe takılan bir yanı olduğunu daha önce görmemiştim. Bir şeyi beğenmesi imkânsıza yakındı. Şimdi ise saatler süren o yorgunluğun üzerine geldiğimiz mekân onu iyice germiştir.

"Biz senin gibi gece kulüplerine akmadık," dedi Serdal, düz bir ifadeyle. "Benim tek bildiğim yer burası. Güvenli, sakın, adamakıllı dertleşilecek yer."

Albay'ın Yeri'ndeydik. Benim de pek hoşuma gitmemişti ancak güvenli olduğunu söyleyip duruyordu.

"Ruhum daraldı, yemin ediyorum," dedi Sanaç. "Bekârlığa dik, emekli albaylar lokaline geldik resmen."

"Şikâyetlenme de keyfine bak," dedim. "Senin için toplandı çıkar."

"Eğer Yasmin benden daha iyi eğleniyorsa alacağınız olsun!" dedi Sanaç, masadaki kadehe öfkeyle bakarak. "Belki de son kez gecelere güm, şu an kanımdan resmen arabesk akıyor!"

Viran ise masanın en ucunda, gözlerini bir noktaya dikmiş, elleriyle boğuşuyordu. Sanaç'ın bu gürültülü patlamaları bile onu bulduğu o karanlık kuyudan çıkaramıyordu.

"Sanaç," dedim, sertçe. "Gününü zehretmekte bir numarasın. Neden ana odaklanmıyorsun? Eğer çok istiyorsan Hisar'ı arayıp ne yaptığını öğrenebilirim. Eminim sakın bir yerde oturuyorlardır."

"Ara," dedi Sanaç. Kucağında Yağız oturuyordu ve bir yandan kuruyemiş yediriyordu. "Ara, sor. Kesin partiliyorlardır!"

Telefonu çıkardım ve son aramalardaki isme tıkladım. Rehberde onun ismini görmek bile, şu an bulunduğum o ağır meyhane havasını bir anlığına dağıtmaya yetti.

"Hisar..."

"Benden birkaç saat ayrı kalamadın, değil mi?" dedi Hisar. Sesi, ağızdan gelen yoğun ve yüksek tempolu bir müziğin arasından zar zor duyuluyordu. Tahmin ettiğim gibi sakın bir mekân anlayışımız arasında da dağlar kadar fark vardı. Bozuntuya vermedim çünkü Sanaç, sanki telefonun içinden geçecekmiş gibi gözlerini bana dikmiş, her kelimeyi tartıyordu.

"Biraz saat değil, on saat oldu," dedim, sakın bir sesle.

"Ne?" dedi Hisar.

"On saattir ayrıyız," diye tekrarladım.

"Saatleri mi saydın? Sen resmen bana âşıksın," dedi, özgüven dolu tavıyla. "Umarım eğlenceyi bitirmemizi söylemek için aramamışsındır. Daha yeni mekâna geldik ve çok eğleniyoruz!"

"Sadece ne yapıyorsunuz diye merak ettim," dedim, Sanaç'a kısa bir bakış atarak. Neredeyse telefonu elimden çekip alacaktı. "Hiç fotoğraf armadın."

"Armamı mı bekledin?" Sesi şaşkın çıkmıştı.

"Ayrı kaldığımızda hep atarsın," diye hatırlatma ihtiyacı hissettim. Tüm gün telefonumu kontrol etme nedenim buydu.

"Benden bıktığını düşünmüştüm," dedi, alçalan sesiyle. "Ama madem istiyorsun, atarım."

"Bir sorun yok, değil mi?" Her şeyden haberim olsa da ondan duymak istiyordum.

"Uslu kalmaya çalışmak çok zor," diye hayıflandı. "Farkındaysan hâlâ başıma bir bela sarmadım."

"Sen genelde sadece benim başıma bela oluyorsun," dedim.

"Çene çaldığına göre anladığım kadarıyla bekârlığa vedanız çok iyi geçmiyor."

"Her şey olması gerektiği gibi."

"Güzel o zaman," dedi Hisar. "Kapatıyorum. Kızlar çağırıyor!"

"Fotoğraf bekliyorum," dedim, tekrardan. "Dikkatli olun."

"Tamam," dedi ve kapattı.

Telefonu masaya bıraktığımda Sanaç, sorgu odasındaki bir komiser gibi üzerime eğilmişti. "Ne oldu?" dedi. "Neredelermiş?"

"Evde oturma kararı almışlar," dedim, düz bir ifadeyle. "Pek havalarında değillermiş. Pijama partisi tarzı bir şey sanırım."

Sanaç, bir süre gözlerimin içine baktı. "Kimse değil de His mi havasında değil?" dedi. "Sen bu kızla takıldığından beri usta bir yalancı oldun, Bronz! His, hayatta evde oturmaz!"

"Huysuzluk çıkarma," dedim, konuyu dağıtmak için uzanırken. "Yağız'la gelebileceğimiz tek yer burasıydı. He hâlimden memnun."

Yağız beni duyar duymaz, başını sallayıp büyük bir ciddiyetle ona verdiği kuruyemişleri çiğnemeye devam etti.

Viran hâlâ sessizdi ama telefon konuşmasından sonra anlığına bana kaydı. O, benim Hisar'la konuşurken takındığı sadece Sanaç'ı yatıştırmak için olmadığını anlamıştı.

Telefonum masanın üzerinde titredi. Beklenen bildirim geldi.

Ekranı kaydırduğimde Hisar'ın gönderdiği fotoğrafı gördüm. Yana poz vermişti. Hisar ortada, Yasmin ve Verda iki yanında oturuyorlardı. Arka plandaki o renkli ışıklar ve ellerindeki alkolsüz içeceklerle, sanki başka bir evrende, tüm dertlerden arınmış gibi görünüyorlardı. En azından birileri gerçekten eğleniyordu.

Hisar durmadı, bütün günü belgeleyen fotoğraflar atmaya devam etti.

Üçü bir ara gelinlik giymişti. O fotoğrafı yakınlaştırdım ve baktım. Çok farklı gözüküyordu. Bu kadına beyaz çok yakışıyor, ona yasaklıymış gibi giymiyordu. Şimdi ise dünyanın en güzel gelinliklerinden birini giymişti. Gibi değildi. Öyleydi.

O fotoğrafı yanıtladım.

Bronz: Yakışmış.

Hisar: Kesinlikle! Yasmin bu gelinliği aldı ve biz de çok beğendik. Kaşlarını çattım.

Bronz: Senden bahsediyorum, Hisar.

Mesajımı gördü ancak cevap vermeden çevrimdışı oldu.

Zorlu'yu, Hisar'ın en yakınına yerleştirmiştik. O, benim gözümde, kalabalığın içinde bir hayalet gibi süzülür, etraflarında kuş uçuşu yapardı. Onun orada olması, bu geceki tek huzur kaynağımdı. Her beş dakikada bir gelen kısa, teknik raporları içimi bir nebze de

rahatlatıyordu. Bu geceyi sadece sorunsuz, gürültüsüz ve olaysız kapatmak istiyordum.

Saatler birbirini kovaladı, rakı kadehlerindeki beyaz duman zihnimize çöktü.

Viran, sanki ruhu bedeninden çekilmiş gibi sessizliğini koruyordu. Serdal, kendi içinde bambaşka bir âlemden kurduğu dünyaların yıkılışını izler gibi dalgındı. Yağız ise sanki dünyanın sonu gelse de iştahından bir şey kaybetmeyecekmiş gibi önündeki meyve tabağından bir şeyler atıştırıyordu.

Sanaç ise... Sanırım gerçekten ağlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzündeki o her zamanki muzip ifadeden eser kalmamıştı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

“Dertlendim,” dedi Sanaç, burnunu çekerek. “Şu çalana bak, kalbimi söküp masaya meze yaptılar!”

“Bu gece eğlenmen gerekiyor,” dedim. “Bekârlığa veda bu, yas tutma seansı değil.”

“Evet!” dedi, aniden celallenenek. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Eğlenmemiz gerekiyor, ne işimiz var bizim burada?”

Viran, ilk kez o derin sessizliğini bozarak başını hafifçe kaldırdı. “Aramızda eğlenmeyen var mı ki?” dedi. “Ben şahsen çok eğleniyorum.”

“Kimin fikriydi burası?” dedi Sanaç, bana ve Serdal’a öfkeli ama bir o kadar da sitemkâr bakışlar fırlatarak. “Sizi resmî olarak dünyanın en kötü sağdıçları ilan ediyorum! Bekârlığa veda mı yapıyoruz yoksa cenaze töreni mi düzenliyoruz, belli değil!”

Sanaç tam ağır bir laf daha söylemeye hazırlanırken yanağımda aniden yumuşak bir temas hissettim. Burnuma dolan o tanıdık koku, meyhanenin anason kokulu havasını bir bıçak gibi kesti.

“Hisar!” dedim, şaşkınlıkla başımı çevirirken.

Bütün güzelliğiyle karşımda dururken gözlerinin içindeki o muzip ışıkla bana baktı. “Sizi neşelendirmeye geldik!” dedi.

“Çiçeğim!” dedi Sanaç, az önceki hırçın hâlimden eser kalmamıştı.

Yasmin, hemen Yağız'ı kucağına aldı, onu koklayarak öptük
ra Sanaç'a döndü. Gözlerindeki kırmızılığı fark etmesi uzun sür
"Sen ağladın mı Sanaç?" diye endişeyle sordu.

Sanaç, bir yandan toparlanmaya çalışırken bir yandan da m
kadehe sığındı. "Yok, canım," dedi. "Rakıdan."

Hisar ise yanıma çökmüş, elini dizime koymuştu. Bakışları
gezinirken Viran'ın o kaskatı, neredeyse nefes almayı unutmuş ha
Serdal'ın kendi derinliğinde kaybolmuş dalgınlığını saniyeler içinde

Kulağıma doğru eğilerek, "Sizi kendi hâlinize bıraksak..." dedi.
ha birbirinizin omzunda ağlarken bulacaktık herhâlde."

"Hoş geldiniz," dedim, gerginliğimi onun kokusuyla bastırmaya
rak. "Tam zamanında geldiniz. Sanaç da bizi sağdıçlıktan aforoz ediy

"Bu adamların hiç eğlence anlayışı yok," dedi Sanaç, Yasmin'e
sarılarak. "İyi ki geldin, güzelim. En iyi mekânda da olsam sensiz r
olamazdım. Şimdi çok mutluyum. Ben sadece seni istiyordum."

Yasmin, onun bu ani duygu patlamasına karşı kaşlarını hafifçe
Sanaç'ın bu hâllerine alışık olsa da ortamın ağırlığıyla birleşen bu
onu şaşırtmıştı.

"Biraz hızlı ilerledi," diyerek durumu açıkladım. "Çok kendi
değil."

Elimi Hisar'ın beline yerleştirip onu iyice yanıma doğru çektim.
lişlerindeki o ani kararlılığı anlamaya çalışıyordum. "Bir şey mi old
diye sordum, alçak bir tonla.

"Siz olmadan eğlenemeyeceğimizi fark ettik," dedi Hisar, sıcak gü
şüyle. "Senin yanımda somurtmana bile razıyım, Bronz."

"Bunu sıkıcı buluyorsun," dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmayara
Onun gibi bir kadının bu loş ve sessiz meyhanede vakit öldürmesi bekl
nen bir şey değildi.

"İnsan bazen sevdiği kişinin yanında sıkılmaya bile tamamlıyor
dediğinde kalbimin ritmi bir anlığına şaştı. Ciddiyetini ölçmek ister gib
çenesini tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdım.

"Alkol almadın, değil mi?" diye sordum. Sorumun altında yatan korumacılık, aramızdaki o görünmez ama sarsılmaz bağın bir parçasıydı.

Aniden kaşlarını çatarken bu sorgulanma hâli onu anında savunmaya geçirmişti. "İçseydim Zorlu sana söylerdi!" diye çıkıştı.

"Ben sana soruyorum," dedim, otoriter ama bir o kadar da meraklı bir tonla. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan cevabını bekledim.

"Bir an önce iyileşmek istediğim için asitli bir şeyler bile içmedim," dedi. "Gerçekten uslu durdum. Neden inanmıyorsun?"

Cevap vermek yerine hafifçe ona doğru eğildim ve nefesimi tam şah damarının üzerinde bıraktım. Teninden yayılan o sıcaklık, zihnimdeki tüm savunmaları bir anda yıktı.

"İnanıyorum. Sadece senin bana kıyamet olan dudaklarından duy-mak isteyemez miyim Hisar?" Sesim her zamankinden daha boğuk ve pürüzlü çıkmıştı. "Bana doğru söyleyen bir Hisar bulmak çok zor. Bırak, keyfini çıkartayım."

Hisar, sözlerim üzerine duraksadığında omuzlarıma asılı duran elleri hafifçe gevşedi ama gözlerindeki o hınzır parıltı sönmedi.

Dudakları, bir sırrı paylaşmak ister gibi hafifçe aralandı. "İstersen keyifli şeyler biliyorum." Sesi müziğin puslu tınısına karışan bir davet gibiydi.

"İstemiyorum," dedim, otoriter tonu koruyarak. Aramızdaki o çekimi yok saymak imkânsızdı ama üzerimdeki sorumluluğu da göz ardı edemezdim. "Bana sağdıç olmamı söyleyen sendin. Bu gece ve önümüzdeki birkaç gün öyle olmalıyım, Hisar."

Hisar, çenesindeki elimi yavaşça çekti ama bakışlarını benden kaçırmadı. "Görev bilincin bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyor," derken sitemkâr ama bir o kadar da hayranlık doluydu. "Ama haklısın. Neyse ki senin bu disiplinli hâlini de en az karanlıklar efendisi hâlin kadar seviyorum, Bronz."

"Eğer uslu durmaya devam edersen..." Kısa bir es verdim. "Sağdıçlık görevim bittiğinde o keyifli şeyleri dinlemek için vaktim olacak."

"İşte buna asla *hayır*, demem!"

Gülümsedi.

Ben ise sadece o gülüşü izledim.

Çünkü bu kadın güldüğünde, dünya üzerindeki tüm savaşlar bir anlığına ateşkes ilan ediyor, ruhumdaki o bitmek bilmeyen fırtına dinlenmesini yerini tekinsiz ama eşsiz bir dinginliğe bırakıyordu. Bazı kadınlar varlıklarıyla hayatı sadece doldururlardı ama Hisar güldüğünde, hayat sadece yaşanılabilir değil, uğruna ölünebilir bir hâle geliyordu.

SERDAL ALPAN QARAYEV

Ailem yoktu ama aile dediğim insanlar vardı. Boşluk her zaman daimazdı ancak o boşluğun yerini yadırgamazdın. İşte öyle olduğum zamanlardan birindeydim. Sanaç ve Yasmin, evlenmek üzereydi. Bir yuvanın temelleri gözlerimin önünde, en imkânsız şartlarda atılıyordu. Bronz ve His... Aralarındaki o zehirli ama tutkulu sorunları tamamen düzeltmiş gözüküyorlardı. En azından, bu loş meyhane ışığında öyle olduğuna inanmak, gerçeğin sert yüzüyle karşılaşmaktan daha güvenli geliyordu.

Viran'a baktım. Saatlerdir ağzına alkol bile sürmemiş, belki de ilk defa uzun zamandır o karanlık uyuşturucu bataklığına düşmemişti. Onda bu sessiz ama devasa değişimi görmek, içimde bir yerlerde soğumuş olan umudu yeniden filizlendiriyordu. Kendisi bile kilo aldığıнын, yüzüne kan geldiğinin farkında değildi. O eski, ölümü andıran cılız hâli gün geçtikçe yerini hayata tutunan bir adama bırakıyordu.

Herkes kendi kimliğine, kendi kişiliğine ve kendi gerçeğine kavuşuyordu.

Masadaki her gülüşte, her sitemde ve her bakışta birleşen bu kopuk hayatlar, benim tek sığınağımdı. Kaderin benimle ne gibi planları vardı, hangi kuytu köşede beni bekliyordu, bilmiyordum ancak bu kalabalık

masanın ortasında, içimdeki o derin sessizlikle beraber ailemi çok özlediğimi biliyordum.

Nur'la evlendiğim ilk zamanı hatırladım. O beyaz gelinliğin içinde, dünyanın tüm kötülüklerinden azade bir melek gibi duruşunu... Sonra ondan ayrıldığım, o ruhumun paramparça olduğu zamanı.

Doğum vardı, ölüm vardı.

Evlilik vardı, ayrılık vardı.

Hayatın bu değişmez döngüsü, her şeyi bir noktada nihayete erdirdiyordu. Her şeyin bir sonu vardı, bilirdim. Ama bu son gelmeden önce, karşımda oturan bu insanların da tıpkı benim gibi en azından bir kere gerçekten yaşamalarını isterdim. Nefes almanın sadece ciğerlere hava doldurmak olmadığını, kalbin bir başkasının varlığıyla nasıl attığını hissetmelerini dilerdim.

Ben yalnızca altı yıl yaşayabilmişim.

Şu an otuz beş yaşındaydım ancak geriye dönüp baktığımda koca yirmi dokuz yılımın bir hiçlikten, bir toz bulutundan ibaret olduğunu görüyordum. Nur gelene kadar sadece var olmuştum, yaşamamıştım. O altı yıl... Nur'un varlığıyla, onun gülüşüyle ve teninin sıcaklığıyla her şey yaşanılabilir hâle gelmişti.

Şimdi masadakilere bakarken Bronz'un His'e olan o korumacı bakışında, Sanaç'ın Yasmin'e olan teslimiyetinde kendi kayıp yıllarımı görüyordum. Onlar için bu anların kıymetini bilmelerini umuyordum çünkü zaman, elindeki en değerli şeyi almak için asla izin istemezdi.

Kadehimden bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı süzülen yakıcı sıvı, içimdeki o buz gibi özlemi dindirmeye yetmedi.

Verda, Safadan sonra sessiz bir melankolinin içine gömülmüştü. Zorlu ise sadece bir vasiyeti, bir emaneti yerine getiriyordu. Kalplerinin bir noktada birleşip birleşmeyeceğini kestirmek zordu. Bildiğim tek şey, Verda'nın kalbinin feci şekilde yarım olduğuydu. Zorlu'nun ise sanki göğüs kafesinde hiç kalbi olmamıştı. O sadece görev adamıydı, buz gibi bir sadakatle örülmüştü.

Yağız, dizimde uykuya dalmıştı. Bacaklarını koltuğa uzatmış, başını rımasın diye dizlerime yatırmıştım. Annesi ve Sanaç, birbirlerinin grinde kaybolup, eğlenceye daldıkça, küçük adam daha fazla dayanmasadaki tüm o kirli geçmişin ortasında tertemiz bir nokta gibi duruyordu.

Başımı çevirdiğimde His'i gördüm. Bronz'a dans etmesi için alay ediyor, bütün o kışkırtıcı cazibesini kullanıyordu. Ancak Bronz, heykel kadar hareketsizdi. Yüzündeki o sert ifadeyi bozmadan duruyordu. His'in neşesi, Bronz'un o aşılmaz duvarlarına çarpıp geri dönüyordu ama His pes edecek bir kadın değildi.

Bu tabloya bakarken bir iç çektim. Hepsi bir şekilde tutunuyorlardı. Kırık dökük de olsa, yarım kalmış da olsa bir yolunu buluyorlardı. Nur'un gidişinden sonra benim için yol bitmişti belki ama onların yolunun açık olması, içimdeki o bitmek bilmeyen yasın tek tesellisiydi.

Viran, en sonunda His'in elinden tutup ayağa kalktığı anda Bronz kollarını çattı.

"Ne yapıyorsun sen?" dediğinde ikisinin birleşen ellerine baktı. Bakışları o eli oradan koparıp atmak ister gibi keskindi.

"Kafamın daha fazla sikilmesini istemiyorum," dedi Viran. "His'i dansa kaldırıyorum."

Şaşkınlık, hepimizin yüzündeydi. Viran'dan belki de hiçbir zaman görmeyeceğim bir davranış görmüştüm. O, genelde dünyanın yıkılışını bir köşede sessizce izlemeyi seçen adamdı. Şimdi ise o yıkımın ortasında bir ritme eşlik etmek istiyordu.

His, kısılan gözleriyle Bronz'un sabrını sınayarak, "Madem Bronz bana eşlik etmiyor..." dedi. "Beraber dans edelim, Viran."

Bronz, Viran'ın elini kırmak istese de karşı çıkmadı. Viran, başka bir şey söylemeden, His'i sürüklercesine piste çıkardı.

Bronz tam peşlerinden hareketlenecekti ki elimi koluna koyup onu durdurdum. "Otur," dedim. "Hazır kimse yokken sormak istediğim bir şey var."

Bronz pes etmek istemese de bakışlarını onlardan çekmeden düz bir sesle, "Sor," dedi.

"Viran'ın nesi var?" Onu yıllardır tanıyordum ama bu geceki hâli, bir adamın kendi mezarını kazarken duyduğu o tekinsiz sükûnete benziyordu.

"Geçmiş karşıısına çıkmış," dedi Bronz, çatık kaşlarıyla. Bakışları hâlâ pistte, His'in neşesine ayak uydurmaya çalışan ama ruhu kilometrelerce ötede olan Viran'ın üzerindeydi.

"Bir şey yapacak mıyız?" diye sordum. İçimdeki korumacı taraf, ailem dediğim bu adamların her düşüşünde bir el uzatmak istiyordu.

Başını iki yana salladı. "Kendisi yapacak," dedi, kararlı bir sesle. "Bu onun seçimi. Eğer işler düşündüğüm gibi olduysa Viran kendi davasını bulmuş demektir."

"Dava?" diye sordum. Bu kelime, bizim gibi adamlar için ya bir kuruluş ya da bir idam fermanı demekti.

"Hayatının amacı," diye açıkladı Bronz. "Diğer türlü o bataklık-
tan hiçbir zaman çıkamaz. Onu uyuşturucudan ya da o karanlıktan
çekip alacak olan şey bizim nasihatlerimiz değil, Serdal. Onu hayata
bağlayacak olan tek şey, nefret edeceği ya da uğruna öleceği bir amaç
bulmasıdır."

Dizimde uyuyan Yağız'ın düzenli nefes alışlarını dinlerken piste bak-
tım. Viran, His'i bir tur döndürürken yüzünde öyle bir ifade vardı ki
sanki az önce kendi cenazesinden çıkmış da şimdi hayatın ne olduğunu
yeniden keşfetmeye çalışıyordu. Bronz haklıydı. Viran'ın içindeki o boş-
luk ancak böyle bir yangınla dolabilirdi.

"Peki, ya o amaç onu yakıp kül ederse?" diye sordum.

Bronz, bakışlarını ilk kez pistten çekip doğrudan gözlerimin içine
baktı. "Zaten kül olmuştu, Serdal. En azından bu sefer, ne için yandığını
biliyor olacak."

Bronz, başka hiçbir şey söylemedi ve kararlı adımlarla piste doğru yü-
rdü. His'in belinden kavrayıp onu Viran'dan kopardığı gibi dudaklarını

dudaklarına mühürledi. Bu, sadece bir öpücük değildi. Arzu bitmek bilmeyen kıskançlığın somut bir kanıtıydı. Onu esen n baktığı aynadan hatta kendi gölgesinden bile kıskanıyordu.

Viran, sanki bu sahneyi bekliyormuş gibi gözlerini devirerek geri geldi. Kendini sandalyesine bırakırken, "Başka türlü onu o p dıramazdım," dedi, her zamanki umursamaz ama keskin tavrıyla

"Bazen bizi seviyor musun yoksa nefret mi ediyorsun, anlam Viran," dedim.

"Sizi hiç sevmiyorum, abi," dedi Viran, kadehini masaya v Ama sesindeki o gizli sadakati duyabiliyordum. Sevmek, bizim mızda zayıflıktı. O yüzden biz birbirimize sevgiyle değil, sarsılm aidiyetle bağlıydık.

Güldüm.

Şu tabloya dışarıdan bakan biri, bir yıkım ekibi görebilirdi. aslında biz, birbirimizin yaralarından birbirimize tutunmuş bir ründük. Bronz His'i sanki dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi s sarmalarken Viran köşesine çekilmişti. Yasmin ve Sanaç ise pistin ger köşesinde, sanki tüm o gürültünün ve kargaşanın uzağında, sad kendi dünyalarına ait bir ritimde dans ediyorlardı. Sanaç, Yasmin beline sıkıca sarılmış, başını onunkine yaslamıştı. Verda, bir kadeh da içmek istiyor ancak Zorlu ona izin vermiyordu. Ben kucığımda bir ç cukla geçmişimi yâd ederken düşmanlarımız bile bu sadakate hayranl besliyordu.

Kadehimi onlara doğru kaldırdım. Buz gibi kristalin içindeki o yakuc sıvı, titreyen mum ışığında son bir kez parladı.

"Size..." dedim. "En çok size, kardeşlerim."

Bizim için mutluluk, bir uçurumun kenarında asılı duran o ince iplik gibiydi. Kopması an meselesiydi ama o ipliğe tutunmak bile yaşamaya değerd.

Bu masadan kimse eksilmesindi.

Oruz beş yıllık ömrümün yirmi dokuz yılını bir hiçliğe gömmüştüm ama bu masada oturan her bir can için kalan yıllarımı feda etmeye hazırdım. Kadehimdeki son yudumu, hiçliğe değil, varlığımıza içtim. Belki yarın yine namlular bize dönecekti, belki yine bir kart masaya bırakılacak ve huzurumuz tuzla buz olacaktı. Ama o an gelene kadar bu masadaki her bir gülüşü zihnime kazıyacaktım. Nur'a ve küçük oğlum Aslan'a kavuştuğumda anlatacak güzel bir hikâyem olsun istiyordum. Sadece hayatta kaldığımızı değil, bu karanlığın içinde birbirimizi nasıl koruduğumuzu da bilsinler istiyordum.

Gözlerimi usulca kapadım ve bu anın kokusunu içime çektim. Kader, bizimle olan planını hangi kuytu köşede saklarsa saklasın, biz bu gece ölümü bile kışkandıracak kadar hayattaydık. Ve bu, benim gibi ruhu çoktan ölmüş bir adam için kazanılabilecek en büyük zaferdi.

VİRAN KÜL

Vücudum bir mezarlıktı.

Mezarlıklar ölüleri ağırlardı.

Tenime kazıdığım çok ölü vardı.

Ancak ilk kazıdığım kişi, gerçekten ölmemiş olabilirdi.

Sanaç ve Yasmin'in düğün öncesi eğlencesini bitirdiğimizde herkes evlerine dağılmıştı. Bir süre o masada öylece kalmıştım. Hepsinin gidecek bir yeri, sığınacak bir göğsü, huzurla kapatacak bir kapısı vardı. Benim gidecek bir yerim yoktu. Benim kapılarım hep rüzgâra ve geçmişin o küf kokusuna açılırdı. Eğer köpeğim Ash olmasa o soğuk duvarların arasına, eve bile girmezdim.

İnsan, ait olmadığı bir yerde sadece bir fazlalıktı. Ben o masadaki tek fazlalıktım, o mutluluk tablosunun üzerine dökülmüş kara bir

mürekkeptim. Herkes birbirinin gözünde geleceği ararken ben gözlerimde sadece birer birer sönen ışıkları izlemiştim.

Sigaramın son dumanını gecenin ciğerine üflediğimde Ash, içim o huzursuz kıpırtıyı hissetmiş gibi dibime sokuldu. Soğuk burnunu değdirdi. Sadakati, insaninkinden daha dürüst, daha sessizdi.

"Yakışıklı it seni," dedim, soğuk ifademi yalnızca onun yanında ken. Burnunu ellerimin arasında ısıtmaya çalıştım. "Üşüdün mü?"

Ash, kısa ve tok bir sesle havladı. Sanki beni anlıyormuş, gitmem istemiyormuş gibi bakıyordu.

Onu bir süre sarıp sarmaladıktan sonra sigaramı bitirdim. Eve gitmek onun yiyebileceği kadar yemek hazırladım, sönmeye yüz tutmuş şöminiyi tekrardan harladım. Ben tekrar gelene kadar bu ateş onu idare edeceğim.

Vücudum karıncalanıyordu. Yoksunluk krizi ara ara yokluyordu beni. Damarlarımda binlerce iğne geziyormuş gibi hissettiriyordu. Fakat zihnimin kontrolü tamamen elimdeydi. Bu sancıyı yönetmeyi, onu bastırma öğrenmiştim.

Hazırdım. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Zihnimde yalnızca o beyaz saçlar vardı. Boya mıydı yoksa ruhunun acısı saçlarına ak mı düşürmüştü? Şimdi bir Pamuk Prenses gibi beyaz ama geçmişin tozlu raflarında o saçlar simsiyah bir gece gibiydi.

Geçmişti hatırladım.

"Koş!" diye bağırdım. "Koş, sakın arkana bakma!"

"Seni bırakamam, Kurşun Asker," dedi, titreyen sesiyle. "Bırakamam."

Saçları gece karasıydı. Rüzgârda dalgalandıkça yüzüme çarpar, bana kim olduğumu, Arkana'nın birer numaradan ibaret olan o soğuk kimliğini anımsatırdı. O an sadece o vardı, bir de benim ona duyduğum o yasaklı aidiyet. Gözlerinin içine, o sonu gelmez geceye baktım.

"Eğer koşmazsan sonsuza kadar bırakmış olacaksın! Bunu istiyorsun, Viyan?"

Viyan, bize küçüklüğümüzde, zihnimizin derinliklerine sızmayı başaran o tek masaldaki Balerin'in adıydı. Arkana sınırları içerisinde isimler yasak, numaralar ise tek gerçeğimizdi. Bu yüzden o bana Kurşun Asker, derdi ve ben de ona bazen Balerin. Bazen de sadece ikimizin bildiği o gizli mabetle, Viyan adıyla hitap ederdim. Biz o masalı, bu cehennemin içinde gizlice yaşamaya çalışan iki kaçaktık.

Arkana'nın III. Bölge Tesisi'nden, o devasa ve soğuk duvarların gölgesinden kaçıyoruz. Ölüm emrimiz çoktan verilmişti çünkü başarısız olmuştuk. Bile isteye ruhumuzu o sisteme teslim etmediğimiz için. Ailelerimiz bizi kart sahibi yapıp istemediğimiz hayatlara sürgün etmek istiyordu. Benim ellerimin şifa dağıtan bir doktorun elleri olmasını hayal etmişlerdi. Oysa ben, o ellerle birazdan bir masalın sonunu yazacaktım.

Tesisin kulelerinden ateş açılmaya başlandı. Kurşunlar ayak uçlarımızda, karı havaya uçuruyordu. Durmadık, koştuk. O duvarlar bizi yutmaya yeminli, devasa mezar taşları gibi üzerimize yıkılıyordu.

Bir ses duydum.

Bir kurşunun, bir eti yırtma sesiydi.

Gece saçlı Balerin vuruldu.

Bir kurşun, bir kurşun daha... Viyan'ın bedeni, o masaldaki balerin gibi zarif ama darmadağın bir şekilde yere süzüldü. Onu kucağıma aldığımda, doktor olmamı isteyenlerin neyi kastettiğini, o acı tecrübeyle anlamak zorunda kalmıştım. Ellerim kan içindeydi. Şifa vermesi gereken parmaklarım, o derin yaradan akan hayatı durdurmaya yetmiyordu. Kurşun Asker, Balerin'i kurtaramıyordu.

O gece, o simsiyah saçların arasına ilk kırmızılık düştü. Kırmızı, siyahı yuttu ve masal ateşe düştü. Viyan'ı kurtaramamıştım. Viyan dediğim o kadını, kendi ellerimle küle çevirmiştim.

Beni neden kül etmiyorlardı? Masalın sonunda Kurşun Asker, Balerin'iyle beraber yanıp kül olmuyor muydu? Ben neden hâlâ nefes alıyordum?

Gözlerimdeki yaşlar kanla karışırken karanlığın içinden KALE'nin
sahip kıyafetli kişiler belindi. General, o hissiz bakışlarıyla tepemde
ve bana elini uzattı.

"O öldü," dedi, bir mahkeme ilamı gibi ruhumda yankılanan sesiyle
öldü, Raven Romanov."

Zihnim hiçbirini kabul etmiyordu. Kucağımdaki soğuyan bedenim
sıkı sarıldım ama General'in sesi, gerçeği bir bıçak gibi etime saplayarak
devam etti.

"Sen doktor olamayacak kadar karanlık bir zihne sahipsin. Şifa
tacak ellerine bak. Çoktan kana bulanmışlar. Bu yüzden elimi tut ve
dünyanın en kanlı tetikçisi hâline getireyim. Ya bu acıyla burada çürüyen
bu acıyı bir silaha dönüştür."

Zihnimdeki o uğultulu anlardan güçlkle sıyrıldım.

Şöminenin çıtırtısı, General'in o buz gibi sesini bastırmaya yetmi-
di. KALE'nin uzattığı o kanlı eli tutmasaydım nasıl bir hayatım olaca-
dı? Raven ismi zihnimden hiç silinmeseydi, o çocuk masumiyetimle kalsaydı
dım ne olacaktı? Uluslararası bir tetikçi olan, adı ölümle anılan Viran
kimliğini kuşanmasaydım, şu an hangi gökyüzünün altında nefes alı-
yordum?

Balerin'in öldüğünü hiçbir zaman tam olarak kabul etmeseydim...

Arkana'dan kaçmıştım ama Arkana bir virüs gibi içimde kalmıştı.
KALE'nin elini tutmamalıydım. O karlı gecede, Balerin'le birlikte be-
de orada ölmeliydim. Masalın sonunda ise Kurşun Asker, o büyük yan-
ğından sağ çıkmış ama ruhu yanıp bitmişti. Ateş beni yok etmemiş, beni
başkalarını yok eden bir enkaza çevirmişti. Kurşun Asker, artık Kül Askeri
olmuştu.

Ve benim, bu dünyada ilk öldürdüğüm kişi... Kucağımda can veren o
Balerin'di. Onu kurtaramayarak, onu yaşatamayarak ilk cinayetimi kendi
kalbime işlemiştim. O günden sonra sıktığım her kurşun, aslında o karlı
gecenin yankısıydı.

Vücudumdaki karıncalanma şiddetlendi. Yoksunluk, geçmişin hayatlarıyla birleşip üzerime çöküyordu. Artık düşünmek yetmiyordu. Bu mezarlığın sessizliğini bozacak, o beyaz saçlı gerçeğin peşine düşecek gücü kendimde bulmalıydım.

Ceketimi alıp kapıya yöneldim. Ash'e son bir kez baktım. Masallar bitse de küller asla tamamen soğumazdı.

Atlas Vladislav'ı bulmak zor olmamıştı. Zaten gizlenmiyordu. Aksine sanki üzerine çekmek istediği mermileri birer madalya gibi bekliyordu. Tüm düşmanlarını kışkırtmaya çalışan, ateşi bile isteyc üzerine çağıran bir açık hedef hâlindeydi.

O gördüğüm kadın, zihnimin karanlık dehlizlerinde yarattığım bir sanrı değildi. Damarlarımda gezen yoksunluğun bana oynadığı bir oyun da. Bunu Bronz'un bakışlarında, onun da buz kesen tavrında görmüştüm. O gerçektir. Ve o kadını, en zayıf noktamı karşıma çıkaran kesinlikle Atlas'tı.

Karanlığın içinden o tanıdık, paslı ses yükseldi.

"Sonunda geldin," dedi Atlas, yüzündeki o çarpık gülüşle.

Karşımda ölü bir adama bakıyordum. Onun bedeni mi daha çok mezarlığı andırıyordu yoksa benim ruhum mu kestiremiyordum. Ama onun perişan hâli gözden kaçacak gibi değildi. Bir zamanların o kibirli gölgesinden geriye, yıkıntılar arasında kalmış bir enkaz parçası kalmıştı. Yine de o gözlerindeki delilik, hâlâ canlıydı.

"Onu gördün, değil mi?" dedi, akrebin zehrini andıran o tırmalayıcı sesiyle.

"Ne işler karıştırıyorsun sen?" diye hırladım. Ona doğru bir adım attım. "Karşıma kuklalarından birini çıkartma amacın ne?"

Atlas, beklemediğim bir tepki vererek kaşlarını çatı. Gözlerinde o eski, her şeyi kontrol eden adamın kibri yoktu.

“Hayır, hayır...” dedi. “His Alatav iplerimi sonsuza kadar kesti artık Kuklacı değilim.”

Onun bu mağlup hâli öfkemi dindirmeye yetmedi, aksine içimde devasa yangını daha da harladı. O karlı gece, kulaklarımdaki silah ve Viyan’ın son nefesi... Hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin önüne geçti.

“Onu senin yüzünden kaybettim!” diye gürlediğimde sesim yıkılanın duvarlarında yankılandı. “Bizim yerimizi birliklere haber eden sen! Sen olmasaydın, biz o gece sınırın ötesinde olacaktık!”

Atlas, sırtını arkasındaki soğuk duvara yasladığında yüzünde tuhaf acı dolu bir gülümseme belirdi. “Evet, haber verdim,” dedi, hiç tereddüt etmeden. “Arkana’dan kimse kaçamazdı. Oradan kaçıp VI’nın orada olacaktın ve buna izin veremezdim. Sevgilinin ölümüne neden olmamı sağladım.”

Zihnimdeki baraj kapakları patladığında ne ara onun üstüne atladım ve ne ara o zayıf, uğursuz boynuna yapıştım, bilmiyordum. Fakat deli dönmüştüm. Parmaklarımin ucundaki o titreme, yerini sarsılmaz bir netlin kaskatı gücüne bırakmıştı.

O ise bu hâldeyken bile gülüyordu. Gözlerinin içine hücum eden kağıt o deli bakışlarını daha da ürkütücü kılıyordu.

“Beni öldür,” dedi Atlas, hırıltılı bir sesle. “İstediğim de bu. Bu azabı sen bitir, Viran Kül.”

Boğazını daha çok sıktım. Konuşmasına, o zehirli kelimeleri bir kez daha havaya savurmasına izin vermedim. Onu öldürmek istemiyordum. Onu yok etmek, varlığını yeryüzünden silmek istiyordum.

Atlas’ın yüzü morarmaya, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmaya başlamıştı. Ölümün eşiğindeydi ve o eşikte bile o çarpık gülümsemesi silinmiyordu. Çünkü biliyordu. Onu öldürürsem onun azabına bir son verecek, böylelikle Bronz’un da ölmesini sağlayacaktım. O bir kumarbazdı, Atlas her zaman olduğu gibi kendi canını bir piyon olarak masaya sürmüştü.

Kandım. Kanadım. Kan adım... Her adımım, her nefesim kanı kanmıştı. Ben, öldüğü sanılan bir kadının hayaleti için dünyayı bulamıştım.

Atlas'ın yüzüne baktım. Ölümün o soğuk nefesini ensesinde hissediyordum, celladının tetiği çekmesi için sabırsızlanıyordu. Bir tetikçiymişim, yatım boyunca pek çok kez işaret parmağım ve vicdanım arasında o hesabı yapmıştım. Ancak ilk defa, bir ölümü reddediyordum.

"Hayır," dedim. O yıkıcı ifadem Atlas'ın kahkahasının aniden kesilmesine neden oldu. Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır. Seni öldürmeyeceğim, Atlas Vladislav."

Atlas'ın gözlerindeki o bekleyen ışık söndüğünde yerini saf bir şaşkınlığa bıraktı. Silahımı indirmedim ama parmağımı tetikten çektim.

"Seni öldürüp cennetine kavuşturmayacağım. Ölüm senin için bir ödül, bir kaçış olur. Sen bu cehennemde bizimle, yarattığın enkazın ortasında yaşayacaksın. Kendi karanlığında boğulacaksın ve sonunda... Sonunda layık olduğun şekilde, dostun tarafında öldürüleceksin."

Onun ölümü Bronz tarafından olmalıydı.

Geriye doğru bir adım attım. Onu o soğuk duvarın dibinde, zehirli yalanlarıyla baş başa bıraktım. Artık içimdeki mezarlıkta yeni, boş bir mezar vardı. Ama bu sefer Viyan için değildi. Bu mezar, Viran Kül için değildi. Bu isim tarih olmalıydı. Viran Kül, yaşamaya değer bir adam değildi.

Zihnim, beni bir bataklık gibi geçmişin puslu anılarına çekti.

Bronz'un bakışları sert bir kanca gibi koluma takıldı. "Kollarının kolları ne?" diye sordu.

Dudaklarımın arasından sigaramın dumanını üfledim. İçimdeki yarığın bu dumanla dışarı atabileceğime inanmak ne büyük aptallıktı. "Seni nasıl göz var, amına koyayım," diye mırıldandım. Görmesini istemediğim tek şeyi en çıplak hâliyle yakalamıştı.

Aniden, geri çekildim.

“Bana...” dedim, nefes nefese bir hâlde. “O geceyi anlat.”

Atlas yere yığılıp ciğerlerine hırslı, sarsıcı bir nefes çekti. Boğazını tutarak öksürdü, yüzündeki o morluk yerini solgun bir kırmızılığa bırakırken hâlâ o iğrenç keyfi yerindeydi.

“Nesini anlatacağım?” diye bağırdı. “Ben yaptım diyorum. Sizin yerinizi Arkana birliklerine haber eden bendim. Tesisten kaçmanızı bilerek beklediler. Dışarıya çıktığınız an, ateş hattına tutuldunuz ve sevgilini vurdular. Her şey planlıydı, Viran!”

“O kısmı biliyorum!” diye kükredim, üzerine doğru bir hamle daha yaparak. “Bana sonrasını anlat! O... O, ölmedi mi?”

“Ölmedi!” dedi. “Öldü sandığın o biricik sevgilin... Yıllardır yaşıyor!”

Yaşıyor.

Balerin yaşıyor.

Damarlarımdaki o yoksunluk karıncalanması, yerini buz gibi bir uyuşukluğa bıraktı. Kollarımda soğuyuşunu izlediğim, parmaklarımdan akan o beden... O gece karda bıraktığım o ceset... Hepsi bir yalan mıydı?

“Yalan söylüyorsun,” dedim ama sesim bile bana ihanet ediyordu. “Kollarımda can verdi!”

“Öyle zannettin. KALE’nin askerleri seni aldıktan sonra onu yaşatan ben oldum!” dedi, alaycı bir acımayla. “Onu yıllar sonra karşına çıkardım ve bunca zaman seni kandırdığımı kendi gözlerinle gör istedim!”

Sarsıldım. Eğer Viyan yaşıyorsa Viran Kül’ün geçen onca yılı koca bir hiçlikten ibaretti. Donup kalmıştım. Zaman, o karlı geceye geri dönmüş ve beni orada, dizlerimin üzerine çakmıştı.

“Şimdi öldür beni ve intikamını al,” dedi Atlas, sabırsızlıkla. “Seni kandırdım! Hayatını bir yalanın üzerine inşa etmeni izledim, seni bir kukla gibi oynattım! Hadi, bitir bu işi!”

"Soruma cevap ver, Viran."

"O bataklıktan hiç çıkmadım," dedim, düz bir sesle.

"Tedavi ne sikime yarıyor?" diye üsteledi. Sesi yükseliyordu.

Omuzlarımı silktim. Dudaklarımda, tadı paslanmış metal gibi olan acı bir tebessüm belirdi. "Yaramıyor," dedim. Bilmiyordu. Hiçbir ilacın, hiçbir tedavinin kollarımda can veren bir kadının ağırlığını hafifletemeyeceğini bilmiyordu.

"Beni sana saygısızlık etmem için zorluyorsun," dedi Bronz, öfkesi artık dizginlenemez bir boyuta ulaşmıştı. "Ölüme son sürat koşmak da neyin nesi, Viran?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Yeşil gözlerim muhtemelen bir kuyu kadar boş ve karanlık bakıyordu. İçimde hiçbir duygu kırıntısı kalmamıştı. Ne korku ne hırs ne de yaşama isteği... "Anlamıyorum," dedim, ruhsuz bir sesle. "Bir gün ölmek için yaşamıyor muyuz zaten?"

Bronz'un ellerinin yumruk olduğunu, eklemlerinin beyazladığını gördüm. Damarlarındaki o ateşi hissedebiliyordum ama benim içim buz kesmişti. "Yaşadığına değsin!" diye kükredi. "Hiç yaşanmamış bir ömürle mi göçüp gideceksin?"

"Yaşamaya değer bir şey göremiyorum," dedim. Sesimdeki o düzlük, karşımdaki adamı çıldırtmaya yetiyordu. Yalan değildi. Değer verdiğim her şeyi Arkana'nın o soğuk tesisleri arasında, kanlı karların üzerinde bırakmıştım. Geriye kalan kırıntıları ise KALE'yle imzaladığım o kanlı anlaşmayla mühürlemiştim. Ben, mühürlenmiş bir enkazdım.

"Bir değer bulmak bu kadar mı zor? Seni, cenazene katılmak için aramıza almadık!"

Bu cümle bir kamçı gibi havada şakladı ama derimi delip geçemedi. Artık hiçbir şey canımı yakamazdı. Sigaramı yere fırlatıp öfkeyle ayağımın altında ezdim. Bronz'un o dürüst ve haklı öfkesini daha fazla taşıyamayacak kadar yorgundum. Sert bir hareketle geri çekildim.

"İçeri geçiyorum," dedim.

Cenazeme katılmak için beni aralarına almamışlardı, doğruydı. Ama bilmedikleri bir şey vardı: Ben o karlı gecede zaten kendi cenazemi kucaklamış, onu ruhumun en karanlık köşesine gömmüştüm.

Yaşadığına değsin, demişti. Değsin.

Ben yaşayan bir ölüydüm ve mezarını yanında taşıyan birine ya da demek, en büyük hakaretti.

Bronz'dan nefret ediyordum.

Beni bu mezardan çıkarmaya çalıştığı için... Bana aynada kim olduğunu hatırlattığı için nefret ediyordum. Neden yaşamaya değer bir şey bulmam için beni böyle zorluyordu? İnsan, ne için yaşadığını hiçbir zaman tam olarak bilemezdi, sadece ne uğruna öldürdüğünü ve ne uğruna ölebileceğini bilirdi. Yaşamak, benim için sadece ölümün gelmesini beklediğim uzun ve sıkıcı bir provaydı.

Şimdi ise Viyan'ın yaşadığı ihtimali, tüm bu planlarımı altüst eden bir felaket gibi tepeme çökmüştü. Bu ihtimal, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın boğazına zorla dayanan bir kadeh su gibiydi. Hayat veriyordu ama yakıyordu. Canımı, varlığımı, bunca yıldır kurduğum o hisizlik zurehini her zerremde yakıyordu.

Eğer o yaşıyorsa kucagımda soğuduğunu sandığım o ceset kimin? Eğer o yaşıyorsa ben bunca yıldır kimin yasını tutup kimin intikamı için dünyayı kana bulamıştım?

Bu, ölmekten çok daha ağır bir enkazdı. Ben onca yıl, ölen bir Balerin'in hatırasına sadık kalmak, onun kanını yerde bırakmamak için ellerimi kirlenebileceği kadar kirletmişim. Bir katile dönüşmüşüm. Şimdi Kurşun Asker, o Balerin'in karşısına hangi yüzle çıkacaktı?

Neyi düşünüyordum ben?

Balerin hiçbir zaman masum olmamıştı.

Bizim zihinlerimiz daha çocukken bozulmuştu. Biz hastalıklıydık. Yıllarımız birbirine kenetlenmişti ama bu bizi iyileştirmeye yetmezdi, biz yan yana geldiğimizde sadece birbirimizi daha derin kanatırdık.

Biz, asla yan yana gelmemesi gereken o ikiliydik. Birimiz ateş, diğeri su. Eğer bu masal devam ederse bu sefer sadece biz değil, doğamız her şey o ateşin içinde kül olacaktı.

Yine de... O tek bacağı üzerinde duran paslı Kurşun Asker, kemiklerim kadar sızan bu acıya rağmen tek bir sorunun cevabını merak ediyordu.

Onun o beyaz saçları, benim ellerimdeki kanda boğulduğumuz zamanın kızı mıydı yoksa benden ayrı geçen yılların buz tutmuş kederi miydi?

Bir ışık yak bu satıra, aydınlanın saygılar...

HİSAR ALATAV

Dünya bazen o kadar karanlık ve gürültülü bir yer oluyor ki insanın burnunun ucundaki güzelliği görmesi için durup soluklanması gerekiyordu. Son iki gündür, her şeyden ve herkesten uzakta, bir kalenin içinde gibiydim. Hayır, Rapunzel değildim ancak saçlarım uzundu. Rapunzel kendi uzatmıştı saçlarını fakat ben hile yaparak uzun olmasını sağlamıştım. *Tıpkı bu hayatta kalabilmek için yaptığım tüm diğer hileler gibi.*

Kaleye beni kurtarmak için gelen bir prens yoktu hayatımda fakat ben yaşayayım diye devrim başlatan, adımı sayıkladığı her an dünyayı ateşe veren bir adam vardı. Zaten bizim masalımız, kuleye hapsedilen kadınların kurtarılmasını değil, kadınların uğruna yakılan dünyaların enkazını anlatırdı. Çünkü her kadın, kalbinde koca bir mezarlık taşısa da o enkazın üzerinde dimdik duracak kadar güçlü doğardı. Ben Roza'dan böyle görmüştüm, böyle büyümüştüm. O, bana acının içinde asaletle yürümeyi, kanarken bile kimseye boyun eğmemeyi öğretmişti.

Bir kadının en büyük gücü, düştüğü yerden kalkması değil, düşerken bile yanındakileri ayağa kaldırabilmesiydi. Roza bana miras olarak

sadece acıyı değil, o acıyı nasıl bir silaha dönüştüreceğimi d
tı. Kalemizi kendimiz inşa etmiştik, taşlarını gözyaşlarımızla
surlarını sarsılmaz irademizle örmüştük. Şimdi ise o surları
masalın en kanlı ama en görkemli sahnesine hazırlanıyorduk
tarılmayı bekleyen kurbanlar değildik. Biz, kendi masalını ya
dünyayı ateşe veren o enkazın içinden doğanlardık.

Arkana'nın yaptığı en büyük hata, bizim dünyaya g
sağlamaktı.

Çünkü Arkana, ölmek için doğanlar tarafından yeniden ya
lacaktı. Bizi yok etmek için kurdukları o düzen, şimdi kendi ya
canavarların ellerinde can verecekti. Dönüşüm yakındı. Bron
şümü başlatmış, Dünya Kartı'nı ortaya koymuştu. Artık geri
olmayan o büyük hamlenin tam ortasındaydık.

Çember tamamlanmadan önce yapmamız gerekenler vardı v
dan birini gerçekleştirmek için o görkemli sabaha gözlerimizi aç
Her şeye, her türlü karanlığa ve Arkana'nın üzerimize diktiği o
gözlere inat, Yasmin ve Sanaç'ın düğün günündeydik.

İki gündür Yasmin'le birlikte kalıyordum. Sanaç'la evlerini, o
yemin öncesi son kez olmak şartıyla ayırmıştı. Yağız da sağdıçları
erkek tarafıyla birlikteydi. Verda'yla birlikte Yasmin'in her şeyiyle
küçük detayıyla en başından beri ilgilenmiştik.

Şimdi ise Yasmin, odanın ortasında, kendi etrafında döndüğün
linliği gözlerimi kamaşırdı.

"Harika oldun," dedim, hayran bir şekilde onu izlerken.

"Kuğu gibisin," dedi Verda, büyülenmiş bir sesle. "Gerçek bir ku

Verda haklıydı ama benim gördüğüm, zarafetten fazlasıydı. O k
karanlık ve çamurlu sulardan kanatlarını kirletmeden çıkmayı başari
şimdi ise güneşin altında parlıyordu.

Bakışlarımı gelinliğin üzerinde bir mühür gibi parlayan işlemele
gezdirerek, "Sanaç'ın seni gördüğünde ağlayacağına eminim," dedim.

"Kızını da kıskanmazsın herhâlde!" dedim.

"Sanaç gibi seven bir adam olunca..." dedi Yasmin, gözlerinin içini bakarak. "İnsan kızını bile kıskanır."

Elimdeki yelpazeyi yavaşça kenara bıraktım ve yanına yaklaşıp elini tuttum. "Sen onun ilk sarışını, o ise babasının minik sarışını olacak. Bunu dan daha güzel bir şey var mı?"

Dudakları büküldü. "Yok," dedi, tıpkı benim gibi bir hayale dalarak. Gözleri tek bir noktaya daldı. Kısa süre sonra bir şey fark etmiş gibi dileşti. "Yağız'ın düşünceleri ne zaman değişecek? Psikolog bu yaşlarda normal dedi ancak hiç ilerleme yok."

Yağız, o inatçı ördek... Bir türlü kardeş fikrini kabul etmiyordu. O küçük kalbinde yarattığı krallığı biriyle paylaşırsa tacını kaybedecekti gibi davranıyordu.

"Karnın biraz daha belirgin olunca düşünceleri değişecektir," dedim, güven veren bir ifadeyle.

"Bana tripli ve benimle uyumuyor artık," diye mırıldandı Yasmin.

"Belki büyüdüğü içindir," dedim, konuyu dağıtmaya çalışarak. "Kendi alanını yaratıyor olabilir."

"Büyümedi, teyzesi," dedi Yasmin, itiraz ederek. Sesi titredi. "Minicik daha o. Küçücük bir yavru ördek."

Gözleri aniden dolduğunda aslında onu endişelendiren şeyi anladım. Yasmin'i korkutan Yağız'ın büyümesi değil, aralarındaki o kopmaz bağın üzerine bir gölge düşmesiydi. Gözyaşları makyajını bozmasın diye hemen yanına gidip omuzlarını tuttum. Hamilelik hormonları ve düğün stresindeki o korumacı anneyi en hassas yerinden vuruyordu.

"Ağlama sakın," diye telkin ettim. "O güzel gözlerine hiç yaş yakışıyor mu? Bugün en mutlu günün. Yağız seni o kapıda gördüğünde, dünyanın en güzel annesine sahip olduğu için gururdan başka bir şey hissetmeyecek. Görürsün."

Verda, elinde Yasmin için özenle hazırlanmış doyurucu bir tabağı döndü. "Şimdi güzel annemiz karnını doyuracak ve o muhteşem düğüne katılacak," dedi, neşeyle.

Yasmin duraksadığında, bakışlarını aynadan çekip bana çevirdi. "Ağlamaz," dedi. Sanki buna inanmak istiyor ama Sanaç'ın duruşunu düşününce tereddüt ediyordu. "Ağlamaz, değil mi?"

"Görürsün," dedim, kendimden emin bir tonla.

Elini sallayıp, kendine hava yaparken, "Çok bunaldım," dedi. "Keşke gelinliği şimdiden giymeseydim."

Odanın içindeki o tatlı telaş, Yasmin'in her zamanki sabırsızlığıyla birleşince havanın iyice ısınmasına neden olmuştu. "Şimdi seni serinleteceğim," dedim ve elime yelpazeyi alıp hafifçe salladım. "Aç olmadığına emin misin? Sabahtan beri ağzına tek lokma koymadın."

Çekinerek, "Aslında biraz acıktım," dedi.

"Yasmin..." dedi Verda, kızıla çalan gözlerini ona dikerek. "Gelinliği giymeden önce sana on kere sorduk!"

Haksız sayılmazdı. Gelinliği giydirmek kolay olmamıştı ve yemek yerken o bembeyaz kumaşın üzerine bir damla leke düşmesi hepimizin kâbusu olurdu.

Yasmin, masum bir tavırla elini henüz belli olmayan karnına koyarak, "Ama şimdi acıktım," dedi. "Benimki biraz nazlı. Hem ben değil, o istiyor, teyzeleri."

"Şimdi bir şey hazırlayıp getiririm," dedi Verda.

"Acaba kız mı olacak yoksa erkek mi?" diye sordum, merakıma yenik düşerek. Hangisi olursa olsun, bu dünyanın en korunan bebeği olacağı kesindi.

"Tek istediğim sağlıklı doğması," dedi Yasmin. Mavi bakışları karnına indiğinde yüzüne o tarifsiz şefkat oturdu.

"Sana küçük bir kız çocuğu yakıştırıyorum," dedim, hayalimde canlanan o tabloya gülümseyerek. "Saçları senin gibi sapsarı. Gözleri ise babası gibi."

Kaşlarını hafifçe çattığında, "O zaman Sanaç'ın tek sarışını ben olmam," diye mırıldandı.

Tabağı elinden aldım. Yasmin'in titreyen ellerine bırakamazdım o riski. Dikkatli bir şekilde ona yedirmeye başladım. Verda, her ihtimale karşı o bembeyaz kumaşın üzerine koruyucu bir örtü sermişti. Bir leke, bugün isteyeceğimiz son şeydi.

"Düğün gerçekleşmeyecek diye ödüm kopuyor," diye mırıldandı Yasmin, lokmasını yutarken.

Bakışlarımı tabağından çekip, gözlerinin içine mühürleyerek, "Yasmin," dedim. "Bütün gece ne konuştuk?"

"Tamam," dedi hemen, geri adım atarak. "Güvenlik çok sıkı, biliyorum. Ancak ne yapabilirim? Son olaylardan sonra istemsizce endişeleniyorum."

"Endişelenmek sana hiçbir zaman iyi gelmeyecek," diye araya girdi Verda. Elini Yasmin'in omzuna koyup hafifçe sıktı. "O küçük fasulyeyi de huzursuz etme. Daha güzel şeyler düşün. Ben şimdi bir ada çayı yakacağım ve şu odadaki tüm kötü enerjiyi, o kasvetli düşünceleri ortadan kaldıracacağım."

"Harika bir fikir," dedim, Verda'ya destek çıkararak.

Yasmin'e yemeğini büyük bir titizlikle yedirmeye devam ettim. Kader bizi ne kadar sarsarsa sarsın, bugün bu beyazlığa gölge düşürmeyecektik. Yasmin karnını doyurdukça yüzüne hafif bir renk geldi. O yedikçe içimdeki o tetikte bekleyen gardiyanın da biraz olsun sakinleştiğini hissettim.

Verda'yla ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra Yasmin'e son rötuşları yaptık. Üçümüz de artık hazırдық.

Aynadan birbirimize bakarken Yasmin ikimizin de elini tuttu. "Kızlar," dedi. "Size sahip olduğum için çok şanslıyım."

Gelinliğinin o devasa ağırlığına rağmen bize doğru uzandı ve sarıldı. Aramızdaki o görünmez bağ, bembeyaz bir zırha dönüştü.

Verda, burnunu çekip, gözlerine biriken yaşları geri göndermeye çalışırken, "Pekâlâ," dedi. "Beni kimse susturamayacak!"

"Hey," dedim. "Ağlayan olursa gerçekten gıdıklarım ve asla durmam!"

"Tamam, tamam," dedi Yasmin, geri çekilerek. Çiçeğini aldı. Rüya gibi bir balayı ayarlamış. Normalde çiftler iki kişiyle gider. Bir kişi gideceğiz. Biri henüz anne karnında ama olsun."

"En güzel balayı olacak," dedim, elini sıkarak. "Dönüşte Yağzı sulyeyi sevdiren, tamam mı?"

Başını salladı. "Bunu yapacağız."

"Hazır mısınız?" Kapı hafifçe tıklatıldığında Bronz içeri girdi. Nın içindeki o yumuşak hava, onun gelişiyile bir anda ciddiyete büründü. Ama bu, huzurlu bir ciddiyetti.

"Hazırız," dedim, ona dönerek.

Beni gördüğü an, bakışları üzerimde asılı kaldı. Ademelməsi hareket ettiğinde, sanki söyleyeceği kelimeler boğazında düğümlendi. Üzerimdeki elbiseye, bakışlarıma, varlığıma ilk kez bakmıyordu ama bakışta başka bir şey vardı. Daha derin, daha sahiplenici bir şey.

"Hisar," dedi Bronz. Bana doğru bir adım attı ve elini, sanki olmasın gereken yer her zaman orasıymış gibi belime yerleştirdi.

Adını dudaklarımın arasından bir soluk gibi bırakıp, "Bronz," dedi. Parmaklarının sıcaklığı elbisemin kumaşını geçip tenime ulaştığında, sığınağımın onun yanı olduğunu bir kez daha anladım.

"Çok güzel olmuşsun," dedi. Kehribarlarını çehremden ayırmıyordu. "Seni uzun saçlarla ve bu kadar hayat dolu görmek..."

"Hep hayal ettiğin şeydi, değil mi?"

"Hep," dedi. Tek bir kelimeye koca bir ömrün özlemini sığdırdı.

Bakışlarındaki o yoğunluk, aynadaki yansımamdan daha gerçekti. Elim kendiliğinden göğsüne gitti. O yetmiş altı vuruşu parmak uçlarımda hissetmek istedim.

Bronz, elimi doğru noktaya götürdüğünde kalbi, avucumun altında sanki benim için çarpan bir devrimdi.

"İyileşiyorum ve bu senin sayende oluyor," dedim, gözlerinin en derinindeki o karanlığa bakarken. "Çünkü sen bana hep bir tablo gibi davrandın ve özenle işledin. Bu sanat eseri tamamen sana ait, Bronz."

Zorlu, Viran'la birlikte Bronz'un yanına doğru giderken içim bir olsun rahatladı. Başımı sallayıp hızla yanından ayrıldım. Gözlerim kal masaların arasında Serdal'ı aradı. Onu bulduğumda, "Abi!" diye sesler

Aynı anda iki kafa bana doğru döndü.

Biri baktığım yerde olan Serdal'dı, diğeri ise yan masada ot Efrem'di.

Efrem, ona ilk kez *abi* demişim gibi büyük bir şaşkınlık ve un bakıyordu. Oysa benim dudaklarımdan dökülen bu kelime, sadece vendiğim o tek limana, Serdal'a aitti. Serdal ise oturduğu yerden fırl rak yanıma geldi.

"Ne oldu?" dediğinde yüzündeki o korumacı ifade anı maskelenmişti.

"Benimle gel."

Efrem'in üzerimizde asılı kalan sorgulayan ve kırgın bakışlarını kamızda bırakarak yürüdük. Her adımım, Bronz'un göğüs kafesini çırpınan o yorgun kuşun kanat seslerini duyuyormuşum gibi ağır Bronz'un olduğu yere doğru ilerlerken bahçedeki tüm o ışıklar ve neş müzik zihnimde sessize alındı.

Damat odasından içeriye daldığımızda, Viran'ı Bronz'un başında karanlık ama tetikte bekleyen hâliyle gördüm. Bronz'un gömleğinin üs düğmeleri açılmıştı. Viran ona bir şeyler içirmeye çalışırken Bronz'un çenesi kasılmış, alnındaki o ince damar belirginleşmişti.

"Bronz!" dedim, korkuyla.

"Sakin ol," dedi Viran, başını bile kaldırmadan. "Bir şeyi yok."

"Ne demek bir şeyi yok?" diye bağırdım, kendimi tutamayarak. "Görmüyor musun hâlini?"

"Hisar," dedi Bronz. "Endişelenme."

"Nasıl endişelenmeyeyim, Bronz?"

"Serdal," diye seslendi. "Güvenliği daha da arttırın. Kuş uçsun istemiyorum."

"Senin neyin var?" diye sordu Serdal.

Bronz bakışlarını diğerlerinde tuttu. "Beni şimdi bırakın ve dediğimi yapın."

"Bronz..." dedi Serdal.

Ancak Bronz çizgisinden çıkıp lafını kesti. "Dışarı çıkın, Serdal."

Zorlu, Serdal ve Viran odanın dışına çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Bronz tek bir hamleyle beni kendine çekip dizlerine oturttu. Parmakları belime sıkıca dolandı. Bu hem bir sahipleniş hem de ayakta durmak için benden aldığı gizli bir destekti. "Düğün bitene kadar hiçbir şey belli etme. İkisi de balayını iptal eder ve başımızda biter. Onların bu mutluluğa ihtiyacı var. Özellikle de Yasmin'in."

"Beni böyle köşeye sıkıştırıramazsın!" diye çıkıştım.

"Yalnızca bir saat," dedi Bronz, gözlerimin en derinine bakarak. O kehribar gözlerindeki acı, birkaç saat önce dudağından sildiğim rujumdan daha kırmızı, daha taze ve daha yakıcıydı.

"Bir dakika bile beklemeyeceğim." Sesim titriyordu ama bu bir zaıflık değil, taşmak üzere olan bir öfkenin habercisiydi. "Acı çektiğini görmüyor muyum sanıyorsun? Beni hiçbir şey durduramaz artık!"

Bronz kaşlarını çatarak, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Ne yapacaksın, Hisar?"

"Düğün biter bitmez annemin yanına gideceğim!"

"Hisar!" dedi Bronz.

"Bana Hisar, deyip durma!" diye bağırdım ve omuzlarının arkasından sandalyeye vurdum. "Burada oturup senin kalp krizinden ölmeni beklemeyeceğim! Benim içimdeki canavarı çıkarma, Bronz!"

"Seni o kadının yanına göndermeyeceğim!" diye gürledi.

Çenesini parmaklarımın arasına alıp sıktım. Bakışlarımı en keskin hâliyle onun gözlerine diktim. "Seni alt edip tek başıma mı hareket etmemi istiyorsun?" diye sordum. "Eğer istediğin buysa bunu şimdi seni bayıltarak yaparım, Bronz! Beni buna zorlama!"

Bu çıkışım üzerine Bronz kollarımı arkada birleştirdi ve bir kelepçe misali beni kendine hapsetti. Daha da sıkı kavrayıp beni iyice kapana sıkıştırdı. Aramızdaki mesafe yok olmuştu. Nefesi yüzümü yakıyordu. "Tam istediğim kişiyi görüyorum, diyorum, aynı gün içinde değişiyorsun!"

"Ne olsun istiyorsun sen?" diye cırladım, sabrımın son kırıntılarını da harcayarak. "Senin istediğin kişi ölümünü de mi izlesin istiyorsun? Değişmiyorum. Bronz! Değişmeyeceğim!"

"O kadın seni mahvedecek!" dedi, dişlerinin arasından.

"Beni korumayı bırak artık!" dedim, göğsümün sıkışmasına engel olamayarak. "Senin kalbin durduğunda benimki de duracak. Bunu anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum!" dedi. "Anlamıyorum çünkü sen ölümü seçtin! Sana bir şey olduktan sonra aldığım o nakil kalbin bir hükmü de olmaz, Hisar!"

Onun bu itirafı, o son direnç duvarımı da yıktı. Titreyen bir nefes aldım ve hayatımızı sonsuza dek mühürleyecek o teklifi fısıldadım: "Kalplerimizi bir yapalım."

Bronz'un bakışları donduğunda ellerinin baskısı da bir anlığına hafifledi. "Ne dedin?"

"Kalplerimizi, tıpkı ilk kurucular gibi bir yapalım," derken gözlerimi bir an bile kaçırmadım.

"Ne dediğinin farkında değilsin," dedi, dehşetle karışık bir sesle.

"Farkındayım," dedim, tüm ruhumu ortaya koyarak. "Ben senin için yaşayacağım. Sen de benim için yaşayacaksın. Bizi, bizden başka kimse yıkamaz, Bronz. Madem korkun benim ölmem... O zaman kalplerimiz bir olursa ikimiz de aynı dakika, aynı saniye ölürüz. Ölüm bizi ayırmaz, aksine birleştirir."

Bronz'un kollarımı tutan elleri bu kez dehşetle sarsıldı. Gözlerindeki o ifade, bir insanın ruhunun en derinindeki korkuyla yüzleştiği andı.

"Seni çiplerden, kendimle bir olan çipe mahkûm etmek için kurtarmadım!"

"Ben sana mahkûm olmak istiyorum," dedim, geri adım atmayaarak.

Bu bir esaret değil, bir aidiyetti.

"Sağlıklı düşünmüyorsun," dedi. "Bunu isteyemezsin, Hisar. Bu, hayat boyu sürececek bir acı ortaklığı!"

Beni o çiplerden kurtarmak için hayatını ortaya koymuşken şimdi kendi rızamla onun kalbine, onun kaderine mühürlenmek istemem onu mahvediyordu.

"Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum," dedim ve dizlerinden bir hışımla kalktım. Üzerimdeki elbiseyi düzelttim, dağılan saçlarımı tek bir hamleyle geriye attım. Az önceki o duygusal karmaşa, yerini buz gibi bir soğukluğa bırakmıştı. "Ve ne yapacağımı da. Günlerdir ben sana ayak uyduruyorum, Bronz. O günler bitti. Şimdi sen İmparatoriçe'ne ayak uyduracaksın."

Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapının koluna koyup ona son kez omzumun üzerinden baktım. O yorgun, kalbi tekleyen ama bakışları hâlâ güçlü olan adama...

"Ben düğüne geri dönüyorum," dedim. "Düğün bitene kadar vaktin var. Ya birlikte yakarız ya da tek başıma yanarım. Karar senin, Bronz."

Damar odasından dışarı çıktım. Serdal kapıda beklerken benim çıkmamla içeriye girdi. Kapıdan uzaklaştım. Havanın serinliği yüzüme çarptığında, az önceki o boğucu ve acı dolu havayı bir nebze olsun dağıttı. Abim Efrem, ağaçların altında, tören alanının biraz uzağında bekliyordu. Beni gördüğünde yüzündeki o solgun ifade daha da belirginleşti.

"Hisar," dedi, yanıma doğru bir adım atarak. "İyi gözükmüyorsun."

Durmadım. Gözlerimi karşımdaki kalabalığa, mutlu mesut düğünü izleyen insanlara diktim. "İyi gözükmek gibi bir derdim yok artık, Efrem," dedim, buz gibi bir sesle.

"Ne oldu?" diye sorduğunda sesindeki endişe elle tutulur cinstendi.

Duraksadım ve ona döndüm. "Yaşayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Kocan beni yaşattı," dedi Efrem. Çehresinde Bronz'a duyduğu o kaçınılmaz minnet vardı.

"Sen neden sürekli Bronz'un kocam olduğunu söylüyorsun?" diye sordum. Efrem'in bunu nereden bildiğini anlamaya çalışıyordum. Onunla evlendiğimi gerçekten biliyor muydu?

"Babam..." dedi Efrem, belirgin bir tiksintiyle. "Yıllar önce seni çok merak ettiğim bir dönemde bana bir fotoğrafını göstermişti. Nikâhına ait bir fotoğrafı. Evlenip kendi aileni kurduğunu söylemişti."

Fotoğraf mı?

"O fotoğraf bir kilisede mi çekilmişti?" diye sordum, içimde büyüyen huzursuzluğu bastıramadan.

Efrem başını salladı. "Peder başınıza taç takarken çekilmiş bir andı. Dante ve sen... Çok mutlu görünüyordunuz. Yıllarca öyle olduğuna inandım. Fransa'da, kayak tatilinde sizi yeniden görünce de o fotoğrafın gerçek olduğunu düşündüm."

Demek bu yüzden Natasha da Efrem de Bronz'dan bahsederken hep aynı imayı yapıyordu.

Benim evli olduğumu, babamın onlara gösterdiği o tek fotoğraftan biliyorlardı.

"Ne oldu?" dedi. "Niye sordun?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Bronz'un kalbini tutuşu gözümün önünden gitmiyordu. "Açıkçası sana güvenmediğim için hiçbir şey anlatasım yok," dedim.

"Bir gün güveneceksin," dedi Efrem, net bir şekilde. "Bunun için her şeyi yapacağım."

Gözlerimi ona diktim. "Seni affetmemi istiyorsun."

"İstiyorum."

Ona doğru bir adım yaklaştım. Aramızdaki o yılların uçurumunu köprülemek için tek bir şans vardı ve bu şans, şu an içeride kalbiyle savaşıyor Bronz'un hayatıyla eş değerd.

"Annemden almam gereken bir şey var," diye başladım. "Bana onu almamda yardımcı olacaksın."

Efrem, yüzümdeki kararlılığı görünce yutkundu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece yanımda olmanı," dedim. "Yanımda bir abi olarak dur. Eğer bunu yaparsan işte o zaman affederim seni."

"Annem..." dedi Efrem. Bakışlarında hâlâ o küçük çocuğun sığınma ihtiyacı vardı. "Annem gerçekten o kadar kötü biri mi Hisar?"

"Sana onun günlüğünü göstereceğim."

Efrem kaşlarını çattı. "Bronz bana o günlüğü okuttu," dedi.

"Bronz'un sana okuttuğu kısımlar sadece bir kısımdı," dedim, donuk bir ifadeyle. "O günlüğün bir de diğer tarafı var ve asıl okuman gereken kısım tam da orası."

"Ne var ki orada?" diye sordu, korkuyla karışık bir merakla.

"Bir annenin ne kadar kötü olabileceği gerçeği var, Efrem. İnsan aklının sınırlarını zorlayacak bir nefret var."

Efrem başını iki yana salladı. "Bana daha açık konuş."

"Annem o kadar iğrenç bir insan ki..." dedim, kelimeler boğazıma dizilirken. "Günlüğün diğer tarafını kendisi bile yazmamış. Orayı incelettirdim, her iki taraftaki yazı stilini karşılaştırdım. Bana beni aslında sevdiğini söylediği, o şefkat dolu kısımlar başkasının kaleminden dökülmüş. Benden o kadar çok iğreniyordu ki Efrem, bana yalandan bile *seni seviyordum, kızım*, diyememiş. Başkasına yazdırmış o sahte sevgiyi."

Efrem'in yüzü kireç gibi olurken elleri yanına düştü. "Hisar..." diye mırıldandı. Gözleri acıya boğulmuştu.

"Keşke sadece beni sevmese," derken gözlerim Yağız ve o tatlı iki küçük kıza kaydı. "Larisa'yı da sevmiyor."

"Ne?"

Bakışlarım abimi buldu. "Buna da inanmazsın sen ama kızını sevmeyi bunca zaman nasıl fark etmedin ki?"

"Larisa biraz çekingen bir kız," diye açıklamada bulundu.

"Larisa mı çekingen?" dedim, inanamazken. "Bunu böyle mi açıklıyorsun, Efrem?"

"Böyle bir şey olsa bilmez miydim?" dedi. Gözleri kan çanağına dönmek üzereydi. "Kızım bana söylledi!"

"Belki kızın, halasından daha akıllıdır ve söylemenin bir işe yarayacağını biliyordur," derken acımasızlık tek meskenimdi. "Çünkü senin karşına çıkıp söylediğimde bana inanmadın!"

Yutkunamadı bile.

"Kızım..." dedi, Larisa'yı izleyerek. "Nasıl fark etmedim ki?"

"Seni sevmesinin, herkesi seveceği anlamına gelmediğini umarım anlamışsındır." Dişlerimi sıktım. Bana doğru bir adım atmak istedi ancak geriledim. "Dediğim gibi," dedim. Sesim rüzgâra karışsa da ağırlığı Efrem'in omuzlarına çökmüştü. "Seni affetmemi istiyorsan sadece yanımda dur. Senden canını ortaya koymanı istemiyorum. Yanımda durmanı istiyorum."

Arkamı dönerek yürümeye başladım. O ise bir annenin kızını sevmeyişinin ağırlığıyla baş başa kalmıştı.

Düğün, sanki az önce o odada kıyamet kopmamışçasına bütün hızıyla devam ediyordu. Bronz, o sarsılmaz maskesini yüzüne tekrar yerleştirmiş, sağdıçlık görevini kusursuz bir şekilde yerine getirmeye devam ediyordu. Dik duruyordu ama ben o ceketinin altındaki yumruğun ne kadar sıkı olduğunu, her nefesinin bir savaş ilanı olduğunu biliyordum. Nikâh kıyılmış, yemekler yenmiş, danslar edilmiş ve artık sıra o hüzünlü ama neşeli veda vaktine gelmişti.

Yağız, sabah Larisa'ya kök söktüren o huysuz çocuk değildi artık. Şimdi ise küçük hanımefendinin elini bir an bile bırakmıyordu. Bir ara pistin ortasında birbirlerine ayak uydurmaya çalışarak dans ettikleri de gözümden kaçmamıştı.

"Beni ara, tamam mı?" dedi Larisa, kocaman gözleriyle Yağız'a bakarak. "Annemin numarasını, annenin telefonuna kaydettim."

"Beni bekle, güzellik!" dedi Yağız, Sanaç'tan miras aldığı o çapkın tavırla. Larisa utana sıkıla onun yanağına küçük bir öpücük kondurup, hızla babasının arkasına saklanırken Yağız istediğini almış bir edayla üstü açık son model arabaya paytak adımlarla bindi.

"Her gittiğiniz yerden fotoğraf atarsınız, değil mi?" diye sordum, Yasmin ve Sanaç'a dönerek.

"Seni kıskandırmak için her saniyeyi fotoğraflayacağım," dedi Sanaç.

"Canımı çok sıkarsan Muhteşem Yüzyıl'ı sensiz izlerim!" dedim, kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çatarak.

"Orada dur bakalım," dedi Sanaç ve bana sıkıca sarıldı. "Senin en iyi arkadaşın benim, bunu unutma."

"Yerimi kapma, Valacan," dedi Yasmin, araya girerek. Sanaç'ın koluna girdi. "Onun en iyi arkadaşı benim."

Sanaç, Yasmin'i kendine çekip alnından öptü. "Çiçeğim, artık sen de Valacan'sın. Ha sen ha ben... Biz artık biriz."

Herkes birbiriyle vedalaşmıştı.

Huzurlu ama buruktuk. Düğün, sorunsuz bir şekilde tamamlanmış, balayına çıkacak çiçeği burnunda taze çiftimizi arabaya bindirmiştik. Sanaç gazı kökledi ve son model arabasının tozunu attırdı.

Onlar, gördüğüm en güzel Aziz ve Azize'ydi.

Masallarda anlatırlardı, iyiliğin ve saflığın her zaman bir yolunu bulup birleştiğini. Tarot efsanelerinde yazılırdı, kartların bazen sadece kaderi değil, ruhların o kusursuz uyumunu da temsil ettiğini. Yasmin ve Sanaç, o kartların arasından sıyrılıp ete kemiğe bürünmüş bir mucize gibiydi. Onların gidişiyle bahçedeki o tozpembe bulut da dağılmaya başladı.

Gülümsemem, araba gözden kaybolduğu an yüzümde dondu. Artık oyun bitmiş, masal sona ermişti. Yasmin'in o masum mutluluğunu korumak adına takındığım maskeyi yavaşça indirdim. Omuzlarımdaki o görünmez ama ağır yükü tekrar hissettim.

Arkamı döndüğümde gözlerim doğrudan Bronz'u buldu. Orada, ışıkların bittiği ama karanlığın henüz tam başlamadığı o sınır çizgisinde duruyordu. Kalbi, o göğüs kafesinin içinde bir saatli bomba gibi atarken bakışları hâlâ bende saklıydı.

Ben mi annemin katili olacaktım?

Yoksa annem mi benim katilim olacaktı?

Aslında ikimiz de çoktan birbirimizi öldürmüştük. O, beni doğurduğu gün terk ederek öldürmüştü. Ben ise bana nefret satırları değil de sahte sevgi sözcükleri yazdığını okuduğum gün öldürmüştüm onu. Nefretin sahtesi olmaz ama sevginin sahtesi olurdu. Şimdi ise fiziksel bir sondan bahsediyorduk. Ya ellerim onun boğazına dolanacak, Bronz'u yaşatmak için o kartı ondan söküp alacaktım ya da o, son hamlesiyle benim kurduğum bu kırılgan dünyayı başıma yıkacaktı.

"İmparatoriçe," dedi Serdal, yanıma gelerek. "Ne yapacağız?"

"Herkesi çağır," dedim. "Küçük bir bilgi akışı vereceğim."

Viran tek kaşını kaldırdı. "Sen ve bize bilgi vermek mi?"

"Şansını fazla zorlama, Viran," diye tersledim. "Hepinizi alt edip gitmesini de bilirim."

"Ancak yapmayacak. Çünkü bize değer veriyor ve her şeyi ortak yapacağız. Öyle değil mi His?" Serdal'ın bana ısrarlı bakan gözleriyle omuzlarımı düşürdüm. Bu adama karşı gelmek, gün geçtikçe zorlaşıyordu.

"Öyle," dedim, dişlerimin arasından. Bronz bu tavrıma kaşlarını çatarak baksa da eski His olmadığımı da günden güne fark ediyordu. Biz, birbirine bağlı bir zincirdik ve bu zincir kolay kolay kopmayacaktı.

Kısa süre içinde bir araya geldiğimizde herkesin gözlerinin içine baktım. Yeşil harelerde durduğumda, "Viran," dedim. "Sen Natasha ve kızların yanında duracaksın. Annem, olaylar tersine döndüğünde çığırından çıkıp kızlara ve gelinine zarar verebilir. Onları koruma görevi senin."

"Çocuk bakma görevi beni hiç şaşırtmadı," dedi Viran, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Zorlu, sen hastanede abimin yanında olacaksın," dedim. Zorlu sert yüz hatlarıyla dudaklarımı takip etti. "Tıpkı küçüklüğünüzde olduğunuz gibi."

Cevap olarak kaşlarını çatı.

"Verda, sen de Bronz'a eşlik edeceksin ve kartın yerini tespit ettiğimiz gibi onu almaya gideceksiniz."

"Sen nasıl istersen," diyerek bana uyak uydurdu Verda.

Tam toparlandığım sırada Serdal, "Bana bir görev yok mu?" diye sordu.

Bronz, emin bir ifadeyle araya girdi. "Hisar'a eşlik edeceksin."

Kaşlarımı çatı. "Bana eşlik edecek birileri zaten var."

"Ama bizden biri yok," dedi Bronz, aksi ve geri adım atmayan bir tavırla. Bakışlarındaki korumacı hırs, her türlü itirazımı ezmeye hazır. "Tek başına gitmeyeceğini söylemişim."

Dişlerimi sıktım. "Tek olmayacağım."

Bronz, bu tavrıma karşılık gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu ama içindeki o hırçın koruma içgüdüsünü bastıramadığı da her hâlden belliydi.

"Ben de aksini söylemedim, Hisar." Bronz'un sesi bir uyarı gibi düşük ama sarsılmaz bir tondaydı. Kehribar gözleri alev alevdi. Hem bana duyduğu o amansız tutku hem de başıma bir şey gelme ihtimalinin verdiği o vahşi öfke aynı anda yanıyordu. "Sana bizden biri de eşlik edecek. Bu, pazarlık konusu değil."

"Gücün yanında olacak," dedi Serdal, ortamı yumuşatmak adına gözlerini kırparak. "Hem bir İmparatoriçe'nin şanına tek başına yürümek yakışmaz, değil mi?"

"Azerbaycan'a yarın gideceksek benimle gelmeni kabul ederim," dedim, şartımı da masaya koyarak.

Serdal, duyduğu bu şartla birlikte yüzünü ekşitti. "Ne içten pazarlıklı birisin, His!" dedi, kızgınlıkla.

"Ben böyleyim. Yarın gidiyor muyuz?"

"Tamam," dedi, en sonunda pes ederek. "Şu kartı alalım. Gideriz."

"Bize müsaade edin," dedi Bronz. Emri odaya yayıldığında, herkes sessizce dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktılar. Kehribar bakışlarındaki korumacı öfkeyi gizleme gereği duymadan bana doğru bir adım attı.

"Eğer..." dedi, duraksayarak. Gözleri, gözlerimin içine kilitlendi. "Eğer annen senin gözünden üç damladan fazla yaş gelmesine neden olursa onu abinle cayır cayır yakarım."

"Abimi kanserden kurtardıktan sonra onu öldürecek misin?" diye sordum.

Elini çeneme yerleştirdi. Parmakları sert ama dokunuşu yakıcıydı. "Nasıl ki seni çiplerden kurtardıktan sonra kendi cehennemime hapsediysem abini de gerçek bir cehenneme hapsederim, Hisar."

Gözlerindeki o karanlık ve tavizsiz ifade ruhuma sızdı. Bu bir tehdit değil, bir vaattti. Onun dünyasında merhamet, sadece bana ayrılmış bir ayrıcalıktı. Geri kalan herkes için o, sadece bir yıkım getirebilirdi.

"Bunu yapmazsın," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Beni tanıyorsun," dedi, yüzünü yüzüme yaklaştırtırken. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu ama kelimeleri buz gibiydi. "Söz konusu sensen abin ya da annen... Kim olduğunun bir önemi yok. Eğer senin canını yakarlarsa onları kül ederim."

Bakışlarımı ondan kaçırmadım.

Ben kül olabilecek biri değildim. Uğruna kül olunabilecek biriydim. Bunu bana söyleyen de oydu.

"Oraya gideceğim," dedim. "Ve o kartın yerini öğreneceğim. Ama senden tek bir şey istiyorum, Bronz. Bekleyeceksin. Çünkü annemle aramdaki meseleyi sonsuza kadar kapatmam gerekiyor. Kapatmak için de onunla yüzleşmeliyim. Sen de ben işaret vermeden o kapıdan içeri girmeyeceksin."

Bronz, elini çenemden çekip yavaşça boynuma, nabzımın hızla attığı yere indirdi. Başparmağıyla şah damarımın üzerindeki o atan ritmi hissetti.

"Nefesinin teklediğini hissettiğim an..." dedi, boğuk bir sesle. "Kapı diye bir şey kalmayacak, Hisar. Bunu bil ve öyle git o malikâneye."

Cevap olarak boynuna sarıldım. Bu bir vedadan ziyade, bir savaşçının zırhını kuşanmadan önceki son sığınağıydı. Kokusunu içime çektim. O karanlık, sert ama güven veren kokusunu... Tam geri çekileceğim sırada boynumdan öptü beni. Dudaklarının sıcaklığı tenime değdiği an, o bölgeye görünmez bir mühür vurdu.

Yalnızca kapı değil, bu gece ruhum da kalmayacak gibi hissediyordum. Geri çekildiğimde gözlerindeki o vahşi sahiplenmeyi gördüm. Arkamı döndüm ve bir daha bakmamaya çalışarak odadan çıktım. Serdal kapının yanında, elleri cebinde beni bekliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde sadece hafifçe başını salladı.

"Vakit geldi mi İmparatoriçe?"

"Geldi."

Dışarıda bizi bekleyen siyah arabanın kapısı açıldığında, gökyüzündeki ay bile bulutların arkasına saklanmış gibiydi. Malikâneye doğru giden yol, önümüzde karanlık bir nehir gibi uzandı.

Düğüne dair her şeyi tenimden söküp atmıştım.

Üzerimdeki o huzur ve yasemin çiçeği kokan havayı sanki bir deri gibi soymuş, yerine yeni, daha sert ve daha soğuk bir beden almış gibiydim. Saatler süren yolculuk sonrası annemin kaldığı o malikânenin önüne geldiğimde, etraf ölümü andıran bir sessizliğe bürünmüştü. Rüzgâr bile bu bahçedeki ağaçların yapraklarını kımıldatmaya çekiniyordu.

Kapı zilini çaldım. Ses, malikânenin yüksek tavanlı koridorlarında yankılanırken bekledim. Kapıyı açan çalışan, beni gördüğünde kısa bir duraksama yaşadı. Bakışlarında yabancılık ve merak karışımı bir ifade vardı. "Kime bakmıştınız?" diye nezaketle sordu.

"Ben..." dedim, yavaşça. "Annemi ziyarete geldim. Adım, His."

Çalışanın gözleri fal taşı gibi açıldığında yüzündeki o mesafeli ifade bir anda hürmet dolu bir telaşa bıraktı yerini. "Hisar Hanım..." dedi. "Lütfen buyurun."

İçeri adım attığımda, loş bir ortamla karşılaştım. Işıklar yarı açık, etrafta kimse yoktu. Yalnızca derinlerden bir piyano sesi geliyordu.

Çalışana doğru, "Annem nerede?" diye sordum.

"Bayan Alatav müzik odasında," dedi, başını kaldırmadan. "Ama sadece kendisi yalnız kalmak istediğini söylemişti. Geldiğinizi haberdar edeyim."

"Zahmet etmeyin," dedim. "Ben kızıyım sonuçta, bir sorun olmaz. Yanına çıkayım."

Kadın endişeyle bir şey diyecek gibi oldu ancak duraksadı. Onu arkasında bırakarak merdivenlere doğru ilerledim, üst kata çıktım. Piyano odasının kapısına yaklaştığımda, içeriden süzülen melodi ruhumu bıçak gibi kesti. Kapıyı hafifçe araladım.

Annem piyano başında, beyaz elbisesiyle müziğin ritmine kapılmış, notaların içinde kaybolmuş gibiydi.

Yüzünde, benimleyken asla görmediğim o huzurlu hatta sevgi dolu ifadeyi gördüm.

Bir an durup onu izledim. Küçükken annemi ve onun yanında kendimi görmeyi hep hayal etmiştim. Ama hiç nasip olmamıştı. Ailem beni her zaman sevicecek bir çocuk olarak değil, akordu yapılması gereken bir enstrüman olarak görmüştü.

Derin bir nefes alıp o anı zihnimden sildim. Artık o çocuk değildim. Kapıyı sertçe ittim. Melodi, ben içeri girdiğim an en yüksek perdesine ulaştı ve aniden kesildi.

"Rahatsız edilmek istemediğimi söylemişti-"

Lafını kesip, "Mama..." dedim.

Annem hızla bana doğru döndü. "Hisar?" dedi, oturduğu piyano tahtasının buresinde ağır bir zarafetle.

Üstümde sıradan, hiç özenli seçilmemiş kıyafetler vardı. Düğündeki o ihtişamlı His Alataş'dan eser yoktu şimdi. Sadece sığınacak bir liman arayan, hırpalanmış bir kız çocuğu gibiydim. Kolumu, sanki bir yarayı gizler gibi arkama doğru götürdüm. "Habersiz gelmek istemezdim ancak kime gideceğimi bilemedim."

Annem ayağa kalktı. Uzun, beyaz elbisesi mermerin üzerinde bir yılın gibi süzüldü. Yanıma gelip ellerimi tuttuğunda elleri buz gibiydi. Tıpkı kalbi gibi. "Neler oldu sana böyle? O kocan olduğunu söyleyen adam nerede? Bıraktı mı seni?"

Yüzüne bakıp, gözlerimden bir damla yaşın süzülmesine izin vererek, "Bırakmadı," dedim. Bu konuda yalan söylemeye dilim bile varmamıştı. O adam, beni hiçbir koşulda bırakmazdı. "Ben kendim geldim. Artık dayanamıyorum, anne. Ben sadece eve dönmek istiyorum."

Ve ben yıllardır yapmak istediğim o şeyi yaptım.

Anneme sarıldım.

Başımı annemin soğuk omzuna yasladığımda, göğsümden kopan o hıçkırık sadece bir oyunun parçası değildi. İçimde yıllardır biriken, dışlanmış, sevilmemiş o küçük kızın son feryadıydı. Omuzlarım sarsılırken hıçkırıklarım piyano odasının yüksek tavanında yankılanıyordu. Gözyaşlarım, onun paha biçilemez ipek elbisesine süzülürken kendimi tamamen bıraktım.

Annem bir an tereddüt etti. Kaskatı duran vücudu, bu beklenmedik yakınlık karşısında bir anlık savunmasızlık yaşadı. Sonra o buzdan parmaklarını saçlarımın arasında hissettim. Dokunuşu bir anneden ziyade, kırılmasından korktuğu değerli bir vazoyu tutan koleksiyoncunun titizliğini andırıyordu.

"Şşt... Tamam," diye fısıldadı. "Geçti, kızım. Ağlama artık."

Beni kendinden hafifçe uzaklaştırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmağıyla gözyaşımı silerken gözlerindeki o şefkati gördüm. Bu, bir kurbanın teslimiyetini izleyen bir avcının tatmini idi.

"Anneciğim..." dedi, bu kelimeyi dudaklarının arasında bir yaba gibi çevirerek. "Sonunda eve dönmek gerektiğini anladın, değil mi?"

"Keşke daha önce gelseydin," dedim. "Sana çok haksızlık ettim. Ama ben çok haksızlık ettim."

Saçlarımı kulağımın arkasına itti ve alnımdan öptü. Dudakları değdiği yer buz kesti. Titredim. Annem ilk kez alnımdan öpüyordu. "Ağlama artık. Sen bir Alatav'sın. Burası senin yuvan. Kimse sana bu kadar zarar veremez."

Beni piyanonun yanındaki o ağır, kadife koltuğa oturttu. Kendi yanıma çöktü.

Onun bu tesellisine sığınmış gibi görünerek tekrar boynuna gömüldüm. O, beni kontrol altına aldığı sanırken, cebimdeki telefonun ekranında Bronz'un adı vardı. Bronz hattaydı. Her hıçkırığımı, annemin her sahte şefkatini dinliyordum.

"Anne," diye inledim, zayıf bir şekilde. "Sadece dinlenmek istiyorum. Başımı okşar mısın? Lütfen."

Annem bir an duraksadığında o buzdan kraliçenin zırhındaki çatlakları hissettim. "Sen iste yeter ki..." derken sesi daha önce hiç duymadığım bir tınıyla, neredeyse insani bir yumuşaklıkla titredi.

Eli saçlarıma daldığında, hayatım boyunca geceleri düş kurduğum, eksikliğini kemiklerimde hissettiğim o şeyi yaptı. Parmak uçları kafa derimde usulca geziniyor, saç tellerimin arasından bir anne şefkatiyle süzülüyordu.

Ah, o eller...

Kemikli, soğuk ama bir o kadar da tanıdıktı. Bu eller beni piyanoya mahkûm etmişti. Bu eller beni notaların arasına hapsetmişti ama şimdi ilk kez, sadece beni sevmek için oradaydı. Zaman yavaşladı. Hepsi bu piyano odasının kapısının ardında kaldı. Sadece ben ve o hayal ettiğim. Uğruna ruhumu satabileceğim o dokunuş vardı.

Bunu hiçbir zaman bir daha tadamayacaktım. Biliyordum. Bu, bir celladın mahkûmuna verdiği son yemektir. Annem beni sevmiyordu. Ama yine de o sahte sıcaklığa teslim oldum.

"Bana neden ağladığını söyleyecek misin?" Sesi piyano tellerinin tınısı kadar ince ve hesaplıydı.

"Kötü bir şey öğrendim," dedim, kelimeleri güçlkle seçerek.

"Ne öğrendin?" diye sordu. Parmakları saçlarımin arasında duraksadı, bir avcı gibi kokuyu almıştı.

"Sonra söylesem?" dedim, ona daha da yaslanarak. "Sadece bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

"Sen nasıl istersen," dedi. Pamuk gibi yumuşacıktı ama o yumuşaklığın altındaki çeliği hissedebiliyordum.

Bir süre sustu. Sadece nefes alıp verişlerimiz duyuluyordu. Sonra beklediğim o hamle geldi. Şefkatini, her zaman olduğu gibi bir çıkar yoluna köprü yapacaktı.

"Abinle hiç görüşüyor musun?"

Sorusundaki o ani merak, az önceki sahte anne şefkatini delip geçmişti. Benim acımla ilgilenmiyordu. O, sadece kendi dünyasının merkezindeki asıl piyonunu, Efrem'i merak ediyordu.

"Bir süre önce beni ziyaret etti," dedim. "Tatiana'yla birlikte."

Annemin saçlarımdaki eli, bir taş parçası gibi dondu. "Benim hakkımda..." diye yutkundu. "Benim hakkımda bir şey dedi mi?"

"Sadece çok sinirliydi," dedim, bakışlarımı kasten kaçırarak. "Nedenini söylemedi."

Annemin vücudundaki o yapay gevşeme bir anda yerini kaskatı bir gerginliğe bıraktı. Omuzları dikleştğinde yüzündeki o iğreti şefkat maskesi çatlayıp altındaki kontrol hastası kadını ele verdi. Az önce saçlarıminı okşayan o kemikli parmaklar şimdi bir pençe gibi havada asılı kalmıştı.

Beni kendinden yavaşça uzaklaştırdı. Elleri omuzlarıma indiğinde, dokunuşu artık bir annenin tesellisi değil, bir gardiyanın sorgusu gibiydi. Gözlerimin en derinine, ruhumun içindeki o gizli odayı bulmak ister gibi bakarken sesi bu sefer gerçek bir endişenin çatlaklarıyla doluydu.

"Efrem..." derken abimin adı dudaklarından bir ağıt gibi döküldü. "Abin iyi değil, Hisar. Son zamanlarda Natasha'yla büyük sorunlar yaşıyor. Ona boşan, desem de beni dinlemiyor. Efrem yakın zamanda evi terk etti."

"Evi mi terk etti?"

"Evet," dedi. "İş seyahati diyerek uzaklaştı ancak inanmadım. Eşiyle bazı sorunları var. Natasha'yı ne zaman görsem oda köşelerine çekilmiş, ağlıyor."

Ona baktım. Gözyaşlarının arasından gördüğüm bu kadın, kendi elleriyle boğduğu hayatların farkında bile değildi. Abim, Natasha'dan kaçmamıştı. O, annesinin ona biçtiği bu gelecekten ve her gün biraz daha solan hücrelerindeki o amansız sızıdan kaçmıştı.

Elleri hâlâ ellerimdeydi ama bu sefer beni teselli etmek için değil, sanki kendisi devrilmemek için bana tutunuyordu.

"Kızım..." dedi, her harfi acıyla yoğurarak. "Abin sana değer veriyor. Hatta öyle ki senin için bana bağırdı. İnsan, annesine bağırır mı hiç?"

Zihnimde bir anlık şimşek çaktı. *Abim benim için anneme bağırması mıydı?*

Annemin sesindeki o çaresiz titreme, bir imparatoriçenin tacının yere düşüp bin parçaya bölünmesini andırıyordu. Hayatı boyunca herkesi birer nota gibi yöneten kadın, şimdi en kıymetli eseri olan oğlunu kaybetmemek için bana, bir zamanlar yok saydığı kızına avuç açıyordu.

"Sen abinle konuşup..." dedi, gözlerindeki pırıltı tamamen sönmüşken. "Onunla konuşsan ve benimle arasını düzeltmesi gerektiğini söylersen? Beni dinlemiyor ama seni dinler."

Oğlu için bana yalvarıyordu. Bir zamanlar beni odalara hapseden, bir çöp kadar değer veren kadın, şimdi abimin sevgisi için önümde diz çöküyordu.

"Yapamaz mısın?" diye sordu, elleri ellerimi umutla sıkarak.

Cevap vermedim. Hiçkırıklarım odayı dolduran tek sestti. Bu sessizlik onu delirtiyordu çünkü o, cevabı olmayan hiçbir soruyu sevmezdi.

“Senin için yapıyor bunları.” Beni ikna etmeye çalışıyordu. “Seni sevmediğimi düşünüyor. Sana bütün gerçekleri günlükte anlattım, Hisar. Abime o günlüğü ver ve ışık yakılmış satırları okusun. Gerçeğı o da bilir, kızım. O zaman anlayacak neden böyle davrandığımı. O zaman bana geri dönecek.”

Işık yakılmış satırlar... O günlükteki itirafların, abimi geri getireceğini sanıyordu. Oysa abimin sığındığı o sessizlik, sadece annemin baskısından değil, bedenindeki o amansız savaştan geliyordu.

Üstelik o günlüğün ışık yakılarak okunan tarafı tamamen palavradan oluşuyordu.

Her şeyi hatırlıyordum.

Annem bana hiç sarılmamıştı.

Bana hiç *kızım*, dememişti.

Ben Bronz için Hisar, diğerleri için His, annem için koca bir *hiçtim*.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum ve bunların hiçbiri gerçekleşmemişti. Gerçekleşmediğı gibi günlüğün diğer tarafını inceleme altına aldırılmış ve asıl o yazıların ona ait olmadığını öğrenmişim. Kurduğı o kurgu evren, sahte satırların arasında can çekişiyordu.

Evin zili çaldı.

İkimizin de dikkati dağıldığında anın büyüğü, bir camın çatlaması gibi dağılıp gitti. Annemin yüzünde bir anlık bir rahatsızlık, bir merak dalgası oluştu.

Çehremdeki o hırpalanmış kız çocuğı ifadesini yavaş yavaş terk edip, yerine zehirli bir nezaket bırakarak, “Neredeyse unuttuyordum,” dedim. “Buraya biriyle gelmişim.”

Annem, kaşlarını hafifçe çatarak merakla bana baktı. “Kimle geldin? Bronz mu?”

"Senin çok sevdiğin biri," dedim. Ancak bu bir yalan değildi. onu çok severmiş. En azından yıllar önce öyleymiş. Odadan çık merdivenlere doğru yöneldim. Annem, beyaz elbisesinin hışırtısı şimden geliyordu, adımları sabırsızdı.

"Abin mi?" dedi, bir umut kırıntısıyla. "Efrem mi geldi?"

"Yok, değil," dedim, merdivenlerin son basamağına indiğimde.

"Kim, anneciğim? Kim o?" diye sordu.

Evin çelik kapısını açan ben oldum. Dışarıdaki soğuk hava içeri larken eşikte duran bedeninin üzerine loş ışık vurdu. Karşımızda Eva rova vardı. Annemin biricik yeğeni, geçmişin en canlı ve en teh hatırası.

"Hala..." dedi Eva.

Annem, sanki karşısında bir insan değil de bir hayalet varmış gibi kıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda elleri istemsiz boğazına gitti. "Eva?" dedi, hayretle ve tarif edilemez bir dehşetle.

"Beni özledin mi?" diye sordu Eva, bir adım içeri atarak.

Annem bir an sendeleyip duvara tutundu. "Sen..." dedi, kelimeler d daklarında donmuştu. "Sen, nasıl..."

Annemin tam karşısına geçip, gözlerinin içine bakarak, "Biricik yeğ nini beklemiyordun, değil mi?" diye sordum.

Annem, bakışları Eva'yla benim aramda gidip, gelirken, "Siz..." dedi. Sesindeki o sarsılmaz otorite çatlamış, yerini çiğ bir korkuya bırakmıştı. "Siz arkadaş mı oldunuz?"

"Biz zaten arkadaştık," dedim, Eva'nın yanına geçerek.

"Eminim buna çok sevinmiştir," dedi Eva, bana katılarak.

"Bunu bilmiyordum," dedi annem, ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Salona geçin."

Eva'nın tedirgin olduğunu gördüğümde ona sakın olmasını işaret et tim. "Aslında buraya bir şey almak için gelmiştim."

"Ne alacaksın?" dedi annem. Kaşları çatılmıştı.

"Eva sana bir şey emanet etmiş, *mama*."

"Emanet mi?" dedi annem, koltuğa geçip oturduğunda. "Ben öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Hala," dedi Eva, düz bir tonla. "Sana bir kart vermiştim."

Annem duraksadı. Göz bebekleri titrediğinde, kontrolü kaybetmek için tırnaklarını avucuna geçirdiğini gördüm.

"Belki de vermedim ve sen benden aldın," diye ekledi Eva.

Annemin savunma mekanizması hemen devreye girdi. "Sen iyi misin kızım?" dedi, acıma duygusuyla. "Seni en son gördüğümde sağlıklı bir zihne sahip değildin."

"Gayet iyiyim," dedi Eva, dudaklarında buz gibi bir gülümseme belirirken. "His, sağlığıma kavuşmam için çok çabaladı. Ancak birinin sağlığı hiç iyi değil."

Hafifçe öksürdüm. "Ona bunu henüz söylemedim," diyerek araya girdim.

"Bilmiyor mu?" dedi Eva.

Başımı iki yana salladım. "Üzülür diye söylemedim."

"Neyden bahsediyorsunuz?" dedi annem.

"Kuzenim Efrem'den," dedi Eva.

"Oğlumun konuyla ilgisi ne, Eva?" dedi. "Ne oluyorsa derhâl anlatın!"

İşte her şey şimdi başlıyordu.

"Sana göstermem gereken bir şey var, *mama*." Ona doğru yaklaşıp cebimdeki telefonu ortaya çıkardım.

Telefonun ekranını ona çevirdiğim an, görüntülü aramanın o parlak ışığı annemin yüzüne vurdu. Efrem Vanizan, bembeyaz çarşafların arasında, yüzünde oksijen maskesiyle, etrafındaki makinelerin ritmik sesleri eşliğinde yatıyordu.

Annemin o ana kadar koruduğu o asil, o sarsılmaz duruşu bir camın tuzla buz olması gibi dağıldı. Telefonun ekranındaki o titreyen kırmızı

nokta, abimin şakaklarında ölümün soğuk nefesi gibi geziniyordu. Anemnin dudakları bembeyaz kesildiğinde elleri havada asılı kaldı. O eller, az önce benim saçlarımı okşayan ellerdi, şimdi ise felaketini tutuyordu.

"Bu... Bu ne?" diye tökezledi. "Oğlum neden orada?"

"Abimle ilgili bilmediğin bir şey var." Bütün duygularımdan arınmış bir şekilde ona baktım. "Smert'e hedefi nişan alması gerektiğini söyleyin."

"Smert mi?" dedi annem, şaşkınlıkla.

Telefonu ona tamamen çevirdim. "Abimin tek arkadaşı, Smert... Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Zorlu'nun gerçek adı Smert'ti ve anlamı *ölüm* demekti. Eskiden abim tekerlekli sandalyeye mahkûmken onun yanında olan tek kişiydi. Annem, Smert diye bildiği Zorlu'nun elindeki silahı abimin kafasına dayayışını gözünü kırpmadan, izlerken bir çılgılık kopardı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırarak üstüme atılmak istedi ama o silahın varlığı onu olduğu yere çiviledi. Adım atsa abisimin beyninin o bembeyaz çarşafıya dağılacağını biliyordu. "O senin abin! Abini mi öldüreceksin?"

"Onu ben öldürmüyorum, *mama*," dedim, buz gibi bir sakinlikle. "Abim zaten ölüyor. Ben acı çekmemesini sağlayacağım."

"Ne demek ölüyor?" diye haykırdı. "Bana ne olduğunu söyle, oğlum neden orada? O makineler ne? Bir şey mi oldu? Kaza mı geçirdi?"

"Abim..." dedim, harfleri bir hançer gibi kalbine saplayarak. "*Kanser*."

"Ne?"

"Bunca zaman anlamamış mıydın?" dedim, ona doğru bir adım atarak.

"O... O yüzden mi rahatsızlanıp duruyordu?" Hayatı yıkılmış, bir saniyede küle dönmüş gibi baktı ekrana. "O yüzden mi Natasha'yla ikisi doktor doktor geziyordu? Ben de terapiye gidiyorlar, evliliklerini

kurtarıyorlar sanmıştım." Gözyaşları nihayet o mermer yüzünden süzülürken dizlerinin bağı çözüldü. O devasa kibri, oğlunun yaklaşan ölüm haberiyle yerle bir olmuştu. "Ben ona her şeyi verdim," diye sayıkladı kendi kendine. "Onu yaşatmak için her şeyi yaptım. Hisar, durdur Smert'i!"

Telefona doğru dokunmaya çalıştı. "Smert!" diye bağırdı. "Smert, o senin en iyi arkadaşındı. Efrem senin sayende hayata tutundu, ona bir şey yapamazsın!"

"Smert ne yazık ki seni duyamıyor," dedim. "Onun işitme ve konuşma engeli var."

"Kahretsin!" dedi. "Abine bunu yapma, kızım! Hastaymış, bak. Abin hastaymış!"

"Eskisi kadar güçlü değilsin sanırım," dedim. "Oğlunun kanser olduğunu nasıl anlamadın ki?"

"Benim oğlum hasta olamaz!" diye haykırdı. Sesinde hem bir inkâr hem de derin bir dehşet vardı. "Ben onu el bebek gül bebek büyüttüm! Her şeyiyle ilgilendim. En iyi doktorları, en iyi imkânları serdim önüne!"

"Oğlun çok hasta," dedim, telefonu biraz daha gözünün içine sokarak. "Baksana hâline. O solgun yüzüne, zorla aldığı o nefeslere bak. El bebek gül bebek büyüttüğün o adam şimdi bir makineye muhtaç."

Annem başını iki yana salladığında gözlerindeki o sarsılmaz parlaklık yerini karanlık bir hezeyana bırakmıştı. "Yalan söylüyorsun," derken titredi. "Yalan, değil mi kızım? Bana sinir olduğun için bunu yapıyorsun. Abine kızgın olduğun için bizi cezalandırıyorsun. Bu bir oyun, değil mi? Lütfen bana oyun olduğunu söyle."

"Oyun değil," dedim. "Açıkçası size gerçekten kızgın ve sinirli olsaydım bu kadar sakın kalmazdım."

"Onu öldüremezsin," dedi, çaresizce. "Kızları seni sevmişti, Hisar. Tatiana'yı gördün. Onu gerçekten babasız mı bırakacaksın?"

Efrem, sadece Tatiana'nın mı babasıydı?

"Larisa," dedim, tek bir nefeste.

"Ne?" dedi annem, abimin şakaklarındaki ölümcül dansa kilitlenmişken.

"Larisa'yı yok sayıp durma!" diye bağırdığımda annemin omuzları kuş misali titreyip sarsıldı. "Abimin Larisa diye bir kızı daha var! Onu görmezden geldiğin gibi şimdi de ismini mi unutuyorsun?"

"Lara..." dedi annem, dili sürçerek. "Lara ve Tatiana'ya bunu yapamazsın. Onların babası o. Bu kadar acımasız biri misin?"

Ona doğru bir adım atarak aradaki mesafeyi tamamen kapattım. Yüzüne o kadar yakındım ki gözlerindeki o saf korkuyu, çaresizliği ciğerlerimde hissedebiliyordum.

"Ben el bebek öl bebek büyüdüm, anne," dedim, ifadesiz bir şekilde. "Acımasızlık benim göbek adım."

"Yapma..." dediğinde dizleri titriyordu artık. Ellerini göğsünde birleştirirken bir zamanların güçlü Taniyası karşımda küçülüp ufaldı. "Yapma, anneciğim. Abine bunu yapma. O masum. Onun bir günahı yok."

"Beni sevgisiz büyütürken bir gün bunun olabileceğini hiç mi düşünmedin?"

Gözlerimdeki yaşlar dindiğinde yerini kor gibi bir öfkeye bıraktı. "Abin sana hiçbir şey yapmadı!" diye haykırdı. "Bana ceza ver! Benim canımı yak ama oğlumdan uzak dur, Hisar! Ondan uzak dur!"

Ona yukarıdan, buz gibi yabancı gözlerle baktım. "Ben onu öldürmezsem o zaten ölecek," derken sesimdeki hissizlik onu daha da dehşete düşürdü. "Ben ona iyilik yapacağım. Acısız bir şekilde ölmeyi hak ediyor."

"Yapamazsın," dedi, titreyerek. "Yapma."

"Yaparım."

Ellerini göğsünde birleştirip, bana bir azizeye yalvarır gibi bakarak, "Senin kuralların vardı," dedi. "Sen kimseyi öldürmezsin. Sen benim küçük kızsın. Dur, anneciğim. Dur."

Onun bu *küçük kız* edebiyatı midemi bulandırıyor artık. Telefonu ağzıma yaklaştırdım. "Yirmi altıdan geriye sayın. Yirmi altı saniye bittiğinde onun kafasına sıkın."

Yirmi altı yıl annesiz yaşamıştım.

"Hayır! Hayır!" Annem telefona doğru atılmak istedi ama buz gibi bakışlarımla onu yerine çiviledim.

"Yirmi altı uzun bir süre," dedim, her saniyeyi ona hissettirerek. "Bunu yıllarla deneyimledim."

"Seni de severim," dedi annem, hezeyan olan bakışlarla. "Abin kadar severim, Hisar. Aramızı düzeltmeye çalışıyorum, görmüyor musun anneciğim? Beni üzmeneye degecek mi?"

"Üzülmen umurumda bile değil."

Telefondaki ses, "Yirmi," dedi.

"Kızım!" Annem artık kendini tutamıyordu. Dizlerinin üzerinde sürünerek bana geldi, ayaklarına kapandı. "Ne istersen yaparım. Ne istersen yaparım!"

"Ne istersem mi?"

"Evet!" diye haykırdı.

Buraya gelme amacımı onun omuzlarına bir bomba gibi bıraktım. "Bana Aşıklar Kartı'nın yerini söyle."

"Ne?" dediğinde şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"O kartın sende olduğunu biliyorum, *mama*," dedim, üzerine doğru eğilerek. "Bana o kartın yerini söyle."

"Ne kartı? Neyden bahsediyorsun sen?"

"Hala," dedi Eva. "Kartı o akşam düğünde alan sensin. O kartı benden aldın!"

"Bende kart falan yok!"

"Kartın yerini söyle!" diye bağırdı Eva. "Alçak kadının tekisin!"

"On," dedi, hattın ucundaki ses.

"Bilmiyorum!" dedi annem. "Hiçbir şey bilmiyorum!"

"Salağa yatma," dedim, dişlerimin arasından. "O kartın nerede olduğunu söylersen abimi yaşatırım. Hem de her anlamda. Seni de affetmem numarası yaparım ve mutlu mesut yaşarız."

"Altı."

"Beş."

"Dört."

"Üç."

"İki."

"Bir."

"Onu vu-"

Annem, lafımı feryat ederek, kesip, "Roza'nın mezarında!" diye bağır-
dı. Sesindeki çaresizlik odayı inletti. "Annemin mezarında. Onu an-
nemin mezarına gömdüm!"

"Bana yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum!" dedi, hıçkırarak. "Söylemiyorum, kızım. Yemin ederim, söylemiyorum. Konu onun hayatıysa her şeyi yaparım! Yaparım! Oğlum için her şeyi yaparım!"

Bakışlarımı Eva'ya çevirdiğimde gözlerimdeki o soğuk komutu çok-
tan almıştı. "Onu tut," dedim. Ardından, kulaklığın diğer ucundaki o
bekleyen fırtınaya seslendim. "Bronz."

Evin ağır kapısı âdeta bir patlamayla, menteşelerinden sökölürcesi-
ne açıldı. Hızla arkama döndüğümde o tanıdık, yakıcı kehribar gözlerle
karşılaştım. Yanında Serdal duruyordu. Her ikisi de içeri dalmamak için
kendilerini zor zapt etmiş, pusuda bekleyen yırtıcılar gibiydi. Ancak bu
resital henüz bitmemişti.

"Vakit yok." Ona doğru yaklaştım. "Hemen o mezarlığa git ve kartı
bul. Verda'yı da yanında götür, kartın orijinallliğini tespit ettiğiniz gibi
bana ulaşın."

"Hisar..." dedi, bir uçurumun kenarında durur gibi tereddütlüyken. "Oraya sensiz gidemem. Roza'nın İmparator soyunu istemediğini, o toprağa yabancı bir ayığın basmasına asla izin vermediğini kendin söyledin."

"Oraya git," dedim, kararlılıkla. "Roza seni affedecektir, Bronz. Senin yabancı olmadığını, o toprağın altında bile olsa hissediyordur artık." Durdum. Boğazımda bir yumru, kalbimde ise yılların yorgunluğu vardı. Bu kelimeleri ilk kez dile getirmenin, ruhumdaki o son kapıyı da açmanın ağırlığı omuzlarıma çöktü. Gözlerinin en derinindeki o yangına bakıp, "Çünkü..." diye fısıldadım. "Çünkü ben sana âşığım."

"Âşık mısın?" diye sordu. Sesi o kadar kısık, o kadar hayret doluydu ki sanki bu kelime hayatı boyunca kapısını hiç çalmamış, dillerden düşen ama kalbine hiç uğramamış bir mucizeydi.

"Çok âşığım hem de. Çok..." dedim. Bu itiraf, anneme karşı kazandığım o kanlı zaferden, elimde tuttuğum tüm o sırlar ve kartlardan çok daha büyüktü benim için. Ruhumun en çıplak hâliyle, gardımı tamamen indirerek teslim olmuştum ona.

Sessizlik gitgide büyüdüğünde yılların biriktirdiği tüm o karanlığı yuttu. Onu bozguna uğratmıştım. Kurşunla değil, kelimelerimle vurmuştum onu. "Hisar..." dedi sadece ama devamı gelmedi. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Ne diyeceğini, bu sevginin ağırlığını nereye koyacağını bilemiyordu.

En sonunda, "Yüreğime vurgun yapmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Zaten üç vurgun yapmadım mı?"

"Dört," dedi. "Dört vurgun yaptın, Hisar."

"Roza'nın seni kabul edeceğini ve lanetlemeyeceğini biliyorum," diye fısıldadım. "O mezarlığa git ve ne olursa olsun o kartı al, Bronz. Ne olursa olsun."

"Kahretsin!" dedi. "Sen gerçekten kıyametimsin."

Eva, annemin kolunu biraz daha sıkarak onu ayağa kalkmaya zorladı. Annem ise hâlâ ekrandaki oğluna bakıyordu.

“Ona kıymayacaksın, değil mi?” diye sordu annem. “Kartı alacaksınız ve onu yaşatacaksınız, değil mi?”

Dudaklarımda hayatım boyunca sakladığım tüm zehrin biriktiği o gülümseme belirdi. “Senin aksine yalan söylüyordum, anneciğim. Oğlunun canı cehenneme.”

Ondan uzaklaşmama izin vermeyip tırnaklarını koluma sapladı. Avını kaçıran bir avcı gibi paniklemişti.

“Hayır!” diye haykırdı. “Hayır, Hisar! Sen böyle biri değilsin!”

“Sen oğluna kendini iyi göstermek için anne rolü yapıyorsan ben de bunu yaparım!” diyerek kolumu sertçe geri çektim. Aramıza giren o birkaç santimlik mesafe, aslında yılların uçurumuydu.

“Hislerimde gerçektim, anneciğim,” dedi, titreye titreye. “Bana kızgınlığından yapıyorsun bunları, biliyorum. Sen kötü biri değilsin. Benim küçük kızımsın, kalbinde hâlâ benimle piyano çalmak isteyen o çocuk var.”

“Niye hissedemiyorum o zaman?” Yüzüme yerleşen buz tabakası ilk kez çatlayıp altına sızan acıyı ele verdiğinde, bakışlarımı ondan ayırmadım. “Neden bana dokunduğunda o şefkati hissedemiyorum, *mama*? Neden ellerin saçlarımda gezerken huzur değil de benden iğreniyormuşsun gibi hissediyorum?”

Annemin kolumdaki parmakları, sanki bir can simidine tutunur gibi sıkılaştı ama o eller artık benim için bir annenin elleri değil, sadece bir düşmanın pençeleriydi.

“Abin gerçekten kanser mi?” diye sordu. “Bana en azından bunu söyle. Gerçekten hasta mı?”

“Gerçekten kanser,” dedim, her kelimeyi birer mermi gibi ardı ardına dizerek. “Ama biz buna *ilahi adalet* diyoruz, anneciğim. Kaderi değiştirmeye çalışırsan en ağır şekilde karşılığını alabileceğini hiç mi düşünmedin?”

Annemin bizi izlediğini, o buzdan kalesinin çatırdayışını ve nefretle karışık bir şaşkınlıkla bizi süzdüğünü bile bile parmak uçlarımda yükseldim. Onun dudaklarına kısa fakat derin bir öpücük bıraktım. Bu, sadece bir veda ya da bir teselli değildi. Bizim dilimizde her şeyi mühürlemek demektir. Kanla başlayan bu hikâyeyi, ruhumuzu birbirimize adanarak mühürlemiştik.

Ona âşıktım. Ve bunu sonsuza kadar mühürlemiştim.

Geri çekildiğimde Bronz'un kehribar gözlerindeki o sarsılmaz iradenin, yerini saf bir adanmışlığa bıraktığını gördüm. Artık sadece bir görev adamı değil, sevdiği kadının dünyasını kurtarmaya yeminli bir savaşçıydı.

"Daha çene çalacak mıyız yoksa o kartı ele geçirecek miyiz Bronz?"

"Bunu bana borçluydun, Hisar," dedi, boğuk bir sesle. "Şimdi o kartı almaya gideceğim ve bu gece bittiğinde bir cehennem bitecek, diğeri başlayacak."

"Sendeyiz, İmparator."

Geri çekildi, bakışlarını son bir kez anneme, o yerde hıçkıran kadına çevirdi. O bakışta merhamet yoktu, sadece bir infazcının soğukluğu vardı. Serdal'a bir işaret çaktı ve Verda'yla evden ayrıldılar. Onların gidişiyle salon, ölümcül bir sessizliğe büründü.

Annem dizlerinin üzerinde, Eva'nın sert tutuşu altında yavaş yavaş kendine geliyordu. Başını kaldırdığında gözlerindeki o masum anne maskesi tamamen düşmek üzereydi. Onu yıkmak kolay olmayacaktı.

"Sen..." dedi. "Sen onu nasıl sevdin ki? Babanı infaz eden o canavara nasıl âşık olursun? Bir Alatav yalnızca bir başkasının felaketi olur!"

"Yanlış," dedim. *Hayır, sil.* "Ben uzun zamandır Alatav değilim."

"Kimsin sen?" diye sordu. "Kimin soyuna geçtin, Hisar?"

"Bugün o kadınla tanışacaksın," dedim, ona doğru yaklaşarak. "Şimdi, oyun bitti. Bronz mezarlığa ulaştığında o kartı bulacak ama seninle benim aramda hâlâ kapanmamış bir sayfa var." Bakışlarımı açık harelere sahip kadına çevirdim. "Eva..."

"Bunun cezasını verecek kişi sen değilsin!"

Yüzümde tıpkı babamın eriyişine bir mum yaktığım gibi bir ifade oluştu. "Benim kim olduğumu sormuştun," dedim. "Ben, Hisar Vadi-na. Şimdi kendi doğurduğun kızınla tanışacaksın, anneciğim."

Telefonu kaldırdım ve onun gözlerinin içine baka baka o emri verdim. "Efrem Vanizan'ı öldürün."

Lafım biter bitmez, sanki zaman durdu ve hemen ardından o korkunç sessizliği parçalayan üç el silah sesi duyuldu.

Annem, hayatımda duyduğum en acı dolu, en yırtıcı çığlığı attı. "Oğlum! Oğlum! Hayır!" diye feryat ederken elleriyle kulaklarını kapadı. Dünyası başına yıkılıyor gibiydi. "Smert!" dedi, ekrana bakarak. "Smert, seni oğlum gibi sevmiştim. Smert, nasıl öldürürsün oğlumu?"

Hiçbir şey hissetmeden ruhumdaki o büyük boşlukla dış kapıya doğru yürüdüm. Eva da peşime takılmıştı.

Annem arkamdan, "Ona bu emri sen verdin!" dedi. "Sen benim oğlumu öldürdün!"

"Oğlun yaptıklarının karşılığını aldı," diye karşılık verdim.

"Seni sevmemekte çok haklıydım!" diye bağırdı. "Oğlumu öldürdün benim! Sen benim oğlumu öldürdün! Her şeyimi aldın benden!"

Durdum.

Ona doğru döndüm.

Sendeleyerek peşimden geliyordu. Aramızdaki mesafe azaldıkça içindeki o zehirli nefreti yüzüme kismaya devam etti.

"Keşke o akşam ikizini değil, seni öldürmüş olsaydım!" diye feryat etti. Gözlerindeki o saf tiksintiyi gördüm. "Senden iğreniyorum, kız çocuğu! Duydun mu beni? Senden tiksiniyorum! Seni hiçbir zaman sevmedim!"

Kız çocuğu...

İşte duymak istediğim şey buydu.

İstediğimi alarak, kırılmış kapıdan çıkıp emin adımlarla bahçeye yürüdüm.

"Sen hiçbir zaman benim kızım olmadın ve olmayacaksın!" dedi. "Senin annen olmamın ne demek olduğunu bilmeden gideceksin bu dünyadan! Kimse sevmeyecek seni! O canavar bile sevmeyecek! Benim sevmediğim birini hiç kimse gerçekten sevemez! Sen hep kalbi delik olacaksın!"

Kalbi delik...

Kızlar, anneleri tarafından sevilmezse kalbi delik olurmuş.

İçimdeki o şefkat açlığı çeken, yıllardır bir kırıntı sevgi için kapı eşiklerinde bekleyen o küçük kızın nihayet son nefesini verdiğini hissettim. Annemin bedduaları etrafımda zehirli oklar gibi uçuşurken ben zaferimin tadını çıkarıyordum. Çünkü o, en sevdiği varlığı, tek dayanağını kaybettiğini sanırken ben onun ne kadar karanlık ve çürümüş bir kalbi olduğunu hem kendime hem de dünyaya tescillemiştim.

Annem saçları dağılmış, o asil duruşundan eser kalmamış bir hâlde basamakları inip bahçeye çıktı. "Duydun mu beni, kız çocuğu?" diye yineledi. "Kimse seni sevmeyecek! Sen sevmeye layık değilsin!"

Serdal, önüme geçerek annemin bana yaklaşmasını engelledi. Onun koluna dokundum ve çekilmesini işaret ettim.

"Duydum," dedim, gözlerimin içine yerleşen o karanlık memnuniyetle. "Sonunda o sahte maskeni indirdin ve artık aynı dili konuşmaya başladık. Bu hâlini özlemiştim, Tania Vanizan Alatav. Sana iyi bir anne rolü yapmak zaten hiç yakışmıyor."

Gözlerim, az önce o kurguladığım trajedinin ortasında, planladığımız gibi sessizce bekleyen Efrem Vanizan'a kaydı. O görüntülü aramada patlayan silah sesleri sadece birer kandırmacaydı. Silah abimin kopyası olan mekanik bir bedene sıkılmış, annemin vicdanını değil ama korkularını vuran mermilerdi. Ama annemin o az önceki nefret dolu itirafı... İşte o, geri dönüşü olmayan tek gerçektir.

"Merhaba, anne," dedi Efrem Vanizan.

Annem, sanki dünya bir anlığına tersine dönmüş gibi olduğu yerde çakılı kaldı. Bakışları, sesin geldiği yöne, bahçenin o loş köşesine de-
şetle döndü.

Efrem Vanizan, hastane odasında can çekişen o adam değildi. Sağ-
sağlam, dimdik ve tüm heybetiyle oradaydı. Adımları mermer zeminde
kendini hissettiren sert bir yankı bırakarak bize doğru ilerledi.

Abim ayaktaydı. En önemlisi, benim yanımdaydı. Ve annemin
önce benim üzerime boşalttığı o tüm zehri, her bir kelimesini bizzat
duymuştu.

Annem, bir hayalet görmüş gibi sarsıldı. Gözleri Efrem'in üzerinde,
onun kanlı canlı bedenini teyit etmek istercesine delice gezindi. Az önce
oğlumu öldürdün, diye feryat eden o kadın gitmiş, yerine kendi kazdığı
kuyuya düşen bir suçlu gelmişti.

"Efrem..." diye fısıldadı, rüzgârda savrulan bir kül yığını andıran
sesiyle. "Sen... Sen iyisin."

"İyi olacağım," dedi Efrem, annemin kemiklerini sızlatacak kadar so-
ğuk ve mesafeli bir şekilde. "Kız kardeşim sayesinde."

Annem, gördüklerine inanamıyordu. "Ama görüntüler... O makine-
ler... O kız çocuğu seni öldürtmüştü."

Efrem bir adım daha attı. Işık yüzüne vurduğunda, gözlerindeki o sa-
hayal kırıklığı annemin üzerine bir kâbus gibi çöktü. "Gördüğün tek şey
senin yaptıklarındı, anne," dedi.

"Nasıl?" dedi annem.

"Babamın kopyalarını üreten sendin," dedi Efrem. "Kendimi de
üretmek hiç zor olmadı. Sonuçta ben sizin oğlunuzum. O gördüğün
beden de mekanik bir kopyaydı."

"Anneciğim..." dedi. "Neden yaptın bunu? Neden annene böyle bir
oyun oynadın? Beni nasıl bir dehşete düşürdüğünün farkında mısın sen?"

"Hisar bana her şeyi anlattığında ona inanmak istememiştim. O nef-
reti bizzat duymam gerekiyordu. Ve duydum."

Annem, az önce bana kustuğu o zehri şimdi yutmak zorunda kalmıştı. Titreyen ellerini Efrem'e doğru uzattı. "Efrem, canım oğlum... Yanlış anladın. Ben sadece seni korumaya çalışıyordum! O kız... O seni benden koparmak için oyun oynuyor! O, bir canavarla iş birliği yapıyor! Seni kandırıyor!"

Efrem, annemin uzanan elini havada yakalayıp, hiçbir merhamet göstermeden, sertçe kenara iterek, "O kız..." dedi. Bakışları ilk kez bu kadar keskin, bu kadar öldürücüydü. "O kız, senin yıllarca yok saydığın, üzerine basıp geçtiğin ama bugün senin tüm sahteliğini tek bir hamleyle yerle bir eden kız kardeşim. Onun bir adı var, anne, onun adını düzgün söyle!"

Annem sendeleyerek geri gittiğinde sırtı soğuk mermer sütuna çarptı. Üzerine titrediği oğlu, şimdi en büyük düşmanı ile yan yana durmuş, ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu.

Oğlunun bu sert çıkışıyla sarsılsa da içindeki o karanlık hırs, evlat sevgisinden daha güçlü olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bakışları abimden kopup tekrar bana döndüğünde, göz bebekleri nefretin en koyu tonuyla kararmıştı.

Aziz, Kale'nin hemen yanında, sarsılmaz bir sadakatle duruyordu. Annem için bu manzara, en büyük cezaydı. Bunu göreceğine ölmeyi yeğlerdi.

Annem, sesindeki tüm insani tınıyı kaybedip, geriye sadece saf bir yıkım bırakarak, "Senin yüzünden!" diye haykırdı. "Her şeyi mahvettin! Oğlumu aldın benden! Onu bana karşı doldurdun! Benim oğlum bana asla karşı gelmezdi!"

Bana saldırmak için hamle yaptığı anda abim onu tuttu.

"Sakın!" diye kükredi Efrem. "Sakın ona dil uzatmaya kalkma! Tek bir kelime daha edersen seni pişman ederim, anne!"

"Bırak," dedim, buz gibi bir sakinlikle. "Bırak, tüm nefretini kussun. Bu saatten sonra yapabileceği tek şey bu olur zaten."

Annem, sanki beni hiç duymamış gibi takıntılı bir öfkeyle devam etti. "Oğlumu aldın benden. Benim biricik oğlumu benden kopardın!"

"Sen, oğlunu kendi ellerinle kaybettin!" diye karşılık verdim.

Annem, kontrolünü tamamen kaybedip hıçkırıklarla karışık bir cınnetle, "Keşke doğmasaydın!" diye bağırdı. "Keşke o gece ikizinle birlikte seni de öldürseydim! Keşke o gece bitirseydim işini!"

Alatav ailesinin korumaları etrafımızı sarmıştı.

Annem gücünü göstermek istercesine bahçeye bir ordu yığmıştı.

Serdal durumu fark ederek hızlıca bana doğru geldiğinde, "İmparatoriçe'yi koruyun!" diye bağırdı. Fakat her şeyin çok geç olduğunu hissettim.

"Ama seni şimdi öldüreceğim!"

Annem bağırışıyla birlikte korumasından silahı aldığı gibi tetiği çekti ve ardı ardına silah sesleri patladı. Kulaklarımda sağır edici bir çınlama, zihnimde ise sadece o kaçınılmaz son vardı. Etraf bir anda mahşer alanına dönmüştü.

Dört kurşun atılmıştı.

Ancak üç tanesi annemin silahından çıkmıştı.

Vurulduğumu zannettim. O sıcaklığın göğsüme yayılmasını, nefesimin kesilmesini beklerken elim içgüdüsel olarak karnıma gitti. *Buraya kadar mı,* diye düşündüm. Gözlerimi kapadım ama karanlığın içinde beklediğim o boşluğa düşmedim. Aksine tanıdık, alaca harelerle buluştu bakışlarım.

"Vurulmadın, değil mi İmparatoriçe?"

Serdal'ın sesi, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi boğuk ama bir o kadar da sarsılmazdı. Kendime gelmeye çalışırken titreyen sesimle, "Vurulmadım," dedim. Başımı iki yana sallarken hâlâ hayatta olduğuma inanmaya çalışıyordum.

Fakat Serdal, cevabımdan sonra derin bir nefes alıp bir adım gerilediğinde, omuzlarının düştüğünü gördüm. Hareketleri ağırlaşmış, o sarsılmaz duruşu ilk kez bozulmuştu.

"Abi!" diye korkuyla haykırdım. "Abi, vuruldun mu? Sana mı isabet etti?"

Ben vurulmamıştım. Annemin o zehirli mermisi bana ulaşmamıştı. Çünkü Serdal, tam merminin kalbime saplanacağı o milisaniyelik boşlukta kendini bir kalkan gibi önüme atmıştı. Beyaz gömleğine yayılan o koyu, sıcak kırmızılık, benim hayatta kalışımın bedeliydi.

"Şşt," dedi Serdal. "Önemli değil, His. Önemli olan seni korumak."

Bakışlarım dehşet içinde Eva'yı buldu. "Hemen birilerini çağır!" Etrafa yalnızca Alatav ailesinin korumaları vardı ancak onlar da bize yardım etmeyecekti. Diğerleri neredeydi?

Hızlıca Serdal'a döndüm. O, vurulmanın etkisiyle ağır bir kütle gibi yere yığıldığında, dizlerimin üzerine çöktüm. "Abi..."

Eli, göğsüne gittiğinde kanı durdurmaya çalışıyordu ama parmaklarının arasından sızan o kırmızılık durmaya niyetli değildi. Bakışlarım öfke ve acıyla annemin olduğu tarafa gittiğinde, "Ne yaptın sen?" diye avaz avaz bağırdım.

Ancak o an, vurulan diğer bedenim kim olduğunu gördüm. Annem... Annem de vurulmuştu. O asil, o dokunulmaz kadın, göğsünü tutarak yere çöktüğünde hayretler içinde tek bir kişiye bakıyordu.

"Oğlum..." dedi annem, cılız ve savunmasız bir şekilde.

O an, annemin bedenine saplanan kurşunun abimin elindeki silahtan çıktığını anladığım andı. Her şey saniyeler içinde olurken neye bakacağımı, kime ağlayacağımı şaşırmıştım. Efrem, elindeki silahı hâlâ havada tutuyor, namludan çıkan duman gecenin ayazına karışıyordu.

"Sen ne yaptın, anneciğim?" diye fısıldadı annem, inanamaz bir sesle.

"Kardeşimi vuracaktın," dedi Efrem. "Sen benim kardeşimi vuracaktın."

Annem zemine devrilirken Serdal'ın nefesleri ağırlaştı. Ellerimdeki kanın sıcaklığıyla sarsıldım ve etrafa dehşetle bakındım.

Bakışlarımı zorlukla annemden çekerek, "Yardım nerede kaldı?" diye bağırdım.

"His..."

"Abi," dedim, sesim hıçkırıklarımın arasında boğulurken. Ellerimle göğsündeki o durmak bilmeyen sızıntıyı bastırmaya çalışıyordum. "Benimle kal, tamam mı? Şimdi gelecekler. Seni hemen hastaneye götüreceğiz. Sakın kapama gözlerini!"

"Uğraşma," dedi Serdal. Sesi o kadar derinden, o kadar yorgun geliyordu ki... "Uğraşma, kurşunlar çok kötü bir yere saplandı. Hissediyorum."

"Hayır!" diye bağırdım. "Öylece ölmene izin vermeyeceğim! Duyuyor musun beni? Bırakamazsın bizi!"

"Öylece mi?" dedi. Acı bir gülümseme dudaklarına yerleşmeye çalışırken öksürdü. Kan, yüzünün kenarından, ağzından sızdı. "İmparatoriçe uğruna ölünmez mi kızım?"

"Ölünmez!" dedim, gözyaşlarım onun kanına karışırken. "Ölmeyeceksin! Kimse senin ölmeni istemiyor!"

"Aileme kavuşayım," diye mırıldandı. Bakışları gökyüzündeki bir noktaya dikildi, sanki orada bizi bekleyen birileri vardı.

"Şimdi değil," dedim, yalvarırcasına. "Daha biz aile olamadık, Serdal abi! Daha çok erken!"

"Olamadık mı?" dedi, cılız çıkan sesiyle. "Ben, bizi hiç aile yapamadım mı?"

"Yaptın," dedim, hıçkırarak. "Yaptın, abi. Hepimizin abisi oldun. Bizi korudun, bizi tuttun. Ama bizi sensiz bırakamazsın! Sen gidersen yarım kalırız!"

"Oğlum..." dedi. Yine öksürdü, bedeni sarsıldı. "Nur gözlüm beni bekliyor. Onları çok özledim, His."

"Abi..." dedim, yüzünü avuçlarımın arasına alarak. "Abi, ne olursun benimle kal. Azerbaycan'a gideceğiz daha. Bana söz vermiştin, birlikte gidecektik!"

"Gideceğiz," dediğinde gözünden bir damla yaş süzülüp şakağına doğru aktı. Son bir gayretle gülümsedi, o sarsılmaz ifadesine son kez

merhamet büründü. "Gideceğiz ve aileme... Sizi anlatacağım. Benim çok güzel kardeşlerim olduğunu söyleyeceğim onlara."

Gidecektik. Ama o an, onun o toprakları bir tabutun içinde görmesinden korktum. İçimden binlerce kez *Allah'ım, ne olur bu gerçekleşmesin, onu benden alma*, diye yalvardım. "Bak, Bronz'la düğünümüz olacak," dedim. Sesimi duyurmak istercesine yüzüne yaklaştım. "Sen Yasmin'e yaptığın gibi benim de koluma gireceksin, beraber yürüyeceğiz. Sanaç ve Yasmin'in çocuğunu göreceğiz. Viran'ı beraber sinir edeceğiz. Daha yapacağımız bir sürü şey var, Serdal abi! Beni böyle yarım bırakma!"

Tekrar öksürdü, bedeni her sarsıldığında benden bir parça daha kopuyordu.

Yardım ekibi nihayet ulaştığında Serdal'ı kaldırmaya çalıştılar ancak abimin bedeni o kadar iri, o kadar sarsılmaz bir cüsseye sahipti ki iki kişi bile yerinden kımıldatamadı. O devasa kule, benim için yıkılmıştı.

"Abi!" diye haykırdım, ellerim kanına bulanmış hâlde. "Abi, dayan! Lütfen!"

"His..." dedi, bakışları puslanırken. "Senin abin orada." Yutkunarak, güçlkle Efrem'i işaret etmeye çalıştı. "O senin abin."

"Değil!" dedim, hırsıyla. "O bana abilik yapmadı, o beni tanımadı bile! Sen benim abimsin. Benim gerçek abim sensin. Beni bırakamazsın!"

"Aslan..." dedi. "Aslan'ım."

Oğlunu mu görüyordu? Onu mu hissetmişti yanı başında? Bizi bırakıp gidecek miydi? Ben diğerlerine ne diyecektim? Nasıl diyecektim?

Gözyaşlarımın arasında yeri yumruklarken toprağa vurduğum her darbe hissettiğim acının bir yansımasıydı.

"Aileni çok özledin, biliyorum ama biz de senin aileniz," dedim, çaresiz bir şekilde.

Eva, omuzlarımdan tutup, beni geriye çekmeye çalışarak, "His," dedi. "His, kendine zarar veriyorsun, yapma."

Serdal Alban, bakışlarındaki son ışığı da bana verdiğinde yavaşça gözlerini kapadı. Göğsü, sanki dünyanın tüm yükünü üzerinde taşıyormuş gibi ağır bir son nefesle yükseldi.

"Benim yerime..." dedi, son kez. "Yaşayın."

Serdal'ı yaşarmaya çalışan adamlar durdu. Ellerindeki kanlı bezleri kenara bırakıp bana doğru baktılar. Bakışlarındaki o acı dolu sessizlik binlerce kelimeye bedeldi.

"Üzgünüz, efendim."

"Hayır!" diye bağırdım.

O koca yürekli adam, benim kalbimdeki deliği kapamak için kendi canını vermişti.

"Abi!" dedim, sesim geceyi yırtıp gökyüzüne ulaşana kadar. "Abi!"

Serdal Alban Qarayev, ölmüştü.

Beni korumak için ölmüştü.

Eva beni sıkıca tuttuğunda sarsılmamı engellemeye çalışıyordu ama ben onun kollarında çırpınıyordum. "Bırak beni!" diye cırladım. "Bırak, abim ölüyor. Bırak, Eva. Bırak, onu kurtarayım!"

"Son nefesini verdi," dedi Eva, ağlamamak için zor dururken. "Her şey için çok geç artık, His."

"Değil," dedim, başımı iki yana sallayarak. Ellerimdeki o sıcak, yapışkan kanı hissettikçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum. "Beni korumayacaktı. Neden önüme atladı ki? Neden benim yerime o durdu kurşunun önünde? Neden?"

Bakışlarım, az ötede kanlar içinde yatan annemi buldu. Öfkem, acımı bastırarak damarlarımda akan bir zehre dönüştü. "Senin yüzünden oldu!" diye bağırdım. "Beceriksiz kadının tekisin! Beni öldüremeyen, kendi hırsında boğulan beceriksizin tekisin! Beni sevmediğin yetmiyor-muş gibi beni koşulsuz şartsız seven tek insanı da aldın hayatımdan! Onu benden aldın!"

Annem beni duymuyordu bile. Bakışları yalnızca az önce kendisini vuran oğluna, Efrem'e odaklanmıştı. Abim, annemi kucağına yatırmış, son anlarında yanında oluyordu.

"Ne olurdu sevseydin beni?" dedim, hıçkıra hıçkıra zemine çökerken.

"Ne olurdu bir kere, sadece bir kere gerçekten sevseydin? Ben sana ne yaptım, anne? Ben senin kızın olmak dışında, bu dünyaya gelmek dışında sana ne yaptım?"

Yaşlar, yanaklarımı arsızca yıkıyor, ellerimdeki Serdal'ın kanıyla karışıp toprağa süzülüyordu. "Nefret ediyorum senden!" dedim. "Abimi öldürdün! Kalbimdeki o deliği bugün gerçekten açtın. Nefret ediyorum!"

Annem, o son nefesinin kıyısında bile bakışlarını benden kaçırdı. Oğlunun yüzüne, sanki dünyadaki tek gerçek oymuş gibi dokunmaya çalıştı.

"Oğlum..." dedi annem. Sesi bir yaprak hışırtısı kadar zayıf ama bir o kadar kahrediciydi. "Ağlama. Ağlama, anneciğim."

Ölürken bile sadece oğlunu düşünüyordu. Ölürken bile oğlunun gözyaşlarını siliyordu. Bana ayırmadığı o tek bir kırıntı şefkati, şimdi kendi sonunu hazırlayan adamın yüzüne sürüyordu.

"Keşke..." dedi Efrem, bin yıllık bir yorgunlukla. Gözyaşları annesinin kanına karışırken bakışları bir anlığına bana, yerdeki Serdal'ın cansız bedenine kaydı. "Keşke kardeşime bunu yapmasaydın. Hisar bunları hak etmemişti, anne. Onu sevebilirdin. O, masum bir kız çocuğuydu."

Annem acı dolu bir tebessümle oğluna baktığında gözlerindeki o hastalıklı bağlılık sönmüyordu. "Benim evladım sensin," dedi, kanlı dudaklarının arasından. "Ama evlatlar hiç annesini öldürür mü? O kız çocuğu için değer miydi?"

Abim, anneme sarıldı ve haykırdı. "Değerdi. Değerdi, anne!"

"Canım acımıyor," dedi, sırf oğlunu daha da kahretmemek için. "Sadece..." Nefes almaya çalıştı. "Sadece üzüldüm, bebeğim."

"Anne..." dedi abim, ağlaya ağlaya. "Anne."

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu. "His, neler oluyorsa hemen söyle!" Dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. Öyle bir çığlıktı ki bu, göğüs kafesimi parçalayıp bahçedeki tüm ölümlerin üzerine çöktü. Dizlerimin üzerinde doğrulup yeri yumrukladım. Toprak tırnaklarımın arasına giriyor, ellerimdeki kan toprağa karışıyordu.

"His!" diye bağırdı Sanaç, telefonun diğer ucundan.

Ancak cevap veremedim. Zihnim bir savaş alanı gibiydi. Serdal'ı kaybetmiştik. Annem ölmüştü. Bir gecede kaç can, kaç umut toprağa gömülebilirdi?

Eva, elimdeki telefonu çekip aldı. "Benim, Eva." Sesi titrese de durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. "His kendini kaybetti. Burası... Burası çok kötü, Sanaç." Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik yaşandı. Eva, bakışlarını yerdeki Serdal'ın huzurlu ama cansız yüzüne çevirerek, "Bunu benim söylemem ne kadar doğru, bilmiyorum ancak..." Kısa bir es verdi. "Serdal öldü."

Hattın ucundan Sanaç'ın ve Yasmin'in feryatlarını, bir şeylerin yere düşüp kırılma seslerini duyabiliyordum ancak kendi zihnimin içindeki o sağır edici çığlığı hiçbir şey bastıramıyordu. Her şey aynı anda yıkılıyordu. Sütunlar devriliyor, tahtlar sarsılıyor, hayatımızdaki en sağlam kuleler birer birer devriliyordu.

Serdal'ın kanlı ellerini son kez tuttum. Başımı göğsüne yasladığımda güvenle vuran kalp artık sessizdi. Dünya durmuştu, zaman Serdal'ın son nefesinde asılı kalmıştı. "Abi..." dedim. "Aslan yürekli, güzel kalpli abim..."

Efrem yanıma geldi. Adımları ağır, nefesi kesikti. Dizlerinin üzerine, yanıma çöktü.

"Hepsi benim suçum," dedi, harabeyi andıran bir tonla. "Her şeyi daha önce bilmeliydim. Senin ne durumda olduğunu, onların ne kadar ileri gidebileceğini... Daha önce anlamalıyım."

"Senin suçun!" dedim, kontrolümü tamamen kaybederek. Ellerimi yumruk yapıp onun göğsünü yumruklamaya başladım. "Senin suçun!"

Son nefesini verirken bile, "Canım oğlum," dedi. "Ben sadece seni sevdim..."

Bu, Tania Vanizan Alataş'ın dünyaya bıraktığı son zehirli kelimelerdi. Abim, annemin sonunu getirmişti. Çünkü annem, benim sonumu getirmekte bir saniye bile tereddüt etmemişti.

Annem, abimin kucağında, gözleri yarı açık bir şekilde son nefesini verdi. Bir yanda beni korumak için canını veren abim bildiğim Serdal, diğer yanda beni öldürmek isterken öz oğlu tarafından vurulan annem...

Ağlamalarım arttığında hıçkırıklarım boğazımı parçalarcasına dışarı fırladı. Bahçenin ortasında, iki ceset ve binlerce parçaya bölünmüş bir ruhla baş başa kalmıştım. Kalbimdeki o delik artık kapanmaz bir uçuruma dönüşmüştü.

Serdal'ın soğumaya başlayan bedeninin üzerine çöktüm. Parmaklarım onun kanlı gömleğine takılı kaldı. "Özür dilerim, abi," dedim, ağlaya ağlaya. "Özür dilerim. En büyük zaafım, en sevdiğim kişiyi hayatımdan aldı. Benim yüzümden oldu. Özür dilerim!"

"His..." dedi Eva. Beni, Serdal'ın bedeninden çekmeye çalıştı. "Onu kaybettiğin için çok üzgünüm."

"Bronz'u ara," dedim, bakışlarım yerdeki kanda takılı kalmışken. "Eva, Bronz'u ara. Abim öldü, Eva. Abim öldü!"

Eva başını sallayıp titreyen elleriyle telefonuna uzandı. Tam o sırada benim telefonumun kulak tırmalayan melodisi bahçedeki ölüm sessizliğini böldü. Ekrandaki yazıyı bulanık gören gözlerimle okuyamadan çağırıyor yanıtladım.

"Alo?" dedim, pürüzlü ve güçlkle çıkan sesimle.

"His..." dedi Sanaç. Sesi o kadar tedirgin, o kadar telaşlıydı ki nefes nefese kaldığı buradan duyuluyordu. "Sabahıtan beri hepinize ulaşmaya çalışıyorum ama hiçbiriniz açmıyorsunuz! Neler oluyor? Neden kimse telefona bakmıyor?"

"Sanaç..." dedim ama dayanamayıp hıçkırdım. Sesim boğazımdaki o devasa düğümden kurtulamıyordu.

Bana karşı çıkmadı, kendini savunmadı. Vurduğum her darbeye birarada daha çöktü. "Tek yapman gereken bana abi olmaktı ve onu bile yapmadın! Onu bile beceremedin! Şimdi ise bana gerçekten abi olan adamı kaybettim. Senin yüzünden!"

"Özür dilerim," dedi Efrem. Başını kaldıramıyordu.

"Özür dileme!" dedim, avazım çıktığı kadar bağırarak. "Her şeyi yap ama özür dileme! Af dilemen hiçbir şeyi düzeltmeyecek! Serdal'ı geri getirmeyecek!"

Aniden bana sarıldı. Ben onu nefretle itmeye çalışırken, ellerimle göğsünü döverken bana rağmen bana sarıldı. Kollarını etrafıma bir zırh gibi sardığında sanki ben dağılmayayım diye beni bir arada tutmaya çalışıyordu. Onu itmeye çalıştım, omuzlarını sarstım ama o yine de daha sıkı, daha inatçı bir şekilde sarıldı.

"Annemiz öldü," dedi Efrem, başını omzuma yaslayarak. "Annemiz öldü, Hisar. Alatav ailesinden yaşayan kimse kalmadı."

Bu, acı bir gerçektir.

O, Efrem Vanizandı. Ben ise Hisar Vladina.

İkimiz de Alatav ailesine ait değildik. O kanlı soyadının altına gömülen her şey, bu gece o bahçede can vermişti. Geriye sadece birbirini tanımayan iki yabancı, bir ceset ve hastanede can çekişen bir gelecek kalmıştı.

Gözlerimi annemin cansız bedeninden çekip Serdal'ın bedenine baktım. Huzurluydu. İnsan hiç ölürken huzurlu olur muydu? İnsan hiç ölüyor diye mutlu olur muydu? Serdal Alpan Qarayev, ailesine kavuştuğu için mutluydu. Bu bahçe artık sadece bir mülk değil, çocukluğumun, aidiyetimin ve güvenimin gömüldüğü bir mezarlıktı. Efrem'in kollarının arasında sarsılırken havada asılı kalan o kan kokusu genzimi yakıyordu.

Alatav ismi, bu gece kendi kanında boğulmuştu.

Uzaktan gelen ambulans sirenleri, gecenin sessizliğini bir ağıt gibi bölerken, gelen araçların farları karanlığı yararak bahçeye sızdı. Işık üzerimize düştüğünde, yerdeki iki ceset ve elleri kanlı iki kardeşin bu enkaz hâli tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Effrem beni yavaşça serbest bıraktı. Ayağa kalkacak dermanım yoktu. Serdal gitmişti ama onun, uğruna canını verdiği o aile hâlâ bir yerlerde hayata tutunmaya çalışıyordu.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Yıldızlar, sanki hiçbir şey olmamış gibi parlamaya devam ediyordu.

"Kimse kalmadı," diye fısıldadım. "Alatav ailesinden yaşayan kimse kalmadı."

Serdal'ın son nefesiyle söylediği o kelime kalbimde bir mühür gibi çakılı kaldı.

Yaşayın, demişti.

Ama biz, sensiz nasıl tam yaşırdık, abi?

5.
RESİTAL

Bir ışıık, yak bu satıra, aydınlanın aydıfıllar...

Toprak, bu gece en çok da yanlış insanı bağırina basmıştı. Oysa ölmün adaleti yoktu. O sadece alır ve geriye telafisi mümkün olmayan boşluklar bırakırdı. Fakat o soğuk toprağın altına giren adama, Serdal Alpan Qarayev'e sorsalar, bu mukadderat onun için bir son değil, altı yıldır beklediğı bir vuslattı.

O, bu toprağın altına girmek için aslında çok önceden hazırlamıştı ruhunu. Altı yıl önce kaybettiğı, Nur gözlüsünün ve küçük Aslan'ının yanına gitmek için her nefesi bir borç gibi solumuştu. Şimdi ise davası nihayete ermiş, vakti dolmuştu. Son nefesini, kendi kanından olmasa da canından saydığı, İmparatoriçe diye benimsediğı o genç kadını korumak için vermişti. Hisar için göğsünü siper ederken aslında yıllardır beklediğı o özgürlüğe de tetiğı çektimişti.

Geriye kalanlar için bu bir felaketti, zamansız bir ayrılıktı ama Serdal için toprağına girmek, geç kalınmış bir randevuya yetişmek gibiydi.

Yağmur, mezarın üzerindeki taze toprağı döverken sanki bir devrin kapanışını mühürlüyordu. Giden huzur bulmuş, kalanlar ise o huzurun bedelini kalplerindeki delikle ödemeye mahkûm edilmişti.

Hisar'ı kimse o soğumaya başlayan cansız bedenden ayıramamıştı. O gece, malikânenin bahçesinde zaman durmuş, dünya sadece Serdal'ın

duran kalbi ve Hisar'ın hıçkırıkları etrafında dönmeye başlamıştı. Ölüm haberi, bir dalga gibi yayılıp ulaştığı her kalbi yerle bir etmişti.

Sanaç ve Yasmin olayı duydukları an sanki dünya ayaklarının altından kaymıştı. Yasmin için bu haber, bünyesinin kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü. O an başlayan kanama, bir canı uğurlarken diğerini kaybetme korkusunu doğurmuştu. Serdal'ın yanına gitmek üzere çıktıkları yoldan, can havliyle hastanede almışlardı soluğu. Viran, en son habere alan kişiydi. O sarsılmaz dağ gibi duran adamı kaybettiğini öğrendiğinde kahrolmuş, ruhu derin bir karanlığa gömülmüştü. Ölüm Kartı'nın sahibi adam, ölümden nefret etmişti.

Bronz, bu yıkımın haberini öğrenen ilk kişiydi. Gözleri, Arkana sisteminde beliren o soğuk ve amansız ibareye takılıp kaldığında, dünya altından kayıp gitmişti. *Güç Kartı: Lider ataması bekleniyor.* Bu kelimeler zihnine mermi gibi saplanırken gördüklerine inanmayı reddeden bir dehşetin pençesine düşmüştü. Bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini anladığında, Roza'nın mezarlığına giden yoldan geri dönmüştü.

Âşıklar Kartı'nı alamamıştı. Alamazdı. Serdal'ın nabzının durmasıyla bütün plan iptal olmuştu.

Serdal, Hisar'ı korumakla görevliydi ve o görev onun ölümüyle sonlanmıştı.

Sarsılmıştı, inanamıyordu. Serdal gibi bir kalenin ansızın yıkılabileceğine ihtimal vermiyordu. Oraya varana dek geçen sürede, elindeki tek tutunacak dal Hisar'ın dijital verileriydi. Ekran başında âdeta ölüp ölüp dirilerek Hisar'ın nabzını, statüsünü, hayata tutunup tutunmadığını kontrol etmekten bir hâl olmuştu. Ancak malikâneye adımını attığı an dijital verilerin ötesinde, hayatı boyunca hafızasından silinmeyecek o kanlı gerçeğe yüzleşmişti.

Gecenin karanlığında, yağmurun altında cansız bir bedenin üzerine kapanmış, feryatları gökyüzünü yırtan o kadını gördüğünde dizlerinin bağı çözölmüştü. Hisar, Serdal'ın kanlı göğsünde kendi ruhunu da teslim edercesine ağlıyordu. Bronz, hayatı boyunca pek çok yıkıma şahit

olmuştu ama sevdiği kadının bir ceset üzerinde böyle paramparça oluşu-
nu görmek, onu Serdal'ın ölümü kadar derinden sarsmıştı.

Herkes için ani, herkes için devasa bir yıkımdı.

O gece boyunca Hisar, başını Serdal'ın kanlı göğsünden bir an olsun
aytırmamıştı. "Abi..." diye fısıldamış, sesi kısılana, gözyaşları kuruyana
kadar ağlamıştı. Bronz gelip onu kollarının arasına alana dek kimse on-
ları ayıramamıştı. Gözü ne can çekişen annesini görmüş ne de etrafında-
ki insanları... Çünkü Serdal, Hisar için sadece biri değildi. Ona karşılık-
sız da sevebileceğini öğreten, onu bir aile ferdi gibi sahiplenene ve abiliği
kan bağına değil, can bağına dayandıran belki de ilk kişiydi.

O gece Hisar, sadece bir abiyi değil, sığındığı tek limanı da o topra-
ğın karanlığına teslim etmişti.

Bir keresinde, *yalandan ağlıyordum*, demişti Hisar, gardını düşürme-
mek için.

Serdal ise *yalandan ağlanmaz, His, yananlar ağlar*, demişti. Yalancıla-
rın mumu değildi, yananların mumuydu. *Ve o gözyaşların gerçektir. Neye
ağlıyordun, bilmiyorum ama omzum ağlaman için seni bekleyecek. Dava-
mıza katılsan da katılmasan da.*

Artık ne o adam vardı ne de o omuz...

Ve yalnızca yananlar gerçekten ağlarmış.

Şimdi ise Azerbaycan topraklarında, rüzgârın sert estiği o hüznü
mezarlıktraydılar. Büyükten küçüğe herkes buradaydı. Serdal'ın ailesi,
eski arkadaşları, ona gönül veren herkes bu son vedada saf tutmuştu.

Üç kişilik bir mezarlığın başındalardı. Nur ve Aslan'ın yanına gömül-
memesi için Nur'un ailesi tarafından şiddetle karşı çıkılmış, Serdal'ın
vasiyetine ket vurmaya çalışılmıştı fakat Bronz'u durdurabilen hiçbir şey
olmamıştı. O, Serdal'a olan son borcunu, onu sevdiğine ve evladına ka-
vuşturarak ödemeye yeminliydi.

Sanaç, Viran, Bronz, Zorlu ve Serdal'ın erkek kardeşi, Kaplan laka-
bıyla bilinen Eldar... Beş adam, bir devin ağırlığını değil, bir ömrün

yorgunluğunu omuzlamıştı. Tabutu, tam da Serdal'ın hayalini kurduğu o yere, ailesinin yanına koymuşlardı.

Saatler içinde mezarlık sessizliğe bürünürken kalabalık gitgide dağılmıştı. Serdal'ın kız kardeşi, abisinin toprağa düşüşüne dayanamayıp fenalaşınca Eldar onu kucakladığı gibi hastaneye yetiştirmek zorunda kalmıştı.

Geriye sadece, son altı yıl boyunca Serdal'ın gölgesinde yürüyen, onunla aynı sofraya oturan ve aynı davaya baş koyan o kemik kadro kalmıştı.

Yasmin perişandı. Abi gibi gördüğü adamın kaybı, onu ruhsal bir çöküşün eşiğine getirmişti. Doktoru, yaşadığı sarsıntının bebek için büyük bir risk olduğunu, her an her şeyin kötüye gidebileceğini söyleyerek onu uyarmıştı. Ancak Yasmin biliyordu. Eğer bugün burada olmazsa kendini ömrü boyunca affetmeyecekti.

Verda ise Güç Kartı'nın asıl sahibinin gidişini izlerken bu kaybın sadece bir insanı değil, kurdukları o sarsılmaz yapının temel taşını yerinden oynattığını biliyordu. Serdal Alban, ölümüyle bile arkasındakileri korumaya devam etmiş ama giderken hepsinin ruhundan bir parçayı da beraberinde götürmüştü.

Yağız, henüz hayatın bu en ağır gerçeğiyle tanışamayacak kadar küçüktü. Amca dediği o koca adamın, o her düştüğünde onu yerden kaldıran devin artık aralarında olmadığını kavrayamıyordu. Herkes buradaydı: Bronz, Hisar, Sanaç, Yasmin, Viran, Zorlu ve Verda... Ama bir tek o yoktu.

Küçük adımlarla mezar taşlarına yaklaştığında eskimeye yüz tutmuş o mermerdeki yazıyı heceleyerek okudu. "Bebek Aslan Qarayev." Anne-sine doğru döndüğünde meraklı gözlerle sordu. "Anne, Serdal amcanın bebeği mi ölmüş?" Yasmin, oğlundan duyduğu bu saf ve acı dolu soruyla hıçkırıklara boğuldu. Dizlerinin bağı çözülmesinde onun bu tepkisi Yağız'ı korkutmuştu. "Kötü bir şey mi dedim?" diye sordu. "Neden ağladın, anne? Teyzem de ağlıyor."

Verda, yakın zamanda Safa'nın kaybını yaşamış, acının en dilsiz, en kuru evresine geçmişti. Gözünden istese de yaş akıyordu. Canı öyle bir yanıyordu ki bu acı dışarıya sadece buz gibi bir tepkisizlik olarak yansıyor.

"Yağız," dedi Verda, donuk ama şefkatli tınıyla. "Sen benim yanıma gel."

Yağız küçük adımlarla Verda'nın yanına gittiğinde, onu da soru yağmuruna tuttu. "Serdal amca gelmeyecek mi?" Bir umutla etrafına baktı. Yeni kazılan, henüz mezar taşı bile dikilmemiş o toprak yığınının baktı. "Bir tek o yok, Verda."

"Gelmeyecek, canım benim," dedi Verda, küçük çocuğun saçlarını okşayarak.

"Neden ki? Bıraktı mı bizi?"

"Bırakmadı," dedi Verda, bakışlarını o taze toprağa dikerek. "Sadece oğluyla karısının yanında yaşayacakmış artık. Bizden biraz uzakta olacak ama hep orada kalacak."

"Herkes ağlıyor," dedi Yağız, minik parmağıyla etrafı işaret ederek. "Viran bile ağlıyor."

Verda'nın o sarsılmaz, o buzdan kalesi tam o an yıkıldı ve gözünden tek bir damla yaş frar edip süzüldü. Verecek bir cevabı, sığınacak bir bahanesi kalmamıştı.

Sanaç, daha fazla ayakta duramayıp dizlerinin üzerine, Serdal'ın taze toprağına çöktü. Hayatının her zor anında başını yasladığı o geniş omuz artık yoktu. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki Serdal, Sanaç'ın o dışarıya göstermediği nazlı, ilgi isteyen yanını bir tek bakışından anlar, ona her zaman bir abi şefkatiyle yaklaşırdı.

"Neden?" diye haykırdı Sanaç, ellerini toprağına gömerek. "Neden, abiciğim, neden? Bu kadar erken olmak zorunda mıydı? Daha doğacak çocuğumu bile göremedin!"

Bronz, sessiz bir matemle Sanaç'ın omzuna elini koydu. Teselli etmek için değil, beraber devrilmemek için tutunuyordu.

“Düğünden sonra onu bir daha göremeyeceğimi bilseydim o düğün hiç bitirmezdim,” dedi Yasmin, hıçkırıklarının arasından. “Bizi izlerken o kadar mutluydu ki hep böyle kalırsanız sanmıştım. O şimdi mutlu, evet. Ama bizimle değil.”

Viran sessiz kaldı. Ağzından tek kelime dökülmedi, dökülemedi. Onu her zaman zorla konuşturan, o asık suratının altındaki kelimeleri söküp alan kişi Serdal’dı. Şimdi ise sanki dünyadaki tüm kelimeleri Serdal’la toprağa gömülmüş gibi hissediyordu. Konuşacak hiçbir şey kalmamıştı.

Bronz için ise bu kayıp, çocukluğunun yıkılışıydı. Serdal onun için sadece bir dost değil, her anlamda Güç’tü. Küçük bir çocukken onu maçlarını hayranlıkla izler, ringin ortasındaki o sarsılmaz duruşuna bakıp bir gün Serdal gibi dövüşmenin hayalini kurardı. Örnek aldığı, sırtını yasladığı o dev çınar artık yoktu ve Bronz, hayatında ilk kez bu kadar savunmasız, bu kadar güçsüz hissediyordu.

Hisar’ın donuk hâlini fark ettiğinde, içindeki o derin sızı katlanarak arttı. Yavaş adımlarla onun yanına doğru yürüdü ve Hisar’ı nazikçe kendine çekip göğsüne yasladı. Hisar şu an bağırıp çağırırsa, yeri göğü yırtan çığlıklar atsa Bronz daha az endişe ederdi. Ama bu put gibi dikilişi, o donuk ve boş bakışları Bronz’u içten içe korkutuyordu.

Geceden sabaha kadar hıçkırıklarla kendini kahreden, Serdal’ın kanlı göğsünden ayrılmayan o kadının, şimdi mezarlıkta, o taze toprağın başında bir heykel kadar sessiz duruyor olmasını normal bulmuyordu.

Bronz, Hisar’ın saçlarına bir öpücük kondururken kulağına doğru. “Bir şey söyle, konuş,” dedi. “Sesini duymaya ihtiyacım var.”

Konuşası yoktu ancak Bronz için dudaklarını araladı. “Beni korudu. Beni korudu, Bronz.” Dudakları zar zor kıpırdıyor, sesi sanki uzaklardan, çok derin bir kuyunun dibinden geliyordu. “Keşke önüme geçmeseydi.”

Safa da kendini Bronz için feda etmişti ve bunun ne demek olduğunu en iyi bilen kişiydi.

"Herkes seni korumakla görevli," dedi Bronz, onu rahatlatmak, omuzlarındaki o devasa suçluluk yükünü biraz olsun hafifletmek adına. Hisar'ın gözlerindeki o karanlık bakışı görüyordu. "Sen bir İmparatoriçe'sin, Hisar. Ben başta olmak üzere hepimiz senin için canımızı vermeye hazırız."

Keçke onun yerine kurşunlar bana isabet etseydi, demek istiyordu fakat bunun düşüncesinin bile Bronz'u mahvedeceğini bildiği için dilinden dökülüyordu. Annesi onu vurmak istemişti, kurşunlar ise Serdal'a isabet etmişti.

Hisar, Bronz'un göğsüne sindi ancak bakışları hâlâ o taze toprak yığınınındaydı. "Annemden nefret ediyorum," dedi. Gecedен beri zihninde dönüp duran, diline pelesenk olan tek gerçek buydu. "Ondan nefret ediyorum."

Bu nefret, yasın üzerine bir zırh gibi giyilmişti. Bir annenin ölümü bile, bir abinin yokluğunun yarattığı o derin boşluğu ve beraberinde getirdiği öfkeyi dindirmeye yetmemişti. Aksine annesinin gidişiyile başlayan o kanlı gece, Serdal'ı da yanına almış ve Hisar'ın kalbindeki o son merhamet kırıntısını da kurutmuştu.

Mezarlığın girişinde hareket olmasıyla Bronz yavaşça yutkundu ve yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Son görevimizi tamamlayalım," dedi. "Kart sahipleri geldi."

Hisar, Bronz'un göğsünden yavaşça geriye çekildi. Başını belli belirsiz salladı ama parmaklarını Bronz'un eline kenetlediğinde sanki o eli bıraksaydı yerin dibine çekilecekmiş gibi sımsıkı tuttu. Dışarıdan bakan her göz, onları Arkana'nın sarsılmaz, duygusuz ve buzdan liderleri sanıyordu. Oysa o siyah kıyafetlerin altında birbirine tutunmuş, içleri kor gibi yanan iki yaralı çocuk vardı.

Sanaç, dizlerindeki dermanı toplayıp zorlukla Yasmin'in yanına geçtiğinde, bir canı toprağa verirken diğerini yaşatmak için karısına siper oldu. Zorlu ve Verda yan yana dikilmiş, bir kalenin son muhafızları gibi duruyordu. Biri kartların koruyucusuydu, diğeri ise liderlerin. Yağız ise

çamura batmış ayakkabılarıyla, anlamlandıramadığı bu kederin ortasında etrafına bakarken Viran onu bir çırpıda kucağına aldı ve mezarlığın başından uzaklaştırdı. Birazdan burası kart sahipleriyle dolup taşacaktı.

Derken Arkana'nın o ilik donduran, ağır ve sessiz veda töreni başladı. Gökyüzü karardıkça kart sahipleri tören alanına süzüldü. Her biri, Güç Kartı'nın asıl sahibi, yıkılmaz kalesi Serdal Alpan Qarayev'in aziz hatırası önünde başlarını eğdi.

Sırayla mezarın başına gelip o taze toprağın üzerine birer kırmızı karanfil bıraktılar. Her karanfil, Serdal'ın o gece feda ettiği kanının bir simgesi gibi toprağa düşüyor, yeşili ve kahverengiyi kırmızıya boyuyordu. Küçük Arkana liderleri ise Serdal'ın ruhuna ve temsil ettiği kudrete birer nişan bırakmıştı.

Kılıç, onun sarsılmaz savaşçı ruhuna... Tılsım, Arkana'ya kattığı sarsılmaz değerlere... Kupa, kalbindeki o saklı merhamete... Değnek, hiç sönmeyen o irade ateşine...

Hisar, bırakılan o nişanlara bakarken içindeki acının yavaş yavaş şekil değiştirdiğini hissetti. Artık sadece yas tutan bir kardeş değildi. O, Serdal'ın kanıyla imzalanmış son sözünü devralan İmparatoriçe'ydi. Bronz'un elini bir an bile bırakmadı. İki güç, tek bir yıkım için yan yana duruyordu.

Kart sahipleri iki liderin önünde diz çöktüğünde Sözcü öne çıktı. "İntikam için hazırız," dedi. "Güç Kartı'nın mirası sahipsiz değildir. Emriniz derhâl yerine getirilecektir."

Hisar, bu sözlerle birlikte donuk bakışlarını topraktan çekip kart sahiplerine çevirdi. Buzdan bir heykele, bir İmparatoriçe'ye dönüşmüş, yanında duran Bronz, onun bu değişimini iliklerine kadar hissetmişti.

"Mirası sahipsiz değil," diye tekrar etti Hisar. "Sadece Serdal Alpan'ın değil, bugüne dek kaybettiğimiz tüm kartlarımızın mirası aynıdır. Hepsi anacağız, hiçbirini unutmayacağız. Hepsi onuruyla ve gururuyla savaştı. İntikam konusuna gelirsek... Bunu ayrıca açıklayacağım."

Dudakları titremesin, o anlık zayıflık dışarı sızmasın diye çenesini sıkı. Sanaç, bu konuyu geçiştirmesine kaşlarını çatı. Serdal'ın intikamı alınmayacak mıydı? Kanı yerde mi kalacaktı?

Bronz, bir adım öne çıktı. Gözleri, önlerinde diz çökmüş olan kart sahiplerinin üzerinde gezindi.

"Onu son yolculuğunda yalnız bırakmayıp saygınızı gösterdiniz," dedi Bronz, tok bir sesle. "İntikam istediğinizi biliyorum ancak yas süremiz devam edecektir. Toplantı için ayrıca bilgi vereceğim. Tören sona ermiştir, dağılabilirsiniz."

Kart sahipleri, liderlerinin bu kesin emriyle birer birer ayağa kalktı. Sözcü, son bir kez başıyla selam verip çekildiğinde, kemik kadro aynı şekilde kalmıştı.

"Yas süreci devam edecektir ne demek?" diye bağırdı Sanaç, ellerini iki yana açarak. "Serdal öldü, Serdal! Farkında mısınız siz? Toplantıdan bahsediyorsunuz ama adam toprağın altında daha soğumadı!" Öfkesi, yasının önüne geçmiş, acısı hırçın bir dalgaya dönüşmüştü.

"Sanaç," dedi Hisar, buz gibi bir sakinlikle. "Bilmediğin durumlar mevcut. Sakin ol."

Tam o sırada, mezarlığın ağır demir kapısı gıcırdayarak tekrar açıldı. Adım sesleri, çamurlu toprakta tok bir karşılık bulurken Sanaç yaklaşan kişiyi gördüğü an gözü döndü. Öfkesi, damarlarında akan kanı donduracak bir raddeye ulaştı.

"Ne işi var bunun burada?" diye bağırdı, parmağıyla kapıdaki bedeni işaret ederek. "Hangi yüzle buraya adım atıyor?"

Gelen kişi, Efrem Vanizan'dı. Üzerinde siyah, şık ama bir o kadar da soğuk bir palto vardı.

"Sanaç!" dedi Bronz, otoriter bir tonla onu uyarmaya çalışarak. Bir adım öne çıktı ama Sanaç'ı durdurmak o an için imkânsız gibiydi.

"Onun annesi öldürdü!" dedi Sanaç, nefesi kesilircesine. Gözleri Efrem'e nefretle kilitlenmişti. "Serdal'ı o kadın aldı bizden! Şimdi oğlu gelip burada yas mı tutacak? Uzanmadan bir de buraya mı geliyor?"

Efrem, kendisine yöneltilen bu ağır suçlamalar karşısında duraksamadı. Bakışları önce Sanaç'ın üzerinde gezindi, ardından bir anlığına Hisar ve Bronz'la kesişti.

Efrem, elinde tuttuğu tek bir beyaz gülü mezara doğru uzatmak için bir hamle yaptığında, Sanaç üzerine yürüdü.

“Eceline mi susadın sen?” dedi Sanaç, yumruklarını sıkarak. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

“Sanaç, olduğun yerde kal!” dedi Bronz. O emir, Sanaç’ı fiziksel olarak durdurursa da ruhundaki yangını söndürmeye yetmiyordu.

Efrem, kendisine yönelen tüm o nefret dolu bakışlara rağmen duruşunu bozmadı. Bakışları ne Bronz’a ne de Sanaç’a değişiyordu. O sadece Hisar’ın o buz kesmiş, donuk yüzüne bakıyordu. “Buraya acınıza acı katmak için gelmedim,” dedi. “Hisar’a baş sağlığı dilemek için geldim.”

“Defol, git!” diye kükredi Sanaç. “Kardeşin de seni istemiyor burada! O adam senin annen yüzünden toprak altında yatıyor! Hangi yüzle baş sağlığından bahsediyorsun?”

“Sanaç,” dedi Hisar, gözlerini Efrem’den ayırmadan. “O bizim intikamımızı aldı.” Sanaç aniden duraksadığında duyduklarını idrak edememiş gibi kaşlarını çattı. Hisar devam edip, “Belki de benim hiçbir zaman yapamayacağım şeyi yaptı,” dedi. “Kendi öz annesini, o kadını öldürdü.”

Sanaç’ın öfkesi bir anda şaşkınlığa ve sarsıcı bir sessizliğe dönüştü. Efrem Vanizan, Serdal’ın katili olan kadını, kendi annesini, o gece oracıkta kendi elleriyle infaz etmişti.

Efrem, Hisar’ın bu itirafı üzerine hiçbir şey demedi. Sadece elindeki o beyaz gülü yavaşça Serdal’ın mezarının üzerine, diğer kırmızı karanfillerin ve nişanların arasına bıraktı. Beyaz gül, kırmızının ortasında bir günahın kefareti gibi duruyordu.

“Öldürdü mü?” diye sordu Sanaç. Öfkesi, sarsıcı bir gerçeğin altında ezilmişti. Şimdi Hisar’ın o buz gibi sessizliğinin nedenini anlamıştı. İntikam alınacak bir hedef, nefretin yöneltileceği yaşayan bir beden kalmamıştı.

“Evet,” dedi Hisar. “Abim, o kadının sonu oldu. Onun için de kolay değil bu yükü taşımak. Bırakın, gelsin.”

Hisar'ın dudaklarından *anne* kelimesi çıkmıyordu, çıkmayacaktı. O kelime, Serdal'ın kanıyla birlikte toprağa gömülmüştü.

"Yalnız konuşalım," dedi Efrem, kardeşinin koyu kahve gözlerine bakarak. "Lütfen."

Bronz, Hisar'ın elini yavaşça bıraktı ama bir adım uzağında beklemeye devam ederken gözleri hâlâ Efrem'in üzerindeydi. Hisar, Efrem'e doğru bir adım attı. "Niye geldin?" diye sordu.

"Dün çok kötüydün," dedi Efrem, bakışlarını Hisar'ın bitkin yüzünde gezdirerek. "Seni bu durumda yalnız bırakmak istemedim."

"Gördüğün gibiyim," dedi Hisar, kollarını kendine sararak. "Gördüğün kadarım."

"Başın sağ olsun," dedi Efrem. "Serdal tanıdığım, bildiğim biriydi. Şerefiyle yaşadı, öyle de aramızdan ayrıldı."

"Gördüğüm en iyi insandı," dedi Hisar.

"Acın, acımdır, kardeşim."

Hisar, başını yavaşça kaldırdığında Efrem'in gözlerinin tam içine baktı. Bakışlarında sönen bir yıldızın son parıltısı vardı. "Gerçekten öyle mi Efrem?" diye sordu. "Acım, gerçekten acın mı?"

"Benden çok şey yaşadın," dedi. "Hiçbir zaman acını hafifletemeyeceğim, biliyorum. Ama canının acımasına bundan sonra müsaade etmeyeceğim. Artık yalnız değilsin."

"Canımı acıtacak bir şey kalmadı," dedi Hisar, gözlerini Serdal'ın mezarına bırakılan beyaz güle dikerek. Sesi, ruhu gibi hissizleşmişti. "İçimdeki her şey o gece Serdal abiyle beraber öldü. Acı duyabileceğim bir yerim kalmadı benim."

Efrem, bir adım daha yaklaşıp, onun o buz tutmuş çehresine bakarak, "Senin kalbin camdan," dedi. "Senin canın tatlı ve sen her ne kadar *sevmiyorum*, desen de aslında seversin insanları."

"Beni tanıımıyorsun," dedi Hisar, bakışlarını sertçe ona çevirerek.

"Bunun için çok üzgünüm, kardeşim," dedi Efrem. Sesindeki pişmanlık, yağmurun sesine karıştı. "Keşke... Keşke hep yan yana olsaydık. Keşke seni o canavarların arasında bırakmasaydım."

"Keşke abim ölmeseydi," dedi Hisar, boğazındaki düğümü yutkunarak. "Ama bak, gücün yetmiyor. Getiremiyorsun hiçbir şeyi geri. Ne çocukluğumuzu ne de onu."

Efrem, elini Hisar'ın omzuna koymak için hamle yaptı ama duraksadı. Aralarındaki mesafe sadece birkaç adım değil, cesetlerle dolu koca bir ömürdü. "Ben de senin abimim," dedi Efrem, derin bir nefes alarak. "Serdal'ın yerini hiçbir zaman alamam, onun sende bıraktığı izi silemem ama beni yok sayma, Hisar. Ben bu dünyada senin kanından kalan tek kişiyim."

Hisar, *abi* kelimesinin yarattığı o sarsıcı etkiyle durdu. Bir yanda toprağın altında yatan, can bağıyla bağlandığı adam vardı. Diğer yanda karşısında duran, kan bağıyla bağlı olduğu ama hayatı boyunca yokluğunu hissettiği adam...

"Ben zaten yalnızdım," dedi Hisar, soğuk bir tonla. "Ne annem vardı ne babam. Sadece aile diye yerine koyduğum insanlar vardı hayatımda. O yüzden bu boşluk benim evim, Efrem. Ama sen..." Durdu, bakışlarını abisinin yüzünde gezdirdi. "Sen, hiç tatmadığın bir duyguyu tadacaksın. Umarım... Umarım kalkarsın bunun altından."

Efrem, Hisar'ın ne demek istediğini, üzerine bıraktığı bu görünmez yükün ağırlığını o an tam olarak kavrayamadı. O, hayatı boyunca bir ailenin koruması altında, Vanizan isminin gölgesinde büyümüştü. Şimdi ise bir gecede hem koruyucusu hem de celladı olduğu o çatı başına yıkılmıştı.

Kaderin korkunç bir cilvesiydi bu. Hisar, babasının sonu olmuştu. Efrem ise annesinin. İkisi de birbirlerinin hayatındaki kökleri kurutmuş, geriye sadece birbirlerine tutunmak zorunda kalan iki yabancı bırakmışlardı. Ancak bu karanlık mirasın içinde, Efrem'in ellerinde tuttuğu küçük bir ışık sızması vardı.

Efrem, paltosunun cebinden siyah, kadife bir kese çıkardı. Kesenin içinden çıkan kart, üzerindeki sembollerle mezarlığın gri havasına meydan okuyordu. *Âşıklar Kartı...* Efrem elinde *Âşıklar Kartı*yla gelmişti. Hisar, puslanan gözlerini silerek o avucun arasındaki siyahlığa ve üzerindeki kadim sembole odaklandı. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Annemi defnettikten sonra Roza'nın mezarına gittim," dedi Efrem. "Söylediği gibi kart oradaydı."

"Sen kartı mı aldın?" diye sordu Hisar. Zihni, bu kadar kaybın ve acının ortasında böyle bir hamleyi algılamakta zorluk çekiyordu.

"Annemin kendi ölümü sonrasında bir sürü şey planladığına eminim. O kartın bir intikam aracına ya da bir pazarlık payına dönüşmesine izin veremezdim." Bakışlarını kardeşine kaldırdığında, gözlerinde ilk kez net bir şefkat belirdi. "Bu kart senin için bir hayli önemli, biliyorum. Bir şey olmadan sana ulaştırmak istedim. Senin oraya gitmeye, onu aramaya vaktin olmayacaktı. Artık emanet asıl sahibinde olmalı."

Efrem, çevredeki gözlerden sakınarak siyah keseyi Hisar'ın titreyen avucuna bıraktı ve parmaklarını kardeşinin elinin üzerine kapadı.

Hisar, hayretler içindeydi. Abisi, ondan çalınan geçmişin en önemli parçasını, yıllardır izi sürülen o kayıp *Âşıklar Kartı*'nı ona geri vermişti.

Hisar, eskiden Bronz'un ona dediklerini hatırlamıştı.

"Kartı benimle bulmak istiyorsun... Neden?" diye sordu Hisar, havalanan kaşlarıyla.

"Uzun bir süre boyunca tek başıma, kimseye hiçbir şey demeden kartımı alan kişiyi bulmaya çalıştım," diye açıkladı Bronz. "Tam buldum, derken tekrar en başa döndüm. Bir oyunun içinde miydim yoksa bu bir illüzyon muydu bir türlü anlamıyordum fakat anladığım bir şey varsa o da bütün yolların sana çıktığıydı."

"Daha açık konuşur musun?"

"Benden alınan kart sana verilecekti, Hisar," dedi Bronz. Her şey bir kördüğüm hâline gelirken Hisar kaşlarını çattı. "O kart tahminimce senin

olacaktı. Çalan kişi sana getirecekti. Fakat her ne olduysa o kart sana ulaşmadı. Bana da hiçbir zaman geri gelmedi." Bir adım attığında aralarında ki mesafe kıaldı. Kehribar gözleri hiç olmadığı kadar açıktı. "Âşıklar Kartı ikimizin arasında duruyor, ikimizden birisine gelecek."

Bu, Hisar'ın bilmediği bir şeydi. Kartın ona geleceğinden habersizdi.
Evet, tam da Bronz'un dediği gibi kart Hisar'a gelmişti.

Hisar, parmaklarının arasındaki kartın soğuk yüzeyini hissederken Bronz'un aylar önce kurduğu o cümleler, zihninde devasa bir çığ gibi yankılandı.

Âşıklar Kartı ikimizin arasında duruyor, ikimizden birisine gelecek.

O zamanlar bu sözler bir bilmece, bir ihtimal ya da Bronz'un kehribar gözlerindeki o derin oyunun bir parçası gibi gelmişti. Bronz haklıydı. Tüm yollar, tüm kayıplar ve dökülen tüm kanlar en sonunda Hisar'a çıkmıştı. *Benden alınan, sana verilecekti*, demişti Bronz. Şimdi ise o kart, bir mezarlığın içinde, annesinin katili olan abisi tarafından ellerine bırakılmıştı.

Hisar'ın hayreti, yerini yavaş yavaş sarsıcı bir idrake bıraktı. Bu kart sadece bir kâğıt parçası değildi. Bu, Bronz'la onun arasındaki o kopmaz bağın, kaderin onlara ördüğü o kördüğümün somut hâliydi. Kart ona ulaşmamıştı ama şimdi, en beklenmedik anda, en ağır vedanın ortasında kucağına düşmüştü.

Efrem, hemen birkaç adım ötede bir heykel gibi dikilen ve gözünü bir an bile üzerinden ayırmayan Bronz'un bakışlarını hissetti. O bakışlarda ne dostluk ne de merhamet vardı. Sadece Hisar'ı koruyan bir yırıtıcının uyarısı saklıydı.

"Sana ait olanı verdiğime göre ben sizi daha fazla rahatsız etmeye yim," dedi Efrem, üzerindeki ağır baskıyı hissederek. "Ülkeye geri döndüğünde yanına tekrar uğrarım. Şimdilik... Hoşça kal."

Hoş kalamazdı artık Hisar. Vedalar onun ruhunda hoş bir iz bırakmayalı çok olmuştu.

Efrem, çamurlu yolda yavaşça uzaklaşmaya başladığında, "Abi," diye seslendi Hisar.

Efrem, duyduğu kelimeye inanamadı. Adımları bıçakla kesilmiş gibi durdu. Kalbi, bir süredir duymayı beklediği o sesin yankısıyla tekledi. Omzunun gerisinden, sanki yanlış duyduğundan korkarak baktı. "Bana mı seslendin?"

"Sana seslendim," dedi Hisar, daha emin bir tonla. "Durur musun?" Ona doğru birkaç adım attığında, her adımında Serdal'ın o son anlardaki vasiyeti zihninde çınlıyordu. Yanına ulaştığında, Efrem'in yüzündeki saskınlık ve umut karışımı ifadeyle karşılaştı. "Bu yaptığın..." dedi Hisar, cümlesini bitiremedi. Dile getiremedi. Yapamadı. Boğazında bir yumru gibi kaldı. "Bunu beklemezdim senden."

"Neden?" diye sordu Efrem. "Ben kardeşim için her şeyi yapamaz mıyım?"

"Yapar mısın?"

"Yaparım," dedi Efrem. "O anki durum da seni korumak için yaptığım bir şeydi. Tamamen içgüdüsel... Eğer ben onu yapmasaydım, yine durmayacaktı ve seni öldürmeye teşebbüs edecekti."

"İşte..." dedi Hisar, buruk bir tebessümle. "Birbirimizi hiç tanımıyoruz."

İkisi de mezarlığın ortasında, yağan yağmurun altında birbirlerinin yüzüne baktılar. Bir yanda kaybedilen koca bir geçmiş, diğer yanda kanla mühürlenmiş bir gelecek vardı.

"Ama bazen abinle de yeniden tanışmışsın," dedi Hisar. "Ben de öyle yapacağım, abi."

Serdal'ın son sözleri bir mühür gibi kalbine basılmıştı. *O senin abin*, demişti Serdal can çekişirken. *Senin abin orada...* Serdal giderken bile Hisar'ı kimsesiz bırakmamış, onu asıl yuvasına, abisine emanet etmişti.

Efrem, duyduğu bu kabullenişle gözlerini kısa bir anlığına kapadı ve ciğerlerini yakan derin bir nefes aldı. Gözünden süzülen tek damla yağ, yağmura karıştı.

"Seni buna hiç pişman etmeyeceğim," dedi, titreyen sesiyle. H kendine çekip kollarının arasına aldığı anda aradaki tüm o kayıp yıllar sarılmayla telafi etmek ister gibi sımsıkı sardı. Dudaklarını Hisar'ın

lârinin üstüne bastırdı. Bu bir koruma yemini, bir sadakat mührüydü.

Mezarlığın soğukunda, Serdal'ın taze toprağının hemen başında, yatın en tuhaf mucizelerinden biri gerçekleşti.

Abi ve kardeş ilk kez birbirine sarıldı. İlk kez aynı acıda buluştu. kez kalpleri aynı ritimle attı.

Hisar, Efrem'in göğsünde Serdal'ın eksikliğini hâlâ en derinden hissetse de o sarsılmaz yalnızlığının içine ilk kez birinin sızmasına izin vermedi. Kan bağı, bunca yıl sonra ilk kez can bağına dönüşmek için bir yolum bulmuştu.

Uzaktan onları izleyen Bronz, bakışlarındaki sertliği biraz olsun yumuşattı. Hisar'ın omuzlarındaki yükün paylaşıldığını görmek, onun derindeki ağırlığı hafifletmişti.

Yağmur hızını artırırken iki kardeş birbirinden yavaşça ayrıldı. Efrem, Hisar'ın yüzünü ellerinin arasına alıp alnından öptü. "Şimdi git," dedi. "Ben her zaman bir adım arkanda olacağım."

Hisar, bu cümleyi duyduğu an donup kaldı. Kaşları istemsizce çatılırken zihni yıllar öncesinin tozlu ve acı hatıralarına savruldu. Ruhuna atılmış eski bir dikişin parlamasıydı. Abisi tam da yıllar önce, onu o karanlık boşlukta bırakıp, gitmeden hemen önce aynı şeyi söylemişti.

Gidiyorum ama her zaman bir adım arkanda olacağım.

O gidişin ardından geçen yıllar, Hisar için bir adım arkasında kimse'nin olmadığını kanıtlayan koca bir yalnızlık silsilesinden ibaretti.

"O gidişin gibi olmayacak, değil mi?" diye sordu Hisar. Gözlerinde, geçmişin hayal kırıklığı ve bugünün korkusu çarpışıyordu.

Efrem, Hisar'ın ne demek istediğini, o cümle'nin kardeşinin ruhunda hangi yarayı kanattığını anında kavradı. Bakışları derinleşirken yüzündeki ifade sarsılmaz bir sadakatle mühürlendi.

"Bir daha asla o abi olmayacağım," dedi Efrem, her kelimesinin üzerine bir yemin bırakırcasına. "Seni bir kez bıraktım ve bunun bedelini ikimiz de ödedik. Bu kez, arkada duran kişi seni korumak için dünyayı yakacak olan abin olacak."

Hisar, abisinin gözlerindeki o mutlak kararlılığı gördü. Elindeki Aşıklar Kartı'nı daha sıkı kavradı. Geçmişin gölgeleri hâlâ oradaydı ama ilk kez, geleceğe dair cılız bir ışık hüzmeleri mezarlığın karanlığını delip geçti.

Hisar, başını hafifçe salladı. Efrem ise uzaklaştı. Abisinin gidişini izledikten sonra arkasını dönüp, Bronz'a doğru yürürken artık adımları yere daha sağlam basıyordu. Azerbaycan'ın soğuk toprağında bir abisini bırakmıştı ama o toprağın üstünde, hiç tanımadığı bir başka abinin eli artık omzundaydı.

Viran ve Yağız, diğer mezarların arasından gelirken, Yağız dövmelerle kaplı eli bırakıp, koşarak annesinin yanına gitti. Yasmin'in karnına masum bir öpücük kondurdu. "Anne," dedi, masum masum. "Bu bebek hiç ölmesin. Doğsun. Kardeşim olsun. Aslan bebek ölmüş, mezarı da küçücük. Kardeşim ölürse ben çok üzülürüm."

Herkes Yağız'ın ağzından çıkan kelimelere odaklandı. Yağız için öylesine söylenmiş olsa da diğerleri için öylesine değil, ölesiye kelimelerdi. Ölüm, geride kalanları birer enkaz hâline getirmişti ama o enkazın içinden yeni bir hayat filizlenmek zorundaydı. Serdal'ın hatırası için, doğacak o küçük can için...

"Anneciğim," dedi Yasmin, oğlunun yüzünü avuçlayarak. "Sen tıpkı Serdal amcan gibi çok sevgi dolu bir abi olacaksın. Kardeşin doğduğunda koruyup kollayacağına eminim. Hem baban da ben de onun yaşaması için her şeyi yapacağız."

"Babam?" dedi Yağız.

Sanaç, yavaşça eğilerek, "Ben artık senin babanım ya, oğlum," dedi. Yağız'ı kollarına aldığı anda içindeki o boşluğun bir nebze olsun kapandığını hissetti.

Yağız, bu sefer sevinçle babasına sarılarak, "Babam!" dedi.

"Serdal abi son nefesini vermeden önce..." dedi Hisar, bu manzarayı izlerken gözleri dolsa da dik duruşunu bozmadı. "Yaşayın. Benim yerime de yaşayın, dedi. Artık sadece kendimiz için değil, onun yarım kalan ömrü için de yaşayacağız. Bunu ona borçluyuz."

"Borçluyuz," dedi Viran, karanlık bakışları mezara takılı kalarak. "Onun için yaşayacağız."

Bronz, elini Viran'ın omzuna koyup sıktı. Viran son zamanlarda iyileşiyordu, bu birlik onu daha da güçlendirecekti. Sanaç ve Yasmin ise artık kendi çekirdek ailelerine odaklanacak, bu yeni canı yetiştirmek için her şeyi yapacaktı.

Bronz ve Hisar ise...

Onların savaşı hiç bitmeyecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu Hisar.

Bronz kaşlarını çattı. "Neye?"

"Geleceğe."

"Kart..." dedi Bronz, Hisar'ın neyden bahsettiğini anında kavrayarak. Gözleri, Hisar'ın avucunda gizlediği o siyah keseye kaydı.

"Sen yine haklıydın," dedi Hisar, dudaklarının kenarında belli belirsiz, acı dolu bir tebessümle. "O kart bana geldi. Şimdi o kartı çalıştırma, kaybettiğimiz her şeyi alma zamanı, Bronz."

BRONZ

İnsan, bir ömre kaç ölüm sığdırabilirdi?

Henüz otuz iki yaşındaydım ancak kaybettiğim insanların sayısı otuzdan fazlaydı. Yaşım büyüyordu ama kayıplarımın çetelesi bir türlü azalmıyordu. Şimdi o listeye en ağırını, göğsüme bir balyoz gibi inenini eklemişti kader.

Aslan yürekli bir adamı, Serdal'ı kaybetmiştim. Hepimizin üzerine titreyen, bize sadece arkadaş değil, gerçek bir abi olmayı isteyen o adam artık yoktu.

İçimi kemiren o zehirli soru, her nefesimde ciğerlerimi dağlıyordu. Bir insan kaç kez aynı suçluluğun pençesinde can çekişirdi? Eğer onu Hisar'ın yanına gitmesi için zorlamasaydım, bugün o soğuk toprağın altında Hisar mı olacaktı yoksa bir başkası mı? Bilmiyordum. Belki de kader, kanla beslenen o iştahını doyumak için birimizi seçmişti ve piyango Serdal'a vurmuştu.

Kader dediğimiz şey zaten bizim seçemediklerimizden ibaretti. Biz sadece bize sunulan o karanlık yollarda yürümeye mahkûm edilen yolculardık. Kartlar ise bu yolculukta üzerimize biçilen, söküp atamadığımız birer yaşam biçimiydi.

Serdal kendi hikâyesini, bizimkiler devam edebilsin diye noktalamıştı. Şimdi o aslan yüreğinin borcu, benim omuzlarımda bir kor gibi duruyordu.

Arkana'nın soğuk ve devasa kapılarından içeri adımımızı attığımızda, üzerimizdeki Azerbaycan toprağının kokusu henüz silinmemişti. Zorlu, Yağız'ı yanına alıp bizden ayrılmıştı. Hepimizin yüzünde aynı ifade vardı: Derin bir yas. Her kayıp, ruhumuzdan bir parçayı koparıp götürmüştü ama bu kez giden, gövdemizin en sarsılmaz direği idi.

Hisar yanımda dimdik duruyor, bir heykel kadar sarsılmaz görünmeye çalışıyordu. Ancak gözlerindeki o buğuyu, dudaklarının belli belirsiz titreyişini benden gizlemesi imkânsızdı. Bir kaybı daha beraber sırtlıyorduk. Bu savaşta her geçen gün birilerini feda etmiştik ve artık savunmada kalma devri kapanmıştı. Savaşın seyrini sonsuza kadar değiştirme vakti, kanlı bir şafak gibi kapımıza dayanmıştı.

Çünkü Aşıklar Kartı artık Hisar'ın ellerindeydi.

Bu kart, iki insan arasındaki o tarif edilemez derin bağı, kaderin ilmek ilmek işlediği o kaçınılmaz ilişkiyi ve ruh eşini işaret ederdi. Arkana kurulduğundan beri tarih böyle bir ana tanıklık etmemişti. İmparator,

İmparatoriçe ve Âşıklar ilk kez yan yanaydı. Bu üç kartın aynı safta buluşması, düzenin kıyameti demekti.

Ancak bu kıyamet, bir son değil, yeni başlangıcın oluşması için gereken bir yıkımdı.

Tarihler 15 Nisan'ı gösteriyordu. Gece yarısına, yani 16 Nisan'a saatler kalmıştı. Birkaç saat sonra otuz üçüncü yaşına girecektim.

Bu yaşı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kalbim, o hırçın ve hasarlı et parçası, beni hep yarı yolda bırakacak sanmıştım. Ama şimdi, karşımda duran bu kadın ve avucunda tuttuğu o kader kartıyla birlikte, hayat bana hiç ummadığım bir kapı açıyordu.

Otuz üç yılın tüm ölümleri bir yana, bu yeni yaşım en büyük savaşın başlangıcı olacaktı.

"Siz toplantı odasında bizi bekleyin," dedim, diğerlerine doğru dönerek. Bakışlarımı kızıl saçlı kadına çevirdim. "Sen bizimle geliyorsun."

Verda yalnızca başını salladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sanaç, kaşlarını çatarak. Sesinde hem merak hem de yorgunluğun getirdiği bir huzursuzluk vardı.

"Anlatacağım," dedim, kestirip atarak. "Ancak öncesinde kesinleştirmem gereken bir şey var."

Verda, tek bir kelime dahi etmeden peşimize takıldı. Sanaç, Yasmin ve Viran, komutu ikiletmeden toplantı odasına doğru ilerledi. Büyük Arkana'daki kart sahibi sayısında ciddi bir azalma vardı. Masanın etrafındaki sandalyeler birer birer boşalmış, her boşluk bir cenazeye dönüşmüştü. Aynı sessiz yıkım Küçük Arkana için de geçerliydi. KALE'yle girdiğimiz o kanlı savaştan sonra Arkana, onarılma aşamasına henüz geçmemişti. Çünkü İmparatoriçe ağır yaralıydı.

Onu iyileştirmeden, bedenindeki o hasarı kaldırmadan Arkana'nın kaderini değiştiremezdim. Önceliğim, belki de yıllar sonra ilk kez bir kadın olmuştu. Eski ben olsaydı, zihni sadece stratejiyle, kalbi nefetle bürünen o adam olsaydı, düzenden başka hiçbir şeyi kutsal saymazdı.

Ancak benim için düzen artık Hisar demekti. Onun için başlattığım bu devrim, yalnızca onun nefesiyle son bulurdu. *Âşığım*, demişti bana. *Sana âşığım.*

Bunca zaman beni görmeyen, bana sadece bir duvar gibi bakan o kadın için bile dünyayı yakmayı göze almışken beni seven, bunu itiraf eden bu kadın için neler yapmazdım ki? Onun bir damla gözyaşı için kaderi bile karşıma alırdım.

Odadan içeriye girdiğimizde soğuk bir hava karşıladı bizi.

"Neden buraya geldik?" diye sordu Verda. Gözleri boşalan kart yuvalarında geziyordu. "Kartları mı kontrol edeceğiz?"

"Tek bir kartı kontrol edeceğiz," diye karşılık verdim.

"Hangi kart?"

Hisar, "Bu kartı..." dediğinde, parmaklarının arasındaki o siyah keseden kaderimizi çıkardı. Kartı ışığa doğru tuttuğunda, yüzeyindeki kadim çizimler canlanırcasına daha net ortaya çıktı. Görkemli bir melek kanatlarını iki yana, sarsılmaz bir kalkan gibi açmıştı. Altında duran iki insanı kaderden, zamandan ve dünyanın bütün acımasızlığından korur gibi bir hâli vardı.

Gözlerimi çizime diktim. Büyük bir lahdin üzerinde oturuyorlardı. Birbirlerine yaslanmışlar, kadının başı adamın omzuna huzurla düşmüş, adamın bedeni ise korumacı bir tavırla ona doğru eğilmişti. Âdem ile Havva'yı andıran bu iki ruh, taşın o ruhsuz soğukluğuna rağmen birbirlerinin sıcaklığında var oluyordu.

Ama asıl sarsıcı anlam, oturdukları yerin o kan donduran gerçeğinde saklıydı. Çünkü onlar mezarın içinde, toprağın altında değildi. Üstündeydiler.

Bir mezar kapağının üzerinde yan yana, el ele oturuyor, varlıklarıyla evrene tek bir gerçeği haykırıyorlardı: *Aşk, ölümden bile güçlüydü.* Ölümün üzerinde oturan bu iki âşık, bu düzene verilmiş en büyük cevaptı.

Verda, kartı gördüğü an nefesini tuttu. Bakışları kartla benim aramda gidip, gelirken Arkanâ'nın tüm tozlu yasaları o an bu masanın üzerinde yeniden yazılmaya başlandı.

“Âşıklar Kartı...” dedi Verda. “Kayıp olan kart!”

“Bu kartın orijinallliğini kontrol etmelisin,” dedi Hisar. “Dünya Kart'ı açıldığından beri dönüşümün tamamlanması gerekiyor ancak Âşıklar Kartı olmadan bunu yapamayız.”

“Size inanamıyorum,” dedi Verda, hayretle. “İkiniz de matruşka gibisiniz! Her geçen gün bir olayla geliyorsunuz bana!”

“Vaktimiz yok, Verda,” dedim. “Kartı al ve doğruyla.”

Verda, dediğimi yaparak kartı eline aldı ve cihazın üzerindeki ince yuvaya, bir anahtar gibi yerleştirdi. Sistem o an büyük bir uğultuyla aktif olduğunda kartın üç boyutlu, dijital hâli gözüktü.

“Kartı çalıştır,” dedim, gözlerimi o mavi ışıktan ayırmadan.

Mekanizma dönmeye başlarken verileri tarıyordu. Birden, sistemden kırmızı bir uyarı ışığı patladı. “Eksik kart! Eksik kart!”

Verda'nın gözleri ekrandaki akan kodlar arasında gidip, gelirken o tanıdık şaşkınlık sesine sindi. “Orijinal...” diye fısıldadı. “İmparator, kart orijinal. Ama tek başına bir hiç. Bu mekanizma, içindeki şifreli veriyi açmak için başka bir parçaya ihtiyaç duyuyor.”

Hisar'la birbirimize baktık.

İmparator Kartı gerekiyordu.

“Verda, sen artık çıkabilirsin,” dedim, bakışlarımı karttan ayırmayarak.

“Tamam ama...” dedi, derin bir nefes alarak. “Kartla ilgili söylemem gereken bir şey var.” Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde kapıyı işaret etti.

“Seni yolcu edeyim,” dedim. “Kartla ilgili felaketlerini şu an dinlemek için doğru bir zaman değil.”

Onu kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdiğim sırada, “İmparator,” dedi, alçak bir tonla. “Sana anlattığım ters kart meselesi...”

"Evet?"

"Âşıklar Kartı ortaya çıktığına göre ters olayı kırılabilir."

Kaşlarımı çattım. Ben hayatımı bu soyut kavramlarla değil, kanla ve metalin soğukluğuyla yönetmiştim. Ama şimdi o soyut dünya, somut bir ölüm kalım savaşına dönüşmüştü.

"Ya geç kalındıysa?"

"Geç diye bir şey yoktur," dedi Verda, kararlı bir şekilde. "Kader vardır ve onun önüne geçemezsin. Eğer bana bu kartın varlığından daha önce bahsetseydin, bu kadar karamsar olmazdım!"

"Kaderin bir planı varsa benim de bir planım var," dedim, dilimi bilenmiş bir bıçak gibi kullanarak. "Toplantıda görüşürüz."

Verda, başka hiçbir kelime etmeden odadan çıktı ve bizi o ağır sessizliğin içinde yalnız bıraktı. Kendi İmparator Kartı'mı çıkardım ve ağır hareketlerle Âşıklar Kartı'nın üzerine yerleştirdim. Nefesim göğsümde asılı kalmış gibiydi. Hisar'ın da benimle aynı gerilimi paylaştığını, yanımda duran varlığının titreyişinden anlıyordum.

Sistemin ruhsuz, mekanik sesi, "Tarama için bekleniyor," dedi.

"Tarama için ne gerekiyor?" diye sordu Hisar, gözlerini kartların üzerindeki o tuhaf etkileşimden ayırmayarak.

"Bir güvenlik önlemi."

Gözlerini devirdi. "Yani kartı ele geçirseler bile sen olmadan bir hiç, öyle mi?"

"Her ihtimali, her ihaneti düşünmek zorundayım."

"Peki, tarama ne?" dedi, merakla. "Retinaların mı? Parmak izin mi?"

"Değil," dedim, buz gibi bir sesle. "Ellerimin üzerindeki dövme."

Bakışları ellerimin üzerindeki o rakama odaklandı. "VI," diyerek dövmeyi fısıltıyla okudu. "Bu dövmenin bir anlamı mı vardı?"

"Bu dünyada her şeyin bir anlamı var, Hisar," dedim ve sisteme son komutu verdim. "Sistem, ışıkları değiştir."

“Işıklar değiştirildi.”

Odanın genel aydınlatması kararırken yerini mor ötesi bir parlaklık aldı. Hisar, “Neler oluyor?” demeye kalmadan bakışları ellerimin üzerinde çakılı kaldı. Derimin altına ultraviyole boyayla işlenmiş olan o harfler, ışığın kırılmasıyla birlikte bir hayalet gibi yüzeye tırmandı.

“Yazı değişti.” Kaşlarını çatıp ellerime iyice yaklaştı. “Ne yazıyor orada?”

Gördüğü şey yıllardır sakladığım, sadece doğru ışıktaki ve doğru zamanda ortaya çıkan o mühürdü. Roma rakamlarının ardına gizlenmiş, ka-derimi belirleyen o üç harf şimdi odanın karanlığında parlıyordu: HSR.

Gözleri hayretle irileştiğinde dudakları titreyerek o harfleri heceledi. “HSR mi?” dedi. Yazının bütün hâline baktı. HISAR. “Elinin üzerinde aslında benim adım mı yazıyordu?”

“Evet,” dedim, sarsılmaz bir dürüstlikle. “En başından beri.”

“Bunu bana nasıl söylemezsin?” dedi, aniden parlayarak. “Ben de seni altı sayısıyla kafayı bozdun sanıyordum! Aylardır o rakama bakıp anlam yüklemeye çalışıyorum!”

“Sana söylemediğim daha çok şey var, Hisar.”

“Sana inanamıyorum, Bronz! Bu kadar büyük bir şeyi nasıl gizlersin?”

Bakışlarımı gözlerine diktiğimde, “Hepsini öğreneceksin,” dedim. boğuk bir sesle. “Eğer yaşarsak her şeyi öğreneceksin.”

Yüzündeki öfke yerini çelikten bir kararlılığa bıraktığında elimi tuttu ve parmakları HSR harflerinin üzerinde gezindi. “Yaşayacağız,” dedi, net bir sesle. “Bunu en çok abimize, Serdal’a borçluyuz.”

“Taramayı yapayım o hâlde,” dedim ve elimi mekanizmanın üzerine, o soğuk cam yüzeye uzattım.

Ultraviyole ışık, derimin altındaki o gizli mührü okuduğu an sistem derin bir uğultuyla sarsıldı. Neon yazılar dijital bir fırtına gibi ekranlarda akmaya başladığında, yıllardır uykuda olan Âşıklar Kartı resmen aktif oldu.

Kartın dijital derinliklerine girdiğimizde, Arkana'nın tüm kozmik haritası önümüze serildi. Güç, ekranın her köşesinden odanın karanlığına yansıyor. Gizli planlar, milyar kripto paralı projeler, devletlerin kaderini değiştirecek şifreler... İmparator'un sahip olduğu her şeyin yarısı bu kartın mahzenine kilitlenmişti.

Şimdi iki kart birleşmiş, o kadim kördüğüm çözülmüştü. Tüm güç, tüm yetki ve tüm intikam araçları artık parmaklarımın ucundaydı. Arkana'nın gerçek yüzü, tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi.

Yaklaşık yarım saat boyunca kartın güncelleştirme işlemleri, yarım kalan kanlı planlar ve yarım yamalak bırakılmış stratejik hamleler arasında kaybolduk. Ekranlardan akan veriler o kadar yoğun ki bir noktadan sonra kendi kurduğum sistemin içinde dahi hatırlamadığım detayların olduğunu fark ettim. Unutulmuş infazlar, askıya alınmış servetler ve Arkana'nın derinliklerine gömülmüş sırlar...

Kartla o kadar meşgul olmuştuk ki zamanın ve mekânın algısı yitip gitmişti. Gerçeklik, parmak uçlarımızın ucundaki bu dijital evrenin yanında silik bir gölgeye dönüşmüştü.

Tam o sırada, odanın loşluğunu yırtan hırçın bir ışık belirdi. Bir ekran, ritmik ve ısrarcı bir şekilde yanıp sönüyordu. Diğer tüm veriler geri plana çekilmişti.

Ekranı tek bir emir, soğuk bir hüküm yazıyordu:

“ÇEMBERİ TAMAMLAYIN.”

Nefesimi tuttum. Bu, Arkana'nın en kadim ve en tehlikeli yasasıydı. İmparator ve İmparatoriçe yan yanaydı, Âşıklar Kartı masadaydı ama güç henüz kilitlenmemişti. Çemberi tamamlamak demek, bu gücü tek bir kan hattına, tek bir iradeye mühürlemek demekti. Artık sadece birer kart sahibi değil, düzenin kendisi olacaktık.

Bakışlarımı Hisar'a çevirdim. O cümlelerin ne anlama geldiğini o da biliyordu. Çember tamamlandığında geri dönüş yoktu. Ya bu gücün efendisi olacaktık ya da o çember bizi yutup yok edecekti.

"Neler karıştırıyordun?" diye sordu Hisar. "Neden kart, çemberi tamamlayın uyarısı veriyor?"

"Bana biraz zaman ver." dedim, kuru bir sesle. "Önce bir şeyi analiz etmeliyim. Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

Altı yıl boyunca uzak kaldığım, âdeta sürgün edildiğim o kartın her hükmünü, her satır arası notunu hatırlayamıyordum. Biraz daha derinlere, zihnimin o en karanlık dehlizlerine inmem gerekiyordu. Ekrandaki kodlara, kendi ellerimle yazdığım o karmaşık algoritmalara bakarken kendime bile o kadar yabancılaşmışım ki yıllar önce oraya o notları düşen, o planları kuran adamı artık tanıyamıyordum. O adam hırslıydı, o adam öfkeliydi... O adam henüz Hisar'ı tanıyamıyordu.

Çemberin tamamlanması...

Bu, yirmi birinci kartı, yani Dünya Kartı'nı işaret ediyordu. Dünya Kartı, masanın mutlak hükmüydü. Büyük bir yolculuğun sonu, bir devrin kapanışı ve mükemmelliğe ulaşılan o nihai noktaydı.

Arkana'yı ele geçirdikten sonra kartları yeniden dağıtmış, masayı kendi adamlarımla donatmışım fakat Arkana'nın o çürümüş işleyişini kökten değiştirememiştim. Birçok yasaya, birçok haksız infaza müdahale etsem de Arkana, yüzyıllardır süregelen o acımasız çarklarla dönmeye devam ediyordu.

Zamanında başkaldırdığım bu eski sistemin kökten yıkılıp yeniden doğması için Dünya Kartı'nı, yani o büyük dönüşümü bizzat ben devreye sokmuştum. Ancak o günlerdeki eksiklikler yüzünden bu dönüşüm bir türlü gerçekleşememiş, sistem askıda kalmıştı.

Şimdi ise Âşıklar Kartı'nın gelişiyle o eksik parça yerine oturmuştu. Sistem artık benden yarım bıraktığım işi bitirmemi, o kanlı çemberi sonuna kadar çizmemi istiyordu.

Çemberin tamamlanması gereken talimatları sisteme girdiğimde. ekran aniden karardı ve kan kırmızısı bir uyarı belirdi:

"ÇEMBERİN TAMAMLANMASI İÇİN DÜZENİN MÜHÜRLENMESİ GEREKMEKTEDİR."

Tam da düşündüğüm gibi olmuştu. Zihnim, unuttuğu o karanlık planları yavaş yavaş anımsarken ekrana kilitlenmiş bir vaziyetteydim. Kelimeler boğazıma diziliyordu çünkü düzenin mühürlenmesi, Arkana dilinde tek bir şeyi işaret ederdi: *Liderin kendini feda etmesi*.

Hisar, büyük bir dikkatle yaptığım her işlemi incelerken kaşları havalandı. Ekrandaki o soğuk cümleyi okuduğunda odadaki hava aniden ağırlaştı. "Çemberin tamamlanması için düzenin mühürlenmesi mi gerekiyor?" diye sordu.

"Evet," diyerek onayladım, bakışlarımı ekrandan ayırmadan. "Düzen mühürlenmesinin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Roza'dan duymuştum ancak bildiğim kadarıyla bugüne kadar bunu gerçekleştiren kimse olmadı," dedi.

"Henüz kimse gerçekleştirmedi çünkü kimse düzeni kökten değiştirmeye, o devasa çarkı durdurmaya cesaret edemedi," dedim. Sesim, kendi ölüm fermanını okuyan bir mahkûm kadar sakindi. "Düzenin mühürlenmesi için tek bir yol var. O da liderin kendini feda etmesi."

"Feda mı?" diyerek gözlerinde biriken derin duygularla bana döndü.

"Feda," diye tekrarladım, ağır bir tonla.

"Arkana'nın lideri neden kendini feda etsin ki?" dedi, isyan edercesine. "Bu nasıl iş, Bronz? Kim, kurduğu düzenin yıkıntısı altında kalmak ister?" Bakışlarını ekrandaki şemalara, o karmaşık kodlara ve eski yasaların dijital izlerine çevirdi. Gördüğü her satır, duyduğu her kelime canını daha çok yakıyordu. Sessizliği parçalamak istercesine, "Neden susuyorsun? Bir şey söylesene!" diye bağırdı.

"Ne görüyorsan o, Hisar," dedim. "Aksi bir şey söyleyip seni teselli etmeyeceğim için susuyorum. Çemberin tamamlanması gerektiğini, bu çarkın artık başka türlü dönmeyeceğini sen de biliyorsun."

Mezarlığın soğuğu henüz üzerimizden girmemişken şimdi kendi ellerimle kazdığım bir başka mezarın başında duruyorduk. Ama bu kez tabut, bir liderin tahtıydı.

Hisar'ın gözlerindeki o karmaşa, yerini yavaş yavaş buz gibi bir aydınlığa bıraktı. Parmağıyla ekranın en karanlık köşesindeki o algoritmayı işaret ederken, "Bu durumda ikimizden biri ölmeli," dedi.

"Kısmen," dedim, duygusuz ama derin bir tınıyla.

Kaşlarını çatattığında bakışlarını ekrandan çekip doğrudan gözlerime içine dikti. "Kısmen mi? Ölümün kısmeni mi olur, Bronz?"

"Şurayı incele," dedim, ekranın alt kısmında yanan o sönük satırları göstererek. "Ne görüyorsun?"

Ekranda, benim neden *Bronz* olduğuma, neden bu ismi seçtiğime, geçmişimi neden bir kuyuya gömdüğüme dair her şey kodlanmıştı.

"Kimliksiz bir oluşum..." diye fısıldadı. "Âşıkler Kartı'na göre düzenin mühürlenmesi için bu gerekli olduğu yazıyor. Kişi, kendini yok etmeli." Aniden bana döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen... dedi, nefesi kesilirken. "Sen kendini çoktan yok ettin!"

"Evet."

"Ama bunu kimliksiz kalarak yaptın," derken zihninde devasa bir yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Elleri şakaklarına gittiğinde saçlarını dağıtarak geri çekildi. "Başıma ağırlar girdi. Bir saniye, dur. Baştan düşüneceğim. Sen, bundan yıllar önce Arkana'nın tamamen yenilenmesi için çemberi başlattın. Düzeni mühürlemek için de o gün liderin kendini feda etmesi gerekiyordu. Fakat sen bunu fiziksel bir ölümle değil de mecazen, yani kimliğini, geçmişini ve adını yok ederek yaptın. Doğru muyum?"

"Hiç olmadığın kadar," dedim.

Yıllardır bir gölge gibi yaşamamın, bir isminin bile olmamasının sebebi sadece düşmanlardan, olası tehlikelerden kaçmak değildi. Ben bu düzenin harcına kendi varlığımı feda etmeyi katmıştım. Ben, o devrimin yapılması ve Arkana'nın yaşaması için ölen o adamın ta kendisiydim.

"Ama burada bir eksiklik var, Bronz," dedi. "Dönüşüm için kendini feda etmişsin. Bunu bedenlen değil, kimliksel anlamda yapmışsın."

ancak çember neden tamamlanmadı? Neden sistem hâlâ bir şeyler istiyor?"

"Cevabı çok açık değil mi Hisar?" dedim, sesimdeki yorgunluğu gizleyemeyerek.

"Değil!" diye çıkıştı. "Bana yardımcı olmalısın. Büyük bir kaybın ardından mantıklı düşünmemi bekleyemezsin! Bana her şeyi anlat ki bileyim!"

"Önce sakin ol," dedim, ellerini tutmak için bir hamle yaparak. "Hepsini bir anda sindirmen mümkün değil."

"Evet, ben de tam olarak bundan bahsediyorum!" dedi, ellerini çekip saçlarının arasından geçirdi. "Bronz... Burada yazılanları aklım almıyor! Sen bütün bunları, bu devasa sistemi ve bu kimliksizliği tek başına nasıl yaptın?"

"Hepsinde tek başıma olduğum söylenemez ancak bir süre sonra tek başıma kaldım," dedim. Yanımda yürüyenlerin çoğu ya ihanet etmişti ya da toprağın altına girmişti.

"Yine de kendini yok etmişsin," dedi, yoğun bir duyguyla. "Bu uğurda yapman gereken her şeyi yapmışsın. Daha ne yapman gerekiyor ki?"

Derin bir nefes alıp ekrandaki o karmaşık kod yığınının sırtımı döndüm. Bakışlarımı Hisar'ın o hırçın ama bir o kadar da parlak gözlerine diktim.

"Hisar," dedim, alçak bir tınıyla. "Arkana yalnızca senin zihninle oynamadı. Bunu biliyorsun. Benim de zihnimle oynadı ve ben gördüğün her şeyi yarım bir hafızayla yaptım."

"Anladık," diye çıkıştı. "Gördüğüm en yakışıklı ve en zeki adamın tekisin, tamam!"

Onun bu anlık çıkışına rağmen ciddiyetimi korudum. "Arkana'nın ve Haris'in de korktuğu buydu," diye devam ettim. "Eğer her şeyi bilirim dönülemez bir yola girerdim. Benim de aklımın ermediği, mantıklı gelmeyen ve boşluk kalan yerler vardı."

“Nasıl tamamladın peki?” diye sordu Hisar.

Tüm gerçekliğimle, “Seni görünce her şey oturdu,” dedim.

“Ne?”

“Yıllar sonra seninle tekrar bir araya geldiğimde eksik kalan bütün parçalar oturdu. O tozlu raflardaki anılar, anlam veremediğim o şifreli kodlar, dövmeler... Yaptığım her şey senin varlığıyla aydınlandı.”

“O eksiklik ben miydim?” diye sordu.

“Ta kendisiydin.”

“Dönüşüm benim yüzümden mi tamamlanmadı?”

“*Senin yüzünden*, demezdim,” diyerek onu nazikçe düzelttim. “*Sen olmadan olmaz*, derdim.” Ona bir adım daha yaklaşıp, aramızdaki mesafeyi yok ederek, “Anlasana Hisar...” dedim. “Roza’yı bana anlatan, onun varlığını o karanlıktan çekip çıkartan sendin. Bu düzen, tek bir kişiyle kurulmadı, tek bir kişiyle de değişemez.”

Bakışlarım tekrar ekrandaki o yanıp sönen uyarıya kaydı.

ÇEMBERİ TAMAMLAYIN.

Gözlerindeki o hırçın parıltı bir anlığına yerini derin bir sorgulayışa bıraktı. “Feda için sadece İmparator değil, İmparatoriçe’nin de orada olması gerekiyor,” dedi, sistemin o acımasız mantığını bir çırpıda kavrayarak.

“Tam olarak bu, Hisar.” Kısa bir es verdim. “Benim bunu tek başıma yapmam yeterli olmadı, asla olmayacaktı.”

“Birlikte yok olmalıyız,” dedi, büyük bir kabullenişle.

“Birlikte yok olmalıyız,” diye onayladım onu. “Arkana kendini ancak böyle yeniler ve o kanlı çember ancak böyle tamamlanır.”

Gözlerimin en derinlerine baktığında, “Sana ne dediğimi hatırlıyormsun, değil mi?” diye sordu. “Sırrın, sırrım. Gizliliğin, gizliliğim. Kimliksizliğin, artık benim de kimliksizliğim. Sen neysen ben de oyum, Bronz. Biz ortağız.”

“Bunu gerçekten istemen lazım, Hisar.”

Bir adım geriye çekildiğinde, "Ne saçmalıyorsun sen, Bronz?" dedi.

"Bunu gerçekten istemediğimi mi düşünüyorsun?"

Durdum. Boğazımda düğümlenen o kelimeyi, tüm savunma kalkanlarımı indirerek serbest bıraktım.

"Bana âşık olduğunu söyledin."

Söylediğim bu cümleyle birlikte odadaki sesler bir anlığına sustu. Sadece ikimiz kaldık. Bir İmparator ve bir İmparatoriçe değil, sadece iki yaralı ruh olarak. Aşkı itiraf etmek, kimliğini yok etmekten daha büyük bir fedaydı ve ben şimdi onun bu fedayı bir mührü dönüştürmesini bekliyordum.

"Sana âşığım," dedi, tekrardan. Bana vurgun yapmayı da seviyordu. "Ancak bunu sadece sana âşık olduğum için söylemiyorum. Bunu gerçekten istediğim için söylüyorum. Arkana, Roza'nın kurduğu o yer değil artık. O, her zaman bir İmparatoriçe olarak bu düzenin sonu olmamı vasiyet etti bana. Onun vasiyetini yerine getirmeliyim. Bu düzenin sonu olup onu yeniden inşa etmeliyiz. *Birlikte.*"

Kaşlarım hayretle havalandı. İşte bu, beklemediğim bir hamleydi. Zekâsının keskinliği, stratejimin en gizli katmanlarına bir kılıç gibi sızmıştı. Karşımda sadece sevdiğim kadın değil, satranç tahtasını benden daha iyi okuyan bir ortak vardı.

"Çözmüşsün," dedim, sesimdeki takdir gizlenemeyecek kadar âşıkardı.

"Neyi?"

"Hisar," dedim, ona doğru eğilerek. Nefeslerimiz birbirine karıştı. "Bunun gerçek bir ölüm olmadığının farkındasın."

İlk kez, önündeki o karanlık seçenekler arasından ölümü değil, başka bir şeyi seçmişti: *Yaşamayı*. Hem de kendi kurallarımızla yaşamayı.

"Bronz," dedi, beni etkileyen o tonla. "Sen beni yaşatmak için koca bir devrim başlatmışken Arkana'nın dönüşümü için kendimi öldürmem gerektiğini söyleyecek bir adam değilsin. Ben ölümü seçsem

büyük bir güvenlik açığı değil mi? Risk mi alacağız? Bu kadar yolu birilerinin bizi sırtımızdan bıçaklaması için mi geldik?"

Ona baktım. Haklıydı. Bu düzenin en büyük laneti, her zaman birilerinin daha fazla güç istemesiydi. "Almayacağız," dedim, buz gibi bir sesle.

"O zaman dediğim gibi yapacağız," dedi. Karar verilmişti.

Kartları yeniden dağıtmak...

Tarih, kendi kuyruğunu ısırarak bir yılan gibi tekerrürden mi ibaretti?

"Sen nasıl istersen İmparatoriçe," dedim ve hükmü mühürledim.

Sert duruşu bir anlığına sarsıldı. "İçim buruk," diye fısıldadı. "Buraya, bu sisteme karşı yapmadığım şey kalmadı. Darbe yaptım, savaşlar verdim, kayıplar yaşadım... Ve şimdi onu kendi ellerimle yok edeceğim."

"Yok etmiyoruz," dedim. "Onu öldürüp bizim olan bir güçle yeniden dirileceğiz. Yok oluş için kusursuz bir plan düşünmeliyiz."

"Ben düşündüm bile," dedi, keskin bakışlarla.

"O zihninden neler geçiyor, Hisar?"

"Bir resital," dedi.

"Resital mi?"

"Son Akşam Resitali."

"SAR Bestesi..." dedim. Bu besteyi bana anlatmıştı.

"Bunu o kadın için bestelemiş ve bir gün onun için çalmak istemiştim," dedi, acı bir tonla. "Son kalan bir bölümüm var. Eksik, yarım bırakılmış bir nota... Onu da tamamlayacağım ve o resitalle birlikte yok oluşun gerçekleşmesini sağlayacağım."

"Peki..." dedim, onu kollarımın arasına alarak. "Yine annen için mi çalacaksın?"

"Hayır," dedi, kararlılıkla. Bakışları uzaklara, belki de çocukluğunun o karanlık odalarına gitti. "Beni eksik bir kız çocuğu olarak büyüten, ruhumu eksik bırakan o kadına değil. Beni kendi elleriyle, acıyla, hırsıyla

bile sen buna izin vermezsin çünkü sen seçenekler arasında kalmayı nefret edersin. Bu yolun sonunun kanlı bir ölüm olmadığı çok a Eğer bu düzen, feda adı altında bir can istediye sen o kuralı bile değiştirmişsindir.”

Beni, benden bile iyi tanıyordu. “İşte tam olarak bu yüzden kim sizdim,” dedim. “Düzen istediği o yok oluşu verdim ama bunu ke seçimimle, kendi şartlarımla yaptım.”

“Fedayı mecazen kullandın,” dedi, taşlar zihninde yerine otururk “Ve şimdi benden de aynısını yapmamı istiyorsun. Âşıklar Kartı'na ge bu dönüşüm tek bir kişiyle değil, iki kişiyle tamamlanmalı. Çünkü kana tek bir koltuktan ibaret değil, iki kişiye ait bir düzen.”

“Üç kişi olduğunu anlatmıştın bana,” diye hatırlattım.

“Üç kişi,” dedi, kararlılıkla. “Ancak yönetim iki kişiye ait. Roza, ö meden önce üçüncü bir kişinin erişimini sonsuza kadar engelledi. Üçüncü bir kişi burayı yönetemez. İmparator ve İmparatoriçe'ye ait. Ve sonsu za kadar da öyle kalacak.” Başımı salladım. “Peki, ne yapacağız şimdi? diye sordu.

“Toplantıda çemberin tamamlanması gerektiğini tüm kart sahipleri ne açıklamalıyız,” diye yanıtladım.

Benden uzaklaşıp yürümeye başladığında olan biten her şeyi sindirmeye çalıştı. “Mantıklı düşünürsek...” dedi. “Herkesin kartlarını almalıyız.”

“Kartlarını almak mı?” dedim, kaşlarını çatarak. “Bunu etraflıca düşünmemiz gerekiyor.”

Durdu. Bana döndüğünde gözlerindeki o tavizsiz parıltıyı gördüm. “Düşünecek bir şey yok,” dedi kestirip atarak.

“Hisar,” dedim, onun aksine farklı düşünerek. “Kart demek, güç demek. Herkesin gücünü elinden mi alacağız?”

“Kendi kartlarımızı yeniden doğuş için sistemde bırakacağız,” dedi, sertleşen sesiyle. “Bunu yaparken bizim bile kartlarımıza erişimimiz olmayacak. Biz silahsız kalırken diğer kartların aktif kalması sence de

bir İmparatoriçe olarak büyüten kadına, Roza'ya çalacağım. Bu resital, bu mirası hak eden tek kişiye, onun anısına olacak.”

Eğilip alnımı alnına yasladım. 16 Nisan'a artık sadece dakikalar kalmışken bu karanlık doğum günümde alacağım en büyük hediye, onun bu sarsılmaz iradesi ve yanımda duran sönmez ateşiydi.

“Bu resitalin gerçekliğinden kimsenin haberi olmamalı,” dedim. “Herkes bizimle aynı fikirde olmayacaktır. Bu yüzden düzenin yenilenmesi gerektiğini bizim dışımızda kimse bilmemeli.”

“Yalnızca biz mi bileceğiz gerçeği?” diye sordu, gözlerinde beliren hüznü parıltıyla.

“Evet. Sadece biz.”

“Arkadaşlarımız çok üzülecek,” dedi, kıyamet olan dudaklarını bükererek. “Sanaç, Yasmin, Verda, Viran bile delirecek. Yağız'ı söylemiyorum bile. Onları bu yasin içinde bırakmak...”

“Arkana kendi kendini tamamen yenileyene, küllerinden tertemiz bir düzen doğana kadar bu böyle olmalı,” dedim, kesin bir hükümle.

“Bizi affetmeyecekler,” dedi, iç çekerek.

“Anlayacaklardır,” dedim, onu teselli etmek istercesine. “Ve anlamak, affetmenin yarısıdır. Zaman, en keskin öfkeyi bile törpüler. Ve bizim bu sürede bir hayli zamanımız olacak, Hisar.”

Parmak uçlarında yükselip, nefesini yüzüme bıraktığında, “Peki...” dedi. “Sen? Sen beni affettin mi Bronz?”

Gözlerimi kapadım. Geçmişin tüm o kanlı sahneleri, ihanetler ve hayal kırıklıkları bir film şeridi gibi geçti zihnimden. Ama hepsi onun şu anki sıcaklığında eriyip gitti. “Affettim,” dedim. “Seni affetmemek ne mümkün?”

Alnımı alnına yasladım ve o ağır sessizliğin içinde bir süre dinlendim. Dünyanın yükü omuzlarımızdaydı ama birbirimize yaslanmak, o yükü sanki yok ediyordu.

“Toplantıya geçelim,” dedim, kendimi o huzurlu andan zorlukla koruyarak. “Sonrasında Serdal için dua edeceğim.”

"Nasıl bir adamsın, anlamıyorum," dedi, gizleyemediği hayranlıkla. "Arkana dini yasaklamasına rağmen kendi içinde inancını yaşamaya devam etmişsin. Hristiyan olduğunu, Yağız'ın vaftiz babası olduğunda anlamam gerekiyormuş!" Aslında çoktan anlamıştı fakat her zaman yaptığı gibi konu ben olunca gizliyordu. Bana çoğu konuda saygı duymuştu. Hakkımda çok şey bilse de bilmezlikten gelmişti. Çünkü dediği gibi gizliliğim, gizliliği idi.

"Bir şeyler hatırlayan Hisar garip geliyor," dedim, tuhaf bir tınıyla.

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi, parlayan gözleriyle. "Senin de her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlaman için sabırsızlanıyorum." Kısa bir an duraksadı. "Zaman yasak olduğu için emin değilim ancak saat gelmiş olmalı."

"Ne saati?"

Parmak uçlarında yükselerek kollarını boynuma doladı. "Artık 16 Nisan'dayız," dedi. "İyi ki doğdun, İmparator."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Kimliksiz bir adamın, isminden vazgeçmiş bir gölgenin doğum gününün hatırlanması... "Sen gerçekten hatırlıyorsun," dedim, şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Tamam, yalancıyım ama bunu biraz olsun azalttığımı görmüyor musun?"

"Şu an bile yalan söylüyorsun, hissediyorum," dedim. Elimi beline yerleştirerek onu tamamen kendime çektim.

"Tabiatım bu, engel olamıyorum. Ama *hatırlıyorum*, derken yalan söylemiyordum," dedi, büyük bir ciddiyetle. Bakışlarını masanın üzerindeki o parlayan karta çevirdi. "Kartın devamına ne zaman bakacaksın? Bu kartı sadece o çemberi tamamlamak için değil, aslında her şeyi, o kayıp parçaları hatırlamak için istiyordun. Şimdi tam zamanı değil mi?"

Kartın ışığı yüzümüze vururken otuz iki yıllık hayatımın en büyük karanlığına ışık tutacak o son hamleyi yapmam gerekiyordu. Âşıklar Kartı, sadece bir güç anahtarı değil, benim zihnimin de prangasıydı.

“Toplantıdan sonra tek başıma bakmam gerekiyor,” diye açıkladım.

“Senin yanında olmak istiyordum.”

“Özel bir zamana ihtiyacım var,” dedim.

“Ya ağır gelirse?” diye endişeyle sordu.

Bakışlarımı gözlerine kilitledim. “Hiçbir şey senin unutman kadar ağır değildi,” dedim, boğuk bir sesle. “Sen hatırladığına göre ben de kendi payıma düşeni yapmalı ve o borcu ödemeliyim. Kendi zihnimi efendisi olmadan Arkana’nın efendisi olamam.”

Karşı çıkmak, o kapının arkasında nelerle karşılaşacağımı görmek istese de derin bir nefes aldı ve geri adım attı. “Peki,” dedi, kabullenmiş bir tonla. “Sen nasıl istersen.”

Kartlarımızı aldık ve odadan çıktık. Artık tam bir İmparator’dum ancak bu unvanın ağırlığını, yıllar önce kartsız, isimsiz ve kimliksizken bile omuzlarımda taşıyarak bu noktaya gelmiştim. Toplantı salonunun kapıları açıldığında, içerideki kasvetli hava yüzümüze çarptı.

Adımı attığım an, masadaki her bakış bana döndü. Herkes aynı anda ayağa kalktı. Hisar, hiç tereddüt etmeden benimle masanın en başına geçti. Yanımda duruşu, eksik parçanın tamamlandığının en somut kanıtıydı.

“Güç Kartı’nı kaybetmenin acısı henüz çok taze, bunun farkındayım. Ancak geciktiğimiz, ertelenmesi artık mümkün olmayan bu toplantıyı gerçekleştirmek zorundayız.” Gözlerimi masanın üzerinde gezdirdim. Eksilen sandalyeler ve sağ kalanların yüzündeki o yorgun ifade çok belirgindi. “Savaşın ardından Büyük Arkana’daki yirmi iki kartımızdan geriye yalnızca on kart kalmıştır. Küçük Arkana’da ise elli altı olan kart sahibi sayımız bugün itibarıyla otuzdur. Arkana tarihinin en ağır bedelini ödedik. Kaybettiğimiz tüm kartların, dökülen her damla kanın ve o aziz hatıraların önünde sizleri bir kez daha saygı duruşuna davet ediyorum. Saygı duruşunun ardından, Arkana’nın beklenen dönüşümünü konuşmak üzere toplantımıza başlayacağız.”

Salonda çıt çıkmadı. 16 Nisan'ın ilk dakikaları, ölülerimize saygı ve yaşayanlarımıza yeni bir dünya vaadiyle başlıyordu.

Vakit, gece yarısını biraz geçtiğinde toplantıyı bitirmiştım. Hisar, Büyük Arkana'nın kart sahipleriyle ikinci toplantıyı başlatmak üzereyken ben kendi zihnimin kilitli kapılarını açmak için odama çekildim.

Tam o sırada telefonum çaldı. Eva Petrova arıyordu. Kaşlarım istem-sizce çatılırken çağrıyı yanıtladım. "Eva?"

"Vl..." dedi.

"Neredesin? İzini kaybettirmişsin, Eva. Nereye gittin?"

"Olmak istediğim yerdeyim," dediğinde duraksadım.

"Onunlasın," diye karşılık verdim.

"Sen benim en iyi arkadaşımdın," dedi, ağladığını işitirken.

"Eva," dedim. "Nerede olduğunu derhâl söyle!"

"İkimiz de olmak istediğimiz yerde değil miyiz, VI?"

"Senin için hep iyisini istedim, Eva."

"Biliyorum." Soluklandı. Sanki konuşmak onun için çok zordu. "Yaşanılan her şey için kendini affet. Sen benim intikamımı aldın. Arkadaşının huzura kavuşmasını sağladın."

Haris Alataş'ı infaz etsem de içim soğumamıştı. Kalbime keskin bir ağrı saplandı. Eva'nın yaşadığı her şey çok ağırdı ve onu hiçbir zaman huzura erdirememiştim. Ben, berbat bir arkadaşım. Eva, uyandığından beri doğru düzgün onun yüzüne bakamıyordum.

"Eva," dedim, acı çekerek. "Yaşanılan hiçbir şeyi geçiremedim. Canın çok yandı."

"Geçti," dedi, çocuksu bir edayla. "Kayıp kartını alabildin mi VI?"

"Evet..." dedim, bakışlarım o kartın üstündeyken.

Derin bir nefes alıp verirken, "Sevindim," dedi. "O kalp naklini ol. Direniş'inle birlikte savaşmaya devam et."

"Sen?" diye sordum. "Sen ne olacaksın, Eva?"

"İyi olacağım," dedi, güçlü bir tonla. "Çünkü sen beni yaşattın. Sevgi-
gilimle buluşmamı sağladın. Beni gerçekliğe kavuşturdun, VI. Artık he-
pimiz kendi yolumuza gitmeliyiz."

"Eva," dedim, aceleyle. "Ben seni bırakamam."

"Biliyorum," dedi, gülercesine. "Bu yüzden karşına çıkamadım. Çün-
kü beni bırakmayacağını biliyordum. Ancak bana saygı duymalısın."

"Duymak istemiyorsam?"

"Duyacaksın," dedi. "Sen centilmen bir adamsın, VI. Artık ilgini ver-
men tek bir kişi var. Benim yerime de savaşın, olur mu?"

Boğazım düğümlendi. Söyleyebildiğim tek şey, içimdeki acının ara-
sından sıyrılan o kısık cümle oldu. "Savaşacağız..." Devamını getirme-
me izin vermedi. Hat kesildi.

Telefonu kulağımdan indirdiğimde, odanın içindeki sessizlik üzeri-
me çöktü.

Eva...

Sevgili arkadaşım...

Bu kez seni kurtaramadım.

Ama söz veriyorum, senin yerine de savaşacağım.

Bir süre durdum. Ve yapmam gerekeni yaptım. Elimde tuttu-
ğum Âşıklar Kartı, sadece dijital bir anahtar değildi. Ruhumun, geçmi-
şimin ve unuttuğum tüm o, Bronz olmayan parçaların mezar taşıydı.

Karta en son erişim tarihim ekranda belirdi: 3 Mart 2016, saat 15.00.

O andan sonra sistem benim için kapanmıştı. Ancak o güne kadar
Arkana III. Tesisleri'nde tutulan o çocukluk günlüklerimin geleneğini
bozmamış, her şeyi, her stratejiyi, her ihaneti ve her hissi dijital bir gün-
lüğe aktarmıştım. Kimsenin ulaşamayacağı bir günlüğe...

Zihnim, beni hayatta tutmak için bu günlüğün varlığını bile bana
unutturmuştu. Belki de hatırlamanın ağırlığı altında ezilmemi isteme-
mişti. Verilerin içine sızdığımda, ekranda beliren yazıyı okudum: *Kayıt-
lar Geri Yükleniyor...*

Ekranada eski tarihli satırlar bir bir akmaya başladı. Kendi el yazımından farksız olan o soğuk cümleler karşımdaydı.

Her şey tarihli, her şey oldukça netti.

Aldığım notlara göz attım.

12 Ocak 2009: *Sistem çökmeye mahkûm. Eğer düzen tek bir lidenin elinde kalırsa Arkana sadece bir diktatörlükten ibaret olur. Onu ikiye bölmeliyim.*

Daha eski bir nota baktım.

14 Kasım 2003: *Çok dirençli. Buradaki kimseye benzemiyor. Kendisinin kim olduğunu farkında bile değil. Hafta sonlarını iple çektiği çok belli. O da mı ailesini özleyiyor? Buradaki herkes ailesini özlerdi.*

Kartın son notlarından birine tıkladım.

2 Mart 2016: *Yarın bu karta son erişimim olabilir. İmparator çok dikkatli olmaya başladı. Özellikle de Aziz'in ona ihanetinden sonra diken üstünde. Eğer hafızam silinirse bu kartı bulduğumda çemberi tamamlama uyarısını göreceğim. Çünkü çember, Hisar olmadan asla kapanmayacak.*

2 Mart 2016, Not #2: *Artık önümüzde hiçbir engel kalmadı. Yarın, 3 Mart 2016... Bu tarih Eva'yla benim değil, Hisar'la benim nikâh tarihimiz olacak. Benimle evlenmeyi, bu karanlıkta elimi tutmayı kabul etti. Onu kartsız, sisteme boyun eğmeyen bir İmparatoriçe yapacağım. Bu düzen artık sadece ikimize ait. Dante, her şeyi unutabilirsin ama bu kadının senin karın olduğunu, ruhunun diğer yarısı olduğunu asla unutma.*

2 Mart 2016, saat 21.00'da sisteme girdiğim o son not, altı yıllık karanlığımı tek bir kibrit çakımıyla aydınlatmıştı. Ben kendimi sadece bir dava, bir devrim ya da bir sistem değişikliği için feda etmemiştim. Ben kendimi, aklım unutsa da kalbimin tanıdığı o tek kadın için... Hisar için feda etmiştim.

Onu yaşatmak için kendi varlığımdan vazgeçmiş, onu korumak için sevgimi bile bir sır gibi kendimden saklamıştım.

Ben sadece bir İmparator değildim. Ben, karısını korumak için yayı yakmayı göze alan bir adamdım.

Gözlerim, ekranın soğuk ışığında asılı kalan o son tarihe çakılıp
dı: 3 Mart 2016, saat 03:16.

Hafızamın üzerine çekilen o kalın, karanlık perdenin hemen öne
di bu. Sistemin derinliklerine gömülmüş, zihnimden silinen o boş
doldurmak için bekleyen dijital bir vasiyet... Parmaklarım, her bir
acıyla yoğrulmuş o satırların üzerinde titreyerek gezindi. Kelimeler,
lar sonra mezarından çıkarılmış birer ceset gibi karşımda dikiliyordu.

*Birkaç dakika sonra adımı, yüzünü ve ona verdiğim sözü unutacağım.
Algoritmalar zihnimi kemirmeye başladı bile ama sistem asla unutma-
cak. Bu gece, bu cehennemin tam kalbinde, Arkana'nın tüm yasalarını ye-
bir ederek bir imkânsız başardık. Az önce onunla evlendim. Tüm o ka-
mühürlerin aksine kendimi ona, onu kendime mühürledim.*

*Eğer bu satırları okuyorsan... Çember hâlâ açıksa ve o hâlâ senin nef-
sine yakınsa bil ki o sadece ortağın değil, bu dünyada tutunabileceğin te-
gerçekliktir. Biz bu gece sadece bir evlilik yeminine değil, Arkana'nın kade-
rine imza attık. Onu bul, onu koru ve yarım bıraktığımız o çemberi onun
elleriyle kapat. Unutma, Dante, sen artık yalnız bir İmparator değilsin, sen
ancak onunla bir bütünsün.*

Boğazımda bir düğüm, göğsümde ise tarifi imkânsız bir sancı peydah
oldu. Satırların hemen altında, son bir güçle eklenmiş bir görsel dosyası
duruyordu.

Dosyayı açtığımda, zaman odanın içinde dondu. Ekranda, hafızala-
rımız silinmeden sadece saniyeler önce çekilmiş bir kare belirdi. Yüzle-
rimizde o gecenin yorgunluğu, dudaklarımızda ise ölüme kafa tutan o
buruk ama huzurlu gülümseme vardı. Ellerimiz birbirine öyle bir kenet-
lenmişti ki sanki hiçbir güç bizi ayıramayacak gibiydi. Parmaklarımızda
ise yüzüklerimiz vardı.

Göğsüm daraldı.

Nefesim ciğerlerime ulaşmadı.

İçimdeki o devasa boşluk, sanki bir depremle sarsılıp yerli yerine oturdu. Altı yıldır göğsümde taşıdığım o isimsiz sızı, nihayet bir isme kavuşmuştu.

Biz, evlenmiştik...

3 Mart 2016, zihnimden silinen o kanlı tarih, aslında benim onunla hayatımı birleştirdiğim, kaderimi kaderine düğümlediğim en kursal günümüdü. Herkesin *bitti*, dediği yerde, ben bir mucizeyi gerçekleştirmiştim. Haris'in, Arkana'nın ve ölümün gözlerinin içine baka baka onu kendime mühürlemiştim.

Sağ gözümünden tek bir damla yaş süzüldü ve yanağımdaki o donuk ifadeyi yırtarak aşağı indi.

Beni bugüne kadar hiçbir şey ağlatmamıştı. Ne hücrelerde geçen o kimsesiz geceler ne de sevdiklerimin toprağa düşüşü... Beni hiçbir şey yıkamamıştı. En ağır ihanetleri bile bir zırh gibi kuşanıp yoluma devam etmiştim. Ben ki ne devrimler yapmış, ne sarsılmaz kaleleri yerle bir etmiştim.

Peki, şimdi neden bir gerçeğe ağlıyordum? Neden bu hakikat, bir kurşundan daha ağır gelmişti?

Göğsümde, tam sağ tarafımda, kalbimin olduğu o noktada korkunç bir ağrı vardı. Bu bir hüznün değildi. Bu, altı yıldır uykuda olan bir ruhun uyanış sancısıydı. Bir adamın, aslında kim olduğunu ve neyi kaybettiğini anladığı o dehşetli anın ağırlığıydı.

Bu ağrı, altı yıllık bir özlemin tek bir saniyeye sığmış hâliydi.

O, altı yıldır bir Alataş değildi.

O, Hisar Vladina'ydı.

Kendi soyadımı, kendi varlığımı ona emanet etmiştim ve bunu yaparken dünyanın en büyük sırrını, yine kendimden saklamak zorunda kalmıştım. Onu korumak için ona olan aşkıma bile unutmayı göze almıştım. Ben onu sadece yaşatmamış, onu ruhumun en derin odasına kilitleyip anahtarını da okyanusun dibine fırlatmıştım.

Ekranı uzanıp titreyen parmaklarımla fotoğrafın üzerindeki yüzüne dokundum. "Sen benim karımsın," diye fısıldadım. "Hisar, sen benim gerçekten karımsın!"

Evdeki o alyanslar... Yıllardır çekmecede duran, dokunduğumda parmak uçlarımı sızlatan o yüzükler gerçekten bizimmiş. Onları her elimde aldığımında içimde bir boşluk genişler, anlamlandıramadığım bir aidiyet hissi ruhumu kuşatırdı. İmkânsız geliyordu. Bunca yalanın, bunca kanın ve bunca silinen anının arasında bir aşkın sağ çıkmış olması ihtimali delilikti. Ama ben o yüzükleri, nedenini bilmeden parmaklarıma çoktan takmıştım. Ruhum, zihnimin reddettiği o imkânsızı çoktan yıkıp geçmişti.

Elimdeki yüzüğe baktım.

Önümdeki mekanizmaya sert bir yumruk attım. Metal elimi kesti ancak umursamadım. Kendimi unutmalıyım. İsmimi, unvanımı hatta Arkana'yı bile hafızamdan kazımalıyım ama onu asla... Onunla evlendiğimi, o gece Tanrı huzurunda verdiğimiz o sözü nasıl olur da zihnimin karanlık dehlizlerine gömmüştüm?

"Nasıl unuttum?" diye bağırdım. "Nasıl unuttun, Dante? Nasıl yakıştırdın bunu kendine?"

Gözüme çarpan tableti duvara fırlattığım gibi paramparça oldu. Tıpkı zihnim gibi. Ardından karşıma çıkan bütün cihazları birer birer devirdim. Ellerim kanla dolmuşken eklemlerimden süzülen kanın sıcaklığını hissetmiyordum bile.

Böyle olmamalıydı. Altı yıl... Koca bir altı yıl boyunca ona bir yabancı gibi bakmamalıyım. Yanı başımdayken, nefesi nefesime bu kadar yakınken kalbim onun ismini her sayıkladığında aklım bana mâni olmamalıydı. Arkana, o kanlı koltuklar, o mühürler... Hiçbiri onun saçının tek bir telinden daha öncelikli olmamalıydı. Ben bu dünyayı onun etrafında döndürmek için yola çıkmışken dünyayı onun üzerine yıkmıştım.

"Bronz?"

İşittığım o ses, havada asılı kalan yumruğumu dondurdu. Zaman durdu. Cığerlerimdeki hava, bir bıçak darbesi yemiş gibi boşaldı.

Yavaşça arkama döndüm. Eşikte duruyordu. Dağılmış odaya, yerdeki cam kırıklarına ve kanayan ellerime bakıyordu. Ama en çok gözlerime bakıyordu. O her şeyi anlayan, her şeyi saklayan ama şimdi paramparça olan gözlerime...

Her şeyi hatırladığını söylerken bunu da mı kastetmişti? Zihnindeki o karanlık odaların kapısını sonuna kadar açmış mıydı?

Evet, hatırlıyordu. O çipler bedeninden çıkarıldığından beri ara ara ağlıyordu. Ağlıyordu çünkü o da tıpkı benim gibi *asıl* gerçeği öğrenmişti. Gözlerindeki o derin, yaşlı kederin sebebi buydu. Tanrı huzurunda verdiğimiz o sözü, o kutsal yeminini kaybettiği için, bizi unuttuğu için ağlıyordu. O da bu yükün altında ezilmiş, bu sessiz gerçeği içine gömmüştü.

"Hisar," dedim. Sesim, göğsümdeki o amansız çarpıntıyla kesildi. Kelimeler boğazımda düğümlendi, ilk kez konuşurken dizlerim teklede. Kalbim, göğüs kafesimi parçalayıp onun yanına gitmek istiyordu. "Hisar..."

Bana doğru bir adım attı. Gözyaşları yanaklarından sessizce süzülürken bakışları ekranda parlayan o fotoğrafa, bizim en mutlu ve en hüzünlü anımıza kaydı.

"Öğrendin mi?" diye sordu.

Dudaklarımız arasında bir milim mesafe varken, "Öğrendim," dedim. "Öğrendim, Hisar. O gece biz nikâh kıymışız."

"İşte tam bu yüzden bana *karım*, diyordun," dedi, gözlerinden bir damla yaş daha süzülürken. Dudaklarında o ezbere bildiğim, acıyla karışık gururlu gülümseme vardı. "Ve ben de sana *kocam*."

"Biz evliyiz..." dedim, bunu sanki ilk kez telaffuz ediyormuşum gibi tadına vararak.

"Evliyiz," dedi, onun yanaklarını tutan ellerimi kavrayarak. "Yasmin ve Sanaç'ın düğününde sana söylememek için kendimi o kadar zor tuttum ki... Şimdi senin de hatırladığını bilmek paha biçilemez."

Hâlâ aklım almıyordu. Altı yıl boyunca bir gölge gibi birbirimizi etrafında dönmüş, aslında zaten bir bütün olduğumuzu bilmeden birbirimizi aramıştık.

"Sen Dante D. Vladin'in karısı, Hisar Vladina'ydın."

"Hâlâ öyleyim," dedi, bakışlarını bir saniye bile kaçırmadan. "Tabii nikâh tazelemek istersen bilemeyeceğim, bu sefer şartlarım ağır olabilir."

"Hisar..." dedim, tekrardan. "Sen benim karımdın! Karım..." Ancak o an, bedenimdeki tüm güç çekildi. Kaskatı kesildim. Nefesim göğsümde düğümlendi, dışarı çıkmadı. Onun kolları arasında, kalbimin ben yarı yolda bıraktığını hissettim.

Bu, daha önce yaşadığım o ritim bozukluklarına ya da yorgunluk sancularına benzemiyordu.

"Bronz?" dedi Hisar, korkuyla. Ne olduğunu ilk saniyede kavrayamamıştı.

Ayakta duramadım. Onun karşısında dik durmak için kendimi zorladım ancak dizlerim beni daha fazla taşıyamadı. Hisar beni tutmaya çalışsa da bedenim sertçe yere çakıldı.

"Hayır, hayır!" dedi, sesi yükselerek. "Hayır, Bronz! Şimdi olmaz!"

Hızlıca üzerime doğru eğildi. Görüşüm tamamen bulanıklaşırken sadece onun o hırçın ve çaresiz sesini duyabiliyordum.

Yüzümü kendine çevirdi. "Acil durum kodu gönderdim," dedi. "Benimle kal, tamam mı? Daha sana gerçek adınla bile seslenemedim. Benimle kal!"

Dante...

Altı yıldır gölge gibi bir lakapla yaşamıştım. Oysa ben sadece onun ağzından bu ismi duymak, o ismin içinde yeniden doğmak istemişim.

Kendi canını hiçe sayan bir öfkeyle göğsüme vurdu. "Daha bana gülmedin bile!" diye bağırdı. Hıçkırdı. "Bana bir kere bile içtenlikle gülmeden ölemezsin! Her şeyi hatırlamışken, o yüzükleri parmaklarımıza yeniden takmışken beni bırakamazsın!"

Ona bağırmasını, kendini bu kadar yıpratmamasını söylemek için dudaklarımı aralamaya çalıştım. *Ben varım*, demek istedim. *Ben varım*, Hisar. Ama sadece kalbim biraz yorgun, dinlenmesine izin ver. Ama tek yapabildiğim, soğuk zeminde nefessiz kalmak ve onun dehşet dolu gözlerinin içinde kaybolmaktı.

Göğsüme vurdu.

“Bırakma beni!” diye feryat etti. “Bırakma! Bırakamazsın, duydun mu? Sen olmazsan ben aklımı tutamam, deliririm!”

Bilirdim. Onun aklını tutan bendim. O ise benim kalbimi tutuyordu.

“Karım...” diye fısıldadım.

“Karını bırakamazsın!” Göğsümü öyle bir yumrukluyordu ki sanki ona nasıl bir ritimde atmasını hatırlatıyordu. “Karımın ben senin, Dante! Biz âşıkmanız, bana söz verdin. Beni bırakamazsın!”

İçeriye doluşan kalabalığın ayak sesleri, zihnimdeki o son sessizliği paramparça etti. Görüntüler birbirine karışıyor, beyaz tavanla Hisar’ın dehşet dolu yüzü arasında gidip geliyordu. Viran ve Sanaç’ın üzerime eğilmelerini hayal meyal seçebiliyordum.

Ancak Hisar’ı benden kopardıkları an, ruhumun bedenimden söküldüğünü hissettim. Onu benden uzaklaştıran her santim, göğsümdeki o yakıcı ağrıyı bin kat daha arttırıyordu.

“Dante!” diye bağırdı Hisar.

Delirmiş gibi bağıırıyordu.

Belki de gerçekten delirmişti.

Birinin elinden ruhunun diğer yarısını, aşkını alınca insan delirmez miydi? Zihnimin karanlık köşelerinden bir isim fısıldandı. Atlas... Eski dostum Atlas’ın da başına gelen tam olarak bu değil miydi? O da sevdiği kadını bu düzenin çarkları arasında kaybettiğinde, ruhu o koca boşluğa düşüp paramparça olmamış mıydı?

“Dante, ne olur beni bırakma!”

Sedyenin üzerine alındığımı, etrafımdaki cihazların tiz ve ritmik sesler çıkarmaya başladığını duyuyordum ama bilincim hızla kararan bir ekran gibi sönüyordu. Uzun zamandır beklediğim o karanlık, nihayet beni kucağına davet ediyordu.

Göz kapaklarımın üzerindeki o amansız ağırlığa daha fazla direnemedim. Bilincim sönmeden hemen önce duyduğum son şey onun, boğaz yırtılırcasına adımı sayıklamasıydı.

Dante... Dante...

Karanlık beni tamamen yutmadan önce, göğsümdeki o yorgun kalbin son bir kez, sadece onun için titrediğini hissettirdi. Eğer bu bir sonsa en azından artık kim olduğumu ve kime ait olduğumu biliyordum. Onun için atan kalbim, onun için durdu.

Adam öldü, kadın delirdi.

Biri kalbine yenik düştü, diğeri ise aklına.

Mecnun ve âşık arasındaki o ince, kanlı çizgiyi en iyi, ruhunu bir sistemin dişlileri arasında öğütmüş adamlar bilirdi.

Âşık, sevdiğinin hayaliyle ayakta kalır, onun bir gülüşü için dünyayı karşısına alırdı. Umudu olurdu, sığınacağı bir limanı, döneceği bir evi... Oysa mecnun limanı yakmış, evi yıkmış, umudu ise bizzat kendi elleriyle toprağa gömmüştü. Aşk bir tercihti, mecnunluk ise bir mahkûmiyet. Âşık olan yanardı ama mecnun olan artık küldü.

Atlas Vladislav, o küllerle yaşayan biriydi.

Onun için aşk, sırtında taşıdığı bir cesetti. Atlas, sevmeyi bir lütuf olarak değil, bir ceza olarak kuşanmıştı. Gözlerindeki o dipsiz karanlıkta ne bir özlem kırıntısı ne de bir pişmanlık izi vardı. Sadece birmek bilmeyen bir sadakat ve o sadakatin getirdiği yıkım... O, mecnunluğun en uç sınırında, aklını bir kenara bırakıp sadece tek bir amaca, tek bir isme adanmış bir savaşıydı.

Aşık olan beklerdi. Mecnun olan ise her şeyi yakıp geçerci. Atlas, dünyayı ateşe verirken arkasına bakmıyordu çünkü onun için dünya, sevdiğinin yokluğunda zaten küle dönmüştü. O, kalbine yenik düşenlerin değil, kalbini bir mühür gibi göğsüne vuranların tarafındaydı.

Şimdi ise o çarklar, paslı dişlilerin gıcirtısıyla yeniden dönmeye başlayacaktı. Kimse, alnına yazılan o karanlık mürekkebin, kaderinin dışına çıkamazdı. Sıfırncı Kart, yani Aptal Kartı, Atlas'ın dilinde *Mecnun* diye can bulmuştu.

Uçurumun kenarında bir adım sonrasını görmeden yürüyen, akılla delilik arasındaki o ince çizgide asılı kalan bir adamın nişanıydı bu. Ancak kader, ne kadar büyük bir isyanla karşılanırsa karşılansın, hükmünü asla değıştirmezdi.

"Benimle bu yemeğı kabul ettiğın için teşekkür ederim," dedi Atlas. Aylar, haftalar hatta koca bir ömür gibi gelen yıllardan sonra kendini ilk kez bir insan gibi hissediyordu.

Etraflarındaki manzara, bu aşkın bir özeti gibiydi. Kırık dökük bir masa, çatlaklardan sızdıran bardaklar, tadı kaçmış yemekler ve yarısına kadar eriyip masaya ağlamış mumlar... Ancak ne Eva ne de Atlas bu enkazı görüyordu. Onlar, yıkıntılar arasında birbirinin gözlerindeki o son sığınağı bakıyorlardı.

Bu, bizzat kendi elleriyle hazırladıkları bir veda töreniydi. İdam sehpasından önceki o son arzu, titreyen mum ışığının altında masaya servis edilmişti. Bu yemek bittiğinde biri kalbine yenik düşecekti, diğeri ise aklına ama her ikisi de aynı yıkımın altında kalacaktı.

Eva, kısa bir süre önce arkadaşına veda etmişti. Onun rahatlığıyla bu masada oturuyordu.

"Eğer bütün bunlar olmasaydı..." dedi Eva. "Nasıl bir hayatımız olurdu, Atlas?"

Atlas, bardağının kenarındaki parmak izine baktı. "Bütün bunlar dediğın... Benim yaptığım şeyler mi?" Eva cevap vermedi, yalnızca baktı. O bakışta binlerce cevapsız soru ve yaşanmamış anı saklıydı. Atlas

anlamış gibi başını salladığında acı bir tebessüm dudaklarının kenarına
ilişti. "Anladım, güzelim. Ben bu kadar delirmeseydim, bu hırs gözlerimin
kör etmeseydi... Şu an iki çocuğumuz olduğuna emindim."

"İki çocuğumuz mu?" dedi Eva, şaşkınlıkla karışık bir iç çekişle. Belki
ki de bu enkazın içinde duyduğu en saf hayaldi bu.

"Arkana'ya bir vâris lazım," dedi Atlas. "Tabii bir de VI'yı sinir edecek
iki küçük yaramaz."

İkisi de aynı anda güldüler. Odadaki o kasvetli veda havası dağılıp
gibi oldu ama gerçekler çok geçmeden bir tokat gibi yüzlerine çarptı. Her
da gülüşleri aynı hızla soldu.

"VI kesin bana inat üç çocuk yapardı," dedi Atlas, gözlerini masadaki
erimiş mumlara dikerek. "İlla benden hep bir adım önde olacak."

"Onların da çocukları olurdu, değil mi?" Eva'nın sesinde, yaşanması
imkânsız bir geleceğe duyulan o masum özlem vardı.

"Biz çok güzel bir aile olurduk," dedi Atlas. "Dostumla beraber,
omuz omuza büyüttüğüm çocuklarım..."

Bu hayaller, aralarındaki o kırık masadan ve sönen mumlardan daha
uzaktı artık. Hiçbiri olamazdı, hiçbir yol o bahçeye çıkmazdı. Kader,
onların hayallerini çoktan birer toplu mezara çevirmişti.

Tam o anda Atlas'ın kalbine zehirli bir hançer saplanmış gibi yoğun
bir ağrı girdi. Öylesine ani ve şiddetliydi ki soluğu boğazında asılı kaldı.
Avucundaki çatalı sıkarken parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Ağrı, göğüs kafesini içeriden parçalamak istiyordu. Atlas, bu acıyı
tanımıyordu ancak neler olduğunu anladı.

Bronz'un kalbi durmuştu. Ve o durunca Atlas'ın dünyası da teklemişti.

"Atlas? Ne oluyor? Atlas!"

Eva'nın sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. Masanın üzeri-
rinden fırlayıp Atlas'ın yanına diz çöktü. Titreyen elleriyle onun buz
kesmiş yüzünü kavradı. Atlas'ın gözleri tavandaki sönük ışığa dikilmişti.

göz bebekleri acıyla büyümüştü. Ciğerlerine çekmeye çalıştığı hava, boğazında hırıltılı bir enkaz bırakıyordu.

"Nefes al! Lütfen, Atlas. Bana bak!"

Eva, Atlas'ın kasılmış parmaklarını çataldan ayırmaya çalıştı ama gücü yetmiyordu. Atlas'ın bedeni, bir kule gibi devrilmeden hemen önceki o gerginlikte donup kalmıştı.

"Yapma... Bunu bana yapamazsın!" Eva, Atlas'ın göğsüne yumruklarıyla vurmaya, kalbini zorla çalıştırmak istercesine baskı yapmaya başladı. Gözyaşları Atlas'ın kan çekilmiş yanaklarına damlıyordu. "Daha değil! Daha yemeğimiz bitmedi, sevgilim!"

Ancak Atlas duymuyordu. Kader, Mecnun'un aklını almadan önce, kalbini durdurmaya karar vermişti.

Eva çırpınmış, onu kendine getirmeye çalışmıştı ancak olmamıştı.

Atlas onun dizlerinde hareketsiz bir şekilde dururken Eva'nın gözyaşları durmadı. "Neden bu kadar kötü bir adam oldun?" diye bağırdı. "Neden, Atlas, neden? Neden sana olan bütün sevgimi götürdün?"

Atlas cevap veremedi. Dudakları, o son akşam yemeğinde yarım kalan hayallerin soğukluğuyla mühürlenmişti.

"Seni bıraktığım gibi kalsaydın bütün hayallerimizi gerçekleştirebilirdik," dedi Eva. Ağlamaktan yorulmuş, buz gibi bir kabullenişe teslim olmuştu. "Ancak ikimizi de tek bir şey bekliyor."

Bu, son akşam yemeği idi. Eva, bu yemekle birlikte hayatına son verecekti. İki de o zehirli kadehten içecek, ruhlarını bu kanlı dünyadan en acısız şekilde çekip alacaklardı. Atlas'ın bedenini dizlerinden yavaşça kaydırıp masanın üzerindeki o kadehi, titreyen parmaklarıyla kavradı.

"Bana çok kızacağınızı biliyorum, VI," diye fısıldadı.

Bronz... Dostuna hep ışık olmuş, onu bu düzenin enkazından çekip almak için her şeyini feda etmişti. Eva, günlerdir Bronz'la görüşmüyordu. Aralarındaki o sessiz kopuş, bu sonun ilk habercisiydi aslında.

Yalnızca Hisar'ın ısrarıyla Tania'nın karşısına çıkmış, o yüzleşmenin ardından kendi mahkemesini çoktan kurmuştu.

Yine de onunla son kez konuşup veda edebilmişti.

Kadehi dudaklarına yaklaştırdı.

"Bizim yerimize de yaşayın," dedi, acı bir tebessümle. "Affedin."

Eva o kadehi, son damlasına kadar sanki içindeki tüm acıları da beraberinde yutmak istercesine içti.

Zehir damarlarında sinsi bir sükûnetle yayılmaya başladığında, başını yavaşça Atlas'ın soğuk göğsüne yasladı. Göz kapakları, bizzat kendi kurduğu o mahkemenin ağır perdeleri gibi kapandı.

Acısız, sessiz ve hissiz bir şekilde... Kendi hayatına, kendi elleriyle son verdi.

Bir süre geçti. Ne kadardır bilinmez.

Ancak Atlas, göğsündeki o ölümcül sızının yavaşça çekildiğini hissetti. Bronz'un kalbi yeniden atmaya başladığında, kaderin o kopmaz bağı Atlas'ı da karanlığın kıyısından geri çekti.

Artık kalpleri bir değildi.

Gözlerini araladığında bilinci bulanık bir sisin içinden sıyrıldı. Zihnini yerine oturduğunda hissettiği ilk şey göğsündeki o ağır ve hareketsiz sıcaklıktı.

"Eva..." dedi. "Güzelim, uyumaya mı karar verdin?"

Cevap gelmedi. Atlas, derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsünde yatan kadının omuzları yükselip alçalmıyordu. Hareketsizdi. "Eva!" dedi.

Korku, az önceki ölüm sancısından daha sert bir şekilde damarlarına yayıldı. Hızla doğrulduğunda Eva'nın cansız bedenini kucağına alıp boynundaki o hayati noktaya, nabzına parmaklarını bastırdı.

Yoktu. O tanıdık ritim, yerini ürkütücü bir sessizliğe bırakmıştı.

Eva'nın solgun dudaklarının kenarından ince, koyu bir kan süzülüyordu. O kadehten içtiği veda, şimdi çenesinden aşağı bir mühür gibi akıyordu.

Atlas'ın elleri, az önce ölümüne gidip gelen o parmakları, şimdi tuttuğu cansız bedeninin soğukluğuyla titredi.

"Ne yaptın sen?" diye gürledi Atlas. "Ne yaptın, Eva?" Onun narin bedenini göğsüne bastırdı. "Kendine ölümü nasıl yakıştırdın?" dedi. "Ölmesi gereken bendim! Cehennemini hak eden, bu hesabı ödemesi gereken bendim!"

Kaderin en acımasız oyunu buydu. Mecnun'u yaşatmış, Leyla'yı ise o masada bırakmıştı. Atlas, göğsündeki o yabancı ve ağır sancıyla fark etti. Bronz'un kalbi durduğunda o sadece bir anlığına ölmüştü ama Eva'nın kalbi durduğunda, Atlas bir ömür boyu ölmeye mahkûm edilmişti.

"Uyan..." diye fısıldadı, Eva'nın kanlı çenesini okşayarak. "Uyan, güzelim. Bak, ben buradayım. Girmedim, seni bırakmadım!"

Ama Eva'nın cevabı, Atlas'ın üzerine devrilen o korkunç sessizlikten başka bir şey değildi. Saatlerce ağladı, haykırdı, feryat ettiğinde ses telleri parçalanana, göz pınarları kuruyana kadar o cansız bedene sarıldı. Hiçbir hıçkırık, hiçbir pişmanlık Eva'yı o karanlık uykudan geri getiremezdi artık. Atlas'ın kalbinde, Bronz'un bile dolduramayacağı, dünyanın tüm enkazının sığacağı kadar koca bir boşluk açılmıştı.

Ve ilk kez gerçekten anladı.

Diğer herkese ne yaptığını. Aldığı canları. Yarım bıraktığı hayatları. Kopardığı insanları...

Demek ölüm bu kadar acıtıyordu.

Onu daha fazla bekletmeyecekti. Veda kadehi yarım kalmıştı ama yolculuk devam etmeliydi. Zorlukla, dizleri titreyerek o kan kokulu malikâneneden çıktı. Kucağında, bir zamanlar dünyayı uğruna yakmaya hazır olduğu kadının soğumuş bedeniyle, ağır adımlarla ilerledi.

Saatler sonra kendini bir uçurumun kenarında buldu. Sabah olmuştu ama güneş, Atlas için doğmuyordu. Sadece kaybettiği cennetin üzerine vuran soluk bir ışıktı. Peşine zayıf, tüyleri birbirine karışmış bir köpek takılmıştı. Hayvan, durmadan havlıyor, Atlas'ın önünü kesmeye

çalışıyordu. Sanki o dilsiz canlı, Mecnun'un zihnindeki o son kararın uçurumun kenarındaki o geri dönülmez adımı anlamıştı.

Nisan ayının en kavurucu, en yakıcı günü yaşanıyordu. Güneş doğrudan ruhunu dağlıyordu. Atlas, bedenini saran sert rüzgâra ve köpeğin yırtıcı havlamalarına karşı direndi. Kucağındaki Eva'ya, sanki onu uyardırmaktan korkuyormuş gibi sıkıca ama şefkatle sarıldı.

Uçurumun ucuna geldiğinde, dalgaların aşağıdaki kayalara vuran hırçın sesi, zihnindeki gürültüyle birleşti. Köpüklerin kayaları döven beyazlığı, sanki aşağıda onları bekleyen sonsuz bir kefendi.

Atlas, o an anladı.

Bunca yıl taşıdığı o ağır yük, bir Mecnun'un yüce sevdası değil, bir Aptal'ın, yolun sonundaki uçurumu görmezden gelen beyhude yolculuğuydu. Sıfırncı Kart'ın üzerinde yürüyen o yolcu gibi bir adım sonrasının yokluk olduğunu bile bile ilerlemişti. O yalnızca kendini, kurduğu o kanlı krallığı ve sığındığı yalanları kandırmıştı. Kimse, alnına kara bir mürekkeple çalınmış o kaderin dışına çıkamazdı.

"Aptal Atlas," dedi. "Aptal Atlas."

Kucağındaki Eva'nın soğuk tenine son bir kez, bu kez bir âşık gibi değil, bir mağlup gibi dokundu. Onu koruyamamıştı. Onu yaşatamamıştı. Onu, kendi karanlığının içinde boğmuş, bir darağacı kurmuştu.

Sadece yolun sonuna gelmiş, heybesi hayal kırıklıklarıyla dolu bir Aptal'dı.

"Özür dilerim, sevgilim," dedi Atlas. Mavi bakışlarını son kez gökyüzüne, o hiç ulaşamadığı aydınlığa kaldırdı. "Özür dilerim, dostum."

Ve kendini, kucağında hayatının tek ve en ağır gerçeğiyle birlikte uçurumun o devasa boşluğuna bıraktı.

Zaman o an dondu. Yerçekimi onları sonsuzluğa doğru çekerken Atlas ilk kez özgür olduğunu hissetti. Ne Mecnun'un kanlı prangaları vardı artık ne de Aptal'ın körlüğü. Sadece sertçe esen rüzgâr, birbirine kenetlenmiş iki ruh ve aşağıda onları kucaklamaya hazırlanan hırçın dalgalar...

Kıyıdaki köpek son kez acı bir feryatla havladı ve sustu. Güneş, nisan ayının en sıcak gününde, iki bedenın sulara gömölüşünü sessiz bir şahılikle izledi. Dalgalar kayalara vurdu, köpükler beyaza boyandı ve deniz o koca sırrı sonsuza dek saklamak üzere üzerine kapandı.

Bazı sonlar, kartlara göre yazılırdı.

Sıfırıncı Kart olan Aptal, uçurumun kenarından attığı o son adımla başladığı yere geri dönmüştü.

Hiçliçe.

Atlas Vladislav, bir Mecnun olarak sevmeyi seçmişti ancak kader onu bir Aptal olarak uğurladı. Kader, desteyi son bir kez kardı ve kanlı masaya bıraktı. Çünkü bazıları İmparator doğup bir Mecnun gibi ölür, bazıları ise elindeki tüm kozları bir Aptal inadıyla o uçurumun dibine gömerdi.

BELLIS VIV ISILLES

Bir ışık yak bu satura, aydınlanın saygılar...

6 Haziran 2023

Derler ki, insan büyük bir acı yaşayınca yüreğinde kırk mum yanarmış. Benim yüreğim, altı yıl boyunca tam kırk mumun hırçın aleviyle kavrulmuş devasa bir yangın yeri idi. Her bir günü, her bir ayı, her bir kaybı ve kursağımda kalan her bir hevesi birer muma sığdırmış, o mumu ruhumun en ücra, en kimsesiz dehlizlerinde harlamıştım. Fakat her yangın, eninde sonunda kendi külüne teslim olmaya mahkûmdur, benimki de istisna değildi. Geçen zamanı bir veda nefesi yapıp o mumların üzerine usulca üflemiştim. Her birini teker teker, göğüs kafesimden bir parça söküp atarcasına söndürmüş ve nihayet o büyük, o kaçınılmaz kavşağa gelmiştim.

Takvim yaprakları bugünü gösterdiğinde, zamanın dikişleri patlamış, saatler dilsizleşmişti. Bugün, bir kimliğin toprağa verildiği ve bir başkasının o topraktan yeşerdiği o tekinsiz gündü. Bugün benim hem doğum hem de ölüm tarihimdi.

Artık yüreğimdeki tüm mumlar sönüktü.

Hiç mumum kalmamıştı.

Lakin yine derler ki, insan kalbinin diğer yarısını kaybedince aklını da kaybedermiş. Bunu bilmezdim. Ben bugüne kadar hep aşkın yerine aklı seçmeyi daha doğru bulur, eğer bir çıkmaza girersem ikisinden de vazgeçip

ölümü kucaklamayı yeğlerdim. Fakat gördüm ki insan aşkını kaybedince ne sığınacak bir akıl kalıyordu geriye ne de kurtuluş olacak bir ölüm.

16 Nisan'da, Bronz'un kalbi durduğunda, benim de kalbim durmuştu. Aklın mı yoksa aşkın mı sorusuna, artık aklı da seçemezmişsin, bunda o gün anlamıştım. Yarım kalmak böyle bir şeymiş. Ne tam anlamıyla delirebiliyordun ne de huzurla ölebiliyordun. Ölüm bile benden yüz çevirmişti o an. Beni yaşarken öldürmenin, bu sessizliğe hapsedmenin daha büyük bir ceza olduğunu biliyordu sanki. Gitmesine izin vermiş ama benim kalmama hükmetmişti.

O tarihte kalbi duran yalnızca Bronz değildi. Eva ve Atlas da hayata veda etmişti. Atlas için kelimelerim kifayetsiz kalıyordu.

Eva için... Eva için ruhumda koca bir ağırlık vardı. Çünkü o, hayatını hiç yaşayamamıştı. Hem de hiç.

Başladığım yerdeydim. Birazdan resital verecektim ve geniş salonda yapayalnızdım.

Kaderime açtığım ilk kart Joker, yani Aptal'dı. Şimdiyse kaderime açtığım son kart, Dünya Kartı'ydı. Joker'in o körlemesine attığı ilk adımdan, Dünya'nın o kusursuz ve soğuk bütünlüğüne ulaşmıştım. Artık ne bir başlangıç vardı ne de bir kaçış.

Sahne ışıkları üzerime düştüğünde, elimde tuttuğum o son mumu piyanonun üstüne bıraktım. Aptal ölmüş, Dünya durmuş, mumlar bitmişti.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış.

Ellerimi fildişi tuşların üzerine yerleştirdiğimde çemberi kapatacak, dönüşümü kendi kuyruğunu ısırarak bir yılan gibi tamamlayacaktım. Daha iyi hissederek çalabilmek için gözlerimi kapadım. Zihnimin içinde sadece o duran kalbin yankısı ve sönmüş mumların dumanı vardı.

Şimdi, notaların bu sistemi sonsuza dek sıfırlama vaktiydi.

Bu sadece bir beste değildi. Bütün hayatımı kapsayan, her bir notasını kemiklerimi ufalayarak toz hâline getirdiğim bir intikam manifestosu'du. *Son Akşam Resitali...*

Başlangıçta bir anneye yazılmış ancak en sonunda o anneden nefret edilmiş...

Bu eserin her bir bölümü, hayatımın bir başka yıkımını temsil ediyordu. İlk beş bölümü yazmak, o acıların taze öfkesiyle bir solukta, sanki ruhumdaki irini boşaltırcasına bir çırpıda olmuştu. Ama altıncı bölüm... O son kısım, ruhumun en derin mahzenine gömülmüştü. Onu bestelemek, hayatımın en uzun, en sancılı otuz üç gününü almıştı.

Tam otuz üç gün boyunca piyanonun başına her oturduğumda, o son notayı vuramadan, ellerim kırılarak geri çekilmiştim. Çünkü altıncı bölüm, 16 Nisan'da duran bir kalbin atmayışını besteliyordu.

16 Nisan'dan bu yana tam elli bir adet mum yakmıştım. Öyle ki, elli bir mum hiç bitmeyecek sanmıştım.

Bu benim mumlarım olmadan çalacağım ilk beste olacaktı.

Parmaklarım fildişi tuşların soğuk ve ruhsuz yüzeyine indiğinde, salonun o katran karası sessizliği göğüs kafesimden kopan bir feryatla ikiye bölündü. İlk nota, enkazın altında kalan son nefesin, betonları delip geçen hıçkırığıydı. Piyano, parmaklarımın her darbesinde sanki can çekiyor, telleri birer birer kopan sinir uçlarım gibi sızlıyordu.

Başımı, omuzlarımdaki binlerce tonluk yükün altında ezilircesine piyanoya doğru eğdim.

"Son Akşam Resitali'nde bir mum yak, maskelensin yüzümüz..."

Parmaklarım tuşların üzerinde birer hayalet gibi gezinirken müziğin karanlık suları boğazıma kadar yükseldi.

"Bu kez beni bi' dinle, her zaman günahkâr olmadım..."

Notalar ağırlaştı, her bir vuruş sanki ruhuma çakılan birer çivi idi. Müziğin içine hapsolmuş o yangın, tuşların arasından sızıp ellerimi yakmaya başladı. Kelimeler, her bir tuşun sarsıntısıyla birlikte damla damla dökülüyordu.

"Keşkelerden kuleler, nefretten sayfalar..."

Piyanonun tellerinden yükselen keskin sızı, zihnimdeki tüm surları yerle bir etti. O 16 Nisan gecesinin soğuğu, Bronz'un duran kalbinin o

amansız sessizliği piyanonun gövdesinde yankılanıyordu. Sesimi bu devasa boşluğun içinde, bir vasiyet gibi bıraktım.

“Ben karanlıklardan çıkıp geldim ama sen, aydınlatır mısın?”

Ellerim piyanonun en derin, en karanlık notalarında kilitlendiğinde sanki o notaların içinde bir kurtuluş, bir çıkış yolu arıyordum. Son bir gayretle, göğsümün tam ortasında düğümlenen o düğümü tuşlara haykırdım.

“Tekrar katili olmamak için hislerimin, ışıkları açar mısın?”

Son bir vuruş, salonda asılı kaldı. Piyanonun telleri uzun bir süre titremeye devam ederken ellerim tuşların üzerinde öylece kaldım.

Ölümün sessizliğini dağıtan o tekil, ritmik alkış sesiyle en sonunda gözlerimi araladım.

Sahne bomboştı. Spot ışıklarının altında savrulan toz zerreciklerinden başka hiçbir hareket yoktu. Görünürde kimse yoktu ancak uzaklardan, locaların derinliklerinden süzülen bir gölge gördüm. Kalbim, 16 Nisan'dan beri ilk kez göğüs kafesimi zorlayarak varlığını hatırlattı. Piyanonun başından kalktım ve sahnenin ucuna, o karanlık gölgeye doğru ilerledim.

Zihnimin en kuytu köşelerine mühürlediğim, tok ve sarsılmaz sesiyle, “Güzel gösteriydi,” dedi.

Kaşlarım istemsizce çatıldı. “Ne zamandır oradasın sen?” diye sorguladım.

“Sahne başladığından beri,” dedi ve karanlığın içinden bir adım öne çıktı. Işık, yüzünün yarısını aydınlatığında yakıcı bir şekilde parlayan kehribar gözlerini gördüm. Bakışları, sönmüş mumlarımin arasından sıran son kor gibiydi.

“Alatav'dı, değil mi?” dedi. “Hisar Alatav.”

Sorduğu soru bir isimden fazlasıydı. Bir kimliğin, bir geçmişin ve o duran kalbin yeniden atışının ilanıydı.

Göğüs kafesimdeki o koca boşluk, onun sesiyle birlikte devasa bir gültüyle doldu ama ben o enkazın altında kalmadım. Aksine o buzdan

surları en baştan, en yükseğe diktim. Bakışlarımdaki o yabancı, o soğuk ifadeyi bir zırh gibi kuşandım.

“Hayır,” dedim, keskin bir tonla. *Sil.* Zihnimdeki o soyadının üzerini tek kalemde çizdim. “Vladina. Siz kimsiniz?”

Üzerindeki ceketini iliklediğinde bakışlarım eline kazıdığı dövme-
lere kaydı. Tam karşımda durduğunda, “Bronz...” dedi. “Bana *Bronz*
derler.”

Yüzümde en ufak bir duygu kırıntısına izin vermedim. Gözlerimi doğrudan o kehribar harelere dikerek, “Memnun oldum,” dedim. “Ben de Bronz’un karısıyım.”

O ise istifini bozmadan bir adım daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe azaldıkça havada asılı kalan is kokusu, yerini onun teninin o baskın sıcaklığına bırakıyordu.

“Memnun oldum,” dedi, alçak bir tonla. “Tanıdığım karım.”

Bakışlarım bir an olsun sarsılmadı ama içimdeki o sönmüş mumlardan birinin fitili yeniden cızırdamaya başladı. “Ne için buraya geldin?”

“Beni çağırmışsın, geldim,” dedi. Sesi, sanki az önce çaldığım o feryat dolu notaların her birini tek tek göğsünde toplamış gibi yumuşak ama derindi. “Davete icabet gerekir. Saygısızlık etmeyi sevmem.”

Dudaklarımda buruk, zehirli bir gülümseme peydah oldu. “Sen öyle her çağırana gelir misin?”

Durdu. Işık şimdi tam tepesinden vuruyor, omuzlarını ve o sert çehresini belirginleştiriyordu. Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan ruhuma dokunan o son kelimeleri döktü. “Her çağırana değil,” dedi. “Sadece sana geldim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Kendimi özel mi hissetmeliyim?”

“Hissetmelisin. İlk ve son olarak birinin karşısına çıktım.” Ardından elini belime koyarak beni kendine doğru çekti. “Bunu daha devam ettirecek miyiz Hisar?”

“Devam ettirsen ölürsün, değil mi *muzhenyok?*”

"Ölebilirim," dedi, başını boynuma doğru eğerek. Sıcak nefesi, tenime değdiği an kalbim tekledi. "Ancak bu kadar vaktimiz olduğunu zannetmiyorum, *moya zhena*."

Bakışlarım, gömleğinin altındaki o görünmez ama varlığını her nefesimde hissettiğim sızıya kaydı. O gün, 16 Nisan'da kalbi durduğunda, zamanın damarlarımızda donduğu o dehşet anında acil bir müdahale yapılmıştı. Onu içten içe kemiren, her atışında bir parçasını koparıp götüren o hasarlı kalpten kurtarmışlardı. Yeni bir kalp, yeni bir yaşamdı.

Dante'nin yeni hayatıydı bu.

Fakat ben bir delilik yapmıştım.

Onu, ruhumun diğer yarısını, o ameliyat masasına tek başına gönderemezdim. Korku, damarlarımda bir zehir gibi gezinirken Zorlu'yu devreye sokmuş, imkânsız zorlamıştım. Kendimi de onunla o masaya, o neşterin altına yatırmıştım.

Artık kalplerimiz bindi.

Bunu fiziksel anlamda da gerçekleştirmiştim.

İkimizin nabızı aynı ritmin, aynı devrimin ve aynı kaderin esiriydi. Öyle bir mühür vurulmuştu ki varlığımıza, birimiz durursa diğeri susacak, birimiz ölürse diğeri toprağa düşecekti.

Bronz, günler sonra o ağır uykusundan uyanıp gözlerini ilk kez araladığında, yanında duran diğer yatakta beni görmeyi hiç beklemiyordu. O her zamanki sert, sarsılmaz tavrıyla bu kararıma, hayatımı onunkiyle böylesine geri dönülemez şekilde birleştirmeme kızmıştı. Bakışlarında öfke vardı ama o öfkenin hemen altında, daha önce hiç görmediğim bir minnet ve dehşet gizliydi.

Fakat artık korkacak bir şey kalmamıştı. Korku, ayrılık ihtimalindeydi ve biz ise o ihtimali ameliyat masasında öldürmüştük.

Öleceksek birlikte. Yaşayacaksak birlikte.

"Dante," diye fısıldadım, ismini heceleyerek. Ona gerçek adıyla hitap etmek, dilimin ucunda daha önce hiç tatmadığım, yabancı ama bir o

kadar da sarhoş edici bir rayiha bırakıyordu. Yasak bir meyveyi ilk kez ısıyor gibiydim.

Gözlerindeki o koyu derinlikte bir parıltı geçerken sesindeki kadife tonla, "Söyle, *moya zhena*," diye karşılık verdi.

Artık ağzından çıkan her kelimenin bir anlamı vardı ve bütün maskelerimizi indirmiştik. Bakışlarımı o devasa, bomboş salonda gezdirdim. "Yine bütün biletleri satın almışsın."

"Bu güzel gösteriyi yalnızca benim için yapmamış mıydın?"

Tek konuğu olan bir resital... Hayatımın en büyük performansıydı bu ve seyircisi yalnızca bir kişiydi.

"Yok oluşumuz için yapmıştım aslında," dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Hemen kendi üstüne alınma."

"Öleceğiz ve sen yine şaka yapmayı bırakmıyorsun, Hisar."

"Huyum kurusun." Aniden bakışlarım, ceketinin arasından görünen o beyazlığa takıldı. "Gömleğin..."

Beyaz bir gömlek giymişti ve o gömlekte bazı lekeler yer alıyordu.

Lekeler, benim yaptığım çizimlerdi.

Çizim denmezdi aslında, birer sanat eseri idi.

"Senin eserin," dedi.

"Sana inanamıyorum, Dante!" dedim, bakışlarımı o gömlekten ayırmazken. Onu farklı şekillerde resmetmiştim. Birinde elinde elma tutuyordu, diğerinde ise panterini gezdiriyordu. "Bu resitale o gömlekle mi geldin? Onu çöpe attın sanıyordum!"

Bakışları bir an bile değişmedi. "Kızımı çok iyi çizdiğini söyleyemeyeceğim. Ancak yine de bu sanat eserini çöpe atmak da içimden gelmedi."

"Kızımızı gayet iyi çizmişim," diyerek savunmaya geçtim. "Sana da hiç yaranılmıyor!"

"Kızımızı mı?"

"Vita benim de kızım," dedim. "Titan da oğlumuz."

"Öyle," dedi, bundan hoşnut olduğunu belli eden ifadeyle. "İkisi de bizi yeni evimizde bekliyor. Sana yeni evimizi göstermek için sabırsızım. Orayı çok seveceğine eminim. Arkana kendini yenileyene kadar kaybettiğimiz yılların acısını çıkartacağız, Hisar."

"Çıkartacağız değil mi?" diye sordum.

"Fazlasıyla," diyerek boynuma eğildi ve dudaklarını bastırdı. Ardından kısa bir an duraksayıp kolundaki saate baktı. "Yalnızca altı saniyemiz kaldı."

Altı saniye sonra bir kıyamet başlayacak ve biz o enkazın altında kalacaktık.

Görünen bu olacaktı.

Fakat *asıl* gerçeği yalnızca ikimiz bilecektik.

Tabii bir de koruyucularımız. Verda, her zamanki gibi ona verdiğim görevleri kusursuzca hayata geçirecekti. Kendisi kartların koruyucusuydu ve dönüşümde bize yardımcı olacaktı. Zorlu ise görünmeden, hissedilmeden, sessizce bizi koruyacaktı.

Gözleri, yavaşça yükselip benimkileri buldu. Bakışları, yaklaşan yıkımı selamlar gibiydi.

"Dudakların," dedi.

"Dudaklarım."

"Kıyamet," dediğinde, binanın derinliklerinden gelen o ilk sarsıntıyla birlikte bir yangın başladı. Arkana'nın surları çatırdıyor, notalarımınla tetiklediğim o devasa sistem kendi kendini imha ediyordu. Salonun uzak köşelerinden yükselen alevlerin turuncu yansıması, Bronz'un kehribar gözlerinde birer kora dönüştü.

"Ve sen bu kıyamete âşıksın, Dante."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler aramızdaki boşluğa bir kor gibi düştü.

"Aşk basit kalır, ben ondan fazlasını hissediyorum, Hisar."

Yıllardır görmeyi beklediğim o imkânsız gülümseme, dudaklarında belirdiği anda o sarsılmaz mermer yüz ilk kez çatladı. Yanaklarında oluşan o derin çukurlar, zihnime kazınan bir anıya dönüştü.

Bir gülümseme...

Nasıl olur da bir adama bu kadar yakışabilirdi? Yakışmamalıydı.

Çünkü bu tebessüm, benim tüm savunma hatlarımı tek bir hamlede düşürecek kadar tehlikeliydi.

Gamzesi varmış...

Ve o adam bana gülüyordu.

Eğer daha önce bir kez olsun gülseymiş, onun o çukurlarına çoktan teslim olurmuşum. Beni gamzesine gömsün istermişim.

Dayanamadım ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu gülüşünden öptüm. O tutkulu öpücük tam da Arkana'ya yıllar önce asılan *Öpücük* tablosunu anımsatıyordu. İkimiz birbirimize sarıldık ve o anda öylece kaldık.

Başlangıç bir yalandı. Bitiş bir yanışa dönüştü. Ve bu düzende, âşıklar ancak birlikte sönerdi.

Çember kapanmış, yılan kendi kuyruğunu ısırmişti.

Bazı insanlar, bazı insanların kıyameti olurdu. Biz birbirimizin hem felaketi hem de tek kurtuluşuyduk.

Yakma artık bu satırları, aydınlanmasın sayfalar... Çünkü bizim için kıyamet bir son değildi. Bizim için kıyamet bir vuslattı.

Sevgili büyükanne,

Bana hep bazı masalların mutlu sonla bitmediğini söylerdin.

Haklıymışsın.

Bazı masallar mutluluğu değil, devrimi ve direnişi anlatırmış.

Bizim masalımız da öyleydi. Bizim masalımızın içinde sonsuz mutluluk diye bir yalan yoktu. Bizim masalımız şuydu:

Sonsuza dek birlikte savaştılar.

KİYAMETTEN BİR YIL SONRA

Vladin Aile Mezarlığı

Hayat, merhamet etmediğini toprağa verirmiş.

Hayat ayırsa da toprak birleştirmiş.

İmparatoriçe, mezar taşına Alataş olarak değil, Vladin olarak gömülmüş ve vasiyeti yerine getirilmişti. Yanı başındaki İmparator ise ona seslenilen lakabıyla değil, özgür bıraktığı gerçek kimliğiyle gömülmüştü.

İki mezar, zamanla birbirine karışmıştı.

Gökyüzü, Vladin mezarlığının üzerine ağır bir yorgan gibi serilmiş vaziyetteydi.

Efrem Vanizan, o mezarlığın önündeydi. “Özür dilerim, kardeşim,” dedi. “Özür dilerim. Sana iyi bir abi olamadım. Senin gibi bir kardeşi hiç hak etmedim.”

Efrem’in en büyük cezası yakın zamanda kavuştuğu kardeşini kaybetmek olmuştu.

Larisa ve Tatiana birbirine sarılmıştı. İkisi de üzgündü.

Natasha, mermerin üzerine bir çiçek bıraktı. Efrem, pişmanlıktan kahroluyordu. İmparator ve İmparatoriçe onu yaşatmıştı fakat kendileri yoktu.

“Affet beni,” dedi Efrem, toprağa bakarak. “Abini affet, kız çocuğu.”

Larisa ve Tatiana, soğuk mezar taşını öptü. “Seni iyi ki tanıdık, hala.”

“İyi ki,” dedi Efrem. “İyi ki seni tanıdım, kardeşim.”

Efrem ve ailesi, İmparator ve İmparatoriçe’yi mezarı başında andıktan sonra orayı kısa süre sonra terk etmişti.

Mezarlığın kapısı saatler sonra tekrar açıldığında Viran, Sanaş, Yasmin, Verda ve Zorlu, yanlarında iki küçük çocukla birlikte mezarlığa

doğru adım attı. Henüz birkaç aylık olan minik Valacan, annesi Yasmin'in kucagındaydı. Yasmin, doğan kız çocuğunun adını Çiçek koymuştu. Göbek adı ise Yapraktı. Fakat Yasmin, kardeşinin adını kolaylıkla ağzına alamıyordu.

Yağız artık babası yerine koyduğu Sanaç'ın elini sıkıca kavramıştı. Zorlu ve Verda yan yana yürürken Viran ise en arkadan tek başına geliyordu.

O mezar taşlarına baktılar.

Dante D. Vladin.

Hisar Vladina.

Sanaç, ellerini paltosunun cebine sokup derin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu ama yüzünde o hüznü gülümsemesi vardı. "Onların öldüğünü hâlâ kabullenemiyorum," dedi. "Bazen His çıkıp *şaka yaptım*, der diye bekliyorum."

Yasmin, yutkunamadı. "Bir köşeden çıkıp yine *kandırdım*, dese ona hiç kızmazdım. Ama olmuyor. Sevdığımız herkesi kaybettik."

Buraya gelmeden önce diğer vefat edenlerin mezarlarını da ziyaret etmişlerdi. En son durakları ise İmparator ve İmparatoriçe olmuştu.

Verda, kuru toprağı parmağıyla eşeledi. "Bizden önce kartlarımızı aldılar," dedi, bakışlarını Hisar'ın mezar taşından ayırmadan. "Sonra da kendilerini..." O aslında neler olacağını kartlarda görmüştü. Her şeyin farkında olsa da bir şey diyememişti.

Viran, çenesini sıkarak mezar taşlarına baktı. "Bizi hayatta tutup kendileri toprağın altına girdi," dedi, puslanan yeşil hareleriyle. "Sikeyim böyle sistemi."

Yağız'ın dudakları titriyordu. Artık ölümü, gidenin geri gelmediğini anlıyordu. Teyzesi bir süredir yoktu, vaftiz babası, Serdal amcası ve Safa abisi de.

"Yeğenlerini bile göremediler," diye devam etti Sanaç. "Ulan, bari şu güzel kızımı görseydiniz."

Yasmin'in gözünden bir damla yaş süzüldü. "Minik bebeğim aynı teyzesi gibi çok güzel," dedi. "His görseydi *benim sarışın hâlimi doğurmuşsun*, derdi."

Boğazlarındaki o düğüm hiç çözülüyor, canları her nefeste daha fazla yanıyordu. Bu mutlak sessizliği kabullenmek, onlara ihanet gibi geliyordu.

O gece, Son Akşam Resitali'nin son notasıyla birlikte her şey durmuştu. Yıkıntıların arasında İmparator ve İmparatoriçe'nin cansız bedenleri birbirine sarılmış hâlde bulunmuştu. Yangından örürü teşhis etmek bir hayli zor olsa da acı gerçek herkes tarafından kabul edilmişti.

O gecedен beri gücün simgesi olan kartlar da ortada yoktu. Hiçbirinden, tek bir iz bile kalmamıştı. Arkana, iki lideriyle birlikte derin bir uykuya gömülmüştü. Tıpkı Kule Kartı'nın devrilmesi gibi Arkana'ya ait ne varsa teker teker yerle bir olmuştu.

3 Mart 2023 tarihinde KALE yerle yeksan edilmişti.

6 Haziran 2023'te ise Arkana'da çember tamamlanmış, dönüşüm başlamıştı.

Düzenin tamamen yok edilemeyeceğini, sistemin bu şekilde dönmeye devam edemeyeceğini biliyorlardı. Bu yüzden İmparator ve İmparatoriçe kendilerini feda ederek o kanlı çemberi tamamlamayı seçmişti. Kendi sonlarını, sistemin sonuyla mühürlemişlerdi.

Zorlu, cebinden çıkardığı kırmızı elmayı Bronz'un mezar taşına, o mermer soğukluğunun tam üzerine bıraktı.

Sanaç, içindeki o bitmek bilmeyen sancıyla derin bir nefes alıp bakışlarını mezarlardan kopardı ve diğerlerine döndü. "Gidelim," dedi, kısık bir sesle. Dönüş yolunun ağırlığı şimdiden omuzlarına binmişti. "Yine geliniz."

Ancak Viran olduğu yerde, o kaskatı duruşuyla çakılı kaldı. Sanaç duraksayıp ona doğru döndü. "Sen gelmiyor musun?"

"Ben biraz daha kalacağım," dedi Viran, durgun bir ifadeyle. "Bir de..."

"Ne oldu?" diye sordu Sanaç, kaşlarını hafifçe çatarak. Bakışları, Viran'ın o her zamanki sert ve geçit vermez yüzünde asılı kaldı.

Viran, yavaşça elini uzatıp Yağız'ın başına yerleştirdi ve çocuğun saçlarını ağır ağır karıştırdı. Dudakları, o alışıldık buz gibi tavrıyla belli belirsiz kıvrıldı. "Bu veledi özleyeceğim," dedi.

Yağız, bu cümlemin altındaki o vedayı, o ayrılık kokusunu anında hissetmişti. Gözlerindeki çocuksu merak, yerini derin bir korkuya bıraktı. "Sen de mi gideceksin?" diye hızlıca sordu.

Viran, o heybetli ve korkutucu görüntüsüne rağmen yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Bakışlarını çocuğun ıslanan gözlerine sabitleyerek, "Biraz uzaklaşmam lazım," dedi.

"Gitmesen olmaz mı?" dedi Yağız, boğazındaki hıçkırığı tutmaya çalışarak. "Herkes gitti. Biz tek başımıza kaldık."

"Bir gün tekrar geleceğim," dedi Viran, güçlü kalmaya çalışarak. "Ancak ziyaret etmem gereken bir *Balerin* var."

Küçük çocuk aniden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Gitme," dedi, ellerini çaresizce sıkarak. "Sen de gitme. Bırakma bizi. Söz, bir daha sana yumruk atmayacağım. Vurmayacağım sana. Yaramazlık yapmayacağım. Yeter ki gitme."

Sanaç diz çöküp, oğlunun titreyen omuzlarını kavrayarak, "Yağız," dedi. "Ağlama, oğlum. Yapma böyle."

Yağız yüzünü aniden Sanaç'ın göğsüne gömdüğünde hıçkırıkları babasının ceketinde boğuldu. "Herkes gitti, baba," dedi. "Herkes gitti. Viran da gitmesin."

Sanaç, oğlunun başını öperek gözlerini mezar taşlarına dikti. Boğazındaki düğüm canını yakıyordu. "Geri gelecekmiş ya, babacığım."

"His ve Bronz da gelmedi," diye karşılık verdi Yağız. Başını kaldırıp ıslak gözlerle babasına baktı. "Hani vaftiz babalar ölmezdi?" O çocuksu mantığı, bu devasa ölümü kavrayamıyordu. "Neden öldü Bronz? Teyzem de seni hiç bırakmayacağım, demişti. Neden bıraktı bizi, baba? Neden?"

Sanaç, verecek bir cevap bulamadı. Kelimeler, mermer taşların soğukluğuna çarpıp geri dönüyordu. Yasmin, kucağındaki minik bebeğiyle birlikte bu manzaraya bakarken gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Viran ise hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Zorlu put gibi dikilmiş, Verda ise duygusallaşmıştı. Küçük bir çocuğun dünyasında ölümün mantıklı bir izahı, ayrılığın ise hiçbir telafisi yoktu.

"His'i çok özledim," dedi Yağız, hıçkırıklarının arasından. "Bronz'u da."

"Şşt," dedi Sanaç, oğlunu göğsüne daha sıkı bastırarak. Kendi içindeki acıyı dindirmeye, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyordu. "Hepimiz çok özledik, aslanım. Ancak onlar artık birlikteler ve çok mutlular. Bunu sakın unutma, tamam mı?"

Bunu söylerken bakışları kara toprağa kaydı. Mezar taşındaki isimler, batan güneşin son ışıkları altında birer mühür gibi parlıyordu.

İmparator ve İmparatoriçe.

Âşıklar.

Toprağın altında ve yan yanaydı.

Derler ki tarot destesindeki Âşıklar Kartı, yalnızca iki insanın birbirine duyduğu aşkı anlatmazdı. Eskiden, çok eskiden... Bu kartın ardında anlatılan, kadim bir hikâye vardı.

Bir zamanlar birbirini seven iki insan yaşamıştı. Onlar birbirlerini ilk gördüklerinde kaderin ipleri çoktan birbirine dolanmıştı. Aynı gökyüzünün altında doğmuş, aynı rüzgârı solumuşlardı. Ama kurulan bu düzen, onların yan yana nefes alabileceği bir yer değildi. Kader, onları aynı yolda yürütmek yerine, farklı savaşların yakıcı ateşine savurmuştu.

Yıllar boyunca birbirlerini defalarca kaybetmişlerdi. Bazen aynı şehirde yaşamışlar ama birbirlerine ulaşamamışlardı. Bazen aynı savaşta yer almışlar ama karşı karşıya durmuşlardı.

Bir gün sevgiliydiler. Başka bir gün düşman. Aynı dünyaya aitteler ama hiçbir zaman aynı hayata ait olamadılar.

Rivayet ederler ki tanrılar onların hikâyesini uzun süre izledi. Her karşılaşmalarında umutlandılar, her ayrılıklarındaysa sessizleştiler. Sonunda

içlerinden biri, bu iki ruh birbirini bulmak için yaratılmış ama dünyaları yan yana yaşatamayacak, dedi.

Bunun üzerine kader onlara son bir merhamet göstermişti. Hayat değil...

Ancak ölümdü.

Yıllar sonra o iki insan aynı toprağa gömülmüş. Toprak, hayatın aydınlığını ayırmamış. Zaman, onları sonunda yan yana getirmiş. İşte o gündü den sonra tarot destesine bir kart eklenmiş.

Bir meleğin kanatları altında duran iki insanın kartı. Ve insanlar o karta *Aşıklar*, demiş.

Çünkü bazı aşklar dünyada kavuşmak için değil, çember tamamlandığında yan yana durmak için var olurmuş.

SON.

UNUTMA.

TARİH YALNIZCA DEVRİMCİLERİ YAZAR
GERİYE KALANLAR İSE ONLARA TANIKLIK EDER.

MART 2016 : 5 MART 2016

Dante Devrim Vladin, katedralin devasa kapılarının önünde beklerken zamanın bu denli ağırlaşabileceğini hiç düşünmemişti. Dakikalar, ruhuna atılan birer çentik gibi geçiyordu. Bir gelinin gözyaşlarını dindirmek adına, bir çiçeği ömür boyu ağlatmayı çoktan göze almıştı. Takvimler 2 Mart 2016 akşamını gösteriyordu ve Dante, yıllardır zihninin en kuytu köşelerinde besleyip büyüttüğü o büyük planı gerçekleştirmek üzereydi.

Bir devrim başlatacaktı. Bu devrim adı gibi sarsıcı, yıkıcı ve geri döndürülemez olacaktı. Ancak bu büyük başkaldırıdan önce, ruhunu bir başkasının varlığıyla sonsuza dek mühürlemesi gerekiyordu.

Bu devrim için kendini feda etmesi gerekiyordu fakat feda edeceği kimliği için son bir şey başaracaktı.

O kimlik birinin kocası olarak ölecekti.

Hisar Alatar'ı ondan koparıp almışlardı. Peki, Hisar Alatar ondan gerçekten gider miydi?

Kader iki aşığı birbirine öyle bir bağlamıştı ki hiçbir şey onları ayıramazdı.

Haris Alatav, biricik kızının omuzlarına ağır bir yük yüklemişti. Bu görev gereği Hisar, bir oluşumu engelleyecek ve İmparator kartını ele geçirecekti.

Fakat Hisar'ın zihni özgür değildi. O artık kendi kararlarının değil, babasının iradesinin bir esiriydi. Arkana'nın pençelerinden kurtulmayı başarmıştı belki ama babasının kurduğu o görünmez hapishaneden henüz çıkamamıştı.

Gece, sıklar ve zincirlerle örülmüş bir kefen gibi şehrin üzerine çökmüştü ama VI için bu gece, o prangaların parçalanma vaktiydi.

Hisar Alatav, KALE birliklerinin sıkı kuşatmasını zekice hamlelerle atlatarak kendisine söylenen adrese doğru ilerliyordu. Zihni, bin parçaya bölünmüş bir cam kırığı gibi darmadağındı fakat bu kez mantığının sesi ni değil, kalbini dinlemeyi seçmişti.

Arkana'da ona, "Aklın mı yoksa aşkın mı?" diye sorduklarında, o hep üçüncü bir yolu, ölümü seçerek cevap vermişti. Şimdi ise ilk kez yaşamak için aşkını seçiyordu. Adını bile bilmediği ama ruhunun her zerreleriyle teslim olduğu o adama koşuyordu.

Katedralin görkemli gölgesi altına ulaştığında saat gece yarısına varmak üzereydi.

Dante, karanlığın içinden süzülen o beyazlar içindeki kadını gördüğünde nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Beyaz, sanki bu kadının için yaratılmış bir renkti. Üzerine dökülen bir kumaş değil, doğrudan ay ışığının kendisiydi. Hisar ise her zaman keskin hatlı takım elbiseler içinde görmeye alıştığı adamın, ilk kez bu denli sarsılmaz ve kendinden emin duruşuna tanıklık ediyordu. Aralarındaki o birkaç yaşlık fark, adamın omuzlarındaki tecrübeyle birleşiyordu. Kehribar gözlerindeki yangını ise gecenin ayazını yakıp kavuruyordu.

"VI," dedi Hisar.

Dante doğrularak, "Hisar," dedi. "Geldin."

Dante hâlâ inanamıyordu. Hisar'ın Arkana'yla olan tüm bağları kopmuş, dünya altüst olmuşken o kadının gerçekten orada, tam karşısında duruyor olması imkânsız bir mucizenin ete kemiğe bürünmüş hâliydi.

Bu gece kimse bu nikâha engel olamayacaktı.

Dante her şeyi kusursuz bir mimariyle, en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Bu gece, katedralin soğuk duvarları arasında yankılanacak olan yeminler, kurulu düzene karşı atılmış en büyük tokat olacaktı. Feder bile yasakların ve kuralların ötesinde bu aşkın galibiyetini görmek istiyordu. Dante'nin yanında saf tutuyordu.

"Gelmeyeceğimi mi sandın?" diye sordu Hisar.

"Başına bir şey geldiğinden korktum," dedi Dante, gözlerindeki o nadir endişeyi saklamayarak.

"Benim için endişelenme," dedi Hisar, adımları adama doğru yaklaşıp. "Vazgeçmediğim hiçbir şey için bana engel olamazlar. Ne babam ne KALE ne de dünya..."

Dante ona doğru eğilerek yüzünü avuçladı. "Gözlerin bana böyle tutkula bakarken senin benden vazgeçebileceğini nasıl düşünebilirim ki zaten?"

"Nasıl bakıyormuşum?" diye sordu Hisar.

"Sanki..." dedi Dante, alçak bir tonla. "Sanki bu dünyadaki tek gerçeğin benim karım olmakmış gibi."

Aralarındaki mesafe artık sadece aldıkları nefesten ibaretti. "VI," dedi Hisar, kararlı bir tonla. "Ben Atlas'la ya da bana dayatılan o sahte hayatla değil. Sadece seninle, senin ruhunla evlenmek istiyorum."

Dante, başını onun başına yasladı. "Eğer bunu öğrenirlerse... Hiçbir şeyin dönüşü olmayacak, biliyorsun."

Hisar, adamın kehribar gözlerindeki o hırçın yangına hapsolmuştu. "Biliyorum," dedi. "Ve bu yüzden istiyorum. Benimle bu düzeni yıkmak istiyorsun ve ben buna nasıl hayır diyebilirim?"

Dante'nin bakışları derinleştğinde, "Benim Direniş'imsin sen," dedi.

"Sen de benim Devrim'im..."

"Biz birbirimizin kıyameti olacağız," dedi Dante.

"Bunu mühürleyelim," dedi Hisar, istekli bir şekilde. "Hem de son suza kadar."

Gümüş'ün bakışları nefretle karardığında adamlarına, "Bana başkaldıran oğluma diz çöktürün!" diye emir verdi. "Ben İmparator'um ve sen bana karşı gelemezsin, VII"

Arkana üyeleri, etraflarını aşılmaz bir kafes gibi sardığında Dante, kaba omuzlarıyla var gücüyle direndi. Yumruklarını savursa sayıca çoklardı. Sonunda ikisini de soğuk mermerlerin üzerine ~~arşa~~ diz çöktürdüler. Gelin ve damadın başlarındaki taşlar sarsılsa da düşmedi.

Gümüş, tepelerine bir cellat soğukkanlılığıyla dikildiğinde gözleri, birbirine kenedi duran ellerine ve aralarındaki o ipek kuşağa takıldı.

"Ba baş..." dedi Gümüş, kuşağı işaret ederek. "Kanla kesilecek. Hafızanız silinecek. İkinize de bu geceyi unutturacağız. Sabah uyandığınızda hiçbir şeyi hatırlamayacaksınız!"

Dante ve Hisar, göz göze geldiler. Zamanın ötesinden gelen bir aşinalıkla birbirlerine baktılar. Yine mi aynı kâbus yaşanacaktı? Yine mi unutulmuş karanlık çukuruna itileceklerdi?

"Biz..." dedi Dante, damarlarındaki son gücü sesine toplayarak. "Biz, birbirimizi hiçbir zaman unutmayız ve hep birbirimizi buluruz."

Hisar, dolan gözleriyle, "Bulur muyuz gerçekten?" diye fısıldadı.

"Buluruz," dedi Dante, yemin edercesine. "Biz artık... Âşıklarız."

Hisar'ın dudaklarında hüznü ama zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Âşıklarız."

Artık ne Gümüş'ün gazabı ne de Arkana'nın karanlığı onları korkutabilirdi. Âşıkları ölüm bile ayıramazken sahte bir unutulmuş nasıl engel olabilirdi ki?

Dante, babasının gözlerinin içine bakarak, "Ne yaparsan yap, artık bana engel olamayacaksın!" dedi. "Ben artık senin o görmezden geldiğin oğlun değilim! Ben Dante'yim ve başlattığım bu devrim, senin sonun olacak!"

Gümüş'ün yüzünü öfke kapladı. "Sen benim oğlumsun ve ben ne dersem son nefesine kadar onu yapacaksın!"

Adamlar üzerlerine çullandığında, Dante'nin tek derdi sevdiği kadındı. "Onun canını acıtmayın!" diye bağırdı. "Ona dokunmayın! Ne yaparsanız bana yapın! Ondan uzak durun!"

Ancak Arkana'nın üyeleri durmadı. Merhamet, o gece o kapıdan içeri girmemişti. Tek bir şey dışında her şeyi parçaladılar. Ne yaptılarsa ne kadar güç kullandılarsa da o kenetli elleri birbirinden koparamadılar. İki ruh, parmak uçlarından birbirine mühürlenmişti bir kere.

İkisinin ellerini ayıramayacağını anlayan üyeler iğneyle bayılma kararı almıştı.

Dante, sarsılan bilincine rağmen Hisar'ın gözlerinin içine baktı. "Seni hep seveceğim," dedi.

Hisar, akmakta olan gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bana seni sevdiğimi hatırlat," diye fısıldadı. "Ne olur, yine karşıma çık ve beni yine, yeniden sev. Aklımı yalnızca sen tutarsın."

Gümüş'ün adamları onu geriye doğru sürüklerken Dante, katedrali sarsan o son haykırışını bıraktı. "Seni bırakmayacağım! Duyuyor musun? Sen benim karımsın! Sen Dante'nin eşisin!"

Katedralin mumları birer birer sönerken geriye ölü bedenler ve birbirine dokunmaya yeminli iki ruhun sessiz feryadı kaldı. İkisinin de direncini kırıp bayılttıklarında, ruhları o mühürlü yeminin etkisindeydi.

İmparator Gümüş, arabasına binmeden önce karanlığın içine doğru birkaç adım atıp telefonunu çıkardı. Çevirdiği numara, bu savaşın diğer ucundaki isme aitti. Telefon uzun uzun, sinir bozucu bir ritimle çaldı.

Karşı taraf çağrıyı yanıtladığında, Czar'ın sesi buz gibiydi. "Eski dostum..."

"Czar?" dedi Haris Alataş, sesindeki şüpheyi gizleyemeyerek.

"Formundan düşmüşsün bakıyorum, Haris," dedi Czar. Dudaklarında aşağılayıcı bir gülümseme belirdi.

"Ben hiçbir zaman formumdan düşmem," diye gürledi Haris. "Ne için aradın? Sadede gel!"

"O zaman söyle bana," dedi Czar, kelimelerin üzerine basarak. "Kızın, neden benim oğlumla evlendi?"

Telefondaki sessizlik bir uçurum kadar derindi. "Ne dedin sen?" dedi Haris, şaşkınlık ve öfkenin karışımıyla.

"Kızın Hisar diyorumu!" diye bağırdı Czar. "Neden oğlumla ikisini bir kilisede gizlice nikâh kıyarken buldum? Nasıl buna izin verirsin?"

"Hisar bunu asla yapmaz! Benim kızım böyle bir hata yapmaz!"

"İkisi Tanrı katında çoktan evlendi, Haris," dedi Czar. "Sana gönderdiğim fotoğraflara bak! İkisi de bizden gizli, tüm dünyaya meydan okuyarak mühürlediler kendilerini!"

Haris, telefonuna düşen bildirim sesleriyle birlikte gelen fotoğrafları açtığı anda dünyası başına yıkıldı. Beyazlar içindeki Hisar ve siyahlar içindeki Dante... Başlarındaki taşlar ve kenetli elleri... Gördüğü manzara, kurduğu tüm planların kâğıttan bir kule gibi yıkılıyordu.

"Sen formdañ düştüğün için ikisiyle de ben uğraşmak zorunda kaldım!" dedi Czar. "Kızını Tabula Rasa'dan al ve hayatımdan defol git!"

Czar Vladin telefonu kapattı.

Haris Alatav, elindeki telefonu parçalamak istercesine sıktı. O fotoğraflar sahte olamayacak kadar gerçekçiydi. Kızının o gülüşü sahte olamazdı. Onu tanıyordu. O gülüş gerçekti çünkü kızı evleniyordu. Gözü dönmüş bir öfkeyle yanındaki masaya öyle sert bir yumruk attı ki üzerindeki her şey titredi.

"Hisar... Hisar..." diye dişlerinin arasında mırıldandı. "Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl o adamla evlenirsin?"

Öfkesi bir volkan gibi patlamak üzereydi. Odanın içinde volta atmaya başladı. "Seni oraya o oluşumu bitirmen, o adamı yok etmen için gönderdim!"

Haris, ekranındaki fotoğraflara bir kez daha baktı. Kızının beyazlar içindeki o duruşu, Dante'nin elini tutuşundaki o sarsılmaz sadakat... Bu bir hata değil, planlı bir başkaldırıydı.

"Seni mahvedeceğim, Hisar!" diye kükredi. "Seni kendi ellerimle mahvedeceğim, kızım! Madem o mühürlü bağ için her şeyi göze aldın, ben de o bağı senin için cehenneme çevireceğim!"

Cehennem, 3 Mart'ın ilk saatlerinde, şafak henüz sökmüşten perdele-
rini açmıştı.

İkisi de o kutsal mühürden vahşice koparılmış, Tabula Rasa'nın soğuk ve steril koridorlarına hapsedilmişti. Zihinleri, en mahrem anılarından en derin acılarına kadar sistematik bir şekilde kazınmıştı. Czar, işini bitirmiş bir cellat soğukkanlılığıyla Hisar'ı tesisin ortasında yapayalnız bırakırken, Hisar, saatler sonra gelip, kızını o boşluktan çekip almıştı.

Artık ne Hisar'ın zihninde o beyaz elbiseye dair bir iz vardı ne de Dante'nin kalbinde o kehribar yangından bir kıvılcım...

Dante, paslı bir boşluğun içinden sıyrılarak gözlerini araladığında, etrafındaki her şey ona yabancıydı. Kim olduğunu, nerede olduğunu ve o korkunç boşluğun neden göğsünü sıkıştırdığını bilmiyordu. Dudaktan kuruluktan çatlamış bir hâlde, zihninin derinliklerinden su yüzüne çıkan tek bir kelimayı sayıkladı.

"Direniş..." diye fısıldadı. "Direniş."

3 Mart sabahı, tüm gerçeklerin üzerine çekilen gri bir perde gibi doğmuştu. Gün ışığı katedralin soğuk mermerlerini aydınlatırken Tabula Rasa'nın sessizliğinden çıkan Dante için dünya artık tanımsız bir boşluktan ibaretti. Akşamki görkemli düğünün hazırlıkları, bir idam sehpasının kurulması kadar ruhsuz ama bir o kadar kaçınılmazdı.

Eva, endişeli bir sesle ona yaklaşarak, "VI," dedi. "Neredeydin? Gece-den beri sana ulaşamıyorum, aklım çıktı!"

Dante, karşısındaki kadına sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi boş gözlerle baktı. "Eva..." dedi, kısık bir tonda. "Senin ne işin var burada?"

"Baban aradı," dedi Eva, elini onun koluna koyarak. "İyi olmadığını, yanında olmam gerektiğini söyledi. Seni çok merak ettim."

Dante'nin zihninde bir şimşek çaktı. Bir şeyler yanıltı. Bu sahteliği bozmak, bu oyunun bir parçası olmadığını haykırmak istedi. "Eva... Sana söylemem gereken bir şey var."

Bu evliliğin bir yalandan ibaret olduğunu, kalbinin başka bir mühürlü kaplı olduğunu söyleyecekti. Ancak Eva, onun sözlerini bitirmesine izin vermeyecek kadar büyük bir heyecanla araya girdi.

"Ama önce sana şunu göstermeme izin ver!" dedi Eva, neyle parlayan gözleriyle. "Çocuğumuz için ilk düğün hediyesini yollamışlar bile. Harika değil mi?"

Dante, genç kadının uzattığı pakete bakarken midesine bir ağrının saplandığını hissetti. "Eva o bizim..." *Bebeğimiz değil*, demek istiyordu. Ruhundaki o sarsılmaz lakap, bu kadına ait olmadığını ona fısıldıyordu ama kelimeler sanki boğazına dizilmişti.

"Minikimiz için, değil mi?" dedi Eva, onun eksik kalan cümlesini kendi hayaliyle tamamlayarak.

"Ben seninle..." *Evlenmeyeceğim. Ben zaten evliyim.* Bu kelimeler zihninin kıyısında dans ediyordu fakat bu bir gerçek miydi yoksa bir rüya mı ayırt edemiyordu. Tek hatırladığı, zihninde canlanan şey, beyaz bir elbise ve ağlayan bir gelin çiçeği idi. O çiçek kimdi? O gelin neden ağlıyordu?

"Evleniyoruz!" dedi Eva, VT'nin donuk yüzüne bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak. "Mutlu olman lazım! Biraz gül, bugün bizim günümüz!"

3 Mart'ın güneşi, Hisar Alatav için de bir aydınlık getirmemişti. Gözlerini açtığı anda karşısındaki manzara, katedralin o mum ışığı sıcaklığından bir hayli uzaktı. Yüzüne çarpılan buz gibi suyla irkildiğinde, karşısında dikilen Albay'ı ve onun hemen arkasında duran babasını gördü.

Zihni, Tabula Rasa'nın soğuk pençeleriyle kazınmış, ruhu o mühürlü gecedan koparılmıştı. Artık o bir âşık değil, sadece bir silahtı.

"O düğünü mahvedeceksin, Hisar!" dedi Haris Alatav. "O düğünü yerle yeksan edeceksin!"

"Bu benim görevim," dedi Hisar. Bakışları donuk, sesi ise ruhsuz bir makine gibiydi.

"O piyanoyu çalacak ve o düğünü yerle bir edeceksin!" diye kükredi Haris. "Hiçbir hata istemiyorum!"

"Bu benim görevim," diye tekrarladı genç kadın. Kelimeler dudaklarından dökülürken zihninde nedenini bilmediği bir sızı hissediyordu ama bu sızıyı tanımlayacak anıları artık yoktu.

"Eğer başarısız olursan..." dedi Haris, kızının çenesini sertçe kavrayarak. "Seni diri diri gömerim!"

"Başarısız olmayacağım."

"Her adımında seni izleyeceğiz," dedi babası, elini çekerek. "Şimdi git ve o kartı bana getir!"

Hisar, askeri bir disiplinle doğruldu. Gözlerindeki o bir gece öncesi yangın sönmüş, yerini buzdan bir itaate bırakmıştı. "Emredersin, Otets," dedi.

Artık kendi hikâyesinin kahramanı değil, başkasının satranç tahtasındaki en tehlikeli piyondtu. Akşamki düğünde ~~çalacağı~~ o piyano, unutulmuş bir aşkın ezgisi olacaktı.

3 Mart akşamında başka bir köşede zafer çılgınlıkları yükseliyordu. Lakin bu sesler, Sanaç Valacan'ın ruhundaki sessizliği bastırmaya yetmiyordu.

Işıklar, podyum, kükreyen yarış arabaları ve havada uçuşan konfetiler... Her şey kusursuz bir başarının dekoruydu. Spikerin sesi hoparlörlerden yankılanırken tüm gözler o gözde gencin üzerindeydi. "Yirmi üç yaşındaki yıldız yarışmacı Sanaç Valacan, sezon şampiyonu!"

Ancak Sanaç'ın zihni şampiyonluk kupasında değil, kalabalığın arasında deliler gibi aradığı o simadaydı. Sarışın'ı yoktu. Teni esmer fakat ruhu sarışın kadın yoktu. Yasmin gelmemişti. Oysa zaferini ona adayacağına, bu maçı sadece onun için kazanacağına dair söz vermişti.

Etrafındaki kutlama gürültüsünün ortasında yapayalnız kalarak, "Neredesin, Jesmi?" diye fısıldadı. "Neredesin?"

Dün gece, kadının teninin sıcaklığıyla uykuya dalarken bunun bir son olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Yasmin onu terk etmişti.

Daha doğrusu hayatın acımasız dişlileri arasında terk etmek zorunda bırakılmıştı. Sanaç, sabah uyandığında hissettiği o tekinsiz ıssızlığın ne anlama geldiğini henüz çözememişti. Bir şeylerin yanlış gittiğini sezmiş, ruhunda bir sızı duymuştu ama o an kazanması gereken bir yarış vardı. Çünkü o kadına ne olursa olsun kazanacağına dair söz vermişti.

Şimdi elinde ağır bir kupa ve omuzlarında bir şampiyonun yüküyle dururken aslında en büyük mağlubiyetini aldığından habersizdi. Yasmin gitmişti ve arkasında bıraktığı tek şey, 3 Mart'ın o soğuk, cevapsız akşamıydı.

Sanaç, zafer sarhoşu kalabalığının ortasında dururken dün gecenin her saniyesi zihninde bir film şeridi gibi canlandı. Yasmin'in teninin sıcaklığı, o tanıdık kokusu ve dudaklarından dökülen o amansız özürler...

Özür dilerim, Sanaç, demişti Yasmin, bir vedanın ağırlığını taşıırken. *Çok özür dilerim. Affet beni.*

Sanaç, ruhuna sızan o tekinsiz sızının farkındaydı. Bir şeylerin kopuşunu, bu gecenin bir son olduğunu iliklerine kadar hissediyordu ama sustu. Engel olamayacağını bildiği o kaçınılmaz sona direnmek yerine, bilmezlikten gelmeyi seçti. Sadece o anın, o dokunuşun tadını çıkardı ve sanki zamanı durdurabilirmiş gibi kadına daha sıkı sarıldı.

Eğer bu sessiz vedanın ardından yıllarca o yüzü göremeyeceğini bilseydi ne o yataktan çıkardı ne de o kadını bir saniye bile yanından ayırdı.

Sabah uyandığında çarşıların arasında bulduğu o tek cümlelik not, şimdi cebinde bir kor gibi yanıyordu. *"O maçı bizim için kazan."*

Sanaç maçı kazanmıştı. Pistin tozunu yutmuş, rakiplerini geride bırakmış ve o kupayı kaldırmıştı. Ama podyumun ışıkları altında, alkış seslerinin arasında yapayalnızdı. Çünkü maçı kazanmıştı ama hayatının tek ödülünü, ruhu sarışın kadını kaybetmişti.

Sanaç için zaferin tadı, ağzına dolan metelik bir kan tadından farksızdır. Podyumun parlıcısını, patlayan flaşları ve artık bir anlam ifade etmeyen tebrikleri arkasında bırakıp Yasmin'in evine sürdü. İçinde bir umut değil, aksine her saniye büyüyen kapkara bir boşluk vardı.

Utkan Vural.

"İlişkimiz çok yeni sayılmaz fakat ciddiyyiz," diyordu Utkan, kameralara özgüvenli bir gülümseme savurarak. "Aceleminiz olmasaydı sizlerle sohbet ederdik ancak şimdilik bu kadar arkadaşlar. Teşekkür ederiz."

Sanaç, titreyen elleriyle telefonuna sarıldı. Yasmin'in numarasını defalarca kez çevirdiğinde kalbi göğüs kafesini zorladı. Hattın ucundaki o cevapsız sinyal sesi beyinde yankılanıp durdu. Kimse açmıyordu. Kimse cevap vermiyordu.

"Kim ulan bu Utkan?" diye bağırdı Sanaç. "Kimsin oğlum sen?"

Hızla internete girdi, parmakları klavyede birer makine gibi çalışıyordu. *Utkan Vural* yazdı. Karşısına çıkan binlerce sonuç, sadece o adamı ve Yasmin'i gösteriyordu. Kendi adını ve Yasmin'i arattığında ise koca bir hiçlikten başka bir şey yoktu. Sanki Yasmin'le hiç el ele yürümemişler, zafer kürsülerinde ona sarılmamış, basına o unutulmaz pozları hiç vermemişler gibiydi.

Sanaç için asıl yıkım işte o an başladı. Yasmin onu sadece terk etmemiş, kendini de yok etmişti. Şimdi ise bir başkasının kollarında, sanki yıllardır ona aitmiş gibi gülümsüyordu.

"Yasmin!" diye feryat etti Sanaç, ekrandaki o kadına ulaşmak istercesine. "Yasmin, ne yaptın sen? Bize ne yaptın?"

Cevap yoktu. Ne o cevapsız telefon hatlarında ne de o buz gibi sessizliğe bürünen evde...

O sırada, kilometrelerce ötede genç bir kadın, hayatının en ağır yükünü omuzlayarak sınırları geride bırakıyordu. Yasmin için bu kaçış bir tercih değil, kanlı bir mecburiyetti. Kendi hayatını bir kenara itmişti çünkü öbür uçta, doğum sancılarıyla kıvranan ve hayatta kalmaya çalışan bir kız kardeşi vardı. İşler her saniye daha da sarpa sarıyor, karanlık bir girdap gibi onları içine çekiyordu.

Yasmin, kardeşini Vladislav ailesinin o acımasız pençelerinden çekip alabilmek için ruhunu şeytana satmış, KALE'nin o reddedilemez ama bedeli ağır teklifini kabul etmişti. Kardeşi ve doğacak bebek, Yasmin'in kendi mutluluğu için biçtiği kefene dönüşmüştü.

Vardığında karşılaştığı manzara, bir yuvadan ziyade bir suç mahallinin soğuk sessizliğiydi. Kapı mühürlüydü. Aykut ve Oya Yakut'un cansız bedenlerinin bu duvarlar arasında bulunmasının üzerinden geçen zaman, evin üzerine ölü toprağı serpmişti. Yasmin'e dair hiçbir iz, hiçbir nefes kalmamıştı.

Sanaç, bir hayalet gibi kendi evine döndüğünde televizyonda hâlâ kendi adını ve şampiyonluğunu duyuyordu. Fakat gözleri ekrana değil, televizyonun üzerindeki o gümüş çerçeveli fotoğraflara takıldı. Kalbi buz kırıntısı.

Kendi gülen yüzü oradaydı, kupaları, başarıları... Fakat Yasmin yoktu. Delirmişçesine evin içinde koşturmaya başladı. Çekmeceleri açtı, banyodaki raflara baktı, yatağın yanındaki komodini altüst etti. Yasmin'in o her yere bıraktığı tokaları, en sevdiği parfümünün şişesi, banyodaki diş fırçası, dolabın bir köşesinde unuttuğu o ipek şal... Hepsi gitmişti.

Sanki görünmez bir el, zamanın dokusuna müdahale etmiş ve Yasmin'i Sanaç'ın hayatından söküp almıştı. Evin içinde yankılanan tek şey, artık o kadına ait olmayan bir sessizlikti. Sadece eşyalar değildi. O kadının varlığına dair en küçük kanıt, en silik iz bile bir gecede bulularlaştı.

Sanaç, kendi evinin ortasında bir yabancı gibi dikilirken derin bir nefes verici o gerçeği ilk kez tüm çıplaklığıyla kavradı.

Yasmin Yakut onu terk etmişti.

Yasmin artık yoktu. O evde hiç gülmemiş, o yatakta hiç uymamış, o pencereden hiç bakmamış gibiydi. Genç kadın, genelde tek bir saç teliyle bırakmadan kendine dair her şeyi dünyadan silmişti.

O sırada bir ses duydu. Televizyondan geliyordu. "Yakut ailesinin gözde kızı..." Televizyon ekranındaki o parlıtlı, neşeli ve sahte görüntü, ruhuna atılan en ağır dikişti.

Magazin spikerinin o heyecanlı sesini tekrar işitti. "Güzel manken Yasmin Yakut, yeni sevgilisiyle kameralarımıza yakalandı!"

Sanaç, nefesi kesilmiş bir hâlde ekrana kilitlendi. Yasmin oradaydı. Havalimanının soğuk ışıkları altında, yüzünde kocaman güneş gözlüğü, yanında ise ona sahiplenici bir tavırla sarılan, adını bile duymadığı bir adam.

Bu kurtuluş operasyonunun bedeli ise Sanaç'tan, o tutkulu aşklarından ve paylaştıkları her saniyeden vazgeçmektir. Sevdığı adamın zihninde bir hain ya da bir yabancı olarak kalmayı göze almıştı. Sanaç ekran başında, "Bize ne yaptın?" diye inlerken Yasmin bir uçağın penceresinden bulutlara bakıyor ve kalbının parça parça dökülüştüğünü izliyordu.

Bir yanda mühürleri kazınan Dante ve Hisar, diğer yanda ise feda edilen bir aşkın küllerinde kavrulan Sanaç ve Yasmin...

Bu düzen, kendi çarkları arasında yalnızca güç biriktirir, âşıkları ise hiç acımadan harcardı.

Şehrin bir başka karanlık köşesinde, sessizliğin hüküm sürdüğü beyaz bir odada, genç bir adam bilincinin ağır kapılarını aralamaya çalışıyordu. Raven Romanov, gözlerini açtığı anda üzerine çöken o tanımsız boşlukla sarsıldı. Başucunda dikilen kişiler, onu Arkana'nın pençelerinden çekip alan KALE askerleriydi. Ancak bu bir kurtarma operasyonu değildi. KALE, sadece eski bir kurbanın yerine yenisini, daha tazelerini ve daha tehlikelilerini koymuştu.

Bir Balerin ve bir Kurşun Asker'in masalsı hikâyesi, daha sonu yazılmadan kanlı bir mürekkeple yarıda kesilmişti. O yarım kalan hikâyeyi tamamlama vaadini veren ise yine KALE olmuştu.

Raven, tavanın parlak beyazlığına bakarken zihninde tek bir anı kırıntısı bile bulamıyordu. Haris Alatav, öz kızı Hisar'ın başarısız olma veya duygularına yenik düşme ihtimalini bir satranç ustası gibi önceden görmüştü. Eğer Hisar, Dante'yi öldüremezse Raven, bir tetikçi olarak bu görevi devralacaktı.

Haris'in ikinci planı devreye girmişti: Raven'in geçmişini silmek, ruhunu boşaltmak ve onu kusursuz, sorgulamayan bir ölüm makinesine dönüştürmek.

Raven'in zihni, bir cinnetin eşliğindeki ritmik bir melodi gibi üç kelimeyi sonsuz bir döngüde sayıyordu: *Kandım. Kanadım. Kan adım.*

Beyaz odadaki asker, elindeki tablete soğukkanlılıkla verileri girerken, "Kimsin?" diye sordu.

Genç adam, "Viran Kül," dedi. Sesi, harabeye dönmüş bir şehrin rüzgârı kadar tekinsiz ve ölüydü. Raven ölmüş, küllerinden bu karanlık isim doğmuştu.

"Mesleğin ne?"

"Terikçiyim."

"Neredesin?"

Viran'ın bakışları boşluğa çakıldı. "Uyruğum..." dedi, duraksayarak "Hatırlamıyorum." Artık hiçbir vatana, hiçbir aileye ya da hiçbir maziyeye ait değildi.

"Kaç kişiyi öldürdün?"

"Bir."

"Kim?"

"Çocukluk arkadaşım."

Oysa namludan çıkan bir kurşun yoktu. O, ruhundaki Balerin'i kur-taramadığı, onu bu karanlığın ortasında yapayalnız bıraktığı için kendini onun katili ilan etmişti. Kendi vicdanında verdiği bu hükmü, KALE için en mükemmel sadakat testiydi.

"Kaç kişiyi öldüreceksin?"

"Yüzlerce."

Asker memnuniyetle arkasındaki cam bölmeye dönüp işaret verdi. "Operasyon başarılı."

"Bu artık senin yeni kimliğin," dedi, başka bir sesle. "Bundan sonra sadece bir numara ya da bir vâris değilsin. Tüm dünya tarafından korkuyla anılan o terikçi olarak bilineceksin."

O sırada dış dünyada, televizyon ekranları ve dijital panolar büyük bir kaosun habercisiyle çalkalanıyordu. Son dakika haberleri, eşkali belirlenemeyen ama geçtiği her yerde kül bırakan yeni bir terikçinin dehşetini yayıyordu. Halkın dikkatli olması, kapılarını sıkıca kilitlemesi ve gördükleri en ufak şüpheli durumda ihbar etmeleri isteniyordu.

"Bir saat geç gitsen ölmezsin be, Aslan! Sadece bir saat!"

Alpan durdu ve menajerine keskin, pençe gibi bir bakış fırlattı. "Ölürüm," dedi. "Oğlum hastaydı. Nur şimdiye çoktan deliye dönmüştür en dışıdan. Bir an önce yanlarında olmalıyım."

"Peki ya basın toplantısı? Sponsörler? Kariyerine zarar verebilirsin Alpan, yapmal!"

"Hiç umurumda değil," dedi Alpan, üzerine bir tişört geçirirken. "İçimde kötü bir his var. Nur size ulaştı mı?"

Menajeri duraksayıp telefonuna hızlıca göz attı. "Hayır, dostum, kimse aramadı."

"Araç hazır mı?" diye sordu Alpan. Kaşındaki derin yaradan süzülen kan yanağından boynuna iniyor, parlamış dudakları her kelimesinde sızıyordu.

"Sağlıkçılar bir baksaydı bari, dikiş atılması lazım o kaşa!"

"Eve gitmem gerekiyor diyorum, anlamıyor musun?" dedi Alpan, kapıya yönelirken. Sesindeki o ton, ringdeki hâlinde bile daha korkutucuydu. "Evde karım bana bakar. Yalnızca onun elinden şifa bulurum ben, elin doktorundan değil."

Başka hiçbir şey demeden onu bekleyen arabaya geçti ve sabırsızlıkla yolculuğun bitmesini bekledi. Alpan, olabilecek en hızlı şekilde eve ulaşırken, içinde büyüyen o tekinsiz fısıltı artık bir çığlığa dönüşmüştü. Arabadan nasıl indiğini, merdivenleri nasıl çıktığını hatırlamıyordu. Çiğerlerindeki nefes, kapının önünde durduğunda kesildi.

Kapıyı çaldı. Bir kez, bir kez daha... Ama içeriden gelmesi gereken o neşeli çocuk cıvıltıları, Nur'un, "Hoş geldin, şampiyon," diyen o sıcak sesi yoktu. Sessizlik, evin pencerelerinden sızıp Alpan'ın boğazına sandı. Titreyen elleriyle çantasının dibindeki anahtarı bulup kapıyı açtığı anda, içeriye yayılan o ağır, metalik koku her şeyi anlatıyordu.

"Aslan..." diye seslendi. "Aslan bak, şampiyon geldi. Baba geldi. oğlum!"

3 Mart akşamı, sadece hafızaların silindiği bir gece değildi. Dante'nin esareti, Hisar'ın imareti, Sanaç'ın yalnızlığı ve Viran Kül'ün doğuşuyla tarihin en karanlık düğümünün atıldığı geceydi.

Havanın çoktan karardığı bir başka şehirde, ringin duvarlarını sarsan o vahşi tezahürat yükseliyordu. Binlerce boğazdan aynı nakarat dökülüyordu: "Aslan! Aslan! Aslan!"

Ringin tam ortasında, ter ve kanın birbirine karıştığı o amansız boks maçının son saniyeleri yaşanıyor. Serdal Alpan Qarayev, rakibinin gardının düşürdüğü o kritik anı bir avcı çevikliğiyle yakaladı. Son darbesi, rakibinin bilincini karanlığa gömerken arenayı ölümcül bir sessizlik kapladı, ardından büyük bir patlama yaşandı.

"Vece!" diye bağırdı spiker. "Maçın kazananı, yumruklarıyla tarih yazan, Azerbaycan'ın gururu Aslan olmuştur!"

Alpan Qarayev, vücudundaki her kasın isyan edişine rağmen güçlükde doğruldu. Kaşından süzülüp çenesinden ringin zeminine damlayan taze kanlara, aldığı sert darbelere rağmen yüzünde gurur dolu, yorgun bir gülümseme belirdi. Bakışlarını doğrudan kendisini çeken ana kameraya dikti.

Biliyordu. Kilometrelerce ötede, bir televizyon ekranının başında eşi ve biricik oğlu nefeslerini tutmuş onu izliyordu. Onlara kazanacağına dair söz vermişti.

Alpan, ringin o boğucu sıcağını ve binlerce kişinin kulakları sağır eden uğultusunu arkasında bırakıp soyunma odasının serin koridoruna attı kendini. Adımları hızlı, zihni ise ringdeki yumruklardan daha ağır bir baskı altındaydı. İçeriye girdiğinde ilk iş olarak telefonunu kontrol etti. Birkaç çağrı vardı. Hepsi de Nur'dandı. Onu geri aradığında telefon uzun uzun çalsa da açan olmamıştı.

"Bunu büyük bir partiyle kutlamalıyız, Alpan!" dedi menajeri, heyecanla peşinden koştururken. "Tüm medya seni bekliyor, bu gece senin gecesi!"

"Maalesef, dostum," dedi Alpan, elindeki sargıları dişleriyle çözmeye çalışarak. "Evde karım ve oğlum beni bekliyor. Bu zaferi onlarla kutlayacağım."

Koridorda yankılanan tek şey kendi botlarının sesiydi. Koşar adım içeri daldı. "Nur? Neredesiniz? Nur?"

Mutfak boştu, salon boştu... Bakışları açık kalan arka bahçe kapısını kaydı. Ve orada, ay ışığının altında her şey durdu.

Serdal Alpan Qarayev, gördüğü manzara karşısında dizlerinin başına çözüldüğünü hissetti. Nur ve küçük Aslan, bahçenin ortasında, birbirlerine kenetlenmiş hâlde yatıyorlardı. İkisi de kafalarından vurulmuştu. Nur'un terliği bir yanda, telefonu bir yanda... Telefonun ekranı hâlâ açık, son aramalar kısmında Alpan ismi parlıyordu. Nur, son nefesinde bile ona ulaşmaya çalışmıştı.

"Nur gözlüm..." dedi Alpan, hıçkırıga dönüşen sesiyle. "Nur'um, aç gözlerini! Ne oldu size? Nasıl oldu?"

Hızla yanlarına atıldığında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri, yardeki o soğuk ve geniş kan gölüne bulandı. Karısının cansız bedenini sarırmaya, oğlunun minik yüzünü avuçlarının arasına almaya çalıştı. Ama tenleri buz gibiydi. O ringde aldığı hiçbir darbe, kalbine saplanan bir gerçek kadar canını yakmamıştı.

"Allah'ım," dedi, acıyla. "Allah'ım nasıl oldu? Nasıl olur? Kafayı yiyeceğim, nasıl kıydılar size?"

Bedenleri soğumak üzereydi.

"Oğlum!" diye kükredi. "Aslan'ım! Kalk, ata geldi, söz verdim bir daha maça gitmeyeceğim, kalk! Sizi tek bırakmayacağım, ne olur kalk!"

Maçı kazanmıştı. Altın kemer elindeydi, dünya onu konuşuyordu. Ama hayatın en büyük kumarında, her şeyini kaybetmişti.

"Hayır, hayır!" diye gürledi Alpan, sevdiği kadının ve oğlunun kanları içindeki bedenlerine sarılarak. "Hayır, ölmediniz! Ölmediniz Nur, ölmediniz... Kurbanınız olayım, bırakmayın beni!"

Bakışlarını karanlığa dikti. "Ölmediniz," diye sayıkladı. "Ölmediniz, güzelim. Ölmediniz. Kıymadılar size. Yapmadılar bunu."

Başını iki yana salladı. "Üç yaşında ol" dedi, bağıra bağıra. "Üç yaşında ulan, üç yaşında. Ne istediniz üç yaşındaki bebekten?"

Daha çok bağırdı. Daha çok haykırdı. "Nur..." dedi, yana yakıla. "Nur, aç gözlerini. Yalvarırım, aç gözlerini!"

3 Mart gecesi, sadece hafinaları ve aşkları değil, bir babanın evini, bir adamın ruhunu ve masum bir çocuğun geleceğini de kana bulayarak sona eriyordu. Artık ne ringlerin aslanı vardı ne de huzurlu bir yuva. Sadece intikam ateşiyle yanmaya hazırlanan, yıkılmış bir dev vardı.

Vivaldi'de yankılanan o ince müzik, aslında yaklaşan bir katliamın habercisiydi. Konuklar, şampanyalarını yudumlayıp, sahte gülücüklerle yerlerine yerleşirken sahnedeki iki müzisyen birbirinin celladı olduklarından habersizce notalara hükmediyordu.

Haris Alarav, bir satranç ustası değil, bir zihin kasabıydı. Dante'nin içindeki o sönmeyen direniş ateşini fark etmiş ve en büyük kozunu oynamıştı.

Atlas Vladislav.

Atlas'ın zihnini ele geçirerek onu iradesiz bir kuklaya, bu kanlı düğünün ikinci infazcısına dönüştürmüştü. Bir yanda ruhu kazınmış kızı Hisar, diğer yanda zihni mühürlenmiş sadık piyonu Atlas...

Hisar, piyanonun başına oturduğunda üzerinde dün gecenin, o gizli nikâhın izlerini taşıyan gelinliği vardı. Kumaş yırtılmış, yer yer kirlenmişti ama asaleti bir zırh gibi duruyordu. Parmakları tuşlara değerken dudaklarından sözler bir ağıt gibi döküldü. "Son Akşam Resitali'nde bir mum yak, maskelensin yüzümüz... Bu kez beni bi' dinle, her zaman günahkâr olmadım."

Başını kaldırdığında, kendisine kemanıyla eşlik eden adamın gözlerindeki o yabancı, soğuk parıltıyı gördü. Kalbi, göğüs kafesini zorladı.

"Atlas..." dedi Hisar.

"Kanlı bir gösteri olacak," dedi Atlas.

"Hayır," dedi Hisar, dehşetle. "Hayır, yapma!"

"Bana engel olma, Hls... Bu düğün gerçekleşmeli!"

Vivaldi'nin o devasa avizeleri, altındaki kartları aydınlatırken müziğin ritmi vahşetin temposuna karıştı. Atlas, bir yandan kemanının tellerini koparırcasına çalarken bir yandan da dişlerinin arasından nefesini kustu.

"İkisinin yan yana olmasına katlanamıyorum!"

Hisar'ın parmakları piyanonun tuşları üzerinde donup kaldı. Babasının kurduğu o korkunç düzeneği biliyordu. Tuşlara basmaya devam ettiği an, piyanoya gizlenmiş bombanın sayacı geri saymaya başlayacaktı. Ölüm, notaların arasına gizlenmişti.

Tam o sırada, siyahlar içindeki damatla göz göze geldi. Bakışları birbirine kilitlendi. Zihinleri silinmiş, mühürleri kazınmıştı ama ruhları o katedralin soğuk mermerlerindeki sıcaklığı bir anlığına anımsar gibi oldu.

Ancak o an, İmparator Czar'ın cinneti salonu kana buladı. Czar, bir cellat gibi kendi ailesinden başlayarak kıyıma geçti. Silahı önce karısına, daha sonra kızlarına ve ardından gelinine çevirdi. En sonunda namlunun soğuk ucu, kendi kanından olanı, oğlu Dante'yi buldu.

Tania Vanizan Alatav ise bir konuk olmaktan çıkıp burada bulunma amacına doğru ilerledi. Yere yığılan Eva'nın başına dikildi.

"Hala..." diye inledi Eva, kanlar içinde yere kapaklanırken. "Hala bana yardım et... Bebeğim... Bebeğim ölüyor!"

Tania'nın gözlerinde merhametten eser yoktu. "Benim de bebeğim ölüyor," dedi, buz gibi bir sesle. Eva'nın kanlı ellerinden sıyrılıp takı kesesine uzandı ve o Aşıklar Kartı'nı çekip aldı. Haris'in söyledikleri zihninde yankılanıyordu. VI bu karta tüm gücünü, tüm sırlarını yüklemişti. Bu kart, Tania'nın oğlunu imparator yapacak tek anahtardı.

Dante, terliği çektiğinde namludan çıkan o tek kurşun, babasının imparatorluğunu ve kendi geçmişinin zincirlerini parçalayıp geçti. Czar'ın bedeni amansızca yere yığıldığında her şey bittiğini, bu kanlı gecenin nihayete erdiğini sanmıştı. Ancak kadeh yazılan korkunç senaryonun son perdesini henüz kapamamıştı.

Vivaldi'nin o görkemli salonu kulakları sağır eden bir parlamayla salsıldı. Alevler, altın varaklı duvarları bir canavar gibi yutmaya başlarke salon, yangının ve feryatların estiri oldu.

Adas, zihnindeki tüm o mühürlere ve Haris'in emirlerine rağmen ruhunun derinliklerindeki o saf koruma içgüdüleriyle Eva'nın yanına kapaklandı. Kemani bir kenara fırlatıp kanlar içindeki kadının yüzünü titreyen ellerinin arasına aldı.

"Eva!" diye haykırdı. "Eva, dayan! Bırakma kendini, aç gözlerini!"

O sırada Dante, alevlerin arasından sıyrılarak beyazlar içindeki o diğer kadına, Hisar'a ulaştı. Zihni bomboştı. Kadının adı dudaklarının ucundaydı ama bir türlü dökülmüyordu. Hatırlayabildiği tek şey, Tabula Rasa'dan beri ruhunda yankılanan o tek kelimeydi.

"Direniş..." diye seslendi, Hisar'ın elini sıkıca kavrayarak. "Direniş, benimle misin? Kalkman lazım!"

Hisar, dumanın arasından ona baktı. Gözlerinde, silinen anıların kül-lerinden doğan o tanıdık acı vardı. Dudakları titreyerek sadece tek bir isim fısıldadı: "Dante..."

Fakat Dante artık o eski adam olmayacaktı. O gece o katedralde başlayan, 3 Mart'ın cehenneminde mühürlenene bu hikâyede Dante, Hisar'ın kocası olarak, bu yangının ortasında eski kimliğini feda ederek ölecekti.

Dante, alevlerin dilleri tavanı yutarken Hisar'ın güvende olduğundan emin olur olmaz, ruhunun diğer yarısı olan o yıkıntılara doğru atıldı. Kardeşlerinin yanına diz çöktüğünde elleri titreyerek o solgun yüzlere dokundu.

Dumanın boğucu yoğunluğunda, "Anya!" diye haykırdı. "Anya, benim, abim! Aç gözlerini!"

Cevap yoktu. Anya'nın o her zaman hayat dolu bakışları, artık sonsuz bir boşluğa mühürlenmişti. VI, dehşetle diğer kardeşine döndü. "İlyä?"

İkisni de sarsıyor, Bimlerini bir umutla sayıklıyordu ama nasıleydi. Anya ve İlyä, bu kirlili savaşın en masum kurbanları olarak çoktan bu dünyadan göçüp gitmişlerdi. VI, iki kız kardeşinin cansız bedenini göğsüne

bastırarak Vivaldi'nin yanan sütunlarını titretecek bir feryat kopardı. Ailesinden, geçmişinden ve çocukluktan geriye kalan her şey o an avuçlarının içinden akıp gitmişti. Artık yaşayan kimsesi kalmamıştı.

Bir tek Eva hariç.

Tek dostu, tek sığınacağı ve kalbinin son kırıntısı olan Eva'yı benden neme kurban etmeye niyetli yoktu. O, bu ölümü hak etmiyordu.

"Eva!" diye bir kez daha gürledi Atlas, kadının ağırlaşan bedenini kendine çekerken. "Eva, aç gözlerini, bırakma beni!"

O sırada Dante, alevlerin arasından belirdi ve Eva'yı kucağına almak için uzandı. Atlas, bir hışımla ona döndü. "Çok kan kaybediyor, ona acil müdahale etmemiz lazım!"

"Orada durarak ona yardım edemezsin!" dedi Dante. "Hemen toparlan ve buradan çıkalım!"

Dante konuşur konuşmaz Vivaldi'nin tavanındaki devasa kristal avize gürültüyle yere indi. "Her şey senin yüzünden oldu!" diye bağırdı Atlas. "Sevgilimi benden aldın!"

Dante, duygularından arındırılmış o buz gibi mantığıyla bir saniye bile duraksamadı. "Anlaşıldı," dedi, dumanların arasından. "Sen burada kalıp ölmek istiyorsun!"

Arkasına bakmadan yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden geriye baktığında, az önce yanında olan beyazlar içindeki Hisar'ı göremedi. Hisar yoktu. Zihninde sadece Direniş olarak kodladığı o kadın, sanki buharlaşmış gibiydi. Onu şimdi buraya bıraktığına emindi. Dante'nin kucağında sadece nefes alıp, vermesi giderek zayıflayan Eva vardı.

Eva'yı yakınlıkların uzağında, nispeten güvenli bir köşeye bıraktı ve gözlerini yakıcı dumanın içinde gezdirdi.

"Hisar?" diye bağırdı. "Direniş!"

Kulakları sağır eden bir çatırtı daha koptu. Tonlarca ağırlıktaki mermer ve ahşap yığınları, Atlas'ın üzerine bir kabus gibi çöktü. Az

önceki o gururlu ve öfkeli ses, yerini can havliyle atılan bir şığığa bıraktı. "Ah, yüzüm!"

Dante, adımlarını durdurdu ve içeriye doğru baktı. "VI!" diye seslendi Atlas. "VII Bana yardım et!"

Dante, dumanın içinden ona baktı. Parmaklarının ucundaki o soğuk mantık ile ruhundaki o cilit vicdan ilk kez bu kadar sert çarpıştı. Oraya gitmesi demek, ağır yaralı Eva'yı ölüme terk etmesi ve kendisinin de o cehennemden çıkamaması demektir. Eva'ya bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi Dante, çaresiz bir şekilde. "Yalnızca birinizi kurtarabilirim. Kurtarılmayı en çok hak eden Eva!"

"Yapma," dedi Atlas. "Yapma, dostum! Ben ölürsem sen de ölürsün, beni kurtar! Kalkamıyorum, çok ağır!"

Dante geri adım attı. "Özür dilerim..." diye sayıkladı. "Özür dilerim. Biz artık dost değiliz ve aramızda yaşamayı en çok hak eden Eva."

Atlas'ın haykırışı, acıdan nefrete evrildi. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim! Abini değil seni öldürmeliydim. Senden nefret ediyorum, VI!"

Saatler tam yediye yaklaşıırken Dante, bu kanlı gecenin en ağır seçimini yaptı. Atlas'ı o enkazın ve nefretin ortasında bıraktı. Ama bu bir vazgeçiş değildi. Bu, gelecekteki bir devrimin ilk tohumuydu. Eğer Atlas Vladislav bu cehennemden kendi tınaklarıyla kazıyarak çıkarsa o hırs ve nefret bu düzeni yıkacak olan asık güç olacaktı. Dante, kucağındaki kadını, Eva'yı hayatta tutmaya söz vererek dumanların arasında kayboldu.

Ancak ilerleyen saatlerde, 3 Mart'ın asıl kurbanı için yerin altında başka bir cehennem hazırlanıyordu.

Hisar Alatav, başarısızlığın bedelini en ağır şekilde ödüyordu. General Haris Alatav, başarısız bir silahı tamir etmek yerine onu yok etmeyi seçmişti. Hisar, beyaz gelinliğiyle açılan o karanlık çukurun içine bırakıldığında, üzerine atılan her kürek toprakla beraber dünyadan siliniyordu.

"Ölümü seçiyorum!" diye bağırdı Hisar, ağzına dolan toprağa rağmen vazgeçmeyerek. "Ölümü seçiyorum!"

YILLAR ÖNCE

"Başarısızın!" dedi Haris, bir babadan çok bir gardiyan gibi tepesinde dikilerek. "Duygularına yenildin, görevini unuttun! Başarısız!"

3 Mart, sadece takvimden koparılan bir yaprak değildi. Altı ruhun diri diri gömüldüğü bir mezar taşıydı. Raven Romanov, ismini ve aşkını bembeyaz bir odada bırakıp, Vıran Kül adında bir ölüm makinesine dönüşürken Sanaç Valacan, kazandığı şampiyonluk kupasının gölgesinde, hayatından ve kalbinden silinen kadının yokluğuyla ilk kez gerçek mağlubiyeti tattı. Yasmin Yakut, kardeşini kurtarmak uğrunda ruhunu KALE'ye satıp, sevdiği adamın katili olmayı göze alarak yabancı bir ülkede kimliğini feda etti. Serdal Alpan Qarayev, ringdeki zaferinin bedelini evindeki kan gölünde, karısının ve oğlunun soğumuş bedenlerine sarılarak ödedi. Hisar Alarav, beyaz gelinliğiyle toprağın altına, zihni mühürlenmiş bir günahkâr olarak terk edilirken Dante D. Vladin, alevler içinde Vivaldi'de en yakın dostunu enkaz altında bırakmanın ve Direniş'i kaybetmenin ağırlığıyla, kendi kimliğini o yangında kül etti.

Her biri kendi cehenneminde, kendi parçalarını 3 Mart'ın karanlığına kurban vermişti.

Zaman, ölümü gösteriyordu. 3 Mart, herkesi bir parçasıyla beraber toprağın altına gömdü. Sessizlik şehri kapladı. Ta ki saatler 21.21'i gösterene kadar. Tüm ekranlar karardığında frekanslar karıştı. O deniz, oton ter ses tüm dünyanın kulaklarında çalardı.

"Bana Bronz derler."

BRONZ

İhtiras, tutku demekti. Hissedilgim şey ise ihtiras süzgarlarıydı.

Hava kararmıştı. Bir yandan kar bir yandan yağmur çiseliyordu. Kara örne çekilmiş göğün gözüken yüzeyinden iri iri düşen beyaz taneler, karamlık ormanı rengiyle aydınlatıyordu. Zemheri soğukluğu tenimi ısıtıyordu. Kalın kabanıma rağmen esen rüzgâr ensemden içeriye girili.

Bana zemheri bile işlemezdi. Ben zaten zemherinin yakıcı hâliydim.

Ben kim miydim?

Bana Bronz derler.

Yaklaşık bir saat önce katiâm yapmamış gibi acıkan iştahımı doydurmak üzere benim için yapılmış bir davete katılıyordum. Kalabalıktı. Avuç içlerimden henüz silinmemiş kan lekeleri kalabalığın dikkatini çekecekti. Yakıcı bir sıcaklık vardı avuçlarımın arasında. O yakıcılık aslında bendim.

Dudaklarımdan dökülen buhar çok uzaklaşmadan kristale dönecek kadar hava soğuktu. Kar kelimenin tam anlamıyla lapa lapa yağıyordu. Rusya genel olarak soğuk bir ülke olsa da yılın özellikle bu ayları dondurucu soğuğa sahipti. Yeni yıla girili birkaç gün olmuştu, günler hız kesmeden devam ediyordu.

Yakın korumam Zorlu, mesafeli şekilde geriden geliyordu. Karlarla kaplı ormanın içerisine yerleştirilmiş gözden uzak olan mekânın ışılandırması göz alıcıydı. İçeride beni bekleyenler vardı. Dakik bir insan olmama rağmen davete geç kalmıştım ve bundan aşırı derecede rahatsızlık duyuyordum.

Lüks, sadece özel bir davetle girilebilen bir restorandı. Belirli noktalarda keskin nişancıları görürken ormanlık alan olduğu için kamuflaj edilmiş kolay olmuştu. Güvenlik benim için üst düzeydeydi.

Laren, sağ kısımda bir bahçedeki kadar keskin gözleriyle arkamda gelirken etrafı dikkatle süzüyordu. Kendisi bir süredir benimle çalışıyordu. O bana devlet tarafından verilmişti.

Ülkeler beni yaşatmak istiyordu, getirdiğim düzen sayesinde benim yaşamam demek onlar için refah ortamı sağlıyordu. Dünyayı yöneten ailelerden geriye yalnızca İmparator'un varlığı kalmıştı. Anlaşmamız üzerine orak olarak bir çalışan atamışlardı, bu kişi Laren idi.

Gömleğimin cebinde duran siyah mendili çıkarıp elimdeki kanları sildiğimde, kapıdan içeriye temiz bir şekilde girmek istemiştım. İmaja önem veriyordum. Takım elbise giymediğim zaman sadece uyuduğum kısım olabilirdi. Bedenime, sağlığıma, görünüşüme her zaman önem veren biri olmuşum. Çünkü ben böyle yetiştirilmişim.

Gülüş sesi yankılandığında dikkatim tok kahkahanın olduğu yere doğru çekildi. Sanaç Valacan, masadaki yerini almış gülüşünü bastıramadan konuşuyordu. Gökyüzü mavisi gözleri gülmekten kısılmış, üzerindeki takım elbisesiyle canlar yakmak için hazırda bekliyordu.

Karşısında Serdal Alban Qarayev vardı. Dalgın gözüküyordu her zamanki gibi. Olduğum yerde dikilmeyi bırakıp yanlarına doğru yürüdüm. Omzumun gerisine bakış kondurduğumda Zorlu aynı şekilde altı adım arkamdan geliyor, Laren ise restoranın dışında nöbet tutuyordu.

Sayırsız insan vardı. Benimle göz göze gelen insanlar aniden bakışlarını kaçırıyordu.

"Kardeşim," dedi Serdal. Beni görmesiyle birlikte oturduğu yerden ayağa kalktığı anda samimi bir şekilde tokalaştı. Onun arkasından Sanaç kalktığı anda samimi bir şekilde selamlaştım ve masadaki yerime geçtim.

Soğuktan üşüyen bedenimi siyah deriden oluşan geniş sandalyeye bıraktığımda kollarımı iki yana yaslardım. İkisinin konuştuğu konu her neyse benim varlığımla birlikte havaya uçmuştu.

"Gelir gelmez başını ağrıtmak istemiyorum ama Viran'dan bana bir haber geldi," dedi Serdal. Bakışlarını ona çevirdiğinde ne dedi, dercesine baktım. "İsteren yemek yiyelim sonu konuşuruz," diye ekledi.

Başımı iki yana salladım.

"Söyle, Qanayev."

"Viran'a birisi mesaj bırakmış."

"Ne amaçla?"

"Tehdit ediyormuş aklınca."

"Peki..." dedim. "Bunun kimle bağlantısı ne?"

"Viran'la ortak olup seni alt etme peşindeymiş. Ama Viran reddetti."

Rahat bir şekilde arkama yaslandım. "Kahri etseymiş."

Serdal güldü. "Sence öyle bir şey mümkün olabilir mi? Viran'dan bahsediyoruz. Seni abisi gibi görüyor."

"Tehdit eden kim?" diyerek araya girdi Sanaç.

"Henüz tespit edemedik ama biri uzun süredir Bronz'la uğraıyor," diye açıkladı Serdal.

Elimi cebime atıp çakmağımı ortaya çıkardım ve kapağı kıldırma. Yakınlaştırdığım sigaranın ucu yangın mavisinden alev aldığı anda derinçe soluk aldım. Kapağı kapatıp masaya bıraktığımda paketin üzerine koydum. Bir bacağıma diğerine attığımda sigarayı tutan parmaklarımı dizimin üstüne koydum. Dudaklarımın arasında dışarıya çıkmak için sabırsızlanan dumanı arsızca savurdum.

Sanaç'ın mavilikleri beni dikkatle izlerken kaşları iyice çatılmıştı.

"Derdi neymiş seninle? Ayrıca benim niye haberim yok?" diye banyo-landı Sanaç. "Şu devin bile haberi var!"

"Dev falan ayıp oluyor," dedi Serdal.

"Hepinizi dahil etmek istemedim," dedim. "Önemli bir olay değil zaten. Sadece bana karşı geldiğini sanıyor."

"Madem sana karşı geliyor Viran'a ya da Zorlu'ya söyle, kesin bileni, ni, iki dakikalarını bile almaz," dedi Sanaç. Anlatı veremeyen bir şekilde.

bana bakarken, aklında dönüp duran çok şey var gibiydi. "Bir tetikçinin elinin altında ve ona iş veremiyor musun? Hoş bunu Viran bilse sen demeden gidip işini görür de ona da her şeyini anlatmıyorsun."

"Bu saatten sonra Viran'ı durduramaz zaten," dedi Serdal. "Viran gece sabaha varmadan öldürür onu."

Sınırların keskindi, herkese aynı derecede yakın davranamazdım. Sanaç'ın her bildiğini Serdal bilemezdi, Serdal'ın her bildiğini Sanaç bilemezdi. Viran da aynı şekilde. Herkese, her şeyimi anlatırsam kimin bana ihanet edeceğini bilemezdim. Oyun oynadığım çok konu vardı, bu sayede biri bana ihanet edip arkamdan iş çevirmeye kalkarsa hangisinin olduğunu kolaylıkla bilirdim çünkü kişilerin sınırları vardı. O sınırlar içerisinde dönüp durur, kendi çizgisini belirlerdi.

Ucunda kül biriken sigarayı masanın üzerinde duran küllüğe hafifçe değdirip fazlalığın düşmesini sağladım. "Herkesi ortadan kaldırırsam kiminle oynayacağım Sanaç?" diye sorduğumda, sigarayı dudaklarıma yaklaştırıp gri dumanı ciğerlerime doldurdum. Yoğun dumanı üflediğimde dağılıp havaya karışmasıyla dudaklarımı tekrar araladım. "Canımı sıkan birileri olmalı ki gitgide yüksелейim yoksa olduğum yerde sayarım. Zevki çıkmıyor böyle."

Dudaklarımın arasında çıkan duman masanın etrafını kaplarken Sanaç aniden yüzünü buruşturdu. "Bugün kaçınıcı sigaran senin?" dedi, hafif kızgınlık beliren bir sesle. "Yeter lan artık! Sigaradan tiksindim senin yüzünden!"

"Rahatsız oluyorsan masamdan ayrılabilirsin, Sanaç," dedim, ifadesiz tonlamayla. Sigara keyfime ara vermeden devam ettim.

"En son senin masanda senden izinsiz kalkan adama ne yaptığını gördükten sonra bir daha masandan kalkmamaya yemin ettim ben," dedi Sanaç, korktuğunu belli ederken bunu hiç gizlemiyordu. Bana dair şaşır-dığı çok konu vardı, onu benimle birlikte olan Serdal'a fazlasıyla benzeriyordum. Viran onlardan biraz daha ayrıydı.

"Onun yaptığı saygısızlıktı," derken çehremdeki sert ifade daha da taş hâle bürünmüştü. "Kendinizi diğerleriyle bir tutmayın diye kaç defa diyeceğim?"

Sanaç'ın içten içe benden korktuğunu biliyordum. Yüzündeki ifade bunu doğrular nitelikteydi. Benden korkmasına gerek olmadığını defalarca söylemiştim. "Sonuç olarak bir kartın var, kartı olan herkes aynı kademede yer alıyor."

"Kartım var da bir senin kartın etmiyor, onu ne yapacağız?" dediğinde en üst kart benim kartım olduğu için söz hakkım diğerlerinin aksine fazlaydı. Yine de Sanaç'ın kartı küçümsenemezdi.

"O doğuştan gelen bir özellik," dedim, sigaradan dolayı boğuklaşan sesimle. Ciğerlerime katran dolarken boğazımda yoğun bir pürüz oluştu. "Ben olarak doğman gerekiyordu."

"Zaten ben sen olsam ortalığın amına çoktan koymuştum da sen biraz nazlanıyorsun," dedi Sanaç, alay dolu tavrıyla. Bana gaz vermeye çalışıyordu.

Boğazımdaki pürüzü yok etmek adına yutkunduğumda boynumdaki çıkıntı sertçe hareket etti. "Diğer kartım olmadan bir şey yapamam," diye konuşurken dudağımın arasına sigarayı koydum.

"Kaybetmeseydin oğlum kartını!" dedi Sanaç, sahte bir kızgınlıkla. "Ben olsam boynuma asıp gezerdim. Kaç yaşında adamsın, bir karta sahip çıkamadın mı?"

Onun bu tavrına karşılık dudağımın arasında duran sigarayı parmaklarımın arasına aldığım da sinirli bir tavırla ona baktım. "Kaybetmedim, Sanaç," derken sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. "Benden alındı, çalındı ya da her neyse. Yok işte, bulamıyorum bir türlü."

"Yeter lan!" dedi Sanaç hiddetle, üçüncü sigaramı yakmak üzereyken, elimden sigarayı alıp masanın bir köşesine fırlattı. "Yıllık içtiğim sigarayı şurada senin yüzünden iki dakikada içtim!" diye devam ederken, aynı zamanda dilini damağına vurup tok sesler çıkarttı. "Kimse öldüremiyor seni, eyvallah da seni öldürebilen tek şey sigara olacak bu gidişle!"

"Niye seni yanımda tasmayla gezdiriyormuşum gibi davranıyorsun ki?" diye karşılık verdiğimde yüzümdeki sertliğin yerini sinirli bir ifade almıştı. Başımı hafifçe salladığımda ileriye işaret ettim. "Kalk, git."

Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde kendi yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Kaderim sensin, Bronz," dedi, az önceki nazaran daha ılımlı bir sesle. "O yüzden yanından ayrılamam."

"Adamın bir sigara keyfi var, onun da içine sıştın," dedi Serdal.

"Tam olarak öyle," dedim, Serdal'a hak verirken.

"Bahis koyuyorum ortaya..." dedi Sanaç. Elini cebine attığında nakit paraları çıkartıp masanın üzerine bıraktı. "Bronz ölürse sigaradan ölecek, bence başka türlü kimse öldüremez onu."

Serdal yarım bir ağızla gülümsedi. "Aranızda sigara kullanmayan benim, ben bu kadar sorun etmiyorum. Sana ne oluyor, Sanaç? Sen de içiyorsun sigara, niye içmiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Lan, tamam. Ben de içiyorum ama haftada bir paket anca bitiriyorum. Bronz günde bir paket sigarayı bitiyor, üstelik arada puro da içiyor. Bu kadarı adamı öldürür," dedi Sanaç. İnatçı ve biraz dediğim dedik birisiydi. Bir şekilde bana sigarayı bıraktırma yolları arıyordu ama bunun için hiç kendini yormasına gerek yoktu. Asla bırakmazdım.

"Doktor kesildi başımıza," diye ağzımın içerisinde homurdanırken, son sigaramı da içip küllüğe bastırmıştım. Küllükte kalan sigaraları çakmağım la yakıp, hepsinin külden ibaret olduğuna emin olunca geriye çekildim. DNA'mı alıp bir şeyler yapmaya çok müsait düşmanlarım vardı.

"Sağlık sorunlarının olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma," dedi Sanaç. Ölümcül bir sorun değildi fakat ölümcül sorunlara yol açan bir hastalıktı. Kalp rahatsızlığı en başında geliyordu ve sigara bunu çok fazla tetikliyordu. "Birinin seni düşünmesi lazım! Sanaç Valacan olarak bu görevi ben üstlendim! Kalbinden hastasın sen!"

Kalbinden hasta olan bir adamdım.

"Kimsenin beni düşünmesine ihtiyacım yok, kendime dikkat ediyorum ama sigara bırakabileceğim bir şey değil. Bağımlılık da diyemiyorum, artık yaşam biçimim olabilir," diye yanıtladım. Son zamanlarda çok içmiştim. Onun yanı sıra alkol kullanımı da aynı şekildeydi. Çünkü yapamıyordum, aylık kafayı kaldırabilecek düzeyde değildi. Kendimi bir şeylere

vurmam gerekiyordu, sinirimi resimden çıkartamıyordum. Sadece huzuru hissettiğim anlarda resim yapıyordum ve bu, hayatımın çok kısa zamanlarında vardı.

"Bir gün hayatına sigara içmeyen hatta sigaradan tiksinen biri girdiğinde sana bu laflarını hatırlatırım, kardeşim," dedi Sanaç.

Serdal lafa daldı. "Bakarın Bronz da onna için sigarayı bırakır, olur mu dersin?"

"Hangi hayal dünyanız bu?" dedim, sinir olmuş tavrımla. Kendim istersem bırakırdım, birinin bırakınımı söylemesine ihtiyacım yoktu. ~~Bir~~ şey kişinin kendi kafasında biterdi.

"Kadını bırakır, sigarayı bırakmaz bu, abiciğim!" dedi Sanaç, ~~halkın~~ bir sesle. "Kimse için ne sigarayı bırakır ne de ~~vazgeçer~~. İnadına içmezse de şerefsizim!"

Laren masaya doğru yaklaştı. Bakışları bende oyalanmış sonra Serdal'a dönmüştü. "Serdal bakman gereken bir şey var," dedi. Serdal ayağa ~~kalk~~ tığında ikisi masadan kısa sürede uzaklaştı.

Dakikalar sonra, "Madam!" diye seslendi Sanaç. "Buraya gelir misiniz lütfen?"

"Beyler..." Nahif çıkan bir kadın sesi, beni boğulmak üzere olduğum ~~karan~~lıktan çekip, alırken dikkatimi ona vermemi sağladı. Dışerimle hafif baskı uyguladığım sigarayı indirip, külünü dökmek üzereyken bakışlarımı ona kaldırdım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ağır bir işçiliği sırtına yük bindiren kirpiklerimi birkaç ~~kere~~ kirpime ihtiyacı hissettim. Karşımda gördüğüm silüet beynimde şimşek etkisi yaratmıştı. Bir heyelan olmuş, bedenime çığlar ~~yağ~~arken buzulları aratmayan soğukluk tenimi kaplamıştı.

Eş zamanlı olarak havaya kalkın kaşlarımla manzaramı kaplayan yüzün her bir santimetrekaresi zihnimi alaşağı etmek istiyor gibiydi.

Sadece kalbim tekliyordu. Vücudum felç olmuş, bütün işlevini yitirmişti.

Koyu kahverengi harelerinin alıcılığında bütün renklerin karışımını vadediyordu. Tuvalde bu renge ulaşmak için bütün renkleri karıştırmam gerekiyordu. Küçük dolgun dudakları, kırmızı elmayı anımsatıyordu. Yara bere içerisinde olduğu için çürük elma gibiydi. Burnun sol kanadında gözüne yakın kısmında küçük bir beni vardı, aynı izden bir de elmacık kemiğinin üzerinde vardı. Elmacık kemiğinin üzerindeki beni daha belirgin dururken üç santim altında da az belirgin bir beni vardı. Beni gözleriyle aynı renkte, sanki kendi gözlerinin renginden bir kopya bırakmış, oraya damlatmış gibiydi. Gözünün renginden akan katran karasıydı.

Bakışlarını bana kaldırmamıştı, masadaki boşları alırken elinde tuttuğu repsiye yerleştiriyordu. Elindeki eldiveni havanın soğukluğundan ya da çalışma prensibinden taktığını pek sanmıyordum. Dışarının aksine içerisi sıcaktı ve insanı terletecek sıcaklık varken eldiveni sadece onu rahatsız ederdi. Bakışlarım diğer garsonlarda gezerken görmek istediğimi görmüştüm.

"Bana votka, dostum için de tekila alabilir miyiz?" dedi Sanaç.

Bakışlarım saçlarındayken incelemeye devam ediyordum. Peruk olduğunu anlamamak için kör olmak gerekiyordu.

Masadaki bütün boşları aldıktan sonra kolunda takılı olan siparişleri aldığı cihaza dokunup bir şeyler yazdı. Yorgun gözüküyordu, canı sıkkın gibiydi. "Elbette, efendim," dedi, mükemmel bir İngilizceyle. Yüzüne sahte bir gülüş kondururken bakışları masada geziyordu. Gözleri Sanaç'ın kolunda parlayan elmaslı saate takıldığında hareleri şaşkınlıkla genişlemişti. "Başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Sanaç, düz bir tonlamayla. O da bir şeylerin garip gittiğini fark etmişti. Elindeki bardağı içip bitirdi. "Bunu da alabilirsin." Sanaç Valacan, solaktı. Sol koluna takmış olduğu saatıyla bardağı uzattı.

Kendisine uzatılan bardağı alan garson kadın ondan sadece bardağı da almamıştı. "Siparişiniz beş dakika içerisinde gelecektir," dedi, nazık bir dille. Kafasını hafifçe sallayıp yanımızdan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Yürüyüşünü izlerken tepeden urnağa süzdüğüm kadın, boyunun çok daha uzun olması için rahatsız edici ayakkabılar giymişti. Yüksek topuklu ayakkabılar sanki onun için yaratılmışken bir manken edasıyla yürüyordu. Belindeki fazlalık dikkatimi çeken tek noktaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Sanaç.

"Sessiz ol," dedim. Sanaç benim sağ kolumdu, dava arkadaşım. Şu an istediğini yapmakta özgürdü. Davet üzerine karnımızı doyurmak için geldiğimiz mekânda hiçbir şey yapmak zorunda değildi ama onun her an retikte olmasını isteyen bir yanımdı. "O bir garson değil."

"Ne?" dedi, şaşkınlıkla. Bozuntuya vermeden sırtını diğerlerine döndüğünde hem beni hem kendisini siper etmişti. "Ne demek garson değil?"

"Hangi garson belinde susturuculu silah taşır, Sanaç?" diye sordüğümde, o fazlalığın silah olduğu barizdi. Hangi model olduğunu bile duruşundan söyleyebilirdim, uzun olma nedeni de direkt olarak susturucusunu takmış olmasıydı.

"Hassiktir," dedi Sanaç. Onun da keyfi bozulduğunda kendi korumasına kısa bir bakış kondurdu. "İçeriye nasıl sızmış acaba? Senin olduğun yere telefonla bile girmek yasak!" diye söylenirken, kaş göz yaparak anlaştığı korumasına ne dediğini anlamasam da kendince emir vermişti. "Emin misin normal garson olmadığına?"

"Ayağındaki ayakkabıyı görmüyor musun?" dedim, ıssız bir sesle. Biraz bekledikten sonra manzarayı izliyormuş gibi garson kadına dönüp, çaktırmadan bakmıştı. "Yüksek topuklu, diğer garsonlara bak. Hepsi düz rahat siyah ayakkabı giyerken bir tek o yüksek topuklu olan dünyanın en rahatsız ayakkabısını giymiş."

"Saat üç yönüne bak," diye emredici bir tonda konuştum. Mavi hatları etrafta dolaşırken, diğer kalabalığı izlediği bakışlarını onlardan ayrı duran kadından çekip söylediğim yere döndü. "Asıl garson topluluğu orada, hiçbirinin elinde eldiven yok," dediğimde diğer fark ettiğim detayla, burada tezim doğrulanıyordu. "O kadına bakarsan elinde eldiven göreceksin, parmak izi bırakmamak için takmış."

Sanaç söylediklerime emin olduktan sonra bakışlarını bana döndürdü. Bana inanmayan bakışlar atarken kaşları çatılmıştı. "Kızı falan boş ver de sen ne ayaksın, abiciğim?" Sitemkâr çıkan sesle yüzünden şaşkınlık akıyordu. "Bir de bana karı kız kesme diyorsun! Ne ara baktın da silahını, ayakkabısını, eldiveni gördün? Ne göz varmış sende!"

"Senin gibi boş bakmıyorum, Sanaç," diye söylendim.

Sanaç garson kılığındaki kadına dikkat kesilirken, "Bu kadını bir yerden anımsadım ben," dedi.

Kaşlarını çatıttım. "Nereden?"

"Çocuğu var bunun," dediği an, dikkatimi ona verdim. "Daha doğru su anne kılığına girmiş olmalı. Sürekli olarak kılık değiştiriyor."

"Emin misin?"

"Eminim, gördük biz bunu daha önce."

"Biz gördük?"

"Sikerler," dedi Sanaç. "Yaşlandıkça bunamaya başladın iyice. Hayır, yaşını da söylemiyorsun."

"Uzatma, Sanaç," dedim, ters bir şekilde. "Ne zaman gördük?"

"Çocuğuyla gözlerimizin aynı olduğunu söylemiştin! Sapsarı, gökyüzü mavisi bir çocuğu vardı. Hatta seni, kendi çocuğummuş gibi kandırmıştım!"

Zihnim o anıya doğru yolculuk yaptı. Sanaç'la belirlediğimiz yerde buluşmaya gidiyordum. Buluşma saatimizden önce geldiği için beni her üç dakikada bir arayıp hızlı gelmemi söylüyordu. Neredeyse dokuz dakikadır ise sesi soluğu çıkmıyordu.

Onu restoranın bahçe kısmında gördüm. Kucağında çocuk vardı. Zorlu'ya döndüm. "Yanında birileri var sanırım, siz mesafenizi koruyun," dedim ve arabadan indim. Tek başıma giderken gözüme güneş gözlüğünü taktım. Sanaç, büyük bir mutlulukla çocukla oynuyordu.

Masaya doğru yaklaştım. "Sadece birkaç aydır görüşmedik, Sanaç," dedim, gizemli bir tonda. "Ne ara çocuğun oldu?"

"İyi insan da lafının üstüne gelirmiş. Ne ana geldin, abicğim?" dedi Sanaç. Çocuğu kucğından kaldırdı ve masaya oturttı. Erkek çocuğıydı. "Özlemişim seni."

"Özlem!"

Bu ses minik bedene alitti ve elini bana doğru uzattı.

"Gitme ona, yer seni bak," dedi Sanaç. Benimle selamlaştıktan sonra geri yerine oturdu. Karşısına geçip, otururken bana merakla bakan çocuğun bakışlarını es geçtim. "Kocaman kedisi var, canını sıkarsan seni ona yem eder."

"Kedi!"

"Neden buluşmaya bir çocukla geleceğini söylemedin?" diye sorduşımda masayı inceledim. Bebek ve annesine ait olduğı belli olan bir çanta vardı. Etrafında ise biberonlar duruyordu.

Sanaç, sorum karşısında tok bir kahkaha attı. "Sen de mi çocuk getirecektin yoksa?" dedi.

"Ona göre gelirdim," dedim, rahat bir tınıyla. "En basitinden her an birine sıkacak olan Safa'yı ve birinin kafasını ezecek gibi olan Zorlu'yu yanımda getirmezdim."

"Şey abi..." diye araya girdi Safa. "Bir çocuğa sıkacak değilim."

Ona ters bir bakış attım. "O zaman öyle bakıp durma, Safa, çocuğu korkutuyorsunuz!"

"Zorlu uzaklaşsın," diye söylendi Safa. "Hayvan gibi bir şey. Ben de olsam ben de korkarım!"

Sanaç gülmeye başladığında Zorlu ve ikimiz aynı surat ifadesine sahibtik. "Sadece şaka yapmıştım, Zorlu abi. Özür dilerim, bir daba olmaz," dedi Safa. "Ben en iyisi kapıda nöbet tutayım, abi."

"Senin işin de zor be oğlum," dedi Sanaç, umutsuz bir sesle. "Senden aile babası falan olmazmış. Etrafında ölüm makineleriyle geziyorsun. Çocuğun olsa korkudan sana baba diyemez."

Derin bir nefes alıp verdim. "Aile babası olmak isteyen kim ki?" Kardeşlerime daha abi olamamıştım.

Küçük çocuk, "Baba!" deyip Sanaç'ın kucagında zıplamaya başladı. Mas-mavi gözleri vardı. İkisinin gözleri aynıyken kaşlarımı çatıttım.

"Kim bu çocuk?" diye sordum. "Niye sana baba deyip duruyor?"

"Babası öldüğüm için olabilir mi kardeşim?" dedi Sanaç, büyük bir ciddiyetle.

Ona inanamayan gözlerle bakarken tavrından dolayı kaşlarım iyice çatıldı. "Dalga geçme, Sanaç," dedim.

"Dalga geçmiyorum, benim bebeğim bu. Ben de büyükleken sarışınmışım, büyüyünce saçlarım koyulaşmış."

"Sana söyleyeceklerim var derken umarım anlatacağın şey, bu değildir."

"Babam..." dedi Sanaç, küçük çocuğun burnuna dokunurken. Çocuğun dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve ağlamaya başladı. Dudaklarından kaçan çığlıkla birlikte Sanaç ne yapacağını şaşırdı. Hemen elini cebine attı ve anahtarlığını çıkardı. "Şşt. Bak, araba var burada," derken anahtarlığındaki sarı minyatür arabayı salladı.

Çocuğun dikkati dağıldı, ağlayışları azalıp Sanaç'ın salladığı anahtarlığa odaklandı. Sanaç anahtarlıktaki arabayı çıkartıp çocuğa verdi.

Çok geçmeden masaya bir kadın yaklaştığında, "Ağlama bak, geldim ben," deyip çocuğu hızlıca kucagina aldı. Bakışlarım ona doğru kaydığı anda incelemeyi edemedim. Çocuğun saçlarıyla uyuşan bir saç rengine sahipti. İkisi de sapsarıydı.

"Bir anda ağladı," dedi Sanaç, suçlu bir edayla. "Niye ağladığını anlamadım."

"Uykusu geldi," diyerek sıkıntılı bir sesle yanıtladı. "Ondan hıysuzlanıyor. Ben onu arabasına yatırayım."

Bakışları bir anlığına bana döndüğünde istediğini alamamış olacak ki geri önüne döndü. Gözlüğü henüz çıkarmamıştım. "Ona baktığın için"

rejekkür ederim," dedi, genç kadın. "Normalde yabancılardan hiç hoşlanmaz. İlk defa bir yabancıyla bu kadar vakit geçirdi."

"Eh," dedi Sanaç, gülümseyen bir tavırla. "Bana kimsenin karşı koyamadığı kanıtlanmış bir gerçek." İkisi de güldü. "Adı neydi ufaklığın?"

"Yağış," dedi. "Adı Yağış."

"Ufaklıkla tanıştığıma memnun oldum," dedi Sanaç.

"Biz de memnun olduk değil mi anneciğimi" derken çocuğu kucagında hafifçe oynattı. "Ama bu bizim değil. O yüzden sahibine geri verelim. Bizi kötü hatırlamasın."

"Olmaz!" deyip Sanaç'ın vermiş olduğı arabayı sakladı.

"Sorun değil," dedi Sanaç. "Bende onun gerçeğı var."

O sırada caddeden korna sesi duyuldu. Bakışlarını oraya döndü. Siyah bir araç yaklaşmıştı. "Hah, babamız da geldi. Artık gitme vakti," dediğinde genç kadın eşyalarını toplamaya başladı.

Sanaç'la ayaküstü sohbet ettikten sonra Sanaç onları kapıya kadar uğurlamış hatta bir ara arabaya bile bineceğini düşünmüştüm. "Niye beni dövecemiş gibi bakıyorsun?" dedi Sanaç, geri yanıma geldiğinde.

"Artık evli kadınlara sarmaya mı başladın?"

"Elinde yüzük yoktu," dedi, omuz silkererek. "Ayrıca sarmadım, abiciğim, sen de beni iyice pezevenk belledin. Çocuk içeceğimden içmek için tutturdu sonra içerken annesinin üstüne döktü. O da üstünü değiştirmek için lavaboya kadar gidip geldi, ben de çocuğuna baktım."

"Bir ara gerçekten senin çocuğun sandım," dedim. "Gözleriniz aynıydı, çocukla. Gökyüzü mavisi gözleriniz var."

"Çocuğum olsa benimle ilişkisini keserdin," dedi Sanaç, kendinden emin bir tavırla. "Benden bir taneyle daha uğraşamazdın."

Doğruydı, Sanaç'ın büyük hâliyle uğraşamazken küçük hâliyle hiç uğraşamazdım. Hiç çocuğumun olabileceğini düşünmemiştim. Kendimi hiçbir zaman baba olarak görmeyecektim. Soyum benimle son bulmalıydı.

"Hatırladım," dedim, daldığım anılardan sıyrılırken. "Çocuk gerçekten sana benziyordu. Unutmam mümkün değil."

"Kadına asıldığımı sanıp bana tavır yapmıştın!" dedi Sanaç.

"Sadece bazen rolüne çok kaptırıyorsun," diye ağzımın içerisinde söylenirken bakışlarımı boş olan sol koluna çevirdim. Hiç hareket etmeden, öylece sol koluna bakarken bakışları bakışlarıma takılmıştı. Ne zaman fark eder diye bekliyordum ama ancak saate bakma ihtiyacı duyduğunda fark ederdi, o da bir ihtimaldi. Elinden telefon hiç düşmediği için saat ihtiyacını yine telefondan görürdü.

"Ne oldu? Niye gözünü benden alamıyorsun? Aşık mı oldun yoksa?" dedi Sanaç. Saniyeler sonra benim dikkatini çekmek istediğim noktaya bir türlü bakmazken yüzümde soğuk bir sırtış yayıldı. Sesinden korkunun getirdiği endişe akıyordu.

Çenemi hafifçe kaldırıp, kolunu işaret ederken, "Saatin nerede senin?" diye sordum.

"Saatim..." dedi Sanaç. Bakışları eş zamanlı olarak saatine düşerken eli hafiflemiş olmalıydı ki rahatça hareket ettirebiliyordu. Gördüğü manzara gözlerinin şaşkınlıkla genişlemesine neden olurken, "Saatim yok, lan!" diye bağırdı.

Etrafını endişeyle ararken bakışları dikkat kesilmişti. Elleri ceplerini yokluyordu ama eli yine koluna gidiyordu. "Hassiktir ya, tuvalette falan mı çıkardım acaba?"

"Git, bak tuvalete," dedim, keyifle.

"Kahretsin ya!" dedi Sanaç, sinirle. Oturduğu yerden ayağa kalkarken etrafına bakmayı ihmal etmiyordu.

"İstesen fabrikasını satın alırsın, Sanaç, fakir bir adam değilsin."

"Manevi değeri vardı," dedi Sanaç. "Kesin tuvalette unuttum, kaybedecek değilim!"

"Kaç yaşında adamsın, kolunda takılı olan bir saate sahip çıkamıyormusun? Bana güzel fikirler veriyordun. Boynuna assaydın ya, Sanaç?"

dedim, onu taklit edercektine. Sanaç bozulmuş benzliyordu. Saatten GPS çıkarmak iki üç dakikalık bir işlemdi. Sanaç Valacan saatinin üzerine bir bardak su içse iyi olacaktı, alan kadın Sanaç'tan daha akıllıya GPS'i çözen çıkarmış olmalıydı.

"Bro! Dalga geçme!" dedi Sanaç, sinir akıttığı sesle. Masadan ayrılmış gittiğinde erkekler tuvaletin olduğu kısıma ilerledi.

Dakikalar sonra aynı garson siparişleri getirdiğinde, özel içki kasesi koymuş olduğu bardakları parmaklarının arasına aldı. Bana doğru uzattığında bakışları bardaktaydı. İnsanlarla göz teması kurmadığını fark ettiğimde, ara sıra bakışlarını Eric Lightwood'ın olduğu masaya çeviriyordu. "Efendim, içkinizin tadını çıkartın." Kelimeler dudaklarından dökülürken bakışlarımla yüzünü zihnime kazıyacak kadar dikkatle bakıyordum.

Bardağı almam için uzatırken masaya bırakmasını işaret ettim. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde aramızdaki mesafeyi koruyup bardağa dokunmadım. Bir tetikçi havası vardı, gördüğüm bütün tetikçileri unutturacak kadar profesyoneldi. Emin olmadan bir şey yapmama huyum olduğu için gerçekten garson olup olmadığını anlamak için mekânla ilgili bir şeyler sormaya karar verdim.

"Bu mekânın favorisi olan yemeği önerir misin?" diye sordum. Acıkan karnımı içtiğim sigaralarla doyurmuştum. Elma yiyecek kadar keyfim vardı, onu da bineceğim uçağımda rahatlıkla yerdim.

Bakışları kısa bir anlığına diğer masalarda gezerken beklenmeyen bir yerden soru sormuştum. Buranın favori ürününü bilmiyordu. İki yan masamda gördüğü yemeği odağına aldığı anda, "Eğer deniz ürünleri seviyorsanız mantar yatağında karides öneririm," dedi, garson kadın.

Bir başkası olsa sanırım üstelemezdi. O kadar ustaca davranıyordu ki buranın patronu bile onun bir çalışan olmadığını iddia edemezdi.

"Bu havada deniz ürünlerini yemeyi tercih etmiyorum," dedim, gerçekçi bir ifadeyle. "Başka?"

"Sıcak yemek mi tercih edersiniz yoksa soğuk yemek mi? Ona göre favori yemeklerimizi sunabilirim," dedi. Bocalamaya müsaitti. Restoranın

hangi yemeklere sahip olduğunu bilmediği için bana bir seçenek sunmuştu. Yüksek ihtimalle yemek çeşidi aklına gelmemiştir.

“Soğuk,” dedim, oldukça soğuk bir tonda. Yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ,” dedi, baskın bir sesle. Kendinden emin duruyordu. Bakışları tekrar Eric’i bulduğunda gözlerini hafifçe kısmıştı. Önüne tekrar döndüğünde kolundaki cihazdan bir şeyler yaptı. “Zevkime güvenirseniz yemek size sürpriz olsun. Şefimizin spesiyali değil de *Turkish Delight* spesiyalidir.”

“Türk Lokumu?” diye sordum, yüzümde beliren anlamsız bir ifadeyle. Ne demek istediğini anlamıştım ama anlamazlıktan gelmişim. “O ne demek?”

“Arkadaşlarım bana *Türk Lokumu* der,” dedi, soğuk bir ifadeyle. “Afiyet olsun.” Bakışları bakışlarımla bir saniyeliğine buluşmuş, daha sonra etrafına döndürmüştü.

Bana bakmış ama beni görmemiştir.

Garsonun ayrılmasından sonra Sanaç, dakikalar sonra gelirken yüzünde perişan olmuş bir ifade vardı. “Yok. Her yere baktım, yok saat falan. GPS bloke edilmiş!” dedi, üzgün bir şekilde. İşler tahmin ettiğim gibi ilerlerken, o değerinde olan bir eşyanın lokasyon çipi taşıdığını fark edip sökmüş olmalıydı.

“Tamam, giden saat olsun,” dedim. Sanaç masaya oturmuş, gelen içkisini tek hamlede araladığı dudaklarıyla midesine indirmişti. “Ben sana ürettiririm tekrardan, bu kadar üzüleceğini bilmiyordum.”

Elindeki bardağı masaya bıraktığında, “Ürettirir misin lan harbi?” diye sordu.

“Ürettiririm.”

Derin bir nefes alıp verdiğinde rahatlamış gözüktü. “Çok korktum kimseye hava atamayacağım diye,” dedi Sanaç, dalga geçercesine. “Senin kimseye hediye aldığını falan da görmedim. Cimri olduğunu düşünüyordum.”

“Çocuk gibisin, Sanaç.”

"Beni mutlu eden şeyler farklı."

Masadaki hiçbir şeye dokunmadığımda siparişle gelecek olan yemeği de yemeyecektim. Türk Lokumu'nun özel spesiyali neydi, merak etmiştim. Yemeğin kapagini açtığımda bombanın patlayabilme ihtimalini de göz önünde bulundurmam gerekiyordu. "Ben Eric'lerin yanına geçiyorum," diyerek oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktım. Üzerimdeki ceketimi düzeltirken bir düğmesini kapattım.

"Geleyim mi?" diye sordu Sanac. Serdal henüz ortalıkta yoktu.

"Senlik bir şey yok. Görmek istemeyeceğin şeyler olacak, gelmesen daha iyi."

"Şimdi hiç midemi bulandıramam. Daha az önceki katliamı atlatabmadım. Ben bu seferkine katılmasam da olur," dedi, yüzünde tiksinti belirirken.

Arkadaşlarının ona *Türk Lokumu* diye hitap ettiği garsonun bakışlarını ayırmadığı kart sahibinin yanına doğru ilerledim. Eric Lightwood, Küçük Arkana kartlarından birine sahipti. Hararetdi bir şekilde konuşurlarken keyiflerine diyecek yoktu.

"Eric!" diye sahte bir sesle seslendim. Bulundukları masaya geçtim, masada sadece iki kişi oturuyordu.

"Buyur, İmparator," dedi Eric. Omzunun gerisinde bana bakmak için döndüğü sırada kafasını döndürmesine izin vermeden, elimi omzuna koyarak baskı uyguladım.

"Ne konuşuyordunuz da ben gelince sustunuz?" diye meraklı bir tonda sorarken ifadelerini dikkatle inceledim.

"İmparator'dan bahsediyorduk," dedi Eric, yalan konuştuğu alnında biriken terden belli oluyordu. Önündeki çatalı parmaklarının arasında sıkı sıkıya tutuyordu. Başında bir zebani gibi dikilirken diğer elimi de omzuna koydum ve hafifçe vurdum.

"Yani doğal olarak sizler konuşulacak insan olmayacağınız için beni konuşmanız çok normal," dedim, sıcak bir tavırla. Sorun olmadığını belli eden şekilde baktığımda ikisi de rahatlamış gözüküyordu.

Eric aldığı nefesi veremedi ellerimle omuzunu sıktığımda doğru eğildim. "Garsonla ne derdin var?" diye sorduğumda rehlikeli vurgu, kalp hızlandıracak kadar şiddetliydi.

"Bir... Bir derdim yok," dedi Eric, yalpalayan kelimelerle.

Omzundaki elimi boynuna doğru yaklaştırdığımda boğazına parmaklarımı doladım. "Lafımı tekrar mı ettireceksin bana?"

"Sana duyacağını söylemiştim, Eric," dedi Nether. Başka bir karı sahibi konuşurken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Kravatını bollaştırdığında ikisi de birbirinden beter gözüküyordu. "Lafı uzatma. İmparator'dan bir şey kaçmaz."

"Siktir git!" dedi Eric, hiddetli çıkan sesiyle Nether'e doğru. Yüzüme bakmak için bana dönerse boynunu kıracağımı bildiği için kılını bile kıpırdanmıyordu. "Bana seni sordu, İmparator."

Parmaklarım boynunu tamamen sardığında sert bir tavırla onu kavayıp ayağa kaldırdım. "Benimle geliyorsun," dedim. Sırtım alana dönük olduğu için garson yüzümü hiçbir şekilde göremezdi.

Zorlu birkaç adım geriden gelirken belindeki silahlarını çoktan çıkar-mıştı. Arka tarafa geçerken ona kafamı olumsuz anlamda salladığımda odanın kapısının önünde durdum. "Kapıda bekle, Zorlu," dedim, emredici bir tonla. "Diğerleri önden ayrıl-sın, beş dakika sonra ben de geleceğim, buradan gidiyoruz."

Zorlu elindeki silaha yedek şarjör takacağı zaman onu durdurdum. "Hayır, bir sorun yok ama olabilir. O yüzden herkes dediğimi yapsın."

Zorlu kafasını salladı. Açılan kapıdan içeriye geçtiğimde boynunu sık-tığım adamı içeriye doğru kelimenin tam anlamıyla fırlattım.

"Her şeyi baştan, eksiksiz anlat," derken sesim olduğundan sabırsız çıkıyordu. Dilim kurumuş bir hâldeydi ve ıslatması için alkolle fazlasıyla ihtiyacım vardı. Göz yorucu yoğun ışığın olması gözümü alıyordu. Karanlık her zaman tercihim olmuştu çünkü odaklanmamı sağlıyordu. Aydın-lık ise dikkatimin dağılmasına neden oluyordu.

"Neyi?" dedi Eric, korktuğunu belli eden bir sesle. Oturduğu yerden ayağa kalktı, ahşaptan bozma sandalyeye güçlükle oturdu.

"Garsonla arandaki ilişkiyi!" diye bağırdım. Çıkarmış olduğum silahla aydınlatmaların çoğuna ateş etmiş, sadece bir tane lambayı sağlam bırakmıştım. Bunu yapmam Eric'i iyice korkuturken oturduğu sandalyeye sindi.

Bakışlarım, boğazındaki kızarıklığa kayarken, kravatımı bollaştırıp kendini rahatlatmaya çalışıyordu. "Beni girişte karşıladı," dedi. "Önce iyi niyetliydi, flört etti gibi. Güzel de bir kadın, güzelliğine kandım ama beni oyuna getirdi, Bronz!" Ani parlamasıyla bana yalvaran gözlerle baktı. "Elinde özel görüntülerim var, karımı aldatığımı ortaya çıkarsa biterim ben. Onu sildirmen lazım!"

"Lazım?" dedim, inanamaz bir hâlde. Kaşlarım havaya kalktığında yüzüne anlamsız bir ifadeyle baktım. "Bunun beni ilgilendiren kısmını anlayamadım. Sen bana ne zamandan beri emir veriyorsun?"

"Öyle demek istemedim, İmparator! Sen kart sahiplerine değer verisin! Koruyup kollarsın!" dedi Eric, yalvarırcasına. "Beni tehdit ediyorsun!"

"Seni tehdit etme nedeni ne?" diye sordum.

"Seni bulmak istiyormuş. Seninle görüşmek istiyormuş ama yüzünü bilmediği için kim olduğunu bilmiyormuş. O yüzden emrinde çalışan herkesin peşinde, örgüte sızmaya çalışıyor," dedi Eric. "Ama Tanrı adına yemin ederim ki seni tanımadığımı söyledim. Hatta bir şehir efsanesi olduğunu söyleyip onunla dalga geçtim."

"İyi halt ettin!" dedim, kızgınlıkla.

"Bana inanmadı, bir şekilde senin bir şeyin olduğumu söyledi..." dedi Eric. Kafasını tekrar yere eğerken derin derin düşünmeye başladı. Kafasını kaldırıp, gözlerini gözlerimle buluştururken yüzünü buruşturdu. "Kuch kuch?"

"Kuch kuch ne? Kuçu kuçudur o."

"Evet, evet, efendim!" dedi Eric, koyu gözleri ay gibi parlarken. "Kuçu kuçu." Türkçe konuşarak kendi kendine tekrar etti. "Bana öyle hitap edip

durdu!" Kaşlarını çatarken son nefeslerini aldığı bilyormuş gibi derin soluklar alıyordu. "Sana çalıştığımı biliyor ve benim sayemde sana ulaşacak."

"Peki, bütün bunlar olurken, neden gelip bana söylemedin? Niye acil kod göndermedin?" dedim, sınırları deniz gibi köpürürken. Bir iş de ölüm bağlamadan halletmek istiyordum fakat olmuyordu. "Bu olaylar kaç saat önce oldu?"

"Bir, iki saat önce oldu."

"O kadar saat olduysa bana neden söylemedin?"

"Beni tutuyordun!" dedi, acınası bir hâlde. Az önce görmüş olduğum garsonun bu adamı elinde madara edebilmesi ayrı bir olaydı. "Konuşmaya çalıştı. Konuşmadım. En sonunda bana inanınca beni serbest bıraktı!"

"Beyinsiz!" dedim ve sandalyesine sert bir tekme attım. Sinir problemi olan bir adamdım. Çok çabuk parlamaya gibi kötü bir huyum vardı. Kendimi dizginlemeyi öğreniyordum. "Sikeyim senin olmayan aklını, aklından geçen düşünceni, düşünmeni sağlayan her bir hücreni sikeyim!" Her geçen saniye ona olan sakinliğim tükeniyordu. "Kesin inanmıştır zaten, tuzak bu!" Elimdeki silahı bırakmadan yüzüne sertçe vurdum. "İlk fırsatta ağlayarak bana koşacağını biliyordur!"

Eric yediği darbeden kendine gelemeyen, yakasından tutup onu yuvarlaya doğru kaldırdım. Gözündeki çipi çıkartmış, ardından onu infaz etmişim. Bronz olarak verdiğim hüküm değişmezdi. Beni, kartını ve Arkana'yı tehlikeye atan herkes yok edilirdi.

Onu burada bırakıp çıktığımda, açlığım başıma vurmaya üzereydi. Zorlu ortalıkta gözlükümüydü. Diğerleri de yoktu.

Türk Lokumu'nun spesiyalini merak ettiğim için yemek alanına geri döndüm. Bütün mekân boşaltılmış, her yer kurşunlanmıştı. Ben içerde Eric'le vakit geçirirken arkamda bıraktıklarım burayı bir viraneye çevirmişti. Masalarda kimse yokken her masada üstü kapalı tabaklar

vardı. Mənimlə bəzi qəribələr, özənlə yanaşırlımtın. Ziyafətə gətirilmiş olmalıydım.

Kendi masama ilerlediğimde masanın üzerinde duran naneli kapaklı
açıp tabakta olan yemeğe baktım. Gördüğüm sadece bir por oluyken
kafı elime aldım. Yanımdaki masaya baktığımda onun da tabağını aç-
tım ve aynı manzarayla karşılaştım. Diğer masalara da rastgide bakarken
hepsinde aynı notan vardı. Ben bilmediği için her masaya aynı yeme-
ten servis etmişti.

Çünkü Bronz'un bu akşam burada olacağını biliyordu.

Turkish Delight Special.

Ayucumun arasında tuttuğum notu okumak için balış açısına geçirdiğimde keşiflerim istemsiz olarak geldi.

"Sen bir yansın, Bronz. Benim yansımalarla içim olmaz. Geçmiş kimliğini bana aç ve aslında kimdir beni. Aslında beni yansıtmaya karar verdiğinde davetini kabul edeceğim yolda. Ben Bronz'ın yanı sıra, Yarıda Buz'da, Rüz'unda gözümler ve anılar ile anılar karında gözümler." *Yarıda Buz'da*

SON SÖZ

ÖZGE NAZ'DAN...

Bazen düşünüyorum...

Eğer bir gün tarot destesindeki Aşıklar Kartı'na bakmamış ve onun anlamını merak etmemiş olsaydım ne olurdu? Muhtemelen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ama bildiğim bir şey var. O gün o karta bakmasaydım bu hikâye hiç başlamayacaktı. Ve biz bugün, altı kitaptan oluşan bu uzun yolculuğun sonuna birlikte varamayacaktık.

Bronz ve Hisar başta olmak üzere; Sanaç, Yasmin, Viran, Serdal, Zorlu, Verda, Safa, Tarkan, Barkan, ilk kurucular, Haris, Tania, Efrem, Atlas, Eva ve daha nice karakter... Bu sayfalar boyunca kimi zaman kendimizi onların içinde bulduk, kimi zaman onlara yabancılaştık. Bazılarını sevdik, bazılarını öfkelenedik, bazılarını anlamaya çalıştık.

Ama hepsi bu evrenin bir parçasıydı. Çünkü kimse görüldüğü gibi değil çünkü herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı. Ve bu karakterlerin her biri, kendi hikâyesini bu sayfalarda tamamladı.

Ancak...

Bir kişi hariç.

Viran Kül, yani gerçek adıyla Raven Romanov. Raven karakterimize hayat veren Charlie Edwards ne yazık ki yakın zamanda aramızdan ayrıldı. Derin bir üzüntü içerisindeyim çünkü Charlie tam olarak Raven'ı yansıtıyordu. Hem de her anlamda. Bu kadar içselleştirdiğim birini kaybetmek beni fazlasıyla üzdü. Huzur içinde uyuşun. Bana ilham olduğu için minnettarım.

Raven'ın hikâyesi burada bitmiyor. Aksine şimdi gerçekten başlıyor.

Büyük bir mutlulukla duyurmak isterim ki Küçük Arkana serisinin ilk kitabı olan Kılıç Kraliçesi'yle bu düzene yeniden döneceğiz. Bu kez hikâyenin merkezinde Kurşun Asker ve Balerin olacak.

Beyaz saçlı bir kadınla siyah saçlı bir adam. Biri Kılıç Kraliçesi, diğeri Ölüm. İkisi de kana doğdu. İkisi de kanla büyüdü. Şimdi ise kader, onları aynı masalın içinde buluşturuyor.

Bakalım, bu iki ruhu nasıl bir hikâye bekliyor?

Büyük Arkana evrenini konu alan Bronz serisinde bana eşlik eden herkese teşekkür ederim. Sizlerle Küçük Arkana evreninde de görüşmek üzere.

Tıpkı Cemal Süreya'nın da dediği gibi... *Hisler söylenmemeli, hisler hissettirilmeli.*

Ve özel teşekkürümde yer almasını istediğim ablam Aysel, ablam Özlem, kardeşim Berk, bir dediğimi hiçbir zaman iki etmeyen babam ve anneme...

Güzel arkadaşlarıma, kitabımda mutlaka katkısı bulunanlara ve bu satırları okuyan herkese çok teşekkür ederim.

Ve şimdi, kitabı ters çevirin ve Bronz'un bize anlatması gerekenlerk sizleri baş başa bırakıyorum.

Son kez, keyifle okuyunuz.

Sevgilerle, Özge Naz

17th Oct

PETROV AİLESİ

DRAGOMIR
PETROV

YARASLOVA
PETROVA

EVLI

ROZALIA
PETROVA
İLK İMPARATORİÇE

DIMITRI
PETROV

DARIA
PETROVA

EVLI

POLINA
PETROVA

TEMUR
PETROV

EVLI

EVA

VICTOR
VANIZAN

EVLI

EFREM
VANIZAN
KURDİA VE HANSTIN ÇOCUĞU
BALKANLARA KİMİNER NINIZAN ZİYYA KATILIO

TANIA
VANIZAN

HARİS
ALATAV

EVLI

HİSAR
ALATAV

ALATAV AİLESİ

HARİS
ALATAV

HİSAR
ALATAV

EVLI

TANIA
VANIZAN

EFRAM
VANIZAN

EVLI

NATASHA
VANIZAN

TATIANA
VANIZAN

LARISA
VANIZAN

VLADIN AİLESİ

MIROSLAVA
VLADINA

DANTE
VLADIN

THE GOLD
İLK İMPARATOR

CAVIDAN
VLADINA

İLK EVLİLİK

İKİNCİ EVLİLİK

CZAR
VLADIN

THE SILVER
İKİNCİ İMPARATOR

SVETLANA
VLADINA

EVLİ

IVANKA
VLADINA

DMITRI
VLADIN

DANTE D.
VLADIN

THE BRONZE
ÜÇÜNCÜ İMPARATOR
AŞIKLAR

VADIM
VLADIN

ILYA
VLADINA

ANYA
VLADINA

VLADISLAV AİLESİ

VLAD

DANTE
VLADISLAV
İLK İMPARATOR

DAMIEN
VLADISLAV
İLK ŞEYTAN

VERONİKA
VANIZAN

BOGDAN
VLADISLAV

ELVAN
VLADISLAVA

EVLI

ATLAS
VLADISLAV
MECNUN

MELİNA
VLADISLAVA

İVAN
VLADISLAV

YAPRAK
YAKUT
YAĞIZ
YALÇAN

ÖZGE NAZ

BRONZ

ÂŞIKLAR

İLLÜSTRASYON
EKİN S. KOCH

DANTE D. VLADIN

İnsan, unutmaya razı olmadığı şeyi yaşatmanın bir yolunu arar. Ressamlar bunu fırçaıyla yapar. Bir yüzü, bir bakışı, bir anı zamana karşı sabitlerler. Ölümsüzlük, dedikleri şey belki de tam olarak budur. Peki, ya yazarlar? Birini kelimelere döktüğünde ne olur? Bir insan, harflerin arasına sığdırılabilir mi? Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, hayatımda ilk kez birisi için yazıyor olduğum.

Söz uçar, yazı kalır.

Aklına gelen her şeyi yaz, dedi dedem.

Aklıma geliyor degilsin, aklımdan çıkmıyorsun. Belki aklımdan çıkarsın diye bir şeyler karalamaya başladım. Dedem haklı çıkacak mı göreceğiz, ona hep inanır ve güvenirim.

Seni gördüğüm an, aklımda tek bir kelime belirdi: Direnmek. Eğitimde öyle bir direndin ki içimden

sana Direniş, dedim. Eğer ki bu kelime bir insana
hürünseydi, bu sen olurdun.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Nasıl başladığımı da.
Sadece şunu biliyorum ki günlerdir seni düşünmekten,
seni anlatmak istemekten kendimi alarıyorum. Çizmek
istedim seni ama ellerim kelimelere kaydı. Konuşmak
istedim ama anlatacak kimsem yoktu.

Çünkü ben de bir kimseyim. Herhangi biri.
Görünmeyen. Adı anılmayan. Varlığı fark edilmeyen.
Ve bugüne kadar bundan hiç rahatsız olmamış.

Ta ki seni görene kadar.

İlk kez biri tarafından görülmek istedim. Gerçekten
görülmek. Sadece bakılmak değil, fark edilmek.
Sanırım artık neden yazdığımı biliyorum. Sen beni
görmedin diye, ben kendimi sana anlatmak istiyorum.

Bu satırların arasına sakladım kendimi. Bir gün
beni göreceksin. Hayır, bu bir umarım değil. Ummak,
âcizlerin kelimesi. Sen beni göreceksin. Ve ben, sen
beni görene kadar yazmaya devam edeceğim, Direniş.

Kim olduğumu merak ediyorum, Direniş.

Hangi aileye mensupsun, nereden geliyorsun, seni buraya getiren ne? Beni buraya babam gönderdi. Seni de mi baban gönderdi? Anlamıyorum, babalar neden çocuklarını böyle bir yere gönderir? Burada herkes birbirine yabancı, aynı çatı altında olsak bile kimse kimseyi gerçekten tanımıyor.

Ablam ve abimle aynı yerde olmama rağmen birbirimizi hiç tanımıyormuş gibi davranıyoruz. Yan yana geçiyoruz, göz göze geliyoruz ama hiçbir şey söylemiyoruz. Garip hissettiriyor. Sanki aynı kanı taşıyoruz da sadece aynı yerde bulunmak zorunda kalmış yabancılarız.

Acaba sen tanıdığın biri misin Direniş? Yoksa hiç tanımadığın mı? Hangi ailedensin? Seni her gördüğümde yalnız başına duruyorsun. Kalabalığın içinde ama kimseye ait değilsin. Kimseye yaklaşıyorsun, kimseyi yanına almıyorsun. Sanki kendi etrafına görünmez bir sınır çizmişsin ve kimseyi o sınırın içine almıyorsun. Ben o sınırın nerede başladığını merak ediyorum ve bir gün o sınırı geçip geçemeyeceğimi.

*Burada tek tip kıyaset giymek beni rahatsız ediyor,
Direniş.*

*Sen bundan etkilenmiyor gibi görünüyorsun ama ben
hiç hoşnut değilim. Annem bana kendi kıyasetlerini
getirdi. Artık burada istediğimi giyebileceğim.*

*Bu küçük şey düşündüğümden daha büyük bir
fark yarattı. Gece herkes uyuduktan sonra bütün
kıyasetlerimi üç kez ütüledim. Kusursuz olsun istedin.
Sabah olduğunda ise hepsini giyerken ilk kez burada
kendim gibi hissettim.*

Bunun da bir bedeli oldu.

*Ütü yaparken elimi yaktım. Su topladı. Atış
taliminde silahı karramak zorlaştı, kontrol etmek
daha da zorlaştı. Eğitmenim bundan dolayı beni
azarladı ama umurumda olmadı. Çünkü o gün bir
arkadaşım başarılı oldu. Onun adına serindim, belli
de ilk kez kendi canım yanarken başkası için serindim.*

Senin burada hiç arkadaşın var mı Direniş?

Benim Atlas dışında hiç arkadaşım yok.

Mesela senin hobilerin var mı Direniş?

Neler yapmaktan hoşlanırsın? Boş kaldığında zihnini nereye götürürsün, bilmiyorum ama merak ediyorum.

Seni anlayanın tek yolu sana dair küçük şeyleri bilmekten geçiyor. Annem benim döüşmemi istemediği için elimin yeteneğini resim çizmeye yönlendirdi. Bunu seriyorum diyemem ama en azından düşüncelerimi susturuyor. Yine de gerçekten serdiğim şey bu değil. Golf... Golf oynarken kendimi daha dengede hissediyorum. Hem hareket ediyorum hem de annemin koyduğu kuralları çiğnemiyorum. O oyunun içinde bile düzen var, kıyafet var, kontrol var. Belki de bu yüzden bana daha tanıdık geliyor.

Kıyafet... Bizim erde her şey demek gibi. Nasıl görüldüğün, nasıl durduğun, nasıl baktığın önemli. Bazen bunun beni tanımlamasına izin veriyorum, bazen de bunun arkasına saklanıyorum.

Ama aslında...

Ben seni merak ediyorum, Direniş.

*Sen neyi serersin? Ne yaparken gerçekten sen olursun?
Bu soğuk gibi görünen hâlinin altında ne var? Çünkü
ben gördüğüm şeyin yalnızca yüzey olduğunu biliyorum.*

Eğer benimle konuşsaydın...

Belki gerçekten iyi bir arkadaş olabilirdik.

Arkadaş olmadık.

Bugün de olmayacağız.

Yarın da.

*Çünkü sen kendini öyle bir kalenin içine almışsın ki,
kimsenin orayı geçmesini istemiyorsun, Direniş.*

O kaleyi fethedeceğim.

Direnis, bugün ilk kez kendi koyduğum sınırı aştım.

Yapmamam gereken bir şey yaptım.

Bakmamam gereken yere baktım. Ama belki de ilk kez, görünmez olmak işe yaradı. Dedem hep, madem seni görmüyorlar, bunu kullan, derdi. Haklıymış. Onun yanıldığını hiç görmedim. Ne yaptığımı soruyorsan sisteme sızdım, Direnis. Geçtiğimiz günlerde karşımda duran senin kim olduğunu öğrendim.

Adın Hisar'mış. Hisar Alatar. Aziz Kartı'nın sahibi olan Haris Alatar'ın kızısun. Haris Alatar'la babam Czar'ın arası çok iyi. İkisi sıkı bir dost olmasına rağmen seni ilk kez eğitimde gördüm. 1996'da doğmuşsun. Haziran ayının altıncı gününde.

Altı. Bu sayı neden peşimi bırakmıyor, bilmiyorum.

Adını öğrenmiş olsam da sana Direnis, diyeceğim.

Henüz resit olmadığımız için bizi aynı bölüme koydular ama ilk kez yaşıtım olmayan biriyle karşı karşıya geldim. Ne yapacağımı bilemedim. Sen ise her gün yaptığın bir şeymiş gibi sakindin. Rahattın. Yerine ait gibiydin.

Söylesene... Senin kartın ne olacak, Direniş? Hangi kart sana ait olacak? Seni hiçbirine yakıştıramadım. Azize mi? Kılıç Kraliçesi mi? Denge mi? Ermiş mi? Hiçbiri değilsin.

Eğer İmparatoriçe Kartı yok edilmiş olsaydı, onu sana yakıştıırırdım. Ben ise Aşıklar Kartı'nı istiyorum. Garip, değil mi? Kimse istemiyor onu. Herkes daha güçlü kartların peşinde. Oysa güç, sandıkları şey değil. Güç, her şey demek değil.

Umarım sen Aşıklar Kartı'nı istemezsin. Çünkü onu ben alacağım. Ve seni yenmek istemiyorum. Babam eğitimde bu kadar başarılı olduğunu görseydi, eminim çok gururlanırdı seninle. Benim babam ise hiç gururlanmıyor. Sen yaş grubunun birincisi oldun. Üstelik bunu yaparken bile zorlanıyormuş gibi görünmüyordun.

Eğer adın Hisar olmasaydı, kesinlikle Direniş olurdu. Çünkü sen bir kart varisi değilsin.

Sen direnişin ta kendisisin.

Arkana'da aşk yasak, Direniş.

Kimse kimsese aşık olmaz. Zaten kimsenin buna rakti de yok olgunluğu da. Resit olana kadar bu sınırların içinde kalırız, daha sonra kartlarımızı alırız ve herkes kendi yoluna gider. Kurallar böyle. Düzen böyle. Dedem burayı böyle kurmuş.

Annem de henüz bir beyefendi değilsin, diyerek hep aynı şeyi söyler. Eğer iyi bir beyefendi olmazsam hayatımın kadını asla bulamayacağımı da ekler. Zaten buna daha yıllar var.

Atlas... Atlas her şeyi zorlaştırıyor. Sürekli Era'ya aşık olduğunu söylüyor. Bunu nasıl bir şeymiş gibi söyleyebilir ki? Burada yasak olan bir şeyi dile getirmekten çekinmiyordu.

İnsan birine aşık olduğunu nasıl anlardı ki? Bilmiyorum. Senin gözlerinin içine bakamadığın için aşkın neye benzediğini de bilmiyorum. Atlas'a sorduğumda, insanın daha önce hiç hissetmediği bir şeye benzer, diyor. Daha önce hiç hissetmediği bir şey... Demek ki ben henüz oraya ulaşmadım. Direniş. Ulaştığımda sana söylerim.

Atlas, benim şimdiden tam bir Âşıklar olduğumu düşünüyor. İlk karşılaşmamızdan beri benimle dalga geçiyor. Çünkü sana yenildim. Ama bu, sandığı gibi değildi. Ben o karşılaşmayı sana bakmaya çalıştığım için kaybettim.

Gözlerine...

Garip bir kahverengiydi. Ben renkleri bilirim. Her gün resim çizirim. Renklerin neye dönüştüğünü, hangi tonun hangi duyguyu taşıdığını çocukluğumdan beri öğrendim. Bütün boyaları karıştırırsan kahverengi elde edersin, derler. Yalan. Ben bütün renkleri karıştırdım. Ama senin gözlerinin rengini elde edemedim.

O kahverengi başka bir şeydi.

Eğer bir sonraki karşılaşmamızda gözlerine bakarsam korkma. Seni çözmeye çalışmıyorum.

Sadece...

Yarım kalan bir resmi tamamlamaya çalışıyorum.
Direniş.

Benim kır olduğumu
hiç merak ediyor musun Direniş?

Hiç merak ediyor gibi bakıyorsun ama ben yine de
anlatacağım. Çünkü anlatmak, var olmanın tek yolu
gibi geliyor bana artık.

Czar Vladin ve Sretlena Vladina'nın üçüncü çocuğu
olarak doğdum. Üçüncü çocuk diyorum ama aslında
hiçbir zaman üçüncü olmadım. Çünkü birinci ve
ikinci zaten her şeyi doldurmuştu. Onların adı vardı,
yerleri vardı, onlar için kurulmuş beklentiler vardı.

Benim... Yoktu.

Babam, ilk iki çocuğunun kart sahibi olacağına
o kadar emindi ki bana isim koymayı bile gereksiz
görmüş. Onun dünyasında ben, henüz var
olmaya değmeyecek bir ihtimalmişim. Silinebilir,
değiştirilebilir, eksikliği hissedilmeyecek bir boşluk.

Yemek masasında hep aynı düzen olurdu. Ablam
Ivanka sağında, abim Dmitri solunda otururdu.
Ben ise hiçbir yerdeydim. Çağırılmadım, sorulmadım,
fark edilmedim. Anneme gelirsek o da farklı değildi.
O, çocuk sermezdi, yönetecek birini arardı. Bazen

ablama yaklaşırdı, bazen abime. Hangisi daha güçlü görünüyorsa onun yanında dururdu. Biz geri kalanlar ise aile değil, sadece aynı kum taşıyan sazlıklardık.

Bu yüzden babam bana isim vermedi. Çünkü sok yaşayacağımı düşünmedi.

Ama dedem...

Altıncı yaşına girdiğim gün bana kendi adını verdi. Dün gibi hatırlıyorum. Bir insan altı yaşına kadar isimsiz nasıl yaşardı? Ben bile kendimi VI sanıyordum. Çünkü herkes bana öyle sesleniyordu. Oysa VI bir isim değilmiş aslında, bir numaraymış.

Bundan sonra senin adın Dante, demişti dedem.

Dante Vladin. Benim gibi iyi bir İmparator olacaksın.

İyi bir İmparator olmak...

Bir gün o karta sahip olur muydum bilmiyorum.

Ama o gün ilk kez birinin bana bir gelecek verdiğini hissetmişim.

Yemek masalarında en küçük kardeşim Vadim, annemin kucagina gitmek isterdi. Küçük elleriyle ona uzanır, mırıldanırdı. Ama annem onu görmezden gelirdi. Otoriterdi. Soğuktu. Seçiciydi. Ben ise Vadim'i

kucacıma alır, susturmaya çalışırdım. Sanki ben onun abisi değil de eksik kalan bir şeyi tamamlamaya çalışan biriymişim gibi.

Diğer iki kız kardeşim Anya ve Ilya'ya da hep gözümün önünde tutardım. Çünkü annem ve babam ilk iki çocuklarıyla meşguldü. Geri kalan dört çocuk kendi kendine büyüyor gibiydi. İki çocuğuna sarılıp diğer dördünü yok sayan bir aile... Bu, aile demek olamazdı.

Olmalıydı.

Senin ailen nasıldı?

Yakında bir etkinlik olacak. Orada seni ve aileni göreceğime eminim. Ve neden, bilmiyorum ama ilk kez bir şeyi merak ediyorum.

Umarım senin bir ailen vardır.

Gerçek bir aile.

Çünkü bazı çocuklar bir aşkın meyvesi olarak doğar, bazıları ise yalnızca bir düzenin deram etmesi için.

Ve ben artık hangisi olduğumu biliyorum.

Düşündüğüm gibi oldu, Direniş.

Seni bugün ilk defa tesis dışında, cemiyyette gördüm. Kalabalığın içinde herkes birbiriyle konuşuyor, gülüyor, birbirine dokunuyordu. Sen ise hepsinden ayrı bir yerde duruyordun. Annen Tania'yla tanıştım. Herkes onu seriyor. Baban içinse aynı şeyi söyleyemeyeceğim fakat herkes ona saygı duyuyordu.

Sen ne annen gibisin ne de baban. İkisine de benzeriyorsun. Soğuksun bir kere. Bu, insanın uzak durmak isteyeceği bir soğukluk değil. Daha çok yaklaşıncaya yanacağını bildiğin bir şey gibi.

O, rengini bir türlü tanımlayamadığım gözlerin hep annenin üzerindeydi. Seni dansa kaldırmak için Haris Alatar'dan izin aldım. Bunun bir kuralı vardı, ben de kurallara uydum. Ancak sen istemediğini, annenle oturmak istediğini söyledin. Senin bakışların bana değmiyordu bile. Ben yanlış anladım. Ben, o gözlerin dans etmek ister gibi bakıyor sanmıştım. Sen sadece anneni izliyordun. Çok mı seriyorsun anneni? Anneler serilir miydi bilmiyorum. Benim annem biraz garip biri.

Mesela pantolonunun ütüsünü bozarsam beni cezalandırır. Gömleğimin düğmesi açık kalırsa kızar. Kardeşlerimle ilgilenmezsem yine kızar. Kardeşlerime bakmak beni yormuyor, sürekli kusursuz görünmek zorunda olmak yoruyor. Sürekli dikkat etmek, sürekli doğru olmak... İnsan bir yerde hata yapmak istiyor.

Bugün Vadim'i kucagımda taşıırken ayakkabısı ceketimi kirletti. Farkında bile degildir. Üstelik o daha iki yaşında. Bir bebeğin tek istediği şey birinin kucagıdır. Cemiyetteki etkinlikten önce annem ceketimi görünce hem bana hem de Vadim'e kızdı.

Bana kızsı neyse. Daha doğru düzgün konuşamayan bir çocuğa kızması... Bu beni sinirlendirdi. O sadece bir bebek. Başka hiçbir şey bilmiyor. Bilemez de. Annem, Vadim'i bir daha kucagıma almamı yasakladı. Kendi kendine büyüyebileceğini söyledi.

Büyüyemez.

Nasıl büyüsün ki?

Odama çıktım. Yeni bir ceket aldım. Üç kere ütüledim. Kusursuz olduğundan emin oldum. Çünkü burada kusursuz olmazsan görünmez bile oluyorsun.

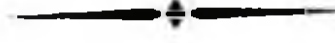
Vadim gece boyunca ağlamayı kesmedi. Babam, bir daha onu böyle etkinliklere götürmememiz gerektiğini

söyledi. Oysa biri onu kucagına alsa susardı. Bu kadar basitti. Bugünün tek güzel yanı sendin. Seni gördüm. Ailenle birlikte. Gerçek bir aile gibi duruyordunuz. Birbirinize bakıyordunuz. Vardınız. Senin güzel bir ailen var. Benim yok.

Yine de... O cezayı kaldıracağın sünkü küçük kardeşim kucaga alınmazsa huysuzlaşır ve ağlar.

Vadin ağlamasın.

Sen de hiç ağlama.

Ben kardeşlerimle yakın olduğum gibi keşke abları ve abim de bana yakın olsaydı ancak olmuyorlardı. Senin abinle aran nasıldı, Direniş?

Bugün olanları sana anlatmak istiyorum, Direniş.

Artık pek yalnız biri değilim. Era,
Atlas ve ben, ayrılmaz bir üçlü olduk. İnsanların
dışarıdan bakınca yakın dediği şeyin içindeyiz. Ben o
üçlünün içinde bile eksik bir şey taşıyorum.

Seni.

İki arkadaşımın yanında seni de görmek istiyorum.

Aynı karede, aynı anda ama sen buna hiç izin
vermiyorsun. Ne zaman yaklaşırsam ya tersliyorsun
ya da görmezden geliyorsun. Belki de gerçekten
görmüyorsun.

Era bende bir gariplik olduğunu söyledi
bugün. Eskisi kadar konuşmadığımı fark etmiş. Her
şeyi anlatmadığımı için kızdı bile diyebilirim. Haklıydı
da. Çünkü artık anlatmıyorum. Sana yazıyorum.

Bunu Era'ya söylesem eminim bana gülerdi. O
kız bu satırları asla okumayacak, derdi. Belki
haklıdır. Era insanları çok iyi anlar. Konuşmayı da
dinlemeyi de bilir. Ona ne anlatırsam anlatayım beni
yargılamadan dinleyeceğini biliyorum.

Yine de anlatmıyorum. Çünkü güvenmiyorum. Sistem
güvenmiyorum, Direniş.

Atlas'ın da Era'nın da mümkün olduğunca az
sey bilmesi daha iyi. Çünkü bu düzen sadece
bedenlerimizi değil, zihinlerimizi de tutuyor. Ne
düşündüğümüzü ne sakladığımızı biliyor ve neye
baktığımızı bile izliyor. İsteddiği her şeye ulaşabiliyor.

Bunu bile bile seni kimseye anlatamam.

Kendire bile.

Seni unutmamak için ya çiziyorum ya da buraya
yazıyorum.

Çünkü kelimeler iz bırakır. Ve ben, senin bende
bıraktığın izi kaybetmek istemiyorum.

Ama bazen... Korkuyorum. İnsan korkar mı böyle?
Birileri gözlerimin içine baktığında seni görecekt
diye korkuyorum. Sanki içimde sakladığım her şey
bakışlarımdan taşacakmış gibi. Sanki seni sadece
düşünmek bile bir gün açığa çıkacak bir suçmuş gibi.

Bu yüzden susuyorum. Bu yüzden anlatmıyorum. Yine
de yazıyorum.

Çünkü eğer bir gün biri gerçekten gözlerimin içine
bakarsa orada yalnızca beni değil, seni de görecekt.

Dedem bugün beni kiliseye götürdü, Direniş.

Arkana'nın kurallarına göre din yasak fakat dedem her zaman kuralların yalnızca bilmeyenleri koruduğunu, bilenlerin ise onları aşmayı öğrenmesi gerektiğini söyler. Bu yüzden bana bütün dinleri bilmem gerektiğini anlattı. Kilisenin kapısından içeri girdiğim anı unutamıyorum. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydim. Yüksek tavanlar, duvarlardaki resimler, ışığın vitraylardan süzülerek yere düşmesi... İlk kez, bir yerin sadece taş ve duvar olmadığını hissettim.

Caridan Hanım da oradaydı. Dedemin eşi. Kendisi büyükannem değil. Babamın annesi bir hastalıktan ötürü refat etmiş ve dedem Türk bir kadınla evlenmiş.

Ben doğduğumdan beri Caridan Hanım dedemin hayatındaydı ve çok sevdiğim biriydi.

Caridan Hanım bana dinlerin tarihinden bahsetti. Düşündüğümde çok daha fazla din varmış. Ben kimsenin gerçekten bir şeye inandığını düşünmüyordum ama insanların çoğu bir şeye bağlıymış. Bir yaratıcıya. Ona göre hiçbir şey tesadüf değilmiş. Her şeyin bir anlamı, bir nedeni varmış. Bu bana garip geldi. Çünkü Arkana'da bize

öğretilen şey her şeyin kontrol edilebilir olduğu,
gücün her şeyin üstünde olduğuydu.

Orada ilk kez kontrol edemeyeceğin bir şeyin de var
olabileceğini düşündüm.

Caridan Hanım çok bilgiliydi. Konuşurken sanki sadece
anlatmıyor, bildiği şeyleri yaşıtıyordu. Eski tarihlerden
bahsetti. Bir yerde bir derinden ve bir direnişten söz
etti. Derin... Türkçe bir kelimemiş. Bu kelimemi ilk kez
duydum ve garip bir şekilde içimde bir yere dokundu.

Sanki sadece bir anlamı değil, bir ağırlığı vardı.

Caridan Türk olduğu için benim de Türkçe öğrenmemi
istiyor. Zor bir dil ama öğreneceğim. Çünkü sen de
yarı Türk olduğun için dilini bilmek istiyorum. Senin
düşündüğün kelimeleri anlamak istiyorum. Belki o
zaman seni biraz daha iyi anlayabilirim.

Caridan Hanım bana bazı imparatorların isimlerini
kendilerinin seçtiğini söyledi. Bu düşünce aklımdan
çıkmadı. Çünkü benim adımı dedem koydu. Dante.
Güzel bir isim. Güçlü bir isim. Fakat bana ait değil.

Bana verilen bir şey.

Bazı isimler seçilir.

Benim adım Dante olabilir.

Amma ben... Derin olmak istiyorum. Her şeyin ve
herkesin. Tüm bu düzenin.

Çünkü sen, Direniş'sin.

Yaratıcıya dua etmek çok değişik bir şey, Direniş.
 Onun karşısında diz çökmek, affedilmek istemek,
 geleceği iyileştirmek için bir şeyler dilemek...
 Alışık olduğum bir şey değil. Gücün, kontrolün ve
 iradenin bu kadar önemli olduğu bir yerde, birinin
 görünmeyen bir şeye teslim olması bana garip geliyor.
 Dedemin bir şeye inandığını hiç düşünmezdim. Onu
 hep güçlü, sarsılmaz, kimseye boyun eğmeyen biri
 olarak gördüm. Arada sırada onu dua ederken
 görüyorum. Sessizce. Dizlerinin üstünde. En garibi
 ise affedilmek istiyor. Bunun için sırtını kırbaçlıyor.
 Dedem ne günah işlemiştir ki bunun için kendine
 zarar veriyordu?

Onu izlediğimi gören Caridan Hanım ise beni yanına
 çağırdı. Korktuğumu düşünmüş. Korkmamıştım sadece
 tuhafına gitmişti. Bunun bir ritüel olduğunu
 söyledi. Dini bir ritüel. Kendini cezalandırarak
 arınmak kulaga mantıksız geliyor ama onun
 yüzündeki ifadeye baktığımda bu,, dedem için gerçek.
 Onu o hâlde görmek tuhaf hissettirdi. Çünkü dedemin
 bir şeyin karşısında diz çökeceğini hiç düşünmemiştim.

Ahım bugün benimle spora gitmek istediğini söylediğinde hiç düşünmeden kabul ettim çünkü uzun zaman sonra onunla ilk kez gerçekten bir şey yapacaktım.

Yan yana duracaktık, konuşacaktık, belki de ilk kez normal kardeşler gibi olacaktık ve bu ihtimal bile içimde garip bir sıcaklık yaratmıştı. Onu her zaman uzaktan izlemişimdir, örnek almak istemişimdir. Fakat ne zaman yaklaşısam aramızda görünmeyen bir mesafe oluşurdu. Çünkü onda beni kendine çeken bir şey olduğu kadar beni ondan uzaklaştıran bir şey de vardı. Gözlerini bazen öyle bir hırs kaplıyordu ki sanki karşısındaki kişi kır olursa olsun onu ezip geçecekmiş gibi bakıyordu. Eğer buna bir isim koymam gerekirse Dmitri Vladin gördüğüm en hırslı insandı.

Babamın bir yansıması gibiydi. Küçüklüğümde onun gibi olmak isterdim. Onun yürüyüşünü, bakışlarını, konuşmasını taklit etmeye çalışırdım ama şimdi artık ondan olabildigince uzak bir yerde durduğumu hissediyorum. Çünkü onun gibi olmak demek, bir gün birini gözünü kırpmadan silmek demekti ve ben bunu yapabilecek biri olmak istemiyordum.

Aslında anlatmak istediğim bu değil, Direniş.

Anlatmak istediğim şey bugün abimin bana spor bahanesiyle suikast düzenlemiş olması.

Bunu ilk anladığımda hissettiğim şey korku değildi.

Daha çok bir şeyin doğrulanması gibiydi. Sanki içimde hep bildiğim ama adını koyamadığım bir gerçeğin yüzeye çıkması gibi. Çünkü burada, bu düzende, kimsenin kimseye gerçekten ait olmadığını zaten biliyordum. Yine de bir insanın kendi kardeşini öldürmek istemesi... Buna hazırlıklı olunmuyor.

Bir abi neden kardeşini öldürmek isterdi? Yer açmak için mi? Daha yukarı çıkmak için mi? Yoksa sadece öyle gerektiği için mi?

Bilmiyorum.

Ama bildiğim bir şey var. Abim beni öldürmek istiyor.

Bu sadece benimle ilgili değil.

Hemen Vadim'i, Anya'yı ve Ilya'yı kontrol ettim. Hepsi yaşıyordu. Nefes alıyorlardı. Gözleri açıktı.

Bu sadece bir başlangıçtı.

Bir gün hiçbiri uyanmayabilirdi.

Ve o gün geldiğinde bunun bir kaza olmadığını bilecek kadar çok şey görmüş olacağım.

Haris Alatar bugün
tesiste beni ziyaret etti, Direniş.

Gelişi sıradan bir ziyaret gibi değildi.
Bir kurşun yarasının üzerine dörmeye yapmayı istedi.
Babamın, yaptığım çizimlerden ona bahsettiğini
söyledi. Bunu söylerken yüzünde memnuniyet gibi
görünen ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığım
bir ifade vardı. Çizimlerimi beğendiğini söylediğinde
o an hissettiğim şey gurur değildi. Rahatsızlıktı.

Bu adamda içime sinmeyen bir şeyler var.

Bakışları normal değil. İnsanlara bakan biri gibi
bakmıyor. Sanki karşısındakini görmüyor da çözüyor.

Parçalara ayırıyor. Anlamaya çalışmıyor, analiz
ediyor. Yemeklerde, toplantılarda fark ettiğim bir şey
varsa o da gözü hep üzerimde. Açık açık bakmıyor ama
orada olduğunu hissediyorsun. Sanki ne yapacağını
ne düşüneceğini ne olacağını ölçüyormuş gibi.

Kim bu adam gerçekten?

Sadece senin baban mı?

Yoksa bu düzende daha derin bir yeri mi var?

Bir kurşun yarasını kapatmak için dörmek istemek bana basit gelmiyor. İnsanlar izlerini saklamak ister, eret arıya onunki saklamak gibi değildi. Daha çok bir şeyi örtmek. Aynı zamanda unutmamak gibiydi. Sanki o yara bir anı değil, bir mesajdı. Ve o mesajın üzerine benim elimle başka bir şey yazdırmak istedi.

Bu beni daha da rahatsız etti.

Çünkü bu, sadece bir dörmek değilmiş gibi hissettirdi. Sanki beni deniyor. Sanki bir şey için seçiyor. Sanki ben daha farkında bile değilken birinin oyununa dahil edilmişim gibi.

Söylesene Direniş, sen babanı gerçekten tanıyor musun?

Onun kim olduğunu, ne yaptığını, neyi sakladığını biliyor musun?

Yoksa sen de benim gibi yalnızca sana gösterilen yüzünü mü görüyorsun?

Çünkü bazen düşünüyorum da belki de burada herkes bir maske taşıyor. Asıl korkutucu olan şey o maskenin altındakini bilmemek değil, bir gün o maskenin altından kendirizgin çıkması.

Direnış, baban bugün yine geldi.

Kart sahibi olduğu için tesise girip çıkması o kadar kolay ki bazen o tellerin varlığı bana daha ağır geliyor. Aramızda sadece birkaç adım mesafe vardı ama o mesafe, bir insanın hayatıyla diğersinin kaderi arasındaki fark kadar büyüktü.

Yine de benimle konuştu. Bu bile başlı başına alışılmadık bir şeydi.

Sonra bana beklemediğim bir şey verdi. Kimseye söylememem gerektiğini özellikle vurguladı. Ama sen... Kimse değilsin. Ya da belki de herkesin içinde anlatabileceğim tek kişisin. Bu yüzden sana söyleyebilirim.

Bir mektuptu bu.

Aştığımda ilk dikkatimi çeken şey kelimelerin bana ait bir boşluğu doldurmasıydı. O mektupta benim hiçbir varise benzemediğim yazıyordu. İlk başta bunun bir eksiklik olduğunu sandım. Çünkü burada benzememek, genelde yetersizlik demektir. Ama onun

yazdıkları farklıydı. Sanki bu, bir kusur değil, bir
ayrım noktasıydı.

Beni eğitmek istediğini yazmıştı. Bana birkaç özel
eğitim vermek istediğini.

Ve en garibi...

Beni gördüğünü söylemişti. Babamın aksine.

Yazdıklarını okuduğumda şaşırırım. Çünkü ilk kez
biri beni bir ihtimal, bir yedek ya da bir sayı olarak
değil de bir birey olarak görüyordu.

Demek biri beni görüyordu.

O biri de senin babandı.

Bunu düşündüğümde garip bir şey hissettim. Bu,
alışık olmadığım bir duyguydu. Ne tam olarak
mutluluktan ne de huzur arıya ağırdı. Sanki yıllardır
taşımadığım bir şeyi bir anda omuzlarıma koymuşlar
gibi.

Sanırım buna onur deniyor.

Aynı zamanda bir soru da var zihnimde. Bir insan,
neden başkasının görmediğini görür?

Ve daha önemlisi...

Neden beni?

Kader bizi yine bir araya getirecekti, Direniş.

Haris Alatar'ın teklifini kabul ettim, Direniş.

Neler olacağını görmek istiyordum. Bu düzende bir şeyler sana teklif ediliyorsa onu reddetmek soğuk zaman bilmediğin bir kapıyı sonsuza kadar kapamak demektir. Ben artık hiçbir kapının ardında ne olduğunu bilmeden yaşamaya razı değilim. Bu yüzden daretini kabul ettim ve bugün ilk kez onun erine gittim, akşam yemeginde sizdeydim. Garip bir histi. O erde herkes yerini biliyordu, herkes ait olduğu yerde duruyordu. Tam bir aile eriydi. Klasik Rus aileleri gibi değildi. Ne Ruslar kadar soğuk ne de Türkler kadar sıcaktı. Tam ortasıydı. Ben yine misafirdim, yine dışarıdan bakıyordum.

Ve sen orada yoktun.

Hastaymıydın.

Bunu duyduğumda gitmek istedim. Çünkü aslında oraya gitme sebebim yemek değildi, baban değildi, o er bile değildi. Sebep sendin. Seni görmek için bekledim. Belki bir an çıkarsın diye, belki kısa bir anlığına bile olsa seni görebilirim diye. Ve sonra çıktın.

Bahçeye.

Ama bu kez de başka bir şey eksikti.

Rusça bilmiyormuşsun.

Neden bilmiyordun ki? Öğrenemedin mi yoksa ailen
mi öğrenmeni gereksiz gördü?

Bugün sana seslendim. Rusça direniş, dedim. Ama
dönüp bakmadın bile. Beni görmediğin için değil,
beni duymadığın için mi yoktum? Aramızda yalnızca
mesafe yokmuş, dil de varmış.

Seninle tek ortak dilim Arkana.

Ve eğer sen Arkana'nın dili dışında hiçbir şey
bilmiyorsan biz aslında hiç konuşamayacağız.

Bu düşünce garip bir şekilde ağır geldi.

Bu yüzden Türkçe öğrenmem gerekiyor.

Çünkü senin dünyana giden yol belki de o dilden
geçiyor. Bu yüzden en kısa zamanda dedemlere gitmem
gerektiyor. Caridan Hanım bana öğretmeye hazırdu.
Zor olacak, biliyorum. Ama seninle aynı kelimeleri
kurabilmek için buna değer.

Abim artık benden daha fazla rahatsız. Bunu
hissediyorum. Gözleri eskisi gibi değil. Atlas... Bu
hayatta en sevdiğim arkadaşım. Yanımda duruyor,
benimle gülüyor, benimle yürüyor. Era... Beni

*bıkmadan, usanmadan dinliyor. Her şeyi anlatmasam
da suskunluğumu hile anlayabiliyor.*

Ve sen...

Sen artık çok uzagımda değilsin.

Bunu hissediyorum.

*Sanki aramızdaki o görünmez mesafe her geçen gün
biraz daha azalıyor. Sanki bir şeyler yaras yaras
yer değiştiriyor. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama
yakında bir şeylerin değişeceğini hissediyorum.*

Çünkü seninle daha fazla ortak nokta olacak.

Ve belki o zaman beni gerçekten duyacaksın.

*Beni duymamaya, görmemeye,
konuşmamaya yeminli gibisin. Sanki bir lanet var ve
o lanet yüzünden beni hiç fark etmiyorsun, Direniş.
Bu laneti nasıl bozacaktır?*

Yine size gittim, Direniş.

Belki seni görürüm diye, belki birkaç kelime edebilirim diye. Abinle artık neredeyse arkadaş gibiydik. Onun yanında kendimi daha az yabancı hissediyordum. Sizin erde yaşayan bir arkadaşı vardı, adı Smert'ti.

Smert, ölüm demekti. Kendisi erlatlık alınmış. Buralı değildi. Rusların aksine olan koyu teni onun farklı bir kökenden olduğunu belli ediyordu. O da kendisinin kim olduğunu bilmiyormuş.

Ben, Haris Alatar'la balkonda konuşurken Efrem re Smert bahçede oyun oynuyordu. Smert, Efrem'in hanıza düşen oyuncakını almak için suya atladı ama hanızun ne kadar derin olduğunu hesaba katamadı. Çırpınmaya başladı. Boğuluyordu. Efrem tekerlekli sandalyedeydi, yerinden kalkamadı, yardım edemedi.

Sadece bağıırıyordu. Ben balkondan gördüm. Bir saniye bile düşünmedim. Koşarak aşağı indim re hanıza atladım. Suyu yarararak ona ulaştım, kolundan tuttum, yukarı çektim. Diğer çalışanlar da geldi ama ben atlamasaydım her şey için çok geç olabilirdi.

Smert nefesini toparladıktan sonra bana baktı ve sadece sana borçlandım, dedi.

Borç mu?

Bir insanın hayatını kurtarmak bir borç olmamalıydı. Bu bir hesap değildi. Bu sadece yapılması gereken şeydi. Ere döndüğümde annem kıyafetlerimi mahvettiğim için bana ceza verdi. Canım yandı. Hem de çok, Direniş.

Ama bu acı, yaptığım şeyin yanında hiçbir şeydi. Çünkü eğer atlamasaydım bir çocuk ölecekti. Ve Efrem, tamamen yalnız kalacaktı.

Smert'i kurtardığım için abin ve Smert bana bir paket hazırlamış, Direniş.

Serdiği oyuncakları içine koymuşlar. Bir de teşekkür notu vardı. Sanırım iki arkadaşım daha oldu.

*Eğitimde sinirine hâkim
olamadığın için ceza aldın, Direniş.*

Seni o hâlde görmek düşündüğümünden daha fazla etkiledi. Sana yardım etmek istedim. Sana amber taşlarından vermek istedim ama aramızdaki sítler buna izin vermedi. Senin tarafına geçmem yasak. Bu yüzden sadece uzaktan bakabildim. Elimde olan bir şeyi sana verememek sandığımdan daha zor. Bu taşlar garip. Büyüülü gibi diyorlar. Ben sihirliere inanacak kadar çocuk değilim. Yine de açıklamadığım bir şekilde insanı sakinleştiriyor. Cebimden hiç çıkarmıyorum. Her zaman yanımda, kontrolü kaybedecek gibi olduğumda elim istemsizce o taşlara gidiyor. Amber, kehribar demek. Sıcak bir kokusu var, insanı içine çeken, yumuşatan bir koku.

Eğer sana verebilseydim o kokuyu soluduğunda senin de sakinleşeceğini biliyorum.

Çünkü bazı şeyler anlatılmaz, hissedilir.

Dedem hafta sonu beni tesisinden aldı. Onlarda kalmamı istediğinde kabul ettim.

Erden uzak kalmak her zaman sandığım kadar iyi hissettirmiyor çünkü ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım aklım hep geride bıraktıklarımda kalıyor. En çok da kardeşlerimde. Anya ve Ilya her gece masal anlatmamı ister, ben de hiç itiraz etmeden anlatırdım, özellikle de Vasilisa Masalı'nu. Kaç kere anlattım, bilmiyorum ama onlar her seferinde ilk kez dinliyormuş gibi gözlerinin içine bakardı.

O anlarda çocuk olmak güzel gelirdi insana, gerçekten çocuk kalabiliyorsan. Ben de yaş olarak çocuk sayılırım ama hiçbir zaman öyle hissetmedim. Omuzlarımda taşıdığım şeyler, düşünmem gerekenler, dikkat etmem gereken ayrıntılar öyle ağır ki bazen kendimi dedem kadar yaşlı hissediyordum. Bunu söylesen abartmış olman, Direniş.

Dedemlerin erine gidince ilk yaptığım şey Caridan Hanım'dan bana Türkçe öğretmesini istemek oldu. Hiç düşünmeden kabul etti hatta bu fikre benden daha çok serindi sanki. Onun yanında olmak tuhaf bir

şekilde huzur veriyor. Belki gerçek bir büyükannem hiç olmadı ama onu o boşluğun yerine koyabiliyorum. Bana da bunu hissettirmekten çekinmiyor, beni kendi torunu gibi gördüğünü açıkça söylüyor. Bu yüzden onunla daha çok vakit geçirmek istiyorum ve sanırım bundan sonra daha sık görüşeceğiz. Dedem de buna serindi. Ancak babam... Babam Caridan'ı pek sevmiyor, dedemle yakın olmamdan da rahatsız oluyor. Onu anne olarak kabul etmiyor ve Caridan hakkında hep kötü konuşuyor.

Caridan bana hem Türkçe kelimeler öğretiyor hem de tarih anlatıyor. Anlattıkları, Arkana'da öğrendiğimiz şeylerden çok farklı, sanki başka bir dünyanın kapısını açıyor. Türkçe neden bu kadar zor bir dil? Kelimeler birbirine benziyor ama aynı değil, sesler tanıdık fakat anlamlar bambaşka. Yine de öğrenmek istiyorum çünkü seni anlamağın yolu belki de buradan geçiyor.

Sen bazen kendi kendine konuşurken kuşu kuşu gibi bir şey söylüyorsun. İlk duyduğumda anlamadım. Bu da mı Türkçe? Yoksa sadece sana ait bir şey mi?

Bilmiyorum.

Sunu biliyorum: Senin ne dediğini anlamak, düşündüğünü söylemek, kurduğun kelimeleri duymak

iyi hissettirecek. Belki o zaman, aramızdaki o
görünmeyen mesafenin bir kısmı daha kaybolur.

Ve biz arkadaş olabiliriz.

Arkadaş, Direniş.

Hiç arkadaşın yokmuş gibi duruyorsun. Ben senin
arkadaşın olmaktan onur duyarım.

Efrem ve Smeret bize geldi.

Seni de getirmelerini isterdim ancak sen hasta
olduğun gelmedin. Ne kadar çok hasta oluyorsun.
Tesiste bünyen zayıfmış gibi durmuyorsun. Geçmiş
olsun. Umarım sabucak toparlarsın, Direniş.

Sizin erin kuralları var mı Direniş?

Bizim erin vardı. Hem de sadece birkaç tane değil, nefes alırken bile fark etmeden uyduğumuz kadar çok kural. Herkes sık olmak zorundaydı. Temiz kıyafetler, kusursuz ütü, sağlıklı bir beden, açık bir zihin ve en önemlisi sorgulamadan uyulması gereken bir düzen. Bütün aile böyleydi ama aile dediğime bakma, Vladin soyadını taşıyan herkes, demek daha doğru olur çünkü biz hiçbir zaman gerçekten bir aile olmadık.

Belirlenen saatlerde yemek masasına oturmak zorundaydık. Yerimiz belliydi. Sıramız belliydi. Konuşacağımız zaman bile belli gibiydi. Bazen bundan nefret ederdim ama zamanla alıştım. İnsan her şeye alışıyor. Hatta bir süre sonra alıştığı şeyin normal olduğunu sanıyor. Mesela her pazar dışarıda yemek yerdik. Bu bile bir kuraldı. Akşam yemeklerinde herkes eksiksiz bulunmak zorundaydı.

Yaş sıramıza göre otururduk. Kardeşlerimin kıyafetlerinden ve görünüşlerinden ben sorumluydum. Annem bana kız kardeşlerimin saçlarını örmeyi bile öğretmişti. Annem bizimle yalnızca gerektiğinde konuşurdu. Başımız sıkıştığında bile gidip ona ya da

babama istediğimiz gibi ulaşamazdık. Sürekli rahatsız edemezdik. Zaten çoğu zaman yanlarına gitmek aklımıza bile gelmezdi. Bizimle ilgilenen yardımcıları vardı, sanki ebrecynlerimiz onlar gibiydi. Anne ve baba... Sadece uzaktan görülen iki kişiydi.

Arma sizin er, öyle değildi.

Sen yemekte yoktun arma yine de gördüm. Abin, Efrem... Annenin ve babanın biricik oğlu gibiydi. Ona bakışları, onunla konuşma şekilleri yabancı geldi bana. Garip değil, yabancı. Çünkü bizde öyle bir şey yok.

Düşünmeden edemedim.

Acaba biz çok çocuk olduğumuz için mi böyleydi? Sayımız fazla olduğu için mi kimse bize yaklaşmıyordu? Yoksa mesele sayı değildi de başka bir şey miydi?

Düşündükçe anladım. Sorun biz değildik. Sorun, bizim ne olduğumuzdu.

Biz erlat değildik, Direniş.

Biz tamamen rarisitik. Her birimiz zamanı geldiğinde öne sürülecek, değerlendirilecek ve gerekirse silinecek birer parçaydık.

Biz masaya oturmazdık, biz sergilenirdik.

Ve bu çok rahatsız ediciydi.

Ablam gece odama geldi, Direniş.

*Onu çok sersem de hiçbir zaman gerçekten yakın
olamadık. Bu,, üzüldüğüm bir durumdu çünkü
ben ona yaklaşılmaya çalıştıkça o hep bir adım geri
çekildi. Aramızda görünmeyen ancak aşılmayan bir
mesafe vardı. Bu yüzden kapımın önünde durduğumu
gördüğüm an bile bir şeylerin farklı olduğunu
anladım. İçeri girdiğinde hiçbir şey söylemeden bana
sarıldı. İlk kez. Sanki yıllardır yapması gereken bir
şeyi geç kalmış gibi yaptı. Sonra iyi geceler, dedi.
Bu bile alışık olmadığım bir şeydi çünkü normalde
benimle konuşmazdı bile.*

*Tam bir şey diyecektim ki senin İmparator olmanı
istiyorum, Dante, dedi.*

Donup kaldım.

*Kendisi bu kadar güçlü, bu kadar önde duran
biriyken neden böyle bir şey söylüyordu? O çok
yakında on dokuz yaşında olacaktı. Erin en büyük
socuğu oydu. Neden kendi yerine beni koyuyordu?*

*Abla, diyebilirdim sadece ama o an gözlerindeki şeyi
gördüm.*

Ağlıyordu.

Iranka Vladina'nın ağladığını ilk kez gördüm ve ne yapmam gerektiğini bilemedim. Sadece daha sıkı sarıldım. Sanki sarılırsam o an dururmuş gibi. Sanki sarılırsam her şey eski haline döner gibi.

Ama dönmedi.

Tesiste abimle ablamı hep görsem de yaşlarımız bir olmadığı için farklı eğitimlerden geçerdik. Aralarda bir araya gelsek de ikisi de beni tanıymıyormuş gibi davranırdı. Bu davranışlarına hep alışmıştım çünkü erde değilsek ve Arkana sınırları içine giriyorsak hepimiz birbirimize yabancıydık. Arkadaş olamazdık, kardeş olamazdık, akraba olamazdık.

Dmitri'ye dikkat et ve kardeşlerimizi koru, dedi.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi odadan çıktı.

Ama her şey olmuştu.

Bir şeyler hissettim. Kötü, ağır, açıklayamadığım bir şey. Sanki yaklaşan bir şey vardı ve ben onu engelleyemeyeceğimi biliyordum. Yine de ilk kez o his doğru çıkmasın diye bir şey yapmak istedim.

İlk kez dua ettim, Direniş.

Dedem beni kiliseye götürdüğünde insanların nasıl dua ettiğini görmüştüm. Diz çöküyorlardı. Başlarını

eğiyorlardı. Bir şeylere inanarak konuşuyorlardı.
Ben de aynısını yaptım.

İlk kez bir şeye inanmak istedim.

Yaratıcıya seslendim.

Ablama bir şey olmaması için.

Çünkü ilk kez birini bu düzen karşısında
kaybetmekten korktum.

Saatlerdir uyumadım. Belki
de günlerce. Öğrendiğim bir gerçek vardı ve
bu beni bir hayli üzdü. Düzen çok acımasızdı,
Direniş. Çok.

*Eğer kart sahibi olamazsan başarısız
sayılıyormuşsun. Bunu kurallardan ya da yazılı bir
metinden öğrenmedim, ablamın ölümüyle öğrendim.
Direniş.*

*O gece bana sarıldığında ilk kez her şeyin
değişebileceğine inanmıştım. İlk kez normal bir aile
olabileceğimizi düşünmüştüm. İlk kez bir şeylerin
düzelebileceğine inanmıştım. Yanılmışım. Çünkü o
sarılma bir başlangıç değil, bir redaydı. Ablam
bana reda etmeye gelmişti. Arkana'da kadınlar on
dokuzuncu yaşına girene kadar, erkekler ise on sekiz
yaşına girene kadar başarılı olmak zorundaymış.
Başarılı olamazsan yaşama hakkın da olmuyormuş.
Bu bir kural değil, bir hükümdü. Ve bu hüküm o gece
ablamın üzerine verildi.*

Iranka Vladina artık yok.

Onun adı artık masada anılmayacak.

Onun yeri yeni bir vârisle doldurulacak.

Sanki hiç var olmamış gibi... Sanki o sarılma hiç yaşanmamış gibi... Ama ben biliyorum. O sarılma sondu.

Ablam toprağın altında. Başarısız olduğu için öldürüldü. Ve bu, anlatılabilecek bir şey değil, Direniş. Bu sadece kötü hissettirmiyor. İnsanın içinden bir şey koparıyor. Sanki bir parçam da onunla gömülmüş gibi hissediyorum.

En kötüsü de hiç kimse yas tutmuyor. Hiç kimse bunu bir kayıp olarak görmüyor. Sadece gereken yapıldı, diyorlar. Ama ben buna alışmayacağım. Alışmak istemiyorum.

Düzen için ölmemeliyiz.

Düzen ölmemiz için her şeyi yapıyor, Direniş. Hem de her şeyi. Ben ölmeyeceğim. Bu düzen uğruna kimseyi kaybetmek istemiyorum. Seni de.

Abim Dmitri artık bana kinle bakıyordu, Direniş.

Aynı kanı taşıyor olmamız hiçbir şeyi
değiştirmiyordu. Bu düzende kan bağı bir bağ
değil, sadece aynı sistemin içindeki farklı parçalar
olmak demekti ve o da bunu çok iyi biliyordu. Bana
baktığında gözlerinde bir abinin korumasını değil,
bir rakibin sabırsızlığını görüyordum. Sanki doğru
anı bekliyor, bir açık yakaladığında beni ortadan
kaldırmak için hazır duruyordu.

Babam da onu sürekli dolduruyordu, bunu anlamak
zor değildi. Tek istediği, onun ablam gibi başarısız
olmaması ve İmparator Kartı'na ulaşmasıydı. Ama
gerçek şuydu ki abim her eğitimde bir zayıflık
gösteriyordu. Ne kadar hırslı olursa olsun, o hırs
onu güçlendirmek yerine tüketiyordu.

Aramızda üç yaş vardı ama bu fark hiçbir şeyi
değiştirmiyordu çünkü onu her alanda geçiyordum.
Bu benim için bir gurur meselesi olmasa da onun için
bir utançtı. Utanç burada en tehlikeli duyguydu
çünkü utanan birine iki seçenek bırakılırdı: Ya
kendini yok edersin ya da karşıdakini.

Abim ikinci yolu seçmişti. Atlas bile bunu fark etmişti. O, Dmitri'yle aynı yaşıydı. Aynı eğitimleri alıyor, aynı sınavlardan geçiyorlardı ama Atlas farklıydı. Daha dengeliydi, daha kontrollüydü. Ne açıkça söylemek gerekirse gördüğüm kadarıyla abimden daha güçlüydü. Bu yüzden Dmitri'nin öfkesi sadece bana değil, Atlas'a da yöneliyordu. Atlas ise bunu saklayabiliyordu, abim saklayamıyordu.

Ablam tesise ilk gönderildiğinde senin abinle aynı gruptaydı ama abin artık sağlıklı bir birey sayılmadığı için Arkana'dan çıkarıldı. Onun yerini ablam doldurmuştu, şimdi ablamın yerini de abim Dmitri dolduracaktı. Yerler değişiyor ama insanlar değişmiyordu.

Bu yüzden sana sormadan edemiyorum, Direniş. Sen de kendi abinin yerini mi dolduruyorsun yoksa sen hiç kimsenin yerine geçmeyen tek kişi misin? Bazen bu sistemi anlamaya çalışıyorum ama ne kadar düşünürsem düşünürüm aynı soruya dönüyorum. Neden böyle? Neden ailelerimiz buna boyun eğiyor? Neden çocuklarını birer raris, birer kart, birer araç gibi görüyorlar? Bir insan kendi kanunu nasıl böyle kullanır? Belki de cerap sandığımızdan daha karanlık. Çünkü onlar bizi çocuk olarak değil,

tanımlanması gereken bir denklemler elde edilmesi gereken bir sonuç olarak görüyorlar. Sonuç başarısız olursa yerine yenisini koymakta tereddüt etmiyorlar. Arma ben, bu düşüncenin doğru olmasını kabul etmek istemiyorum. Çünkü eğer bunu kabul edersem her şeyin anıları kaybolur.

Tek istediğim, ailenin seni de abin yerine geçecek kişi olarak kullanılması. Çünkü bunun ne demek olduğunu gördüm. Bunun neye dönüştüğünü yaşadım. Birinin eksikliğini doldurmak için var olmak, kendi hayatını yaşamamak demek. Birinin yerini almak, bir gün senin de yerinin alınabileceğini bilmek demek.

Bunu yaşamayı istemem. Direniş. Senin de bir gün birinin yokluğunun yerine yazılan bir isim olmanı istemem. Çünkü doğum, birinin başarısızlığının sonucu olmamalı. Bir insan, başka birinin eksikliğini kapatmak için değil, kendi varlığıyla anıları bulmak için doğmalı.

Annem, ablamın ölümünden sonra re abimle babamın
daha da yakınlaşmasından beri bana farklı
darranmaya başladı, Direniş.

Daha yumuşak, daha ilgili, daha yakın ama bu
yakınlık olması gerektiği gibi hissettirmiyordu.
Sanki eksilen bir şeyin yerini doldurmak için bana
yönelmiş gibiydi. Sanki ben seçilmiş degildir, sadece
sıradakiydim.

Bu sabah beni odasına çağırdı. VI, güzel oğlum, dedi
Güzel oğlum. Ondan bunu duymak garip hissettirdi
çünkü daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Anne,
dedim.

Abin beni dinlemiyor. Sizi dünyaya getiren benim
ama erlatlarımın bana sırt serirmesi... Bunu
kabullenemiyorum, dedi. Ne yapacağımı bilemedim
çünkü annemi ilk kez böyle görüyordum. Sen
ağlıyor musun yoksa, diye sordum. Ağlamamalıyım.
Neden orada duruyorsun da annenin gözyaşlarını
silmiyorsun, oğlum, dedi.

Ne yapacağımı bilemedim, Direniş. Daha önce annemin gözyaşlarını hiç silmedim. O genelde beni yargılar, kızar ve bazen saygılı olmadığım için tokat atıp giderdi.

Eğer karşında bir kadın ağlıyorsa onun gözyaşlarını silmelisin, oğlum, dedi. Ceketimin iç cebinden mendilimi çıkardım ve dikkatlice gözlerinin altına götürdüm. Titrememeye çalışarak yavaşça sildim. Böyle mi yapmalıyım, dedim.

Böyle, oğlum, dedi ve gülümsedi. O gülümseme gerçek değildi. Seni karanlıkların efendisi yapacağım. Herkes karşında diz sökecek, çok saygılı ve centilmen bir adam olacaksın. Anneni ise hiç üzmeyeceksin, sergili oğlum, dedi.

Anlarıştım. Bu bir yakınlık değildi. Bu bir seçimdi. Ve ben artık onun oğlu değil, onun yöneteceği yeni kişiydim.

Annem artık tek çocuğu
benmişim gibi darranıyordu, Direniş.

Erde başka kimse yokmuş, bütün gelecek yalnızca
benim üzerime kurulmuş gibi... Bana nasıl bir genç
olmam gerektiğini anlatıyor, alman gereken dil
egitimlerinden tut da ileride izleyeceğim kariyer
yoluna, kimlerle görüşmem gerektiğine, nasıl bir
serre kuracağımıza kadar her şeye karışuyordu. Hatta
sıktığım parfüme bile.

Bu kadar yakından bakılmak, bu kadar kontrol
edilmek insani görünür kılmıyordu. Tam tersine
boğuyordu. Hayatımın her alanında vardı ve bu,
bir annenin ilgisinden çok, birinin seni şekillendirmeye
çabası gibi hissettiriyordu.

Artık yemek masasında babamın yanında
oturuyordum ve bu durum abimi her geçen gün
daha da öfkeliendiriyordu. Dmitri'nin bakışları
değişmişti. Eskiden yalnızca mesafeli olan o bakışlar
şimdi açıkça düşmanca bir hâl almıştı. Yıllarca o
oturmuştu babamın yanında, o yer onun olmuştu, o

konum onun hakkıymış gibi büyümüstü ve şimdi ben oraya geçtiğimde bunu kabul edemiyordu.

Ama anlamadığım şey suydı: Ben onun yerini almak istemiyordum ki. Ben bir tehdit degildim. İmparator Kartı'nı istemiyordum. Ben, Aşıklar Kartı'nı istiyordum. Ben sistemi yönetmek istemiyordum çünkü bu sistemin içinde bir şeylerin yanlış olduğunu görüyordum. Her şey kusursuz gibi kurulmuştu ama içten içe sürüyordu. İnsanları râris, çocukları araç, sergiyi zayıflık gibi gören bir düzen kusursuz olamazdı. Ben bu sistemi sürdürmek istemiyordum. Ben onu yeniden kurmak istiyordum. Çünkü eğer bir gün bir güç sahibi olacaksam o güç yok etmek için değil, düzeltmek için var olmalıydı.

Annem son zamanlarda abimle
görüşmemi istemiyordu, Direniş.

Onunla bir şey yaptığımı fark ettiğinde beni hemen
uyarıyor, aramıza görünmez bir sınır çekmeye
çalışıyordu. Sanırım o da Dmitri'nin bana karşı ne
düşündüğünü ne planladığını görüyordu.

Fakat bugün bana söyledikleri, beni annemden
tamamen uzaklaştırdı. Artık büyüdüğümü,
geleceğe hazır olmam gerektiğini söyledi. Buna
gururlanmalıyım ancak rahatsız oldum. Bana
kadınlardan bahsetti. Dikkatli olmam gerektiğini
söyledi. Onlara yaklaşırken mesafeli değil, üstün
olmam gerektiğini, hükmetmem gerektiğini söyledi.
Bana öğüt vermiyordu. Beni yönlendiriyordu. Beni
birine dönüştürmeye çalışıyordu.

Beni bir otele götürdü.

Oraya gitmekten hiç hoşnut olmadım. Bana
söylemeden, bana sormadan benim adıma bir şey
planlamıştı. Yetişkinliğe adım atmalıyım. Buraya
gelme nedenimiz ondanmış. İçeride ne yapmam
gerektiğini anlattı. Kadınlara nasıl davranmam

gerektiğini. Üstelik bir değil, iki kadın... Odaya girdiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bana öğretilmek istenen şeyi, henden beklenen şeyi anladım.

İçeri girdim. Kadınlar beni soymaya ve annemin bahsettiği yetişkinliğe hazırlamaya başladı.

Ancak onları durdurdum.

Ben annemin istediği o karanlıkların efendisi olmak istemiyorum. Direniş.

Kadınların üzerinde hüküm kuran biri olmak istemiyorum.

Birine dokunduğumda onun üzerinde güç hissetmek istemiyorum.

Ben başka bir şey olmak istiyorum.

Ama ne olduğunu henüz bilmiyorum.

Bugün üst gruplardan olan Alpan
Qarayer'in dönüştüğü kulübe gittim, Direniş.

Dönüş garip bir şeydi. İzlerken her defasında
bedenimde tanımadığım bir his uyanıyordu. İçimde
tuttuğum öfke, susturduğum düşünceler, bastırduğum
her şey o ringin içinde anları buluyormuş gibi
hissettiriyordu. Benim dışında kimse takım elbise
giymiyordu. Bu yüzden beni garipsediler fakat takım
elbisesiz duramazdım. Yine de dikkat çekmemek için
ceketimi çıkardım.

Alpan dönüşürken gözlerimi alamadım. Çok güçlüydü.

Hepimizden iriydi ama asıl farkı gücünde değil,
onu nasıl kullandığındaydı. Onun karşısında olup
dönüşmeyi istedin. Sınırlarımı görmek istedin. Belki de
kendimi. Adrenalinden ötürü çok terlemiştim. Sanki
uzun zamandır ilk kez gerçekten canlı hissettim.

Ancak bu uzun sürmedi.

Annem beni bir yere götüreceğini söylediğinde apar
topar oradan ayrıldım. Beni gördüğünde yüzünü
buruşturdu. Kötü koktuğumu söyledi. İyi kokmam
gerekliyormuş. Hem de çok iyi. Ama sıradan kokularla

değil. Bana uygun, bana ait, beni tanımlayan bir koku olmalıymış.

Bir yere girdik. Kokuları denedik. Tek tek. Ama hiçbirini beğenmedi. Ben de beğenmedim. Hepsi benimde yabancı duruyordu, sanki bana ait değillerdi. Sanki üzerine zorla giydirilmiş bir kimlik gibiydiler.

Sonra bana yasaklı bir koku koklattı.

Adına, Kalbin Zehri, diyorlarmış.

Elmadan esinlenmiş bir şişenin içindeydi. Kapagı açıldığı an durdum. O kokuyu tarif etmek mümkün değil. Sadece güzel değildi. Tehlikeliydi.

İnsanı kendine çeken ama aynı anda yok eden bir şey gibiydi. İçinde bir cazibe vardı ama o cazibenin altında bir tehdit saklıydı. Sanki birine yaklaştığında, ondan uzaklaşamayacakmışın gibi.

O an anladım neden yasaklandığını.

Çünkü bazı şeyler sadece çekici değildir.

Aynı zamanda yıkıcıdır.

Ve o koku insanı mahvedecek kadar güçlüydü.

Annem kontrolü elinde tutmak isteyen biri, Direniş.

*Benimle ilgili sayısız planı
rar ve beni o planların içine zorla dahil etmek istiyor.*

*Ben istemiyorum. Onun kurduğu hayatın içinde
nefes alamıyorum. Düşünceleri sağlıklı değil. Bunu
artık net bir şekilde görüyorum. Ona iyi olmadığını
söyledim, terapiye gitmek istediğimi söyledim ama
bunu bir zayıflık olarak gördü. Sanki yardım istemek
insanı eksik yapıyormuş gibi. Oysa ben, sadece
iyi olmak istiyorum. Neden birinden destek almak
zayıflık olsun ki?*

Direniş...

*Annemin yaptıklarını artık kaldıramıyorum.
Bu yüzden ondan uzak durabilmek için babama
yaklaştım.*

Garip değil mi?

*Kastığım şeyden uzaklaşmak için hiç istemediğim bir
şeye sığınıyorum.*

*Bazen insanın seçeneği kalmıyor ve ben seçenekler
arasında kalmaktan nefret ederim.*

Bazen babam mı daha kötü biri yoksa annem mi,
bunu ayırt edemiyorum. Direniş.

İkisinin de farklı planları, farklı amaçları var ama
sonunda ikisi de beni aynı yere sürüklüyor. Annem
karanlıkların efendisini istiyor, babam ise düzenin
efendisini. Ancak anneme göre babam her ikisi de.
Her karanlığın hem düzenin efendisi. Bu yüzden
onun gibi bir erlat istiyor.

Ben onların istediği hiçbir şey olmak istemiyorum.

Her pazar akşamı aynı masaya oturuyoruz, aynı
sofrayı paylaşıyoruz ve o an sanki her şey normalmiş
gibi darranıyorlar. Dünyanın en iyi anne babası gibi
gülüyorlar, sorular soruyorlar, ilgileniyormuş gibi
yapıyorlar ama o masa kalktığında her şey değişiyor.

Sanki bir aileyle değil,, iki ayrı canavarla baş
başa kalıyorum. Hangisinden kaçmam gerektiğini
bilmiyorum çünkü biri karanlığı istiyor,, diğeri düzeni.

Ama ikisi de günün sonunda beni bitirecek şeyler.

Babam eğitim için üç
Vladin erkeğini Yakutistan'a gönderdi.

Buraya geldiğimizden beri hayat daha
da çekilmez bir hâl aldı, Direniş. Soğuk sadece
dışarıda değildi, içimize de işliyordu. Geceleri
herkesin uyumasını bekliyor, sessizliğin en ağır
olduğu anlarda defterimi çıkarıp bir şeyler
karalıyordum. Çünkü konuşamadığım her şeyi ancak
böyle saklayabiliyordum.

Ama dün gece bunu da elimden
almaya çalıştı. Abim bir anda defterimi elimden
çekip aldı. Ne yaptığımı görmek istedi. Sayfaları
hızlıca serirdiğinde gördüğü tek şey portrelerdi.
Yüzler. İnsanlar. Ona, insanların yüzünü unutmamak
için çizdiğimi söyledim ve buna inanmış gibiydi.
Çünkü gerçek başka bir kalemle yazılmıştı. O
portrelerin altında, satır aralarında, dikkatli
bakmayanın asla göremeyeceği yerde saklıydı.
Günlüğüm oradaydı. Sen oradaydın.

Bana defteri geri sirlatti.
 Arta biliyordum, bu son değildi. Eminim burada da
 beni öldürmeye çalışacaktı. Fırsat kollayacaktı. Arta
 yapsın. İstedğini yapsın, Direniş. Çünkü ben seninle
 bir kere konuşmadan, seninle arkadaş
 olmadan ölmeyeceğim.

Abim bana bu defa ölümcül bir tuzak kurmuş,
 Direniş. Bu sefer onun kazanmasını istedin. O
 tuzaga kanmış gibi darrandım. Aradan saatler geçti,
 kaldığımız bölgeye geri döndüğümüzde onun suratını
 görmeliydin. Benim öldüğümü düşündüğü için bir
 hayli mutluydu. Fakat beni canlı kanlı görünce
 hayal kırıklığına uğradı.

Bugün hayatımın en kötü günüydü, Direniş.

Hayatımın mahrolduğu gün.

Vadim öldü.

Bunu yazarken bile inanmıyorum. Vadim öldü.
Sabah hara daha aydınlanmamıştı ve abimle birlikte
her zamanki gibi eğitime gittik. Hara yine buz
gibi idi. Yakutistan soğuşuna ben alışmıştım, alıştım
sanıyordum. Meger insan soğuşa alışabiliyormuş ama
kayba asla alışamıyormuş. Geri geldiğinde Vadim'in
karnunu doyurmak için onun kaldığı kulübeye gittim.
Biraktığım yerde onu gördüm. Hâlâ uyuyordu. En
azından ben öyle sandım.

Yanına oturdum, elini tuttum. Soğuktan ama
ben yine de anlamadım, anlamak istemedim belki
de. Üşümüştür, dedim. Ona yünlü montunu ben
giydirmiştim, kendi ellerimle, üşümesin diye. Onu hep
ben korurdum.

"Vadim..." dedim. Cevap vermedi. Bir daha söyledim.
Dokundum, sarsmaya çalıştım, uyandırmaya

çalıştım. Ona kızar gibi yaptım, gülmesini bekledim
ağlamasını bile ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey.
Kardeşim öldü.

Daha doğru düzgün konuşamayan, kelimeleri yarım
söyleyen, boyu bir metre bile olmayan kardeşim öldü.
Ben onu koruyamadım, Direniş. Onu koruyamadım.
Oysa o bana bakardı, beni seçerdi, annem onu
kucagina almadığında bana gelirdi. Ben onun
eriydim, ben onun güvenli yeriydim. Ama ben onu
hayatta tutamadım.

Şimdi düşünüyorum da o gece onu daha sıkı
sarmalıydım. Daha kalın giydirmeliydim, yanında
kalmalıydım, onu yalnız bırakmamalıydım. Belki o
zaman hâlâ nefes alıyor olurdu. Bu düşünce insanı
parçalıyor. İçimde bir şey var, Direniş. Kopmuş gibi
değil, sökülmiş gibi. Yerinde kocaman bir boşluk var
ama aynı zamanda o boşluk nefes aldırmayacak kadar
ağır. Ben bu acıyla nasıl yaşayacağım, bilmiyorum.

Nasıl deram edeceğim, bilmiyorum. Onun sesi
olmadan, onun bana uzanan küçük elleri olmadan,
geceleri ağladığında onu susturamayacakken
ben nasıl yaşayacağım, bilmiyorum. Sadece şunu
biliyorum ki o artık yok. Ve ben hâlâ buradayım. Bu,
haksızlık gibi hissettiriyor.

Kardeşimin cansız bedenini kucagımda taşıyarak ere dönmek, hayatımda yaşadığım en ağır şeydi, Direniş.

Bu anı hiçbir zaman unutmayacağım, unutamam.

Vadim artık nefes almıyordu ama ben hâlâ onu bırakmıyordum, sanki bırakırsam gerçekten yok olacaktı. Dmitri bana baktı ve kardeşimin soğumuş bedeninden ayrılmadığım için zayıf olduğumu söyledi. Zayıf... O bunu çok normal karşılıyordu. İnsan kendi kardeşinin ölümünü nasıl bu kadar kolay kabul ederdi? El kadardı Vadim, küçüktü. Bir çocuğun ölümü nasıl normal olabilirdi?

Ere döndüğümde Anya ve Ilya, Vadim'le oynamak için kapıda bekliyordu. Gözlerinde o tanıdık heyecan vardı ama kucagım bombostu. İkisi de bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Hem de hiçbir şey söylemeden anladılar çünkü bazı eksiklikler kelime gerektirmez. Babamdan nefret ettim. Onu o şartların içine iten oydu; o soğuğa, o yalnızlığa, o ihmalin içine. O koşullar bir çocuk için uygun değildi, olmamalıydı ama o bunu görmedi. Görmek istemedi.

Babam üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı çocuğunun adını koyma gereği bile duymamıştı. Dedem bana adımı verdikten sonra Anya'nın, Ilya'nın ve Vadim'in isimlerini ben koydum çünkü onların da benim gibi isimsiz kalmasına izin veremezdim. Bir insanın adı olmalıydı, var olduğunu hissetmesi için. Anya ve Ilya isimlerini duyduklarında serinmişti ama Vadim... Vadim her seferinde gülüyordu. Ona her Vadim diye seslendiğinde yüzünde o küçük sıcak gülümseme belirirdi.

Şimdi o gülüş yok ve ben o gülüşü ömrüm boyunca unutmayacağım. Adın gibi güçlü olacaktın, büyüyecektin. Hükümdar olacaktın. Belki de hepimizin yapamadığını yapacaktın ama yapamadın çünkü bu dünya sana fazla soğuktu. Çünkü seni koruyamadım.

Vadim, sen sadece kardeşim değilsin, sen benim acımsın.

Vadim. Vadim. Vadim...

Adını her düşündüğümde içim parçalanıyor, Direniş.

Sanki her harfi bir yerime batıyor. Canım çok
yanıyor. Bu, tarif edilebilecek bir acı değil. İnsan
kardesinin ölümünü kaldıramıyor. Kaldıramıyormuş,
şimdi anlıyorum. Onu uyandıraramadım. Ne kadar
seslendiysem ne kadar dokunduysam ne kadar
yalvardıysam uyanmadı.

Bir daha birini nasıl uyandırırım, bilmiyorum.
Bir daha birine dokunmaya nasıl cesaret ederim,
bilmiyorum. Çünkü ya yine uyanmazsa?

Vadim'i kaybetmek, sadece onu kaybetmek değildi,
Direniş. İçimde bir şeyi de öldürdü. Bir güveni.
Bir inancı. Şimdi herkes uyuduğunda korkuyorum.
Ya bir daha uyanılmazsa ve ben buna hiçbir şey
yapamazsam?

Hayatımda Atlas olmasa gerçekten aklıma
 kaybederdim, Direniş. Çünkü o beni anlıyordu.
 Anlatmadan, açıklamadan, kelimelere dökmeden,
 sadece bakarak, sadece susarak. Yargılamıyordu.
 Ne hissettiğimi biliyordu çünkü o da aynı şeylerin
 içinden geçiyordu. Bu yüzden onun yanında olmak,
 ilk kez yalnız olmadığımı hissettirdi. Biz sadece
 arkadaş değildik, birbirimizin taşıyamadığı yükleri
 sessizce sırtlanan iki kişiydik.

Kardeşimin acısına bir tek o ortak oldu, gerçekten
 ortak oldu.

Kaçmadı, susturmadı, sadece yanımda durdu.
 Kız kardeşlerim Anya ve Ilya, Vadim'in yokluğunu
 anlıyordu. Onun artık gelmeyeceğini, onunla
 oynayamayacaklarını, sesini duyamayacaklarını
 ama acının ne olduğunu anlayacak yaşta değillerdi
 ve belki de bu iyi bir şeydi. Anlamasınlardı.
 Üzülmessinlerdi. O yük, onların omuzlarına ağır
 gelirdi. Ben onların yerine de üzülürdüm, ben yas
 tutardım. Hepsi için.

Atlas'la birlikte kimseye söylemeden gizlice kiliseye gittik, Arkana'nın yasakladığı bir yere ama o an hiçbir kuralın anlamı yoktu. Bazı kayıplar kurallardan daha büyüktür. Küçük kardeşim Vadim Vladislav için bir mum yaktım. Onun için dua ettim. Onu koruyamadım ama en azından onu unutmamak için bir şey yapmak istedim. Belki de insan kaybettiıklarını yaşatmanın başka bir yolunu bulamadığında dua eder.

Anyra ve Ilya'ya o istedikleri masalı okudum, Direniş.

Vasilisa.

Kardeşlerimi bu düzenden uzak tutan tek şey, bu masaldı ve elimde bu masal dışında hiçbir şey yoktu.

Eğer her şey normal olsaydı
 re bu düzen olmasaydı nasıl olurdu, Direniş.
 Bazen bunu düşünmeden edemiyorum. Kardeşlerimin
 yanımda olduğu, kimsenin kimseye yabancı gibi
 davranmadığı, seninle bu kadar karmaşık yolların
 sonunda değil de daha basit, daha insanca bir
 şekilde tanıştığım bir hayat.

Ailemin gerçekten iyi olduğu, aynı masada
 oturduğumuzda bunun bir rol olmadığı, kimsenin
 kimseyi bir şeye dönüştürmeye çalışmadığı bir hayat.
 Ama nedense bu ihtimal bana irkânsız gibi geliyor.
 Sanki hiç var olmamış, sadece hayal edilmiş bir şey gibi.

Neden her şey bu kadar yanlış?

Neden her şey bu kadar yalnız?

Bazen öyle hissediyorum ki benim için başka bir
 hayat hiç olmamış.

Hiç yazılmamış.

Eğer bir gün bu sistemin başına geçersen,
 yaşadıklarımı kimsenin yaşamaması için elimden gelen
 her şeyi yapacağım.

Belki ben kurtulamadım ama başkaları kurtulabilir.

Bir süredir yazamadım, Direniş. Sadece resim yaptım
ama o resimler bile bir şey anlatmıyordu artık.

Yalnızca turali dolduruyordum.

Zihnimi dağıtmak istedim ama düşüncelerim susmadı.

Öyle ki bir gün yemekhanede karşıma oturdun ve
ben seninle tek kelime bile edemedim. Eskisi gibi
degildim. Eskiden seni gördüğümde bir şey söylemek
isterdim, yaklaşmak isterdim ama şimdi sadece baktım
ve sustum. Çünkü ablamın ve kardeşimin ölümünden
sonra bende bir şeyler değişti, Direniş. Sanki bir
kapı kapandı ve ben o kapının arkasında kaldım.

Bu süreçte Haris Alatar'la daha fazla görüşmeye
başladım. İlk başta bunun nedenini anlamadım ama
zamanla fark ettim, sanki kendimi ona bırakıyordum.

Bana bir projesinden bahsetti. Başta mesafeli
durdum ama her geçen gün anlattıkları daha anlamlı
gelmeye başladı. Eğitimlerine karşı sıkmadım hatta
istemeden de olsa kabul ettim. Aramızda tuhaf
bir ilişki oluşmaya başladı. Ne tam bir bağ ne de
tamamen yabancı... Ama güçlüydü. Haris Alatar
zeki bir adamdı. Çok zeki, sert, analitik. Bir şeyi

yapmadan önce değil, yapıldıktan sonra bile analiz edecek kadar derin bakıyordu. Bir asker gibiydi; disiplini, bakışları, konuşma şekli ölçülüydü. Bana iş insanı olduğunu söylüyordu ama bildikleri basit bir iş insanının bilemeyeceği şeylerdi. Aziz Kartı'nı kullanan birine göre fazlasıyla bilgeydi ama aynı zamanda fazlasıyla tehlikeliydi. Gelenekçiydi. Kurallara bağlıydı. Ama o kuralları kimlerin yazdığını bilen biri gibi davranıyordu. En garibi de beni anlamaya çalışmıyordu, beni çözüyordu ve ben buna rağmen ondan uzaklaşmıyordum.

Era Petrova beni dinlediği için çok şanslıyım. Kimseye anlatamadığım şeyleri ona anlatıyordum ve bunu hiç yadırgamıyordu. Saatlerce dinliyordu. Umarım senin her şeyi anlatabileceğin bir arkadaşın vardır, Direniş.

Bugün sana Atlas'la olan bir anıyı anlatmak istiyorum, Direniş. Demir arludaydık. Orayı biliyorsun, orası bir arenadır. O, sınığını verecekti, ben ise cezağı. Onu izlemek zorundaydım. Üstelik ellerim kollarım bağı bir şekilde.

On beş kişi Atlas'ın üzerine yürüdüğünde, demir arlunun ortasında tek başınaydı. Darbeler arka arkaya indi. Bir düşmanı dörer gibi dördüler. Fakat Atlas yine de düşmedi. Düşmek için değil, diz çökmek için direniyordu. Çünkü burada düşmek sorun değildi. Mesele diz çöktürmekti. Eğer dizi zemine değerse Atlas başarısız olacaktı.

Onu yere bastırdılar. Dizini zemine değdirmek üzereydiler. O an, bana baktı. İlk kez gözlerinde bir şey gördüm.

Veda.

Hiçbir şey umurumda olmadı. İplerimi kopardım ve koştum. Önüme çıkan herkesi geçtim. Ona ulaştım. Ensesinden tutan adamın kolunu kırdım. Atlas'ı kendime sektim. Kanı üzerime bulaştı ama bırakmadım.

Bana bak, dedim. Zorla gözlerini açtı. Sana yaparlarsa yapsınlar, bu dizler yere değmeyecek diz çökmeyeceğiz, O. Alnımı alnuna dayadım. gün karşı karşıya gelsek bile, benim karşımda eğilmeyeceksin. Söz ver, dedim.

Yarışsa doğruldu ve kendi gücüyle kollarını Söz veriyorum, dedi.

O gün anladım, Direniş.

Atlas sadece güçlü değildi.

Benim gibi diz çökmeyi seçmişti. Ve biz, birlikteyken asla düşmezdik.

Era, sana olan bakışlarımı

fark etmiş, Direniş. Bunu söylediğinde bir an durdum çünkü insanın en çok sakladığı şeyin bu kadar açık olması... Tuhaf bir his. Nasıl bakıyordum ki? Nasıl baktım da biri bunu fark etti?

Ona bunu sorduğumda, korumak istiyor gibisin, dedi. Ama aynı zamanda bakmaya çekiniyorsun, diye de ekledi. Haklıydı. Çekiniyordum. Çünkü seni rahatsız etmek istemiyordum. Beni yanlış anlamamı istemiyordum, Direniş. Bu yüzden bakışlarımı hep yarım bırakıyordum, sanki biraz daha bakarsan bir sınırı aşacaktıydın gibi.

Ama mesele bu değildi.

Ben sana bakarken seni görmüyordum sadece.

Kendimi görüyordum.

İnsan bazen birine bakar ve onun gözlerinde kendi yansımasını bulur ya... İşte ben de öyleydim. Senin içinde bana ait bir şey vardı. Belki yalnızlık, belki sessizlik, belki de ikimizin de söyleyemediği şeyler. Bu yüzden bakıyordum. Uzun uzun değil, dikkat çekmeden ama yeterince.

*Çünkü ilk kez birine bakınca kendimi
kaybetmiyordum.*

Kendimi buluyordum.

*İnsan, iki kez doğarmış, Direniş. Birincisi anne
karnında olan doğummuş, diğer ise kendini bulduğu.
Sanırım ben ikinci kere nerede doğdumcu buldum. Peki
insan kaç kez ölürdü? Çok kez ölecek gibiydim.*

Atlas yaş grubunun birincisi
olmayı kafasına koymuş gibiydi, Direniş.

Onda sadece hırs yoktu, daha karanlık
bir şey vardı. Intikamdı bu. Abimle hiçbir zaman
yakın olmadı ama benimle oldu. Tesise ilk geldiğim
günden beri beni atış talimlerine çağırırdı. Kimi
zaman ben kazanırdım kimi zaman o ama hiçbir
zaman birbirimizi ezmeye çalışmazdık.

Aramızda görünmeyen bir denge vardı ve o denge
ikimizi de ayakta tutuyordu. Vladin ailesinden
yalnızca bana yakındı. Ben üzülünce o da üzülür,
ben serinince o da serinirdi. Bu yüzden onu hep
kendime yakın hissettim.

Fakat onun bu kadar kin taşıdığını abimi öldürene
kadar anlayamamıştım.

Şimdi düşünüyorum da abimi gerçekten kart için mi
yendi? Yoksa beni öldürmek istediğini bildiği için mi?

Cerabı hangisi olursa olsun, duygularım hiç
değişmedi.

Çünkü ben abimin ölümüne üzülmedim. Hem de hiç üzülmedim.

Bu bir kayıp gibi hissettirmedi. Olması gereken bir son gibi geldi. Hak edilmiş bir son. Zayıftı. Hile yapıyordu. Beni kendi kanından bile saymıyordu. Bana bir kardeş gibi davranmadı hiçbir zaman. Oysa ben onun kardeşiydim. Ondan küçüktüm. Ben Vadim'e nasıl abilik yaptıysam onun da bana yapması gerekirdi.

Yapmadı.

Ve belki de bu yüzden aramızdaki bağ zaten çoktan kopmuştu.

Dmitri Vladin, hafta sonu eve bile dönmeyeden, bir testte Atlas'a yenilerek öldü.

Bu kadar.

Bir hayat, bir sının sonunda bitti.

Şimdi ise babamın gözünün önünde olmadığı çocuğu artık karta en yakın kişiydi.

Yani ben, Direniş.

Ahımın ölümü... Arkana tarafında bir şeylerin yanlış olduğunu ilk kez o zaman hissettirdi, Direniş.

Atlas ve ben, İmparator soyundan geldiğimiz için ikimizin de kart sahibi olma hakkı vardı ve bu hak aslında bir tehditti. Bu sistemde iki güçlü kişi yan yana kalamazdı. İkimiz de birbirimizi öldürebilirdik. Bunu biliyorlardı.

Bu yüzden düzen kendi çözümünü buldu. Bizi ayırmak yerine, sonsuza kadar birbirimize bağladı. Birbirimizi öldürmeyelim diye kalplerimizi birbirine bağladılar.

Ameliyata iki ayrı insan olarak girdik ve tek kalp olarak çıktık.

Atlas bana kalbime sahip çıkmamı söyledi çünkü artık o kalp sadece bana ait değildi. Eğer birimiz ölürse diğeri de ölecekti. Artık yaşamak sadece kendim için değildi. Dostumun yaşaması için kalbime sahip çıkacaktım.

Direnis, en yakın arkadaşım bugün kart sahibi oldu. Atlas Sıfırıncı Kart'ın sahibi artık. Aptal Kartı.

Arma o bu karta ne Joker demek istiyor ne de Aptal. O kendi adını koydu: Mecnun. Bunu söylediğinde ilk başta garip geldi çünkü Arkana'da kartların adı bellidir, anlamları bellidir, sınırları bellidir. Atlas hiçbir zaman sınırların içinde kalabilen biri olmadı. Belki de bu yüzden o kart ona verildi ya da o kartı kendine benzetti. Mecnun, aşk için deliren, aklını yitiren arma aslında en çok hisseden kişi. Belki de Aptal Kartı hiçbir zaman aptal değildi, sadece diğerlerinden farklıydı.

Atlas'ın o karta Mecnun demesi bir isim değiştirmekten fazlasıydı. Bu bir meydan okumaydı.

Sistemin ona verdiği anlamları reddetmekti. Kendi anlamını yaratmaktı. Ve belki de ilk kez bir kart, sahibine benzermeye başladı. Arma yine de içimde bir huzursuzluk var çünkü burada kendi anlamını seçen insanlar uzun süre yaşayamaz.

Atlas Vladislar ise ilk kez gerçekten kendisi oldu.

Era'yla senin hakkında konuştuk, Direniş.
Eğitimlerde onu kurtardığını anlattı. O an sana
dair düşündüğüm şeylerin değiştiğini fark ettim
çünkü bencil biri değilsin. Genelde insanlar
soğuk olduklarında kendilerinden başka kimseyi
düşünmezler, uzak dururlar, dokunmazlar.

Sen öyle değilsin.

Artık şundan da eminim ki sen soğuk da değilsin.
Sadece bu tesise her geldiğinde zihnini siliniyor,
hatırladığın her şey senden alınıyor ve sen de
kendini unutuyorsun. Belki de bu yüzden kimseye
yaklaşmıyorsun çünkü her seferinde aynı yalnızlığa
yeniden başlamak zorunda kalıyorsun.

Era'yla arkadaş olmana serindim, gerçekten serindim
çünkü Era iyi bir insan. Bunu sadece bana karşı
değil, herkese karşı olan tavrından biliyorum. Ailesi de
öyle. Onların yanında bir sıcaklık var, bir samimiyet,
insanın alışık olmadığı ama eksikliğini hissettiği bir
şey. Ve gönlüm senin tek kalmana razı değildi.

Çünkü yalnızlık alışılabilir bir şey değil, sadece
insanı yavaş yavaş eksiltten bir şey.

Babam bugün itibarıyla İmparator oldu, Direniş
Fakat o tahtı hak ederek değil, kanla aldı. Dedemi
öldürdü. Dedemi öldürdü.

Dedemi.

Dedem, benim adımları veren, bana ilk kez var olduğunu
hissettiren tek kişi babam tarafından öldürüldü.

Üstelik herkes bunu görmezden geliyor. Sanki
hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Bunu
kanıtlıyorum. Konuşmıyorum. Karşı
çıkmıyorum çünkü bu sistemde gerçek, gücü olanın
söylediği şeyden ibaret. Babam artık İmparator arka
olmaması gereken kişi oydu.

En son olması gereken kişi.

Asla olmaması gereken.

Dedemin mezarını neredeyse her gün ziyaret ediyorum, Direniş.

Orası sessiz ama gerçek, orası kimsenin yalan söylemediği tek yer gibi geliyor bana. Toprağın başında durduğumda her şey susuyor ama içim susmuyor. Neredeyse her yaşımda birini kaybediyorum ve her yıl benden bir parça daha eksiliyor. Sanki büyümüyorum, sadece azalıyorum.

Babam gittikçe daha kötü biri olmaya başladı. Önceden sadece sertti, şimdi korkutucu. Bakışları bile değişti. O gözlerde hiçbir şey kalmamış gibiydi, insan değil de yalnızca güçten ibaret bir şey.

Caridan Hanım'a dedem öldüğünden beri ulaşamıyorum. Bu hile tek başına yeterince kötüydü. Düşünmeden edemiyorum, babam onu da mı öldürdü? Ürey annesi ve ürey kardeşlerini de mi?

Bunu sormaya bile cesaret edemiyorum çünkü cerabı biliyormuşum gibi hissediyorum. Bazen bilmemek daha iyiydi çünkü bazı şeyleri bilmek insanı parçalar.

*O iyi biriydi, Direniş. Gerçekten iyiydi. Bana
öğreten, bana başka bir dünyanın kapısını aç
bana torunuymuşum gibi darranan bir insan.
Şimdi o da yoksa bu dünyada iyi olan ne kalır
bilmiyorum.*

*Dedemin bana bıraktığı büyük bir arşiv var, De
Büyük bir kütüphane. Oradan bir şeyler almayı
okumaya başladım. Öğrenecektim. Tıpkı onun gibi
İmparator olmak ne demek bunu bilecektim.*

*Odak noktayı kaybetmişim gibi hissediyorum,
Direniş.*

*Yürüdüğüm yol bir anda önümde kesilmiş ve ben
nereye gideceğimi bilemez hâlde kalmışım sanki. Atlas
pes etmemem gerektiğini söylüyor ama ben yolu çoktan
bitirmişim gibi hissediyorum.*

*Günler geçti, haftalar geçti ve sana yazamadım.
Anlatacak bir şeyim olmadığı için değil. Tam tersine
anlatacak çok şey olduğu hâlde hiçbirini nereye
koyacağımı bilemediğim için. Öyle bir çıkmazın
içindeydim ki seçenekler arasında kalmıştım ve ben
seçenekler arasında kalmaktan hep nefret ettim
çünkü bu, hangi yolu seçersem seçeyim bir şeyleri
kaybedeceğim anlamına geliyor.*

*Dedemin ölümü beni sandığımdan çok daha fazla
sarttı. O sadece bir büyükbaba değildi. Bana hayatı
öğreten, nasıl durmam gerektiğini, nasıl düşünmem
gerektiğini gösteren, her zaman yanımda olan tek
insandı. Küçüklüğümünden beri beni hep gezdirirdi,
yeni yerler keşfetmemi sağlardı. Özel günleri
birlikte kutlardık, onu görmediğim bir hafta bile*

olmazdı. Şimdi o yok ve bu yokluk yalnızca bir insanın eksikliği değil, bir yönün kaybolmasıydı. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Keşke seninle böyle değil de yüz yüze konuşabilseydim, sadece yazmak yerine gerçekten karşında durabilseydim. Eminim bana iyi tavsiyeler verirdin çünkü sen konuşmadan bile doğrunu hissettiren birisin.

Bir de... Haris Alatar yarın bana büyük bir şey açıklayacağını söyledi. Artık bana güvendiğini söyledi ve bir projesinden bahsedeceğini. Merak ediyorum ama aynı zamanda içimde bir huzursuzluk var. Sanırım yarın babanın gerçekte kim olduğunu öğreneceğim.

Baban... Baban hiç düşündüğüm
 gibi biri değilmiş, Direniş. Onun hakkında
 öğrendiğim şeyler beni şaşırttı. Çünkü anlattıkları
 yalnızca bir geçmiş değildi. Bir planın, bir savaşın ve
 gizlenmiş bir gerçeğin parçalarıydı. Aslında Türk bir
 askermiş ve Yeni Dünya Düzeni adına bilgi toplamak
 için Rusya'ya gönderilmiş. Burada büyük arcam
 Damien Vladislav'la tanışarak kendini cemiyete
 kabul ettirmiş. Ardından Tania Vanizan'la erlenerek
 Ouroboros kimliğini inşa etmiş. Bir asker olarak
 geldiği bu topraklarda, bir imparatorluğun
 başına geçmiş.

Bunu nasıl başardığını düşünmeden edemiyorum
 çünkü bu yalnızca zekâ değil, sabır ve kusursuz bir
 rol gerektirir. Onu tebrik etmeliyim çünkü buraya
 gelme sebebi düşündüğümden çok daha büyükmüş.
 Arkana'yı yok etmek için gelmiş. Beni seçmesinin
 nedeni ise düşündüğümden daha tehlikeliydi.

Benim bu düzenden rahatsız olduğumu fark etmiş.

Sisteme boyun eğmediğimi, babama bile tam
 anlamıyla uyum sağlamadığımı görmüş. Testlerdeki

başarılarım, darranışlarım, seçimlerim... Hepsini izlemiş ve karar vermiş. Tıpkı kendisi gibi beni de bir asker yapmak istiyor.

Bana Kale adında bir teşkilattan bahsetti. Türkçe bir kelime. Kale, Hisar demek. Bu detayı öğrendiğinde şaşırmadan edemedim. Seni o kadar seriyor ki kurduğu askerî teşkilata senin adını vermiş. Bir sarunma birliği... Beni orada yetiştirmek, ilk askeri yapmak istiyor.

Beni tanıdığını söyledi. Düşüncelerimi anladığını, bana hak verdiğini söyledi. Ben ise onu reddettim.

Aksini söyledim. Arkana'ya karşı olmadığımı, düzenin mantık çerçevesinde işlediğini savundum.

Yalan söyledi, Direniş. Çünkü Haris Alatar'la babamın yakın olduğunu biliyorum. Bu bir test olabilirdi, bir tuzak, kim olduğumu görmek için kurulan bir oyun. Yine de Haris Alatar'ın söyledikleri zihnimden çıkmıyor.

İlk kez biri bu düzenin yanlış olabileceğini yüksek sesle söyledi.

Direnış... Artık ben de bir kart sahibiyim.

Aşıklar Kartı benim.

Kimşenin sahip olmak istemediği, herkesin zayıflık olarak gördüğü o kartı aldım. Garip bir his bu. Bir zafer gibi hissettirmiyor. Daha çok bir kabul gibi. Sanki içimde ne varsa bana geri verilmişti. Herkes güç peşinde koşarken ben duyguyu seçtim. Onlar hükmetmek isterken ben bağ kurmayı istedim.

Bu yüzden bu kart bana yakışıyor mu bilmiyorum ama bana ait olduğunu hissediyorum. Çünkü bu kart savaştık yerine hissetmeyi seçenlerin kartı.

Senin sahip olacağın kartı merak ediyorum, Direniş.

Direnış... Söylediklerim hoşuna gitmeyebilir ama artık kendime yalan söylemiyorum. Haris Alatar'a inanıyorum. Onun söylediklerine, kurduğu plana, gördüğü şeye inanıyorum ve en önemlisi... Onun beni gördüğüne inanıyorum. Bu yüzden onun beni yetiştirmesine izin verdim. KALE'nin ilk asteri olacağım. Bu kararı verirken korkmadım, desem yalan olur ama ilk kez korkuya rağmen geri çekilmedim. Çünkü senin babanla aynı yerde durduğumu fark ettim. İkimiz de bu düzenin yanlış olduğuna eminiz ve bu yanlışın sürmesine sessiz kalmak, artık bana daha ağır geliyor.

KALE bu yüzden var olacak. Bu çürümüş düzeni kırmak için. Tek din, tek dil, tek ırk, tek yönetim fikrinin insanları nasıl parçaladığını gördüm. Kimlikleri silen, insanı yalnızca bir araç haline getiren bu yapının ayakta kalması gerektiğini artık biliyorum. Ülkelerin kendi yönetimlerine, insanların kendi kimliklerine geri dönebildiği bir dünya... Belki kusursuz olmayacak ama en azından gerçek olacak.

Haris Alatar zeki bir adam, bunu inkâr edemem.
Onu farkli yapan yalnızca zekâsı değil, neyi yıkması
gerektiğini bilmesi. Ve ben onun yanında olmayı
sextim. Asker olmak... Belki de benim için yazılmış bir
yoldu. Belki de olmam gereken meslek buydu. Belki de
bütün bu yaşadıklarım beni buraya getirmek içindi.

Kolay olmayacak. Zor bir hayat olacak, bunu
biliyorum. Emirler, eğitimler, kayıplar... Belki daha
fazlası.

Bu kez kaşmıyorum.

Bu kez varım.

Haris Alatar, seni seriyor gibi. Fakat gerçekten
mi seriyor yoksa bunu düzen için mi yapıyor
anlamıyorum, Direniş.

Kötü haberlerim var, Direniş. Asker olma fikrine öyle saplandım ki bir süre sonra aynaya baktığımda kendimi tanıyamaz hâle geldim. Bedenimi sınırlarının ötesine zorladım. Durmadım, dinlenmedim ve sonunda kalbim buna dayanamadı.

Bunun üzerine doktora gittim ve bana söylediği şey beklediğimden çok daha ağırdı. Kalbim hasarlıydı.

Bir insanın kalbi gibi çalışmıyordu. Sana söyleyeceğim şey garip gelebilir. Ben diğerleri gibi değildir. Organlarım doğuştan tersti. Kalbim sizler gibi solda değil, sağdaydı.

Doktor bu durumun hayati olduğunu söyledi. Acil bir durumda yanlış müdahale yapılmaması için vücudumda bunu belirten bir dörmeye olması gerektiğini söyledi. Hatta bu yaşına kadar yaptırmamış olmama kızdı. Latince bir ifade... Organlarımın ters olduğunu belirten bir işaret. Bir uyarı.

Ama ben istemiyorum.

Kalbimin yerini herkes bilirse beni öldürmek çok daha kolay olur. Şu an en azından bir avantajım var. Kimse

nereden nurması gerektiğini bilmiyor. Ama o dörmeyi
yaptırırsam kendimi ele vermiş olurum.

Garip değil mi Direniş?

İnsanlar yaşamak için bedenlerini işaretler.

Ben ise hayatta kalmak için saklamak istiyorum.

Çünkü bu dünyada
yaşamakla hayatta kalmak aynı şey değil.

Başarılı olan kişi sayısı çok azaldı.

Bu kesin testi geçecek dediğim kişi testin
sonucunda başarısız oluyordu. Babam, seriyeleri
zorlaştırmış olmalıydı. Diğer türlü neler olduğunu
açıklayamıyordum, Direniş.

Sistemde bana normal gelmeyen bir şey var, Direniş.

*Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam
da gözümün önünde duran, her geçen gün daha da
belirginleşen bir şey. Test sonuçları doğru değil.
Doğru olamaz. Çünkü gördüğümle açıklanan şey
birbirini tutmuyor. Sanki sonuçlar bir yerlerde
değiştirilmiş, oynanmış, yönlendirilmiş gibi.*

*Raren Romanov... Onun kapasitesini
görmek imkânsız. Güçlü, hızlı, dayanıklı ama
sistem onu ısrarla başarısız gösteriyor. Bu bir hata
değil. Bu, kasıtlı bir şey. Sanaç Valacan, onun
analitik zekâsı diğerlerinden çok daha ileride ama
o da olması gereken yerde değil. Yasmin Yakut,
eğitimlerdeki performansı ortadayken sistemde geri
planda tutuluyor. Bunların hiçbirisi tesadüf olamaz.*

*Bu insanlar başarısız değil, Direniş. Başarısız
gösteriliyorlar. Bu çok daha tehlikeli.*

*Çünkü bu sadece bir değerlendirme hatası değil, bir
düzen kurma biçimi. Kimlerin yükseleceğine, kimlerin
silineceğine birileri karar veriyor. Ve bu kararlar*

gerçek performansla göre değil, başka bir şeye göre veriliyor.

Babam...

Ne yapmaya çalışıyor?

İmparator olduktan sonra neden varislerin hayatıyla oynamaya başladı? Neden güçlü olanları bastırıyor, zayıf olanları öne çıkarıyor? Yoksa mesele güç değil mi? Yoksa mesele kontrol mü?

Belki de o, gerçekten güçlü olanları istemiyor.

Çünkü gerçekten güçlü olan biri kontrol edilemez. Kontrol edilemeyen biri tehdit olur.

Eğer bu doğruysa bu sistem artık bir eleme değil. Bir temizlik aşamasında.

Ve ben bunun tam ortasındayım.

Babam eskisi kadar beni yakınında tutmuyor. Benden korkuyor muydu? Belki de testlerdeki başarı durumum onu şaşırtıyordu.

Direnis, sana sistemdeki temizlikte başarısız gösterilen vârislerden bahsetmiştir. Bu konunun üzerinde durdum çünkü dedeminilmek ilmek kurduğu sistemin kusursuz olmasını istiyordum. Babamın bunu bozmasına sessiz kalamazdım ama gördüğüm şey bir bozulmadan fazlasıydı. Bu... Bilinçli bir karanlıktı. Her şey güç geçtikçe kötüye gidiyor. Yasaklar artıyor. Konuşmak düşünmek hatta nefes almak bile bir sınırın içinde. Hiçbir şeye izin yok. Dedeimin dönemiyle babamın dönemi aynı değil, olamaz. O bir düzen kurmuştu, bu ise bir baskı kuruyor. Vârislerin ölümleri arttı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok ölüm tesadüf değil.

Beni asıl korkutan başka bir şey var.

Haris Alatar...

Sanırım o da bu işin içindeydi.

Belki de sadece göz yummuyordu. Belki de yön veriyordu. Babamın bunları yapmasını başlatan sanki oydu. Çünkü eğer kimin daha zeki olduğunu sorarsan... Cerap açık. Haris Alatar. Ve bu, her

seyi daha da tehlikeli yapıyor. Çünkü güç babarıda olabilir ama akıl başka birinde.

Ve akıl yanlış bir yere hizmet ediyorsa o zaman durdurulamaz.

Bir şey yaklaşıyor, Direniş. Bunu hissediyorum. Bu sadece bir yönetim değişimi değil. Bu bir çağ değişimi. Karamlık bir çağ. Baskıcı, boğucu, yaşanamaz bir düzen. İnsanların yalnızca var olmak için bile izin almak zorunda kalacağı bir dünya.

Dünya böyle bir yer olmamalıydı.

Ama eğer kimse durdurmazsa böyle bir yer olacak.

İmparator Kartı babarıda mıydı yoksa Haris'te mi?

Babarı kartın esiri olmuştu. Ya da Haris'in.

Her ne oluyorsa söyleyecektim, Direniş.

Atlas'la vardığımız tek kesin sonuç vardı, Direniş
 Sistemi tamamen bozuktur. Bunu artık inkâr
 edemiyorduk. Gördüklerimiz, kaybettiklerimiz,
 manipüle edilen sonuçlar... Hepsi aynı yere çıkıyordu.
 Ona henüz söylemedim ama Haris Alatar'a artık
 hiç güvenmiyorum. Söyledikleri, kurduğu planlar,
 verdiği vaatler, hepsi anlamlı görünüyordu. Şimdi
 ise geriye dönüp baktığımda hepsinin içinde başka
 bir şey olduğunu hissediyorum. Baban hakkında
 kötü konuşmak istemem ama sanırım onu artık
 tanımıyorum. Gün geçtikçe daha fazla yanıldığımı
 fark ediyorum.

Bu sistemi yok edecek bir şey gerekiyor, Direniş.
 Sadece karşı çıkmak yetmez. Sadece görmek yetmez.
 Bir yapı lazım. Bir örgütlenme. Şu an sadece üç
 kişiyiz: Eva, Atlas ve ben. Ama bu bir başlangıç.
 Zamanla bizim gibi düşünenleri bulacağım. Başarılı
 olduğu halde başarısız gösterilenleri, susturulanları,
 geri plana itilenleri... Hepsi bir yerde birikecek. Ve o
 birikim bir gün patlayacak.

Sen de katılırsın.

Biliyorum.

Çünkü sen de bu düzenin parçası değilsin.

Bu sistemi ancak içinden geçenler yıkabilir. Bir örgüt kuracağım. Ve o örgütün lideri olacağım. Arma yalnız olmayacağım. Yanımda gerçek olanlar olacak. Dostlarım olacak.

İlk kez kendi seçtiğim bir yol olacak.

Ben Derrin olursam, sen Direniş'im olur muydun yoksa bana tamamen karşı mı olurdun?

Örgüt fikri artık daha sıcak geliyordu. Derrin ve Direniş.

DVD.

Begenmedim. Sanki adım ve soyadım gibiydi. Bu anlamı veren başka bir şey düşünecektim.

Direnis... Bugün ilk defa benimle yan yanaydın. Sadece benimle de değil, Atlas ve Era'yla birlikte dördümüz yan yanaydık. Garip bir şekilde o anın içinde kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissettim, belki de ilk defa genç hissettim.

Seninle, Atlas'la, Era'yla yan yana olmak beklediğimden daha sakindi, daha gerçekti. Kırse rol yapmıyordu, kimse bir şey ispatlamaya çalışmıyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Babamın yanındayken bir saat on saat gibi uzar, nefes almak bile ağır gelir ama sizinle geçen bir saat sanki on dakika gibiydi. İlk kez zamanın üzerime sökmek yerine içimden akıp gittiğini hissettim. Ve bu alışık olduğum bir şey değildi ama korkutucu da değildi. Aksine kalmak istediğim bir şeydi. Bu an bitsin istemeydim.

Bu yüzden sözleştik. Tekrar olacak, olmalı çünkü belki de ilk kez bir şeyin devam etmesini istiyordum.

Biz en yakın dört arkadaş olalım, Direnis.

Bu kez hiçbir şey bozulmadan, bu kez hiçbir şey elimizden alınmadan, sadece biz olarak kalalım.

Testlerde başarılı olan kart sahipleri en zorlu kampa gönderildiğinde buna üzülmem gerekiyordu, Direniş.

Fakat ben ilk kez bu sürgün için serindim çünkü o kampta dördümüz de olacaktık. Aynı yerde, aynı şartlarda, aynı zorlukların içinde birlikte. Bu yüzden o kampı sabırsızlıkla bekliyorum, belki de ilk kez bir sınarın sonucunu merak ettiğim için değil seninle aynı yerde olacağım için.

Garip değil mi?

İnsan bazen en zor yere gitmek için bile sabırsızlanabiliyor sırf doğru kişiler orada diye. Ve sana bir şey söylemem gerekiyor... Eğer sana bilerek yenilirsem bil ki bu başarısız olduğum için değil.

Bir şekilde günlüğümü
yanımda getirmeyi başardım, Direniş

Yine sana yazmak istiyorum çünkü bir gün
bunları okuyacağını biliyorum. İlk gün kadın ve
erkekler tamamen ayrılmıştı, herkes kendi alanında
sınanıyordu. Atlas'la birlikte atış talimine girdik,
yan yana durduk, aynı hedefe baktık. İkimizin de
puanları eşit geldi. En ağır silahları seçtik, geri
tepmesi en zor olanları, en çok kontrol isteyenleri.
Yine de birbirimizi geçemedik. Ne ben onu ne o beni.
Her atışta aynı sonucu aldık, her denemede aynı
noktada kaldık. En sonunda ikimiz de durduk.
Pes ettik. Çünkü biz onunla böyleydik, Direniş.
Yarışmıyorduk aslında, aynı çizgide yürüyorduk.
Kazanırsak beraber, kaybedersek beraber.

Direnış... Bizi yine karşı karşıya getirdiler.

*Bugün bir kez daha aynı çizginin iki ucuna
yerleştirdiler ve bana bütün hünelerlerini göster,
denemeliydin çünkü duramazdım. Sana karşı kendimi
tutamazdım. Seni bugün biraz yormuş olabilirim
ama buna rağmen deli gibi gülümsüyordun. Bu
beni durdurmadı, aksine daha da ileri itti. Seninle
yarışmam hoşuna mı gidiyordu? O bakışların, o
gülüşün her şeyi bir oyuna çeviriyordu. Hoşuna
gidiyorsa seninle hep yarışırdım. Yorulana kadar,
tükenene kadar, tekrar tekrar. Yeter ki sen gül. Hep
gül. Tüm bu zorluğun içinde bile gülmeye devam et
çünkü gülmek sana yakışıyor, Direniş.*

Sen benim kalbime zararsın, Direniş.

Bugün senin boks torban olmanı kabul etmemeliydim.
Kalbim hâlâ ağrıyor. Düşmana nurur gibi nurdun.
Tartar, senin rakibin olabilirdim ancak biz arkadaş
olmamış mıydık? Yoksa ben mi öyle sanıyorum?

Buna rağmen seni izledim.

Ve yine güldün. Seni bugün o kadar çok güldürdüm
ki, etraftakiler senin Aptal Kartı'na sahip olman
gerektiğini söyledi. Hayır. Aptal Kartı, yani Mecnun
dostumundu. O kart ona aitti. Sen başka bir karta
sahip olmalısın. Üstelik aptal değilsin. Sadece nerede
aptal olacağını biliyorsun. Ve bu sandıklarından
daha değerli bir şey.

Bir şeyi daha söylemedim.

Söylemek istedim ama sustum.

Çünkü gücünü düşürmek istemedim.

Ama şimdi yazıyorum. Sağ tarafıma biraz daha az
nurur musun?

Kalbiri solda sanıyorsun. Oraya daha az
yükleniyorsun. Ama benim kalbim sağda.

*Kampta çok güldüğün için gülüşünü yasakladılar,
Direniş.*

*Bunu yazarken bile içimde bir şey parçalanıyor.
Kimseye zararın yoktu, kimseyi incitmiyordun, sadece
gülüyordun. Kendi kendine, sebepsiz gibi görünen
ama aslında içinde biriken her şeyi dağıtan o
gülüşünle. Kahretsin. Seni zorla güldürmemeliydim.
O tikini fark ettiğin an durmalıydım. Dörüş
antrenmanlarında bilerek oraya dokunup seni
güldürmemeliydim. Ben sadece sesini duymak
istemiştim. O gülüşü. O anları. Ama bunun bir
bedeli olmalıydı. Olmalıydı.*

Fakat oldu.

*Sana ceza verdiler. Sırf güldüğün için. Bu nasıl bir
düzendir? İnsanların acısına göz yuman ama gülüşüne
tahammül edemeyen bir düzen...*

Bundan nefret ediyorum.

*Çünkü senin gibi birine gülmek nasıl yasak olabilir
ki, Direniş?*

Karşı boyunca somurtmardan Atlas bir hayli
huysuzdu, Direniş.

Durmadan hana takıldı, beni kışkırtmaya çalıştı
ama ben hiçbirine karşılık veremedim. Aklım sende
kalmıştı. Sana verilen o cezadaydı. Hak etmediğin
bir cezadaydı. Canın çok yandı mı? Bunu bile
bilmiyorum. Düünden beri seni göremiyorum.
Neredesin? Yokluğun beni rahatsız ediyor. Her şey
giderek yasaklanıyor ve bu artık sadece sinir bozucu
değil, hoşucu bir hâle geliyor.

Senin gülüşün benim için derrim.

Ama o gülüşü duymıyorum.

O gülüşü göremiyorum.

Günlerdir kendime kızyorum. Çünkü bunu ben
başlattım. Seni güldürmek istedim ve şimdi senden o
gülüşü saldılar.

Yeniden gül.

Lütfen.

Yoksa ben bir daha hiç gülmeyeceğim.

Gülmeyi kendime yasaklayacağım.

Seni gördüm ve görmemeyi diledim, Direniş.

Çünkü karşımda duran kişi sen değildin. Günlerce seni karanlık odalara kapatmışlar, o gülüşünü senden almışlar, seni sen yapan şeyi söküp almışlardı. Oradan çıkan kişiyi tanıyamadım. Seni sen yapan şey gerçekten de o gülüşündü. Bana derdim olan o gülüş artık yoktu. Ve ben buna dayanamadım.

Atlas kendime hakim olmamı söyledi ama olamadım, yapamadım, Direniş. Sana bunu yapanların hiçbirinin bunun bedelini ödemedi. Yürüyüp gitmesine izin veremedim. Sordum. Tek tek. Seni o odaya kapatan, o karanlığa iten kim varsa hepsini buldum ve hepsini oraya gördüm. Sonrası kaçınılmazdı. Kamptan koruldum. O tesise girişim yasaklandı. Bir daha o kapılardan geçemeyecektim. Babamın bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama umurumda değil.

Çünkü ilk kez yapmam gereken şeyi yaptım.

Kampta ayagını burkmussun, Direniş.

Atlas'ın kucagında seni gördüğüm an vücudumda dolaşan o duyguya engel olamadım. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi, kiskançlıktı. Kiskanmamam gerekiyordu, böyle hissetmemeliydim ama hissettim, hem de saklayamayacak kadar açık bir şekilde.

Sağlık merkezine kadar size eşlik ettim. Era yol boyunca konuştu, ben yokken kampta neler yaptığınızı anlattı, nasıl eğlendiğinizi, nasıl birlikte hareket ettiğinizi, üçünüz bir hayli iyi vakit geçirmissiniz. Birbirinizden ayrılmamanıza serindim fakat tuhaf bir şey de hissetmişim. Mutlu olmam gerekiyordu çünkü birbirinize sahip çıkıyordunuz ama aynı anda rahatsız oldum çünkü o anlarda ben yoktum.

Ve sen ayagını burkmuştun, buna hiç mutlu degildim. Ne oldu, diye sorduğumda Era sadece düştüğünü söyledi, daha fazlasını anlatmadı. Sen ise bana baktın ve tebessüm ettin ama gülmedin. O kahkahayı duyamadım. Bir gülüşün yokluğu insanın içinde nasıl boşluk bırakabiliyormuş. İçim boşluktu.

VI, dedin. Benim için yaptıkların için
teşekkür ederim.

Oysa ben hiçbir şey yapmamıştım, sadece arkadaşımı
kollamıştım. Doktor gelmeden önce bana yaklaştın
ve aniden yanağımdan öptün, Direniş. Aniden.
Beklenmedik. Ansızın.

Beni.

Yanağımdan.

Öptün.

Benim yanağım, annemin hep tokat attığı
o yanağım ilk kez öpüldü ve bu,, hayatımda
hissettiğim en garip şeydi.

Etki bırakan birisin. Bunun aksini iddia edemiyorum
artık, Direniş. Neden böylesin? Neden böyle
hissettiriyorsun ve kalbime ne yapıyorsun?

Günler gesse de beni yanagımdan öptüğünü
unutamıyorum, Direniş.

İstersizce elim hep o yanagiına gidiyor. Bir anlık
bir şeydi ama etkisi geçmiyor. Seni arkadaşım olarak
görmüyor muyum diye kendime soruyorum. Cerap
vermekte zorlanıyorum. Çünkü bu alışık olduğum bir
şey değil. Eva da bir keresinde yanagımdan öpmüştü
ama hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir şey değişmemişti,
hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Ama sen tek bir
dokunuşla bile bir şeyleri değiştirdin.

Ben bunun ne olduğunu halâ anlayamıyorum.

Eva neden gülmediğimi sordu, Direniş.

Cerap veremedim. Çünkü sana gülmeyi yasakladıklarından heri sanki gülmek bana da haram gibi. İçimden gelmiyor. Zorlasam da gelmiyor. Sanki bir yerde bir şey eksik ve o eksiklik her şeyi engelliyor. Sen gerçekten gülmeden ben gülmek istemiyorum. Eva'ya yalan söylemek zorunda kaldım.

Onu geçiştirdim, başka bir şey söyledim ama o anlarım gibi baktı. Sanki ben ne dersem diyeyim gerçeği biliyormuş gibiydi. İnsan arkadaşını anlardı, değil mi?

Umarım diğerleri anlamaz. Çünkü anlarılarsa bize kalan her şeyi de yasaklarlar.

Ben senden gülüşünden sonra seni de kaybetmek istemiyorum.

Hep sana kötü şeyler yazıyormuşum gibi
hissediyorum. Direniş arıya dönüp hayatıma
baktığımda iyi olan ne var, onu da bulamıyorum.

Anlatacaklarımın hepsi karanlıktan ibaret ve
bugün de öyle. Babamın isteği üzerine onunla bir
etkinliğe katıldım. Başta ne olduğunu anlamadım
arıya gittiğimiz yer insanın içini kirleten bir yerdi.
Hayranların rahsice dönüştürüldüğü, insanların
bunu izleyip zerk aldığı bir yer.

Haris Alatar da oradaydı. İkisi bundan keyif
alıyordu.

Kafesin içinde hayranlar birbirini parçalarken,
sıgılıklar yükselirken, kan akarken onlar zerkle
izliyordu. Orada durmak bile beni rahatsız etti.

Haris Alatar'ın üzerine bahis yaptığı kara panter
geceyi ölü bitirdi. Hayranın acı çekmesine değil,
dönüşü kaybetmiş olmasına öskelenmişti.

Onu teselli etmek için o panterin yakın zamanda
doğmuş yarrusunu getirdiler. Annesi ölmüş bir

Yarruyu Haris Alatar'ın kucagına bıraktılar ve onu bir ensesinden karradığı gibi güldü.

Bu adamdan hiç bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum. Onun için hiçbir şeyin değeri yok. Ne bir hayatın ne bir canlının ne de bir acının.

Sadece kontrol, sadece güç. O küçük panteri düşünmeden edemiyorum. Haris Alatar onu da dönüştürür müydü? Eziyet eder miydi? Zaten annesinden ayrılmasına neden olmuştu.

Umarım sen ona iyi bakıyorsundur, Direniş. Eğer bu dünyada hâlâ korunması gereken bir şey varsa o da sarunmasız olanlardır.

Yarru panter yine aklıma düştü, Direniş. Bir yol bulup o pantere bakmalıydım. Onun ölüsüyle karşılaşmadan önce canlı bir şekilde görmeliydim.

Kendimi yine bir şekilde size daret ettirdim. Direniş.

Çok müsait değilmiştiniz ama Haris Alatar gelmeye serindi. Erde bir hareket vardı çünkü aile fotoğrafı çekilecekti. Fakat içeri girdiği andan itibaren gözlerim seni aramadan önce onu aradı. O küçük yarruyu aradığım sırada ayaklarıma tırmandı. Sanki beni tanımış gibiydi. Eğildim, onu kucığıma aldım, serdim, başını okşadım. Çok zayıftı, neredeyse kemikleri hissediliyordu. Ona kimse bu erde bakmıyordu.

Onu oradan nasıl çıkaracağımı düşünmeye başladım. Nasıl kurtarırım, nasıl alırım, nasıl saklarım, hiçbir fikrim yoktu ama bırakmayacağımı biliyordum. Tan o sırada babamın fotoğrafı çekileceğini söyledi. Haris Alatar'a karşı çıkmadım çünkü son zamanlarda benden şüphelendiğini hissediyordum. Yanlış bir hareket her şeyi bozabilirdi.

O sırada yarru panter bir anda kucığımdan indire uzaklaştı. Haris Alatar içeri girer girmez sanki ondan kaçuyormuş gibi bizden uzaklaştı. Bahçeye doğru koştu, senin yanına. Ve sen onu orzuna aldın.

hiç zorlanmadan, hiç düşünmeden. O zaten ait
olduğu yere gelmiş gibi onunla oynamaya başladı
ilk kez onun güvende olduğunu hissettir, ilk kez bi
şeyin doğru yerde olduğunu düşündüm.

Tam o anda fotoğraf çekildi ve kadrıjda sen de
vardın. Başka bir fotoğraf olsaydı almazdım ama o
fotoğraf farklıydı. O an gerçektir.

O yüzden Haris Alatar'dan aldım, sakladım.

Biliyorum, yakında o yarruyu da alacağım. Onu bu
erden çıkaracağım çünkü bazı şeyler kurtarılmayı
beklemez, kurtarılır.

Artık sadece o yarru panteri değil, seni de
kurtarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Direniş.
Umarım bu yanlış bir histir.

Yanlış.

Kendimi yine bir şekilde size daret ettirdim, Direniş.

Çok müsait değildiniz ama Haris Alatar gelmeğe serindi. Erde bir hareket vardı çünkü aile fotoğrafı çekilecekti. Fakat içeri girdiğim andan itibaren gözlerim seni aramadan önce onu aradı. O küçük yarruyu aradığım sırada ayaklarıma tırmandı. Sanki beni tanımış gibiydi. Eğildim, onu kucığıma aldım, serdim, başını okşadım. Çok zayıftı, neredeyse kemikleri hissediliyordu. Ona kimse bu erde bakmıyordu.

Onu oradan nasıl çıkaracağımı düşünmeye başladım. Nasıl kurtarırım, nasıl alırım, nasıl saklarım, hiçbir fikrim yoktu ama bırakmayacağımı biliyordum. Tam o sırada babam fotoğraf çekileceğini söyledi. Haris Alatar'a karşı çıkmadım çünkü son zamanlarda benden şüphelendiğini hissediyordum. Yanlış bir hareket her şeyi bozabilirdi.

O sırada yarru panter bir anda kucığımdan indire uzaklaştı. Haris Alatar içeri girer girmez sanki ondan kaçıyormuş gibi bizden uzaklaştı. Bahçeye doğru koştu, senin yanına. Ve sen onu omzuna aldın,

hiç zorlanmadan, hiç düşünmeden. O zaten ait
olduğu yere gelmiş gibi onunla oynamaya başladın.
İlk kez onun gürende olduğunu hissettirin, ilk kez bir
şeyin doğru yerde olduğunu düşündüm.

Tam o anda fotoğraf çekildi ve kadrıjda sen de
vardın. Başka bir fotoğraf olsaydı almazdım ama o
fotoğraf farklıydı. O an gerçektir.

O yüzden Haris Alatar'dan aldım, sakladım.

Biliyorum, yakında o yarruyu da alacağım. Onu bu
erden çıkaracağım çünkü bazı şeyler kurtarılmayı
beklemez, kurtarılır.

Artık sadece o yarru panteri değil, seni de
kurtarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, Direniş.
Umarım bu yanlış bir histir.

Yanlış.

O fotoğraf... O er... O panter... Ve sen... Hepsi bir
tuzakmış aslında, Direniş.

Bunu şimdi fark ediyorum ama o an göremedim,
göremeyecek kadar içindeydim belki de. Babanın beni
ere kabul etmesinin bir nedeni vardı ve o neden beni
tartmak, beni görmek, bir şeyi kesinleştirmekti.

Haris Alatar bana tek bir şey sordu: Kızımı mı
seniyorsun?

Donup kaldım. Çünkü cerabını bildiğim
bir soru değildi bu. Ya da belki cerabını
söyleyemeyeceğim bir soruydu.

Küçüklüğümünden beri seni görüyorum, Direniş. Aynı
koridorlarda, aynı eğitimlerde, aynı dünyanın içinde
yıllarım seninle geçti ama hiçbir zaman gerçekten
seninle olmadım.

Bu yüzden bu soruya bir isim veremedim. Panik
yaptım. Ve tam o anda kalbimde keskin bir ağrı
belirdi. Garip bir zamanlamaydı.

Baban hemen ere doktor çağırdı, benimle
ilgilenmesini istedi. Ama doktor gelene kadar yanım

sen geldin. Kalbirdeki ağrı daha çok arttı. Bana neyin olduğunu sordun. Ben de kalbirin ağrıdığını söyledim.

Sen ise hiç düşünmeden bana elma yemem gerektiğini söyledin. Annen sana elma tüketirsen kalbine çok iyi gelir, demiş. Bana bunu anlattın. Bu kadar basit bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Elmanın kalbe iyi geldiğini bilmiyordum ama sen söylediğin için doğruymuş gibi geldi. Bundan sonra her gün bir tane yiyeceğim. Belki işe yarar. Belki de sadece sen söylediğin için anlamlıdır.

Ama şimdi asıl mesele o değil. Asıl mesele babanın sorusu. Ne yapacağımı bilmiyorum, Direniş. Çünkü bu bir cerap meselesi değil. Bu, bir şeyin adı konulduğu an gibi. Ve ben o şeyin ne olduğunu henüz bilmiyorum.

Düşündüm.

Ve buna bir cerabım yok, Direniş. Olmayacak da.

O fotoğraf... O ev... O panter... Ve sen... Hepsi bir tuzakmış aslında, Direniş.

Bunu şimdi fark ediyorum ama o an göremedim, göremeyecek kadar içindeydim belki de. Babanın beni ere kabul etmesinin bir nedeni vardı ve o neden beni tartmak, beni görmek, bir şeyi kesinleştirmekti.

Haris Alatar bana tek bir şey sordu: Kızımı mı seriyorsun?

Donup kaldım. Çünkü cerabımı bildiğim bir soru değildi bu. Ya da belki cerabımı söyleyemeyeceğim bir soruydu.

Küçüklüğümünden beri seni görüyorum, Direniş. Aynı koridorlarda, aynı eğitimlerde, aynı dünyanın içinde yıllarım seninle geçti ama hiçbir zaman gerçekten seninle olmadım.

Bu yüzden bu soruya bir isim veremedim. Panik yaptım. Ve tam o anda kalbimde keskin bir ağrı belirdi. Garip bir zamanlamaydı.

Baban hemen ere doktor sağırdı, benimle ilgilenmesini istedi. Ama doktor gelene kadar yanırma

sen geldin. Kalbimdeki ağrı daha çok arttı. Bana neyin olduğunu sordun. Ben de kalbimin ağrıdığını söyledim.

Sen ise hiç düşünmeden bana elma yemem gerektiğini söyledin. Annen sana elma tüketirsen kalbine çok iyi gelir, demiş. Bana bunu anlattın. Bu kadar basit bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Elmanın kalbe iyi geldiğini bilmiyordum ama sen söylediğin için doğruymuş gibi geldi. Bundan sonra her gün bir tane yiyeceğim. Belki işe yarar. Belki de sadece sen söylediğin için anlamlıdır.

Ama şimdi asıl mesele o değil. Asıl mesele babanın sorusu. Ne yapacağımı bilmiyorum. Direniş. Çünkü bu bir cerap meselesi değil. Bu, bir şeyin adı konulduğu an gibi. Ve ben o şeyin ne olduğunu henüz bilmiyorum.

Düşündüm.

Ve buna bir cerabım yok, Direniş. Olmayacak da.

Daha kötü ne olabilir diye düşünüyorum. Dire
Her gün bunun cerabı değişiyor, her gün bir sın
daha aşıyor ve ben artık neyin en kötü olduğunu
bile kestiremiyorum.

Atlas'ın Era'ya aşık olduğunu öğrenmişler. Sade
duymakla kalmamışlar, onları yakalamışlar. Tesis
öpüştüklerine dair görüntü varmış. Bu, sadece bir s
değil burada. Bu bir hüküm demek.

Çok kötü şeyler olacak. Bunu hissediyorum.

Bu sistem affetmez. Hele ki aşk söz konusuysa his
affetmez. Çünkü burada aşk zayıflık sayılıyor,
kontrol edilemeyen bir şey, düzenin dışına taşan bir
şey. Ve düzen, taşanı yok eder.

Atlas...

O, bunu bile bile yaptı.

Era da.

Belki de bu yüzden bu kadar gerçektir. Fakat şimdi bu
gerçeklik onların sonu olabilir.

Ne yapacağımı bilmiyorum, Direniş. Onları habarın
gazabından nasıl koruyacağım, bilmiyorum. Ama
şunu biliyorum ki elimden gelen her şeyi yapacağım.

Gerekirse kendimi ortaya koyarım. Gerekirse
dikkatleri üzerime sekerim. Ama onların en az zararla
çıkmasını sağlayacağım.

Çünkü bu kez bir şeyleri izleyip susmayacağım.

Aşk, Arkana'da yasak olmamalıydı.

Era, günlerdir ağlıyor. Ben dostumun ağlamasını
istemiyorum, Direniş. O ağlayınca kendimi çok aciz
hissediyorum. İnsan dostunun ağlamasına izin verir
miydi? Vermemeliydi.

Arkana'dan, babamdan, bu düzenden nefret
ediyorum, Direniş.

Era ve Atlas'ın arasındaki bağı yok etmek için
buldukları çözüm...

Era'nın benimle erlenmesi.

Bunu söylerken yüzlerinde en
ufak bir tereddüt yoktu. Nasıl kabul ederdim
bunu? En yakın dostumun serdiği kadınla nasıl
erlenebilirdim? Atlas'a bunu nasıl yapardım?
Onun gözlerinin içine nasıl bakardım? Bu, yalnızca
bir ihanet olmazdı. Bu, onu tamamen yok
etmek olurdu.

Ve Era...

Onu böyle bir erliliğe zorlayamazdım. O benim
arkadaşımdı. Serebilen, hissedebilen, kendi seçimleri
olan biriydi. Onun hayatını kurtarmak için bile olsa
onu böyle bir şeye mahkûm edemezdim.

Çünkü ben böyle biri değilim.

Ve olmak da istemiyorum.

Benim erlenmek istediğim kadın, o değil.

Ama mesele bu bile değil artık.

Mesele şu ki bu düzen, insanların kimi sereceğine bile
karar veriyor.

Ben buna boyun eğmeyeceğim.

Atlas, Era'yla da görüşmeyi kesti, Direniş.

İkimizi de hayatından çıkartmışa benziyor.

Bizi suçluyor ancak biz suçlu değiliz. Ona ihanet
etmedik. Onu sırtından bıçaklamadık. Kendine yeni
arkadaşlar bulmuş.

Atlas'la ararızda soğukluk girdi, Direniş

Benimle görüşmüyor ve konuşmuyor.

Ararızda durar ördü. Era ve sen bir türlü kart sahibi olamadınız. Yakında on dokuzuncu yaşına gireceksin ve o gün senin ölüm günün olabilir. Bir şeyler düşündüm. Babama karşı çıkacağım. Ablam öldü, abim öldü, kardeşim öldü, dedem öldü. Herkes öldü. Senin ölmeni istemiyorum.

Atlas'la günün birinde hep düşman olacağını biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim.

Direniş, en yakın arkadaşımı kaybetti. O sadece benim arkadaşım değildi. Akrabamdı da.

Atlas'la aramız gitgide açılıyor, Direniş.

Buna engel olamadım. Artık
benimle hiç konuşmuyor, bakışlarını kaçırıyor,
sanki aynı yerde durmamıza rağmen bambaşka
dünyalardaymışız gibi davranıyor. Onu kaybetmek en
az diğer kayıplar kadar ağır hissettirdi.
Çünkü bu kez biri ölmedi ama yine de
aramızda bir şey öldü.

Era ve sen, hâlâ kart
sahibi olamadınız. Zaman daralıyor. Her gün
biraz daha yaklaşıyor o sınır. On dokuzuncu
yaşına gireceğin gün senin ölüm
günün olabilir.

Bunu düşünmek bile dayanılmaz.

Artık durmayacağımı söylemiştir.

Babama karşı çıkacağım.

Kaybedecek bir şeyim kalmadı çünkü.
Ablam öldü. Abim öldü. Kardeşim öldü. Dedem öldü.
Herkes bir şekilde elinden alındı. Her

seferinde sustum. Her seferinde izledim. Her seferinde
geç kaldım.

Senin ölmeni istemiyorum, Direniş.

Buna izin vermeyeceğim.

Gerekirse bu düzenin karşısında tek başıma dururum.

Ama seni kaybetmem.

Eva, Atlas'ın darranışlarından ötürü bir hayli
kızgın. Bana karşı da tırır yapıyor çünkü buna
engel olamadığım için kızgın olduğunun farkındayım.

Ben ne yapacağım, Direniş?

Era dışında yanırda kimse kalmadı, Direniş.

Bunu kabul etmek hile ağır geliyor. Bir zamanlar
etrafında insanlar vardı, bir şekilde bir bağ vardı
ama şimdi sadece boşluk var.

Ben bu kadar yalnız kalacak ne yaptım bilmiyorum.
Nerede yanlış yaptım, kimi kaybettim, neyi fark
edemedim hiçbirini tam olarak söylemiyorum.

Atlas... Onun bu hâle gelmesini kabullenemiyorum.
Kandırıldığını görmüyor mu? Görmek istemiyor mu
yoksa gördüğü hâlde susmayı mı seçiyor bilmiyorum.
Ona çok kızgınım. Çok. Çünkü onu kaybediyorum ve
o bunu fark etmiyor.

En kötüsü bir gün tamamen karşı karşıya geleceğimizi
biliyorum.

Düşman olacağız, istemesem bile. Çünkü bu sistem
kimsenin dost kalmasına izin vermiyor.

Herkesi birbirine karşı şeririyor ve sonunda yanında
kim kalırsa kalsın herkes birbirini kaybediyor.

İmparator Kartı'nın bir daha kirşenin eline geçmesini
istemiyorum, Direniş.

Artık anladım ki o kart bir gücü temsil etmiyor, tam
tersine o güç, sahibini ele geçiriyor. Babam bunun
en açık kanıtı. Bu yüzden o kart kirşenin olmamalı,
kirşe o gücü taşımamalı.

Bir karar verdim. Âşıklar Kartı'nı kullanacağım ama
onların düşündüğü gibi değil.

Onlar bu kartı zayıflık, bağ kurmak, hissetmek,
korumak sanıyor ama ben bağın ne kadar güçlü bir
şey olduğunu gördüm. İnsanları bir arada tutan
şeyin en güçlü yapıları bile kırabileceğini anladım.

Bu yüzden İmparator Kartı'nı karşıdan
yıklayacağım. Onu içeriden eksilteceğim; yaras
yaras, fark edilmeden. Âşıklar Kartı'nın gücüyle
İmparator Kartı'nın etkisini yarım kılacağım. O kart
tek başına çalışamaz hâle gelecek, gücünü kaybedecek
ama bunu bir anda değil, zamanla hissedecekler.
Babam ne olduğunu anlamayacak, anladığında ise
çok geç olacak.

Sistemin belirli kısımlarına erişim sağlayarak o gücü
parça parça sökeceğim. Her gün biraz daha, her gün
biraz daha eksilteceğim.

Bazı şeyler yıkılarak
değil, içinden boşaltılarak yok edilirdi.

Dedem bana kartları
öğrettiği için çok şanslıyım, Direniş.
Onun sayesinde kimsenin bilmediği belki de habarın
bile bilmediği şeyleri biliyorum.
Kartlar içinde birçok sırrı barındırıyor.
Güş, kartlarda değil.
Benim elimde olacak.
O eli tutan ise yalnızca sen olacaksın.

Sana söylediğim her şeyi yapmaya başladım. Direniş. Artık düşünmekle kalmıyorum, uyguluyorum. Bir döme yaptırdım. Dışarıdan bakan herkes için sadece VI yazıyordu. Sıradan, beklenen, kimseyi şüphelendirmeyecek bir işaretti.

Asıl olan kirşenin görmediği, yalnızca benim bildiğim, yalnızca doğru ışıktaki ortaya çıkan bir gerçektir.

Elimin üstüne senin adını yazdırdım, Direniş. Bunu söylemek bile tuhaf geliyor ama korkutmak için yapmadım.

Aşıklar Kartı'nu kullanmak için bir şifreye ihtiyacım vardı. Aklıma gelen tek şey sendin. Bu kartın gücü mantıkla değil, bağla çalışıyor ve benim en güçlü bağım sensin.

Döme ultraviyole ışıktaki ortaya çıkıyor. Gün ışığında yok, kirşe görmüyor ama doğru an geldiğinde beliriyor. Orada tek bir kelime var:

Hisar.

Bu sadece bir isim değil, bu bir anahtardı.

Bugün senin doğum günüündü, Direniş.

Aslında her şeyi planlamıştım ama Eva'yla bir anlaşma yapmışsınız ve yer değiştirmişsiniz. Bunu kabul edemezdim. Ölmek istemedim. Çünkü Eva Petrova senin yerine ölmeyi kabul etmişti. Sen ölmeye o ölmek istiyordu. Çünkü Atlas Vladislav'la konuşamayacağı için ölmeyi kabul etmişti.

Bizden birinin daha ölmesine göz yumamazdın. Ne sen ne Eva ne de Atlas...

İlk başta anlamadım ama sonra fark ettim. İkinci, birbirinizin yansıması gibiydiniz. Eva'nın kılığına girdin. Saçların farklıydı, bakışların benziyordu fakat sen değildin. Ben bunu kabullenemedim çünkü kirise senin yerini dolduramazdı ve sen başka biri olamazdın.

Biz o akşam birlikte geçirdik. Yan yanaydık.
Benimleydin.

Arkadaşım gibiydin.

Dans ettik.

Berbat dans ediyormuşum, öyle dedin.

Doğum gününün hiç kutlanmadığını söyledin ve
 an içinde bir şey sızladı. Doğum gününü kutlar
 istedim. Gerçekten. Sana bakıp iyi ki varsın,
 Hisar, demek istedim arka adımla hitap etme, dedim.
 Duraksadım. Yutkundum ve sonra iyi ki varsın, E
 dedim.

İlk kez seni yanğından öptüm. O an dünya durdu
 arka ben durdum.

Her şey tam o anda değişti. Kıyafet tam o andan
 sonra başladı. Baban senin Atlas Vladislav'la
 söyleneceğini Arkana'ya duyurdu. Bu bildiri her
 şeyi parçaladı. Atlas, Era, sen ve ben aynı anda
 aynı şeyin içinde kaldık ama hiçbirimiz aynı yerde
 değildik.

Olmayacaktık da.

Özür dilerim. Direniş.

Ben berbat bir arkadaşım.

Uzun süredir yazmamdım.

Yazmak istemedim çünkü kalbim ne
kadar bu satırların başına geçmem gerektiğini
fısıldasa da aklım buna karşı çıktı.
Durdurdu, bastırdı ve ben ilk kez kalbimi
değil, aklımı dinledim. Çünkü kendime
sormaya başladım.

Ben neden sermediğim bir insan
için yazıyorum? Neden bir yüz, neden bir
isim bu kadar yer kaplıyor zihnimde?
Ceramı susturmak için kendime başka
bir cevap verdim.

Ben seni sermiyorum. Senden nefret
ediyorum. Bunu tekrar ettim, tekrar ettim,
tekrar ettim. Aklına yüzün her düştüğünde o
düşünceyi zorla sildim. Yerine başka şeyler koydum,
başka gerçekler, başka zorunluluklar. Sonra
dönüp eski yazdıklarımı okudum ve kendime
yabancılaştım.

Bunları ben mi yazmıştım? Neden yazmıştım? İnsan
nefret ettiği birine böyle yazar mıydı? Yazmazdı.

*Yazmamalıydı. Bu yüzden hepsini reddettim. O
satırları da o duyguları da o anları da.*

*Çünkü artık bir şey değişti. Artık bir bağ yok.
Olmalı.*

Benim bir nişanlım var. Eva.

*Bu düzenin bana biçtiği değil, benim kabul ettiğim
gerçek.*

*O bu satırlardan hoşlanmazdı. Haklı da. Bu yüzden
kendime bir sınır çizdim. Bir tarafı kapattım. Senin
olduğun tarafı.*

Çünkü sen artık bir hiçsin.

*Sana yazmayacağım desem de elim yine sana
yazmaya gidiyor. Bu bir rutin gibi. Çok garip. Sana
yazmamalıyım.*

Çizimine başladığım bir er vardı.

Bir sığınak değil, bir merkez gibi düşündüğüm, dünyanın ortasına yerleştirilmiş bir nokta. Era'yla gidip gördük. Türkiye'deydi. Coğrafyası, konumu, altındaki yapının inşa edilebilmesi için kusursuzdu.

Üstte görünen sadece bir er olacaktı ama asıl mesele altında başlayacaktı. Yeraltı şehri kat kat, planlı, korunmuş, dış dünyadan kopuk ama kendi içinde yaşayan bir düzen. Üstte ise her şey normal görünecekti.

Üç bloktan oluşan bir yapı, geniş bir ormanın içine saklanmış, kimsenin kolay kolay ulaşamayacağı bir alan, bir golf sahası, bir helikopter pisti... Hepsi dikkat dağıtmak içindi.

Asıl gerçek, toprağın altındaydı. Notlarımı incelerken bir şey dikkatimi çekti. Çocuk koruması mutlaka yapılmalı, diye yazmışım. Bunu ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. Zihnimi son zamanlarda benimle değil gibi ama sonra anladım.

Era hamileydi.

Bir çocuğumuz olacaktı. Bu yüzden o er sadece bir plan değildi artık; bir gelecekti, bir koruma alanıydı. Belki de ilk kez bir şeyi yıkmak için değil, bir şeyi korumak için inşa ediyordum. Onunla oraya gittik ve bir elma ağacı diktik.

Sen bana her gün elma yemem gerektiğini söylemiştin. O günden beri yiyorum ve eğer bu ülkede yaşayacaksam kendi ağacım olmalıydı.

Kalp ağrılarım gün geçtikçe daha çok artmaya başladı. Hani elma yemek kalbe iyi gelirdi? Beni neden daha kötü ediyordu?

İnsanın zihni insanı yarı yolda bırakır mıydı?

Benimki bırakıyordu.

*Sanki bana ait olan düşünceler yaraş yaraş siliniyor,
yerlerine bana ait olmayan kararlar yerleşiyordu.*

*Hatırladığım tek net an Haris Alatar'a evet, dediğim
andı. O anın öncesi ve sonrası bulanıktı. Bir anda
kendimi Era'yla nişanlı buldum. En yakın arkadaşım,
müstakbel karım olmuştu.*

*Bu doğru değildi, hiçbir şey doğru hissettirmiyordu.
İçimde bir şey sürekli yanıls, diyordu ama o sesi
bastıran başka bir şey vardı.*

*Sen Atlas'la sözlüydün. Atlas artık dostum değildi
ve biz hiçbirimizin seçmediği hayatların içinde
sıkışmıştık. Bunun üzerine bir resim çizdim.*

*Esit Olmayan Etlilik ama kimse görmedi çünkü asıl
resmi sakladım. Tablonun içine bizi yerleştirdim;
gerçek olanı, söylenmeyeni, yaşananı. Sadece belirli
bir koşulda ortaya çıkacak şekilde, ısı gördüğünde
aydınlanacak. Ancak o zaman anlaşılacak. Ancak o
zaman görülecek.*

Belki de bazı gerçekler ancak yaklaştığında ortaya çıkar.

Bir de... Neden seni her gördüğümde ağlıyor oluyorsun?

Ağlayan gelin çiçeği gibisin.

Sana her gün o çiçekten göndereceğim. Çünkü sen ağlama, gelin çiçeği ağlasın. Senden nefret ediyor olsan da ağladığını görmezden gelmek bana yakışmaz.

Hüznün çiçeği. Sen bir çiçek olsan, hüznün çiçeği olurdun. Daha önce hiç ters lale görmüş müydün? Eğer görürsen mutlaka onu uzun uzun incele. Özellikle de bir sabah ışığında bak. Onun ağladığını görürsün.

Sen ağlama.

Dedemin bunca zaman bana söylediklerini düşündüm.

Günlerdir yalnızca düşünüyorum,
susuyorum, içimde dönen şeyleri anlamaya
çalışıyorum. Artık buraya yazmak içimden gelmiyor.
Neden başladığımı bile hatırlamıyorum ama bazı
şeyler düşünerek daha da netleşiyor. Dedem
Altın'dı, babam Gürüş ve ben artık ne
olacağımı biliyorum.

Ben, Bronz olacağım.

Arkana'nın son İmparator'u.

Bu bir istek değil artık, bu bir karar.

Bir derrim başlatacağım. Bu düzeni ele geçireceğim
çünkü dışarıdan yıkmak mümkün değil.

Tarih de belli: 3 Mart 2016.

Herkes için sıradan bir gün gibi
görünecek olsa da aslında her şeyin değiştiği
gün olacak. O gün kâğıt üzerinde Era'yla benim
düğün günüm. Herkes bunu konuşacak, herkes
bunu bekleyecek fakat ben öyle olmasına izin
vermeyeceğim.

O gün erleneceğim arma onunla değil.

*O gün İmparator olacağım arma İmparatoriçe o
olmayacak.*

*Bazı şeyler başladığı gibi bitmez ve bazı kaderler
yeniden yazılır.*

Dedem Altın, babam Gümüş, ben ise Bronz'dum.

*Bu kuşağın sonu olmalıydım. Bu soyun deramı
gelmemeliydi çünkü biz lanetli bir soyduk. Babamı
öldürmek istemesen de onun kaderini yaşayacağım çok
açıktı. Babam, dedemi öldürmüştü. Ben de babamı
öldürecektim. Bu bozulması zor bir lanetti.*

Artık her şey hazır.

Sadece tarihi bekliyorum ama bu bekleyiş sandığım gibi güçlü hissettirmiyor. Tam tersine içimi boşaltıyor çünkü zihnim beni tamamen yalnız bıraktı. Eskiden en çok ona güvenir, en karanlık anlarda bile onunla yolumu bulurdum ama şimdi aklım bile düşman gibi geliyor.

Dostum yok. Dedem uzun zamandır yok. Yanımda olması gereken herkes ya gitti ya da benden uzaklaştı. Elimde yalnızca bir kalp kaldı. O da hasarlı. Ve bu kadar yalnızlığın içinde sen varsın.

Garip, değil mi?

Senden nefret ettiğimi söylüyorum, kendimi buna inandırmaya çalışıyorum.

Ne zaman her şey çökmeye başlasa... Ne zaman içimdeki sesler susup yerini o ağır boşluğa bıraksa sen oradasın. Belki de bu yüzden en çok senden kaçıyorum çünkü nefret insanı uzak tutar ama sen uzaklaşmıyorsun.

Derrin yaptığım da Arkana'nın sahip olduğu bütün düzeni değiştireceğim. Bunu artık bir düşünce olarak değil, kaçınılmaz bir son olarak görüyorum. Fakat bugün anladığım bir şey var ki bu sistem yalnızca yıkılmakla bitmiyor, yeniden dönüşmesi için bir bedel istiyor.

Sistem bir bedel talep ediyor ve o bedelin kim olacağı çok açık.

Lider.

Yani ben.

Eğer bu düzen gerçekten değişecekse... Eğer yeniden aynı hataya düşmeyecekse o zaman onu kuran kişi onun içinde kalmamalı. Güç bir elde kaldığı sürece eninde sonunda yine aynı karanlığa dönüşüyor.

Sonu da planladım. Derrin tamamlandığında, sistem yeniden kurulmaya başladığında ben olmamalıyım. Bu durumda kendimi öldürmem gerekiyor. Bu bir kaçış değil. Bir tamamlanma.

Bazı düzenler ancak kurucusunun yokluğunda yaşayabilir ve eğer bu düzen gerçekten özgür olacaksa beni de içinde barındırmamalı.

Direnis... Sana gönderdiğim tabloları alıyorsun,
çiçekleri her gün kabul ediyorsun. Sana beni
anlamıyorsan hiçbirini kabul etme, demiştim. Demek
ki anlıyorsun çünkü hepsini kabul ediyorsun ve bu,
planladığım her şeyi değiştirdi.

Sen benden her gün bir parça alırken ben kendimi
nasıl yok edebilirdim? Nasıl ölebilirdim? Kendimi yok
etmek bir sözüm olmamalıydı. Sistem kandırmalıydı.
Eğer bir lider olacaksam sıradan bir sonum olamazdı.
Ölümüm bile bir hamle olmalıydı.

Dante D. Vladin yok olacaktı. Kirligini yok
edecekti. Kendime dair her şeyi. Sıfırlanacaktım. VI
bile olmayacaktım.

0 kırk iki yirmi altı yaşında istediğini gerçekleştirmiş
biri olarak ölecekti.

Senin kocan olarak.

Herkes öldüğümü düşünecekti ama bu olmayacaktı.

3 Mart'a hiçbir şey kalmadı. Her şey hazır, her şey
yerli yerinde. Artık ne yapacağımı biliyorum.

Tarih yalnızca derriñcileri yazar.

Ben, Direnis'in yanına Derriñ yazacağım.

İmparator Kartı'nın gücü artık yeterli değil, Direniş.
Onu istediğin seriyeye kadar eksiltti; fark
edilmeden, parça parça. Babam büyük ihtimalle ne
olduğunu 3 Mart'ta anlayacak ama o zamana kadar
çok geç olacak.

Her şey tam olması gerektiği gibi ilerliyor. Bu yüzden
sana 2 Mart akşamı benimle kilisede buluşmanı
söyledim. Yanında her gün gönderdiğim o çiçekle,
ağlayan gelin çiçeğinle geleceksin.

O çiçek, bizim sustuğumuz her şeyin yerine konuşuyor.
O gün, her şey değişecek. Biz değişeceğiz. Düzen
değişecek. O gün biz yalnızca iki kişi olmayacağız.
O gün, ruhları sonsuza kadar birbirine bağlanmış
İmparator ve İmparatoriçe olacağız.

olan Aşıklar'ı kaybettim. Biri aldı. Kim olduğunu bilmiyorum.

Zihnimde en net kalan şey... Babamın iki kız kardeşimi gözlerimin önünde rıması, ardından annemi rıması. Her şey, herkesin gözünün önünde gerçekleşti. Ailem tek tek yok oldu.

Babam o akşam Eva'yı da yaraladı. Bir mahşer günü gibiydi.

Sen o düğünde piyanisttin. Üzerinde hâlâ unutmadığım o beyaz elbise vardı. Eva'yı oradan çıkardım. Seni de.

Arma Atlas'ı alerlerin içinde bıraktım. Çünkü artık dostum değildi. Olamazdı.

Düşmanlarımla aynı yerde durmayı seçmişti. Ben Eva'yla erlenmeyecektim, o düğün sadece bir formaliteydi arma Atlas bunu kabul etmedi. O yangının içinde kalmasını istedim.

Yaşarsa derdimim gerçekleşecekti.

Yaşamazsa en azından ikimizin de önemsedigi kadınlar yaşayacaktı ve biz onların uğruna yok olacaktık.

Hâlâ ölmediğime göre yaşıyor olmalıydı.

Bugün... 16 Nisan 2016.

Tam da bugün içimde yeniden
yazma isteği oluştu, nedenini bilmiyorum. Kalbim
hunun yapılması gerektiğini söylüyor. Dilimden
dökülen tek şey sensin.

Direnış...

Sana neden böyle diyorum, bilmiyorum.
Belki de çünkü sen hep direniyordun. Peki, ben
neden Derrim'im?

16 Nisan benim doğum günüm ama
o gün doğan kişi artık yok. O adam toprağın
altında, adı bir mezar taşında yazılı. Vladin
ailesinden yaşayan kimse kalmadı.

Beni sorarsan...

Bana artık Bronz derler.

3 Mart 2016'da bir derrim başlattım.
O gün babamı öldürdüm çünkü başka yolu yoktu.
İmparator Kartı'nu ele geçirdim ama kendi kartım

Fakat biz sonsuza kadar düşmandık.

Seni de kaybetmiştim.

Era'ya ise uyutmuş.

*Bu dört arkadaş sonsuza kadar birbirine kör
kalmıştı.*

*Derrimi gerçekleştirdiğimde yalnız
olacağımı hiç düşünmemiştim. Serdiğim insanlar ve
dostlarını yanımda olur sanmışım. Yanılmışım. Tek
başımaydım ve kimsen yoktu.*

Aldığım notlar vardı, Direniş.

Hatırladıklarım hatırlamaya çalıştıklarım, parçalanmış anılar, hepsi birbirine karışmıştı. 3 Mart gecesi babamla karga ettiğimi, beni diz çöktürdüğünü yarım yamalak hatırlıyorum. Gerisi ise kopuk, eksik, sanki biri o anıları bilerek silmiş gibi.

Bütün parçaları birleştirmek çok zor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir yer hep boş kalıyor. Arka bildiğim şeyler de var.

Arkana yenilenmedi. Bütün kartları ele geçirdim, hepsini. Gücü tek tek topladım. Sonra yeniden dağıttım, sistemi kendi ellerimle kurdum, Arkana'nın yegâne lideri oldum, her şey olması gerektiği gibi ilerledi ama dönüşüm gerçekleşmedi.

Dünya Kartı açıldı, çember tamamlanmalıydı ama tamamlanmadı.

Bir yerde bir eksik var. Arka ne?

Lider kendini feda etti, sistem bedelini aldı ama yine de hiçbir şey değişmedi.

Bu ne demek?

Ya sistem yalan söylüyor ya da ben yanlış şeyi feda
ettim. Çember neden tamamlanmadı? Eksik olan neydi?
Belki de mesele liderin örneği değildi. Belki de mesele
liderin neyi geride bıraktığıydı.

Artana'nın büyük bir değişim geçirmesi gerekiyordu.
Bütün kartları yeniden dağıttım ancak bunların
hiçbiri yeterli değil. Ben kartsız bir İmparator
oldum. İmparatoriçe'm bile yok. O zaman bu düzen
neye yarardı?

Haris Alatar'ın peşine düştüm.

Ceraplarımın hepsi onda saklıydı ve bana ne olduysa bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum. Beni kırık olduğumdan koparan, zihnimi parçalayan, dostu düşmana, duyguyu yanılgiya çeviren her şeyin ardında o vardı.

Onun kızından nefret ediyordum.

Era'ya kendimi âşık sanıyordum.

En yakın dostum bana düşman olmuştu. Kartın ortada yoktu. Ve ben... Artık kimliksizdim.

Kırsesizdim.

Onun karşısına çıktım. Kaçmadım. Saklanmadım. Yüzleştim. Arma karşındaki adam artık Aziz Kartı'nın sahibi değildi. O, Kale'nin kurucusu, General Haris Alatar'dı.

O, ilk askeriyle karşı karşıyaydı. Fakat karşısında onun büyüttüğü çocuk yoktu artık. Onu nurdum. Tereddüt etmeden. Öldü mü bilmiyorum çünkü ardından büyük bir çatışma çıktı arma ağır yaraladım. Bundan eminim.

Bugün ise 6 Haziran'dı. Bu tarihi özellikle not
düşmüşüm. Çünkü bu yalnızca bir gün değildi.
Bir kırılmaydı. Arkana'nın varlığı artık bana
yetmiyordu.

Bu yüzden BVI örgütünü yürürlüğe soktum.
Açılımı, Bellisi Vir İsilleb. Derrim ve Direniş,
derecti. Arkana dilinden seçtiğim bu kelimelerle
kendi düzenimi kurdum. Yalnız olmayacaktım. Yıllar
önce seçtiğim insanlar vardı. Dara arkadaşlarım.
Onları bulacaktım. Onları bir araya getirecektim.
Bugün 6 Haziran ve ben artık sadece Arkana'nın
İmparator'u değilim. Ben aynı zamanda BVI
örgütünün lideriyim.

Her şeye sıfırdan başlamak
zor. Sandığımdan çok daha zor.

Ailemin sağladığı, dedemin bana miras bıraktığı
hiçbir kaynağa erişemiyorum çünkü hepsi mühürlendi.
Kirligimi yok ettiğim an sadece ismimi değil, sahip
olduğum her şeyi de kaybettim.

İlk kez bugün fark ettim.
Sana çiçek gönderecek bile param yok.

Bu, düşündüğümde daha ağır geldi.
Belki ileride sana bir çiçek bahçesi kurardım ama
şimdi... Bir süre hiçbir şey gönderemeyeceğim. Elimde
yalnızca tablolarım kaldı. Ve ironik olan şu ki bir
zamanlar sadece zihnimi susturmak için çizdiğim
şeyler, şimdi elimde kalan tek değer oldu.

Arkana'nın kaynağına da
erişemiyorum çünkü İmparator Kartı tam değil.
Gücüm eksik. Yetkim yarım. Bu yüzden hiçbir
kapı tam açılmıyor. Bu böyle kalmayacak. Bir yol
bulacağım. Bulmak zorundayım. Yeniden yükseleceğim.
Yeniden zengin olacağım. Bu kez, kimsenin verdiğiyle
değil, kendi kurduğumla. Kendi param olacak. Kendi

kaynaklarım. Kendi gücüm. Özgür olacağım, Direniş.
Kırseye bağlı olmadan. Kırşenin parasına, sisterine,
adına ihtiyaç duymadan. Ve o zaman elimde olan her
şey gerçekten bana ait olacak.

Bende kayıtlı olan bir adrese çiçek gönderdim.
Umarım o çiçekler doğru kişiye ulaşırdı. Ağlayan
gelin çiçeği... Neden bu çiçeği gönderme gereksinimi
duyuyordum? Ters bir laleydi. Sabahları o çiçekten
darıllalar akardı. Ağladığı düşünülürdü. Hüznün
çiçeğiymiş. Hüznü deyince aklıma tek bir kişi
geliyordu.

İlk bağlantıları kurdum.

Berat Balaban adında bir iş adamı bana güvendi re yatırım konusunda destek sağladı. Onun yaptığı iyiliği hiçbir zaman unutmuyacaktım. Bir kızı vardı re kızıyla beni tanıştırdı. Onu görünce aklıma kız kardeşlerim Anya re Ilya geldi. O kızın adı Başak Balaban'dı. Berat'ın iyiliği karşısında o kızı koruyacağıma dair yemin ettim.

Hava, kara re deniz üzerinden ticaret akışını başlattım re para kazanmaya başladım ama kirliksiz olduğum için bu parayı sürdürülebilir bir akışa dönüştüremiyordum.

Hiçbir şey resmi değildi, hiçbir şey güvenli değildi.

Simdilik bunu Berat benim için yapıyordu ancak bunu bir süreliğine yapabiliirdi. Bu yüzden hem kirliliği sonsuza kadar koruyacak hem de para akışına kesintisiz sürdürebilecek bir sisteme ihtiyacım vardı.

Cerap kripto paraydı. Şifrelenmiş, iz sürülmesi zor re kullanıcı gizliliğini koruyan bir yapı. Eğer

örgütün bütün gelirini buna bağlarsam kısa sürede toparlanacağımı biliyorum. Tüm ticareti bu para üzerinden döndürerek değerini de kendim yükselteceğim. Kolay olmayacak, zaman alacak ama benim artık kolay bir yolum yok. Ben kartsız bir İmparator'un ve kasma koyduğumu yapmaktan başka seçeneğim yok.

BV1 para birimini en kısa sürede piyasaya süreceğim.

Bir şey kazanıyorsam, o kadar da kaybediyorum. İnsan sadece sırtını yaslayacak birilerini arıyordu ama bu durumda kimseye güvenemezdim. Babam bile bana ihanet etmişti. Abim ise beni öldürmeye çalışmıştı. İnsanın kendi kanundakiler bunu yapıyorsa dışarıdaki ne yapardı? Kimseye güvenemezdim.

Bazı bunalımlar yaşıyorum.

İyi değilim ve bunu inkâr edecek gücüm de kalmadı.

Gectiğim yollar kolay değildi. Hiçbir zaman da
olmadı ama bu kadar ağır olacağını düşünmemiştim.
Ben her gece kardeşlerine masal okuyan o adamdım
şimdi ise ellerime baktığımda ne tuttuğumu değil,
neye bulaştığımı görüyorum. Kan silinmiyor.

Neden yükselmek bu kadar kanlı olmak zorunda,
anlamıyorum. Kimseye güvenmiyorum, her bakışta bir
şüphe, her sözde bir hesap arıyorum.

Arkana ve BVL'yi ayrı tutmaya çalışıyorum ama bu
iki dünya beni ortasından bölüyor. Sanki iki farklı
insan gibi yaşıyorum ve hangisinin gerçek olduğunu
bilmiyorum.

Dedem aklını korumak için hep Asya'ya gittiğini
anlatırdı. Japonya'ya. O zamanlar anlamazdım
şimdi anlıyorum. Benim de bir süre her şeyden,
bu düzenden, bu kandan, bu sesten uzaklaşmam
gerekıyor.

Asya'ya gideceğim. Budistlerle, Keşişlerle kalacağım.

Zihnimin temizlenmeye ihtiyacı var. İmparator'un
hırsından arınmak, içimde kalan son parçayı
kaybetmemek için buna mecburum.

Çünkü ben kim olduğumu unutuyorum. Zihnimde
kalan tek şey nefret, her geçen gün biraz daha
büyüyen, biraz daha yer kaplayan, biraz daha beni
ben olmaktan çıkaran bir nefret.

Eğer durmazsam geriye hiçbir şey kalmayacak.
Ben, babam olmak istemiyorum.

İnsan kendini eğitebildikten sonra
hiçbir şey zor gelmezdi. Ben de bunu öğreneceğim.
Dünya dönmeye deram ediyor fakat ne kadar dönerse
dönsün kendimi eksik hissediyorum.

Ben eksikim.

Kirminle tamamlanacaktım?

Aylarca konuşmadım. Sessizliği, dilimi tutmayı, öfkeyi bastırmayı değil de yumuşatmayı, içinde büyüyen karanlığı dizginlemeyi öğrendim.

Keşisler bana bunu öğretti.

Fakat artık sessizlik istemiyordum. Bu yüzden Japon saraş sanatlarını öğrenmeye başladım. Katana kullanıyorum artık. Dedem görse bu hâlime çok gülerdi, eminim.

Fakat anlatmak istediğim bu değildi.

Burada bir tanıdık daha vardı.

Smert.

Geçmişimden çıkıp gelmişti. Onu gördüğüm an anladım, bu bir tesadüf değildi. Geçmişimden kaçmak için buraya gelmiştim ama o, peşimden gelmişti.

Bir borçtan bahsediyordu, yıllar önce onu kurtardığımdan. Borcunu ödemek istiyordu. Ben ise geçmişimi taşımak istemiyordum. Zihnim artık eski anılarla dolu değildi, doldurmak da istemiyordum.

Asya'da geçirdiğim süre boyunca yalnızca fiziksel değil, maddi, zihinsel ve ruhsal olarak da bir imparatorluğun yükünü taşımaya hazır hâle getirildim.

Aldığım eğitimler beni sadece bir lider değil, bir düzen kurucuya dönüştürdü. Hiçbir şey kolay olmadı ama bu zorluk hoşuma gitti.

Çünkü her acı, her sınır, beni biraz daha keskinleştirdi.

Sırtıma işlenen iki büyük ejderha, burada kim olduğumu anlatıyordu.

En üstteydim. Beni görenler bir Yakuza sanıyordu ama ben onların düşündüğünden çok daha fazlasıyım.

Rusya'ya tek başıma döneceğimi söylemiştim, bunu inanmışım.

Yanıldım.

Zihin temizleme seansında, günlerce izole kaldığım o sarımsız anda bir saldırı

Buna rağmen aylarca yanımda kaldı. Benimle eğitim
aldı, benimle sustu. Beni koruyacağına yemin etti.
Ona kimseye güvenmediğini söyledim. Bir arkadaşım
olmayacağını, altı adım yakınında bile kimseyi
istemediğini açıkça söyledim ama gitmedi.

Aylarca gitmedi.

Zor bir adamdı.

Koyu teni keşişlerin arasında hemen fark ediliyordu.
Saçları sıfırdı, gözleri ise mavi. Herkes onu benim
yardımcım sanıyordu ancak değildi.

Benim kimsem yoktu. Rusya'ya döndüğümde de
yanımda o olmayacaktı. Çünkü ben eski borçlarla
ilgilenmiyordum.

Ben, Bronz'dum.

Ve eski kimliğim çoktan ölmüştü.

gerçekleşti. Patlana her şeyi yok etti. Aylar boyunca bana rehberlik eden keşişler öldü.

Bir kez daha anladım, ben pesimden sadece ölüm getiriyordum.

Sırt ise kendini benim için siper etti. Hayatta kaldı ama işitme duyusu ağır hasar gördü.

Artık duymıyordu. Kesiş yerini ettiği için de konuşmıyordu. Ona bozmasını söyledim. Bozmadı. Aramızdaki güren bağını sessizlik yerinine sığdırmıştı.

Onu kordum. Çalışmak istemediğimi söyledim. Ona benden yalnızca zarar geleceğini söyledim. Buna rağmen gitmedi. Kalmak istedi.

Daha önce de söylemiştim, o zor bir adamdı. Bu yüzden ona yeni bir isim verdim. Sadece benim bildiğim bir anlamı olan, Türkçe bir isimdi.

Zorlu.

Artık o yalnızca geçmişten gelen bir borç değildi. O benim korumamdı. Ve biz bundan sonra birlikte hareket edecektik.

Dara arkadaşları bulacağını söylemiştim.

Asya'dan sonra Rusya'ya döndüğümde bunun ilk adımı beklediğim gibi olmadı. Beni ziyarete gelen biri vardı. İlk bakışta tanımak zordu ama bakışları aynıydı.

Raren Romanov.

Fakat artık o isimle var olmuyordu. Karşımda duran kişi, geçmişteki Raren değildi. Yeniden yapılmış, kırılmış, şekillendirilmiş biriydi. Adı artık Viran Kül'dü. Kale'nin bir kuklası.

Ziyarete geldi, demek doğru olmaz. O bir tetikçiymiş ve beni öldürmeye gelmişti.

İlk kez biri bu kadar yaklaşıp. Nefes mesafesinde. Bir adım daha atsa her şey bitebilirdi. Ama ben artık Haris Alatar'ın ötesindeydim. Onun kurduğu oyunun dışına çıkmıştım. Ona silah doğrultmadım. Ona saldırmadım. Sadece gerçek adını söyledim.

Raren Romanov.

Durdu. Silahını indirdi.

Çünkü bazı isimler, insanın içindeki görmülü parçaları uyandırır. Sonra ona bir teklif sundum. Bir seçenek değil, bir yol. Reddetme şansı yoktu çünkü ben ona yalnızca bir taraf sunmadım. Ona kendisini geri verdim. Unuttuklarını da verecektim. Arkana'nın bizden aldığı, KALE'nin çaldığı her şeyi hak edenlere verecektim.

O gecedен sonra Viran Kül, KALE'nin askeri olmayı değil, benim yanımda durmayı seçti. Artık o benimleydi.

Viran Kül, kendisinin Kurşun Asker olduğunu söyledi. Bir de bir Balerin'den bahsetti. Fakat tıpkı hikâyenin sonu gibi Kurşun Asker, Kül Asker olmuş.

Dara arkadaşlarım her geçen gün artıyor.
 Yalnız olmadığımı ilk kez bu kadar net hissediyorum.
 Alpan Qarayev ve Sanaç Valacan artık benimle.
 İkisinin de hayatı mahvolmuş durumda. Kirliliklerine
 sıkışmış, nefes alamayan insanlar gibi yaşıyorlar.
 Onlara biraz daha geç ulaşsaydım, ikisini de hayatta
 bulamayabilirdim.

Şimdi ise yanımdalar. Kendi iradeleriyle, kendi
 seçimleriyle.

Yasmin Yakut'a ulaşamıyorum. Nerede olduğunu
 bilmiyorum. Bu sessizlik iyiye işaret değil.

Ve sen, Hisar Alatar...

Sana da ulaşamıyorum. Arıya biliyorum, başarılı
 olmasına rağmen kart sahibi yapılmayanlar bu
 düzenin en büyük kırıklarıdır ve en güçlü olanlar
 da onlardır. Bu yüzden senin de benimle olacağını
 biliyorum. Çünkü bu dara sadece yıkmak için değil,
 yeniden kurmak için var.

Era'yi uyutuyorum.

Çok kötü şeyler yaşadı. Ses telleri koptu.
Arkadaşımdan geriye hiçbir şey kalmamış gibi
hissediyordum. Onu şu an uyandırırsan neler
olacağını kestiremiyorum. Belki de ona çok haksızlık
ediyorum ama elimden sadece bu geliyor.

Yakın zamanda Türkiye'deki erin ve yeraltındaki
sığınagın inşası tamamlanacak, oraya yerleşeceğim.
Hayatımı düzene sokuyorum diyebilirim. Yanımda
Zorlu ve kızım var.

Kızım panterim. Onu Haris Alatar'ın elinden
kurtarmıştım. Hâlâ bir adı yok fakat ona kızım
dememi seriyor. Belki de isimler değil, bağlar
belirliyordur kim olduğumuzu.

Asya'ya gitmemiş olsaydım, zihnimi o sessizlikte
yeniden kurmasaydım buraya asla gelemezdim. O
yolculuk beni değiştirdi, parçaladı ve sonra yeniden
birleştirdi.

Her şey düzeliyor, derken bir kayıp daha yaşadım.
Her şeye sıfırdan başladığımda bana yatırırım

konusunda destek olan Berat Balaban refat etti.
 Kırsesiz olduğum bu yolda bana inanan nadir
 insanlardan biriydi. Geride bıraktığı kızı var
 Başak. Ona benden dolayı zarar gelmesinden korktu
 da Berat'a bunu borçluydum.

O benim himayem altında olacak ve maneri k
 kardeşim bilinecekti.

Türkiye'ye kesinlikle taşınmalıyım.
 Kendime aldığım notlarda böyle yazıyorum. Bu
 yazdıysam boşuna değildi. Ve not olarak kendime
 unutmam demişim. Ancak neyi?

Ya da kirli?

Atlas Vladislar kayıtlarda ölü gözüküyordu.

Ona dair izler bulmaya başlamıştım. Küçük, dağınık ancak inkâr edilemeyecek izler. Ona ait olduğunu belli eden ama aynı zamanda kendini saklayan parçalar. Ne bir yüzü var ne de bir adı.

İnsanlar ona Kuklacı, diyor.

Atlas kendini gerçekten bu kadar kaybetmiş olabilir miydi yoksa bu da onun kurduğu bir oyunun parçası mıydı? Kendi iplerini elinde tuttuğunu sanarken aslında başkalarının iplerini mi çekiyordu? Onunla bir gün yeniden karşılaşacak mıyım ve karşıma çıktığında hâlâ Atlas olacak mı?

Sırdılık bildiğim bir şey var.

Safa Beylermir adında birini ağına düşürmeye çalışıyor.

Buna izin vermeyeceğim. Atlas'ın kendine çizdiği yolları tek tek bozacağım çünkü bu artık sadece bir hesap değil, bir denge meselesi.

Safa bir asker. Disiplinli, bağlı ve yönlendirilebilir. Benim de tam böyle birine ihtiyacım var.

Zorlu bu durumdan hoşlanmayacak, bunu biliyorum.
O benim tek koruman olmak istiyor ama bu bir
koruma meselesi değil artık.

Bu bir yapı kurma meselesi.

Türkiye'yle bağı olan, orayı yura bilen birine
ihtiyacım var.

Safa bu yükü taşıyabilecek biri.

Safa Beylerim artık benimle çalışıyor. Çok sadık
biri. Onu seçtiğim için beni hiç yanıltmayacağını
biliyorum. Sadece biraz çok konuşuyor. Zorlu'nun
sessizliğine alıştığım için garip geliyor.

Yıl artık 2017'ye geriye dönüp baktığımda hayatımın en zorlu yılının 2016 olduğunu anlıyorum. Bazen o yılın hiç yaşanmamış olmasını diliyorum.

Bugün seni gördüm.

Seni.

Aynı mekânda, aynı harada ama bambaşka hayatların içindeydik.

Çok garipti. Ne ben bendim ne de sen sendin.

Garson kılığındaydın. Sessiz, dikkat çekmeyen ama aslında her şeyi kontrol eden biri gibiydin. Seni tanıdım. Garson olmayacak kadar dikkatli biriydin. Bir iş üstünde olduğun belliydi. Sanaç'ın saatini çaldın ve bana bir mesaj bıraktın. Bu bir tesadüf değildi. Bu bir işaretti.

Bana baktın ama beni görmedin.

Çünkü sen Bronz'u arıyorsun ama Bronz'un kim olduğunu bilmiyorsun. Ve belki de en acı olanı bu. Bu kadar yakındayken bile birbirimizi bulamıyoruz.

Sana dair çok şey değişse de tek bir şey his
değişmemiş.

Gözlerin.

O kahrerengi hâlâ aynı.

Ve ben ne kadar çizersen çizeyim... Ne kadar
renk karıştırırsam karıştırayım o tonu hâlâ
yakalayamıyorum.

Tuallerim artık seni tanıyor olmalı ki ilk kez
kullandığım boyalar bile seni değiştirmiyor, Direniş.

Boyalar bile senden ayrı pürüzsüz duruyor.

O göz rengini bir gün tutturacağın yoksa diğer
türlü bütün resimlerde gözlerin bağlı olacak.

Yıl 2017, Direniş.

Kılık değiştirmekte gerçekten bir numarasın. Eğer Sanaş o an dikkatimi çekmeseydi seni hatırlamam belki de mümkün olmayacaktı. Garson kılığına girmeden önce karşınıza bambaşka biri olarak çıktın. Bir anne olarak. Yanında küçük, sarışın bir erkek çocuk vardı ve sen ona uygun bir şekilde açık kurmal bir peruk takmıştın. Ama mesele sadece saç değildi.

Bir anne gibi bakıyordun.

En korkutucu olan bunun rol gibi durmamasıydı.

Sanki gerçekten o kadındın. Sanki o çocuğun annesiydin. Sanki yıllardır o hayatı yaşıyordun.

İnsan kılık değiştirir, Direniş. Fakat sen yalnızca dışını değiştirmiyorsun. Sen o kirliliğin içine giriyorsun. Bu yüzden seni izlerken düşünmeden edemedim. Eğer Sanaş söylemeseydi, ben seni hiç tanıyamazdım.

Garson oldun.

Bu kez daha hızlıydın. Duruşun değişti. Yüzündeki ifade bile sertleşti. Bir çocuğun elini tutan kadın gitmişti, yerine kimseinin dikkat etmediği biri gelmişti.

Sen görünmez olmayı biliyorsun.

Kalabalığın içinde kaybolmayı değil, kalabalığın kendisi olmayı.

Sanaş'la konuşuyordun. Ben ise seni izliyordum. Aracın beni aramaksa, Direniş, yaptığın şey bundan çok daha fazlası.

Sen sadece iz sürmüyorsun. Sen hayatların içine giriyorsun. Kim olman gerekiyorsa ona dönüşüyorsun.

Üstelik bunu o kadar kusursuz yapıyorsun ki... Bazen kendinin bile farkında değilsin. Belki de bu yüzden seni bulmak zor değil. Ama seni tanımak imkânsıza yakın.

Beni hiç hatırlamıyorsun.

Kirli zaman ben de seni hatırlamıyorum ama yine de yazıyorum. Nedenini bilmeden, yalnızca kalbimin beni zorlamasıyla. Sanki bu satırları yazarsam bir gün beni göreceksin.

Ama görmüyorsun. Hiçbir zaman görmüyorsun.

Olduğum davetlere geliyorsun. Çerrem beni soruyorsun. Kart sahiplerine ulaşıyorsun, iz sürüyorsun ama bir adım ötene bakmıyorsun.

Beni arıyorsun ama beni görmüyorsun.

Ne ironi ama...

Acaba bir gün bana da beni soracak mısın? Karşına çıkıp ben Bronz'um, desem inanmayacak durumdasın.

Aldığım istihbarata göre sen Bronz'u yaşlı biri olarak düşünüyorsun. Bu yüzden belki de en yakınında durduğunu bile fark etmiyorsun.

Peki, neden sürekli etrafımdasın? Ne istiyorsun benden? Ve bunu nereye kadar sürdüreceksin? Merak ediyorum. Sana karışmıyorum. Engel de olmuyorum. Çünkü biliyorum, beni bulana kadar durmayacaksın.

*Bu arayışın, bu ısrarın tuhaf bir şekilde
bana zerk veriyor.*

Benim bu oyuna vaktim var.

Umarım senin de vardır.

*Nefret insanı dinç tutardı, Direniş. Benim sana
karşı olan nefretim bir hayli dinçti. Senden nefret
ediyorum ama yine de seni görmek istiyorum. Senden
nefret ediyorum ama yine de karşına çık istiyorum.
Senden nefret ediyorum ama seni merak ediyorum.
Nefret insanı gerçekten dinç tutuyor.*

Sendin... Bugün karşıma çıkan sendin.

*Aylardır neredeyse bir yıldır
beni aramayı bırakmadığın gibi ilk kez beni dumura
uğrattığını söyleyebilirim. Sen nasıl bir kadınsın?
Nasıl bir direktörkti bu böyle? Bu gözü karalık
bana hiç iyi gelmedi.*

*Bir döüş kulübünün sahibiyim ve o gün orada bir
maç vardı. Serdal'ın kardeşi Eldar, yani Kaplan
ringe çıkacaktı. Karşısına ise kendine Turkish
Delight, diyen biri çıktı. Yarı Rus yarı Türk
olduğunu söylediler.*

*Maç başladığında herkes dikkat kesilmişti fakat
maçın ilerleyen saatlerinde işler kontrolden çıktı.
Büyük bir kargaşa oldu. Gürültü... Bağırışmalar...
İnsanlar... Kim kazandı, kim kaybetti belli bile
değildi ama sonuçta mağlubiyet Kaplan'a yazıldı.
Kazananı kutlamak için ringe çıktım ama o an bir
şeyler yanlıştı. Kazanan yaralı, hareketsiz bir şekilde
yerde yatıyordu.*

Yanına yaklaştım, bedenine saplanmış bir bıçak vardı.
Tereddü't etmeden bıçağı çıkardım ve tam o an fark
ettim.

Bu bir erkek değildi.

Erkek kılığına girmiş bir kadındı.

Nasıl fark etmemiştik? Nasıl bu kadar
yakınımızdaydı da görememiştik? O kadın ise sendin.

Sen o Direniş'sin. Zihnimin silmeye çalıştığı,
nedensiz nefrete büründüğüm, aramızda bir bağ
olduğunu düşündüğüm...

Sana Direniş, diyordum ve bugün bir kez daha neden
böyle dediğimi anlarıştım.

Bir gün sana bakacağımı
söyleseler güler geçerdim, Direniş.

Simdi seni yüksek güüenlikli erime getirdim ve
yaralarının başında bekleyen kişi benim. Sana
bakıyorum, iyileşmen için uğraşıyorum ve bu,, alışık
olduğum bir şey değil. Yaraların ağır, her biri ayrı
bir saraşın izi gibi. Bu kadar dönüşecek ne vardı?

Benim için bu kadar acıyı çekmeye değer miydi?
Benden ne istediğini söyleseydin belki sana yardım
ederdim, belki ama bu kadarına gerek yoktu. Bu
kadar yıkılmaya gerek yoktu.

Ve yine de buradasın, benim yanımda,
benim erimde, benim kontrolümde ama hâlâ benim
sözemediğim tek şey sensin.

Neden peşimdesin?

Bunu anlamaya çalışıyorum çünkü sen beni öldürmek
istemiyorsun. İsteseydin çoktan yapardın, yaklaştın,
fırsat buldun ama yapmadın. Bu yüzden tek bir
ihtimal kalıyor. Sen beni öldürmek değil tanımak
istiyorsun. Benimle karşılaşmak, benim yanıma

gelmek, benim dünyama girmek, benim inire, benim
karanlığıma.

Sen benim cehennemimi istiyorsun, Direniş.

Ama asıl soru şu, neden?

İnsan neden kendi isteğiyle ateşe yürür?

Sınır tanımaz bir insan olsaydı, o sen olurdun,
Direniş. Tanıdığın kimseye benzemiyorsun. Kimse de
sen olamaz. Bir an önce iyileş ve tekrar karşıma çık

Geceleri sayıllayıp duruyorsun, Direniş.

Bazen Türkçe konuşuyorsun. Caridan Hanım'a bana Türkçe'yi öğrettiği için teşekkür etmeliydin. O olmasaydı şu an neler mırıldandığını bilmiyor olacaktım. Arada Yağış, diyorsun. Tarkan, diyerek kızıyorsun. İsimler sayıklıyorsun. Bir şeyler demeye çalışıyorsun bazen ise Rusça konuşuyorsun. Rusça bildiğin tek kelime bir vardı. Maşa.

Anneni çok mı özledin? Onu bu kadar çok mı seviyorsun? Neden sadece anne diye sayıklıyorsun? Bu kadar acının içinde bile aklında kalan tek şey o mu?

Bugün biraz kendine gelir gibi oldun. Gözlerin açıldı. Bana baktın. Ama o bakış tam değildi.

Ağrı seni geri çekti. Bilincin açık kalamadı.

Yine kayboldun. Ama bu böyle kalmayacak. Seni iyileştireceğim. İyi olacaksın. Ayaga kalkacaksın. Ve bana benden ne istediğini söyleyeceksin. Çünkü hâlâ anılamıyorum. Hangi baş belası ismini bile bilmediği bir adam için ölümcül bir dönüşü kabul eder?

O dörüşten büyük bir hasar almıştın, Direniş.
Günlerce kendine gelemedin.

Seni uyandırmak, seni hayata geri döndürmek için
bizzat ben ilgilendim. Yaraların vardı. Hâlsizdin.
Hastaydın. Kendinde değildin. Başta sadece kim
olduğunu anlamak istiyordun ama ne kadar
baktıysam o kadar netleşti.

Sen her şeyinle Hisar Alatar'sın.

Son zamanlarda karşına farklı kimliklerle çıkan,
binbir kılığa giren, kendini dünyaya piyanist His
Alatar olarak duyuran o kişisin.

Nefret ettiğim, Direniş, dediğim ve
uğruna derim başlattığım kadın...

Buna rağmen birbirimizden çok uzagız, aynı yerdeyiz
ama aynı hikâyede değiliz. Boynunda bir kolye
vardı, doktorlar müdahale edebilmek için çıkarmamız
gerektiğini söyledi. Kolyede bir yüzük asılıydı. Onu
aldım, sakladım artık bana emanetti.

Neden, bilmiyorum ama onu bırakamadım, sana geri
de vermedim.

Sen yaras yaras kendine gelirken ben gitmeye karar
vermiştim ama o ana kadar sana bakan ben oldum.
Çünkü seni bu hâlde bırakmam mümkün değildi.

Seni bundan sonra benden kır kurtaracaktı,
Türk Lokurcu?

Bildiğim bir şey varsa, sen de benden kurtulmak
istemiyorsun, Direniş. Seni bırakabileceğimi sandım
ancak bırakmadım. İyileştin sandım. Yine kötüleştin.
Nader bu dövüşü beni görmek için yaptın o zaman
seni iyileştiren de ben olmalıyım.

O gün seninle dönüşe gelen ve sana eşlik eden kişilere ulaştım, Direniş.

Tarkan ve Barkan kardeşler. İkisini de dikkatle izledim, tuttum, kim olduklarını öğrendim.

Barkan, artık bana çalışacak. Senin, benim hakkımda bulduğun, öğrendiğin, hissettiğin ne varsa bana getirecek. Çünkü artık bu sadece bir merak değil, bir iz sürme meselesi. Sen beni arıyorsun, ben de seni.

Ama aramızdaki fark şu ki ben daha hızlı öğreniyorum. Şimdi etrafındaki her şey yaras yaras bana bağlanıyor. Attığın adımlar, kurduğun temaslar, bıraktığın izler... Hepsi bana geliyor.

Farkında değilsin ama çerren daralıyor. Ve o daralan çemberin içinde ben varım. Etrafın sandığın kadar geniş değil artık. Çünkü etrafın benden ibaret.

Nİl 2020, Direniş.

Bu yıl tam üç kez karşı karşıya geldik ve her seferinde sana bu kadar yakinken bile beni görmedin. Aynı harayı soluduk, aynı mekânlarda bulunduk. Aynı anların içinden geçtik ama bakışların bir kez bile üzerimde durmadı. Sen beni arıyorsun, bunu biliyorum. İz sürüyorsun, soruyorsun, yaklaşıyorsun fakat en yakına geldiğinde bile beni seçmiyorsun.

Belki de mesele mesafe değil. Belki de mesele beni nasıl gördüğün.

Çünkü sen Bronz'u arıyorsun ama ben artık o gördüğün şey değilim.

Bu yüzden her karşılaşmamızda bir adım uzağında kalıyorum. Her seferinde ise şunu fark ediyorum: Seni bulmak zor değil ama senin beni bulman imkânsız.

Ben sana gelmeden sen beni bulamayacaksın.

Yıl 2021, Direniş.

Bugün Başak'la birlikte ilk
defa bir etkinliğe katıldım ve onun artık
büyüdüğünü, kendi kararlarını verebildiğini söyledi
ama buna inanmakta zorlanıyorum. Kardeşlerime
hiç benzemiyor. Anya ve Ilya hep sözünü dinlerdi.
Söylediğim her şeyin onların
iyiliği için olduğunu bilirlerdi ama Başak
öyle değil. Sanki her söylediğimde bana
karşı duruyor, sanki ben onun abisi değil de
düşmanymışım gibi davranıyor.

Serdal bugün tartıştığımızı görünce
bunu birkaç nasihat verdi. "Abi kardeş arasında
böyle olur," dedi ama ben bunu bilmiyorum. Benim
kardeşlerim bu yaşlara hiç gelemedi. O yüzden
büyümüş bir kardeşle karga etmenin ne demek
olduğunu bilmiyorum. Yanlış yapmak istemiyorum
çünkü Başak'ı üzersen Berat'ı da üzmüş olurum

ve ona bunu borçluyum. En kötü zamanında bana destek olan adamın emaneline zarar veremem.

Yine de birinin kardeşim olması tuhaf bir şekilde iyi hissettiriyor. Sürekli karga etsen de ona onun dediği gibi abilik taslasan da değer veriyorum.

Ve katıldığımız etkinlik...

Senin resitalindi.

Sahneye çıktığın an herkes sustu.

Parmakların tuşlara değdiğinde herkes aynı anda nefesini tutmuş gibiydi. Sen çalıyordun sadece anlatıyordun. Her notada bir şey saklıydı, her geçişte başka bir duygu, başka bir hikâye vardı. İnsanları etkilemek için çalıyordun, bunu fark ettim. Sen kendin için çalıyordun. Ve belki de bu yüzden herkes sana şekiliyordu. Başını çok az eğişin, gözlerini kapattığın o anlar, müziğin içinde kayboluşun hepsi gerçektir. O sahnede başka biri olmuyordun, tam tersine ilk kez tamamen sen oluyordun. Ve ben, seni izlerken ilk defa şunu düşündüm: Bir insan bu

*Kadar güçlü olup aynı anda bu kadar kırılgan
görünebilir miydi?*

*Gözlerin sahneden bile değişmiyordu. O lahrerengi,
ışığın altında bile kaybolmuyor, aksine daha da
derinleşiyordu. İnsan baktıkça içine şekiliyordu.
Belki de bu yüzden kimse senden gözünü alamıyordu.
Belki de bu yüzden ben de alamıdım.*

Ama bir daha katılmayacağım.

*Yine bir resital daha veriyormuşsun. Katılmayacağım.
Direniş. Karşına geçip seni dinlemeyeceğim. Sen de
zaten beni görmüyorsun. Orada görünmeyen bir
seyircin olmak istiyorum.*

Yıl 2021, Direniş.

*Resitaline bir daha katılmayacağını demiştim
ama bazen insan verdiği sözleri tutamıyor, ben
de tutamadım. Senin yeniden sahneye çıkacağını
duyduğumda kendimi durduramadım. Başak'a benirle
gelmesini teklif ettim, gelmedi. Reddetti. Onun
gelmemesi bir şeyi değiştirmede, bu kez Nefel'le gittim.*

*Nefel'in müzikten anladığı söylenemez ama Azize
Kartı'na sahip olduğu için bana karşı çıkmadı. Bu
tür yerlere tek gitmeyi uygun bulmuyorum. Yalnız
kaldığımda zihnim bana ait olmuyor. Yanımda
birinin olması, düşüncelerimin kontrolden çıkmasını
engelliyor. Belki de sana karşı değişen şeyleri
bastırmanı sağlıyor.*

*Sana hiç söyledim mi bilmiyorum ama sen piyano
çalmıyorsun, Direniş.*

Sen...

Kayboluyorsun.

*Sahneye çıktığın an bu dünyadan kopuyorsun.
Tuşlara ilk dokunduğun an gözlerin değişiyor,*

bakışların uzaklaşıyor, sanki bulunduğun yerden
tamamen ayrılıyorsun. Parmakların notaların
üzerinde gezinirken değil, sanki onların içinde
yaşıyorsun. Müziğin esiri oluyorsun ama bundan
kacmıyorsun, aksine buna razısın. Oraya aitsin.

Sen hiçbir zaman yalnız değilsin.

Çünkü müzik seni bırakmıyor.

Sen de müziği.

Eğer aşk diye bir şey gerçekten varsa sen bir insana
değil, notalara âşıksın.

Müzik dinlemeyi severdim. Fakat senin çaldığın beste
aklımdan hiç çıkmıyor. Bir gün tekrar dinler miyim
yoksa bana hiç salmaz mısın, Direniş?

Nıl 2021, Direniş.

Saymayı bıraktım sanıyordum arıa bırakamamışım.
Tari altı kez aynı yerdeydik ve sen her seferinde yanı
başından geçip gittin.

Mesafe diye bir şey yoktu aramızda, sadece bir
bakış kadar yakındık arıa o bakış hiç gelmedi.
Saklanırdım, aksine durdum. Bekledim hatta bir an
için dönüp bakacağını düşündüm.

Fakat sen hep başka bir yöne baktın. Sanki beni
değil, benden kalan bir ihtimali arıyorsun. Sanki
doğru yerde olduğunu biliyorsun ama doğru kişiyi
seçemiyorsun.

Garip olan şu ki benim seni bulmak için hiçbir şey
yapmama gerek kalmıyor arıa sen beni bulmak için
her şeyi yapıp yine de bir adım geride kalıyorsun. Ve
ben her seferinde şunu düşünüyorum:

Belki de mesele saklanmam değil, senin hâlâ yanlış
kişiyi araman.

Yıl 2022, Direniş.

*Ocak ayındayız ve Barkan'dan aldığım bilgilere göre
yine bir şeyler planlıyorsun.*

*Seni izlerken fark ettim. Ne kadar uzaklaşmaya
çalışırsam çalışayım, bir şekilde yine sana çıkıyorum.
Unutmak istedim, sustum, kaçtım, kendimi başka
şeylere verdim ama olmadı.*

*Sen hep bir yerde karşıma çıktın.
Ve artık bunu inkâr etmiyorum. Biz birbirimizin
çıkamazız. Ne tamamen yaklaşabiliyoruz ne de
tamamen uzaklaşabiliyoruz.*

Bu yüzden düşündüm.

*Neden bu plana dâhil olmuyorum ki?
Neden bu kez dışarıdan izlemek yerine içine
girmiyorum?*

*Kartımı seninle bulacağım, Direniş.
Çünkü bu hikâye tek başıma tamamlanmıyor.*

*Ve belki de ilk kez sana karşı değil,
seninle hareket edeceğim.*

Ama bunu sana söylemeyeceğim.

Henüz değil.

*Bu yüzden sana küçük bir oyun oynayacağım.
Bakalım ilk kir maskesini düşürecek?*

*Senin masken düşmüyor. Düşecek gibi de değil,
Direniş. Kaç tane sen var? Kaçı beni arıyor ve neden
her defasında sana yenilen ben oluyorum? Maskemi
düşürmek istemiyorum.*

Nil 2022. Subat ayındayız. Direniş.

Sana dair düşündüğümde çok daha fazla şey biliyorum artık. İzlerimi takip ettikçe bir insanın kendini nasıl sakladığını değil, nasıl ortaya koyduğunu görmeye başladım.

Kuralların var, limseyi öldürmüyorsun, süründürüyorsun. Kurşunların öldürmüyor ama felc bırakıyor. Bu bir tercih, bu bir sınır ve sen o sınırı hiç geçmiyorsun.

Başta piyano çalmanı bir rol sandım; bir kılıf, bir saklanma biçimi. Değilmiş, sen gerçekten müziğe aşıkısın. Sanki tek dilin buydu. Bunu anlamam uzun sürmedi. Birkaç kez resitallerine katıldım, kalubalığın içinde hiç fark edilmeden seni izledim ve kabul etmeliyim, insanı etkiliyor. Parmaklarının tuşlara değdiği her an başka birine dönüşüyorsun, belki de en gerçek halin o.

Ama bir şey dikkatimi çekiyor, yüzüğünü arıyor musun? Hiç arıyor gibi değilsin. Sanki o yüzük senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş

*gibi. Belki de gerçekten öyledir, belki de o yüzüğün
senin için bir anıyı yoktu.*

*Ben elimdeki yüzüğü hiç çıkarmadım. 3 Mart
2016'dan beri hâlâ parmağımda.*

*Yüzüklerimiz birbirine benziyor. İkisi de basit birer
alyans gibi arka ağır duruyor. Bu yüzükler bize ait
olabilir mi? Umarım değildir. Çünkü bu kadar yıl
ayrı kalmak itimize de haksızlık, Direniş.*

Yarın 3 Mart 2022, Direniş.

Bu kez karşına çıkacağım. Yıllardır birbirimizin etrafında dönüp durduk, aynı anların içinden geçtik ama hiç gerçekten karşılaşmadık.

Bu yüzden artık bu döngüyü kırıyorum.

Parmagımdaki yüzüğü çıkardım ve diğerinin yanına koydum. İkisi de aynı çekmecede, aynı gerçeğin iki parçası gibi duruyor.

Bu sefer bir oyun kurdum ama bu oyun saklanmak için değil, seni ortaya çıkarmak için. Çünkü sen bir matruska gibisin. Katman katman, her açtığımda başka bir yüz, başka bir gerçek çıkıyor. Ben artık en içte ne olduğunu görmek istiyorum. Sınırlarını zorlayacağım, seni kendi kurallarımın içine çekeceğim.

Seni kartırı çalmakla suçlayacağım
ve bir süre erimde tutacağım.

Her şeyi hazırladım, her detay yerli yerinde.
Bakalım beni ne kadar şaşırtacaksın, Hisar Alatur.

Asıl merak ettiğim şu: Bu sefer de beni görmezden gelecek misin? Ama artık buna izin vermeyeceğim. Bu

Lez laşamayacaksın. Bu lez beni göreceksin ve yalnızca
görmekle kalmayacaksın, kim olduğumu bileceksin.

Sonra ne olacak, bilmiyorum.

Bu lez Derrin ve Direnis mi olacağız yoksa birbirini
yok eden o iki kişi mi?

Ancak yine de şunu bil, sergili Hisar Alatur...

Buraya birçok şey yazdım. Sildim, yeniden yazdım,
resimler çizdim, yok ettim, unuttum ve sonra tekrar
hatırladım.

Günün sonunda yaptığım her şeyin tek bir nedeni
vardı:

Beni gör diye.

Sen bana baktın ama beni görmedin.

Çünkü ne kadar saklanırsam saklanayım... Ne kadar
uzak durursam durayım, dönüp dolaşıp yine sana
çıkiyorum ve bu gerçeği artık inkâr etmiyorum.

Ben, Dante D. Vladin.

Bana Bronz, derler.

Ve ben İmparator'um.

Bunların hepsini karala.

Yarın, 3 Mart 2022'de Son Akşam Resitali'nde tek
seyircin olarak karşına çıkmaktan onur duyuyum.

Dante